DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

hush

BECCA FITZPATRICK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

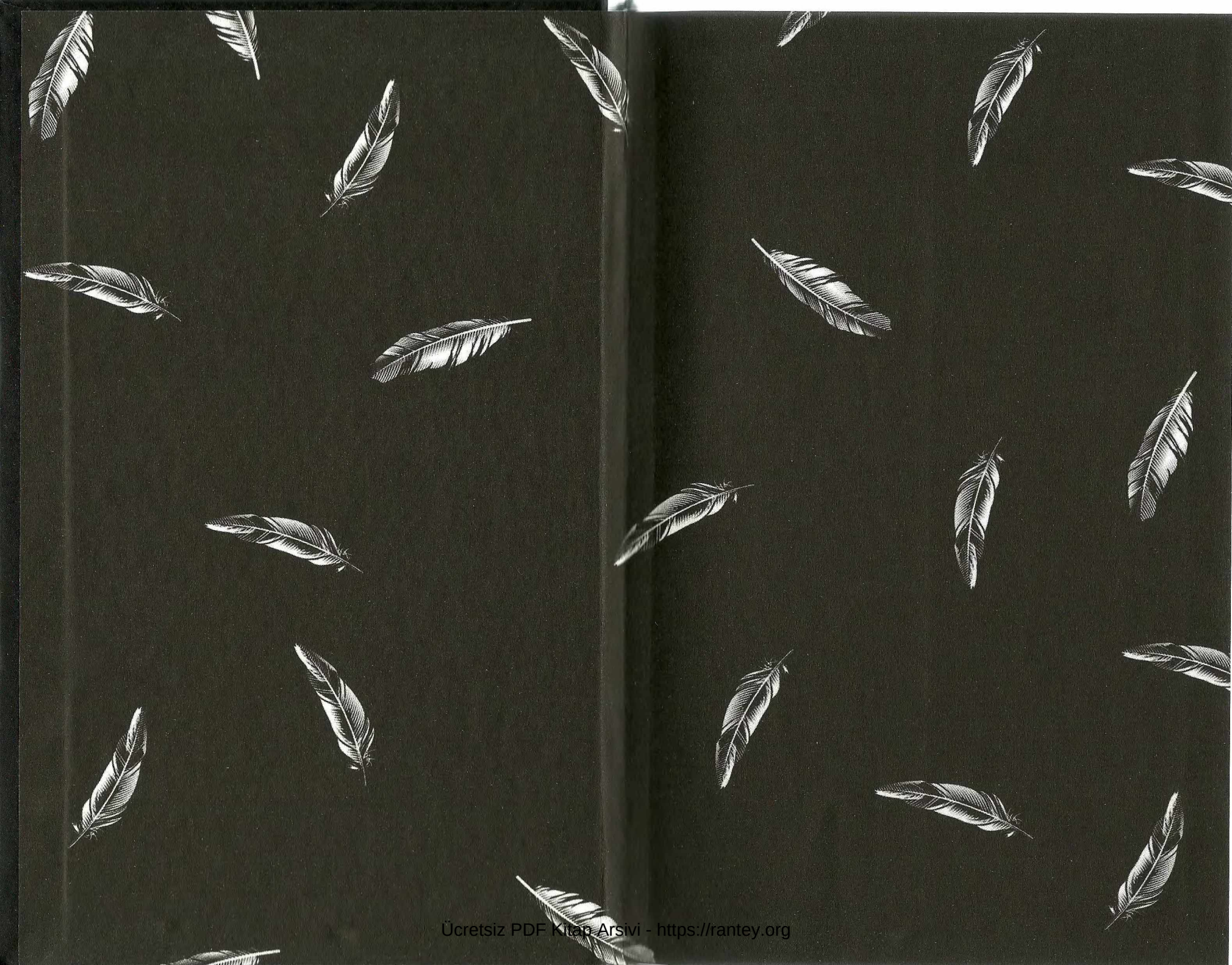
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pegasus Yayınları: 285
Bestseller Roman: 108

FISILTI
BECCA FITZPATRICK
Özgün Adı: HUSH, HUSH

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür
Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Berna Sirman
Son Okuma: Gamze Bulut
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2011
ISBN: 978-605-4456-00-0

PEGASUS YAYINLARI © BECCA FITZPATRICK, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans'tan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BECCA FITZPATRICK

FISILTI

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Heather, Christian ve Michael için.
Çocukluğumuz çok yaratıcıydı.
Ve Justin'e. Japon yemek kursunu seçmediğin
için teşekkürler. Seni seviyorum.

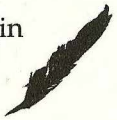

DUZENLEME : miuwmiu
Tarama bana ait değildir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrı günah işleyen melekleri esirgemedi;
onları cehenneme atıp karanlıkta
zincire vurdu. Yargılanıncaya dek orada
tutulacaklar.

2 Petrus, 2:4

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

LOIRE VADİSİ, FRANSA

KASIM, 1565

Fırtına patladığında, Chauncey bir çiftçinin kızıyla birlikte, Loire Nehri'nin çimenlik kıyısındaydı ve beygirini çayırda özgürce dolaşmaya saldığından, şatoya dönmek için iki ayağından başka bir şeyi yoktu. Ayakkabısının gümüş tokasını koparıp kızın avucuna yerleştirdi ve kızın, eteklerinden sarkan çamurlarla koşar adım uzaklaşmasını izledi. Ardından çizmelerini ayağına geçirdi ve eve dönüş yoluna koyuldu.

Yağmur, Langeais Şatosu'nu çevreleyen, kararmaya yüz tutmuş kırlık alana sicim gibi iniyordu. Chauncey göçük mezarların ve mezarlığın kara toprağının üzerinde kolayca ilerliyordu; en yoğun siste bile buradan evine giden yolu bulabilir ve en ufak bir kaybolma korkusu hissetmezdi. Bu gece sis yoktu, fakat karanlık ve yağmurun şiddetli saldırısı yeterince aldatıcıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi -- https://rantey.org

Görüş alanının kıyısında bir hareket hissedince, kafasını hızla sola çevirdi. İlk bakışta yanı başındaki bir anıtın tepesindeki büyük bir meleğe benzeyen şey, ayağa kalkmıştı. Ne taştandı ne de mermer. Kolları ve bacakları olan bir erkek çocuktu. Gövdesi ile ayakları çıplaktı ve belden aşağısı bir köylü pantolonuyla kaplıydı. Anıttan aşağı atladı, siyah saçlarının uçlarından yağmur suları dökülüyordu. Akan damlalar bir İspanyol'unki kadar koyu renkte olan yüzünden aşağı süzüldü.

Chauncey'nin eli kılıcının kabzasına uzandı. "Kim var orada?"

Çocuğun dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu.

Chauncey onu, "Langeais Dükü'yle oyun oynamaya kalkma," diye uyardı. "Adını sordum. Söyle."

"Dük mü?" Çocuk çarpılmış bir söğüt ağacına yaslandı. "Yoksa bir piç mi?"

Chauncey kılıcını kınından çıkardı. Beceriksizce, "Sözünü geri al! Babam Langeais Dükü'ydü. Ve şimdi yerini ben aldım," dedi ve bu telaşlı hâli için kendine sövdü.

Çocuk kafasını tembel tembel salladı. "Baban yaşlı Dük değildi."

Chauncey bu çirkin hakaret karşısında öfkeden köpürmüştü. Kılıcını ileri doğru uzatarak, "Ya *senin* baban?" diye sordu. Henüz tebaasının tamamını tanımıyordu, ama yavaş yavaş öğreniyordu. Bu çocuğun aile adını hafızasına kazıyacaktı. Yağmur sularından kurtulmak için eliyle yüzünü sildi ve, "Bir daha soruyorum," dedi. "Kimsin?"

Çocuk ona doğru yürüdü ve kılıcı kenara itti. Birden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chauncey'nin gözüne tahmin ettiğinden daha yaşlı görünmüştü. Belki de kendisinden bir ya da iki yaş daha büyük olabilirdi. "Şeytan'ın döllerinden biri."

Chauncey midesinin korkuyla düğümlendiğini hissetti. "Sen delinin tekisin," dedi dişlerinin arasından. "Yolumdan çekil."

Ayaklarının altında yerin sarsıldığını hissetti. Çocuğun gözlerinin arkasında altın ve kırmızı ışıklar beliriyordu sanki. Tırnaklarını bacaklarının üst tarafına geçirmiş hâlde, iki büklüm öne eğildi. Olanlara bir anlam vermeye çalışarak kafasını kaldırdı, nefes nefese ve gözlerini kırpıştırarak çocuğa baktı. Zihni, artık kontrolünden çıkmış gibi fırıl fırıl dönüyordu.

Çocuk, onun göz hizasına gelmek için yere çöktü. "Beni iyi dinle. Senden bir şey almam gerek. Ve alana kadar da hiçbir yere gitmeyeceğim. Anlıyor musun?"

Chauncey dişlerini sıktı ve inanmadığını, meydan okuduğunu göstermek ister gibi kafasını salladı. Çocuğa tükürmeye çalıştı, ama tükürüğü çenesinden aşağı süzüldü. Dili ona itaat etmemekte direniyordu.

Çocuk, ellerini Chauncey'ninkilere sıkıca sardı. Sıcaklıkları Chauncey'yi dağlamıştı. Bir çığlık koyuverdi.

"Sadakat yeminine ihtiyacım var," dedi çocuk. "Tek dizinin üzerine çök ve yemin et."

Chauncey gırtlağına sert bir kahkaha emri gönderdi, ama boğazı daralmıştı sanki; çıkan ses boğuk bir öksürükten farksızdı. Sağ dizi, etrafta hiç kimse olmamasına rağmen arkadan tekme yemiş gibi bükülünce, çamurun içine düştü. Yana dönüp öğürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çocuk, "Yemin et!" diye tekrar etti.

Chauncey'nin boynu alev alev yanıyordu; cılız yumruklarını sıkmak için kalan bütün enerjisini kullanmak zorunda kaldı. Kendi kendine güldü, ama ortada gülünecek bir durum yoktu. Nasıl olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, ama çocuk midesini bulandırıyor, içindeki zayıflığı uyandırıyordu. Bu ağırlık yemin edene dek üzerinden kalkmayacaktı. Söylemek zorunda olduğu şeyi söyleyecekti, ama içinden bu aşağılama yüzünden çocuğu mahvetmeye yemin etti.

Kin dolu bir sesle, "Efendim, adamınız olacağım," dedi.

Çocuk, Chauncey'yi ayağa kaldırdı. "İbrani takvimindeki Heşvan ayının başında beni burada bul. Yeni ayla dolunay arasındaki iki haftada hizmetlerine ihtiyacım olacak."

"On... *On dört gün boyunca mı?*" Chauncey'nin bütün vücudu öfkesinin ağırlığı altında sarsılıyordu. "*Ben Langeais Dükü'yüm!*"

"Sen bir Nefil'sin," dedi çocuk ince bir gülümsemeyle.

Chauncey dilinin ucuna kadar gelen küfürlü cevabı yuttu. Bir sonraki cümlesi dudaklarından buz gibi bir kinle döküldü. "Ne dedin sen?"

"*İncil*'de bahsi geçen Nefilim ırkına aitsin. Baban, Cennet'ten kovulmuş bir melekti. Sen yarı ölümlüsün." Çocuğun koyu renk gözleri Chauncey'ninkilerle buluştu. "Yarı bir düşmüş melek."

Chauncey zihninin gerisinde, mürebbiyesinin *İncil*'den pasajlar okuyan ve Cennet'ten sürülen meleklerin ölümlü kadınlarla çiftleşmelerinden yaratılmış sapkın bir ırktan bahseden sesini duydu. Korku salan, güçlü bir ırk. Chauncey'nin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içi, tamamı tiksintiden ibaret olmayan bir ürpertiyle titredi. "Kimsin sen?"

Çocuk döndü ve uzaklaşmaya başladı. Ne kadar peşinden gitmek istese de, Chauncey bacaklarına ağırlığını taşımaları için söz geçiremiyordu. Dizlerinin üzerinde yağmura karşı gözlerini kırpıştırırken çocuğun çıplak sırtında iki kalın yara izi gördü. İzlerin arası ters bir V şeklinde daralıyordu.

"Sen... Cennet'ten mi kovuldun?" diye seslendi. "Kanatların koparıldı, değil mi?"

Çocuk –melek– ya da her kimse, arkasına bakmadı. Chauncey'nin doğrulanmaya ihtiyacı yoktu.

Chauncey, "Vermem gereken bu hizmet..." diye bağırdı. "Ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Çocuğun zayıf kahkahası dört bir yanda yankılandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

1

COLDWATER, MAINE

GÜNÜMÜZ

Biyoloji sınıfına girince ağzım bir karış açık kaldı. Tahtaya esrarengiz biçimde bir Barbie bebek ve yanına da bir Ken asılmıştı. Kol kola girmeye zorlanmışlardı ve seçilmiş birkaç bölgeye eklenen yapma yapraklar dışında tamamen çıplaktılar. Başlarının üzerine pembe tebeşirle şöyle karalanmıştı:

İNSAN ÜREME SİSTEMİNE HOŞ GELDİNİZ (SEKS)

Vee Sky yanımda, "Okulun kameralı telefonları yasaklama nedeni bu işte," dedi. "Bu şeyin fotoğraflarının *eZine*'a[1] düşmesi, eğitim kurulunun biyoloji dersini kaldırması için yeterli kanıt teşkil eder. İşte o zaman bu saati üretken bir şeyler –şirin üst sınıf çocuklarından bire bir ders almak gibi mesela– yapmaya ayırabiliriz."

1 İnternette yayınlanan çevrim içi magazin dergileri. (yay. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Neden, Vee?" dedim. "Bütün sömestir boyunca bu üniteye gelmek için can attığına yemin edebilirim."

Vee kirpiklerini indirdi ve muzip bir gülümsemeyle, "Bu ders bana bilmediğim hiçbir şeyi öğretmeyecek," dedi.

"Vee? Bekâret gibi mi mesela?"

"Bu kadar yüksek sesle konuşma lütfen." İkimizi paylaştığımız sıranın arkasında yan yana duran sandalyelerimize gönderecek ders zili çalarken göz kırptı.

Koç McConaughy, boynundaki zincire asılı düdüğe üfledi. "Takım, yerlerinize!" Koç, onuncu sınıf biyoloji dersini vermeyi, okul takımının koçluğunun yanında bir görev olarak görürdü ve bunu hepimiz bilirdik.

"Çocuklar, seksin bir arabanın koltuğuna on beş dakikalık bir ziyaretten daha fazlası olduğu hiç aklınıza gelmemiş olabilir. Seks bilimdir. Peki bilim nedir?"

Sınıfın arka tarafından bir çocuk, "Sıkıcı," diye seslendi.

Bir diğeri, "Çaktığım tek ders," dedi.

Koç'un gözleri en ön sırada dolaştı ve bende durdu. "Nora?"

"Bir konu üzerinde çalışılması," dedim.

Bana doğru yürüdü ve parmağını önümdeki sıraya bastırdı. "Başka?"

"Deney ve gözlem yoluyla edinilmiş bilgi." Çok hoş. Ders kitabımızın sesli versiyonu için seçmelere katılmış gibi konuşmuştum.

"Kendi kelimelerinle ifade et."

Dilimin ucunu üst dudağıma değdirdim ve eş anlamlı bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sözcük aradım. "Bilim bir soruşturmadır," dedim. Cümleyi daha çok bir soru gibi telaffuz etmiştim.

Koç ellerini birbirine sürterek, "Bilim bir soruşturmadır," dedi. "Bilim, casusa dönüşmemizi ister."

Böyle ifade edildiği zaman, bilim neredeyse eğlenceli bir şey gibi görünüyordu. Ama ben, Koç'un derslerine boş umutlara kapılmayacak kadar uzun süredir katılıyordum.

"İyi dedektiflik pratik gerektirir," dedi.

Sınıfın arka tarafından, "İyi seks de," yorumu geldi. Koç suçluyu uyarır gibi parmağını uzatırken, bizler kahkahalarımızı bastırmaya çalışıyorduk.

"Bu, bu akşamki ödevinizin bir parçası olmayacak." Koç dikkatini yeniden bana çevirdi. "Nora, sene başından beri Vee'nin yanında oturuyorsun." Başımı onaylar gibi salladım, ama konunun gidişatı konusunda tedirgindim. "İkiniz okul *eZine*'ında da birliktesiniz." Bir kez daha başımı salladım. "Birbirinizi bir hayli iyi tanıdığınızdan eminim."

Vee beni masanın altından tekmeledi. Ne düşündüğünü biliyordum. Koç'un birbirimizi ne kadar tanıdığımız konusunda hiçbir fikri olmadığını. Üstelik sadece günlüklerimize gömdüğümüz sırlardan bahsetmiyordum. Vee benim tam aksimdi. Yeşil gözlü, koyu sarı saçlı, balıketli bir kızdı. Bense en başarılı saç düzleştirme makinelerine bile direnebilen asilikte kıvırcık saçlara sahip, duman rengi gözlü bir esmerdim. Bar tabureleri gibi, sırf bacaktım. Ama bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip vardı. İkimiz de bu bağın biz doğmadan çok önce başladığına ve ömrümüzün sonuna dek süreceğine yemin edebilirdik.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Koç, bakışlarını sınıfta dolaştırdı. "Aslına bakarsanız, hepinizin yanınızda oturan insanı yeterince iyi tanıdığına bahse girebilirim. Oturduğunuz sandalyeleri belli bir nedenle seçtiniz, değil mi? Aşinalıktan. Ne yazık ki en iyi dedektifler aşina olandan kaçınırlar. Çünkü aşinalık, soruşturma güdüsünü köreltir. Bu nedenle bugün yeni bir oturma düzeni oluşturacağız."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama Vee benden önce davrandı. "Bu da neyin nesi? Nisan ayındayız. Neredeyse dönem sonu geliyor. Şimdi böyle numaralar çeviremezsiniz."

Koç gülümsemeyi andıran bir ifadeyle, "Böyle numaraları, bal gibi sömestirin son gününe kadar çevirebilirim. Ve olur da dersimden kalırsanız, önümüzdeki sene de tam burada olacaksınız ve ben bu tarz numaraları o zaman da çevireceğim."

Vee, Koç'a yüzünü buruşturarak baktı. O, bu ifadesiyle –duyulabilir şekilde tıslamak dışında her şeyi yapabilen bir bakış– ünlüydü. Ama görünüşe bakılırsa Vee'nin bakışına bağışıklık kazanmış olan Koç, düdüğünü dudaklarına götürdü ve hepimiz mesajı aldık.

"Masaların sol tarafında oturanlar –size göre soldan bahsediyorum– bir sıra öne kayın. En öndekiler –buna sen de dâhilsin, Vee– arkaya geçin."

Vee defterini sırt çantasına tıktı ve fermuarı çekti. Dudağımı ısırıp usulca el salladım. Sonra arkamda kalan sınıfa göz atmak için yavaşça döndüm. Bütün sınıf arkadaşlarımın isimlerini biliyordum, biri hariç. Yeni transfer. Koç ona pek hitap etmezdi ve çocuğun da zaten böyle olmasını tercih eder gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir hâli vardı. Arkamdaki sırada, serinkanlı siyah gözleri karşıya sabitlenmiş bir hâlde, kaykılmış oturuyordu. Her zamanki gibi. Orada öylece oturup günbegün boşluğu izlediğine bir an bile inanmıyordum. *Bir şeyler* düşünüyordu, ama içgüdüm, ne düşündüğünü bilmek istemeyeceğimi fısıldıyordu.

Biyoloji kitabını masanın üzerine koydu ve Vee'nin eski sandalyesine çöktü.

Gülümsedim. "Merhaba. Adım Nora."

Siyah gözleri adeta beni delip geçiyordu. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Kalbim bir an tekler gibi oldu ve o bir anlık duraksamada, kasvetli bir karanlık duygusunun, bir gölge gibi üzerime örtüldüğünü hissettim. Bu duygunun kaybolması sadece bir an sürdü, ama ben hâlâ ona bakıyordum. Gülümsemesi dostça değil, bela kelimesini heceleyen bir gülümsemeydi. Ve vaat dolu.

Bakışlarımı tahtaya odakladım. Barbie ve Ken tuhaf sayılacak kadar neşeli gülümsemelerle bana bakıyordu.

Koç, "İnsan üreme sistemi, vıcık bir konu olabilir..." dedi.

Öğrencilerin tamamından, "Iyyy," sesleri yükseldi.

"Olgunlukla ele alınmayı gerektirir. Ve bütün bilimlerde olduğu gibi, en iyi yaklaşım dedektifliktir. Dersin kalan kısmı boyunca, yeni sıra arkadaşınız hakkında olabildiğince fazla bilgi edinerek bu teknik üstünde çalışın. Yarın keşiflerinizle ilgili birer yazı getirmenizi istiyorum. Doğruluklarını kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz. Burası İngilizce değil, biyoloji sınıfı; bu yüzden cevaplarınızı kurgulamayı aklınızdan bile geçirmeyin. Gerçek bir etkileşim ve takım çalışması gör-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mek istiyorum." Son cümlesinde sağlam bir "yoksa..." iması gizliydi.

Kıpırdamadan oturuyordum. Top onun sahasındaydı. Gülümsemiştim ve sonucun ne kadar iyi olduğu ortadaydı. Nasıl koktuğunu anlamaya çalışarak burnumu kırıştırdım. Sigara değildi. Daha zengin, daha pis bir koku.

Puro.

Duvardaki saati buldum ve kalemimi masaya saniye ibresiyle eş zamanlı olarak vurmaya başladım. Dirseğimi masaya yaslamış, çenemi yumruğuma dayamıştım. Derin bir iç geçirdim.

Harika. Bu hızla gidersem dersten kalacaktım.

Gözlerimi ileriye sabitlemiştim, ama kaleminin yumuşak kayışını duyabiliyordum. Yazıyordu. Ve ne yazdığını bilmek istiyordum. On dakika yan yana oturmak, ona hakkımda bir takım çıkarımlarda bulunma yetisini vermezdi. Yana doğru kaçamak bir bakış atınca, kâğıdında birkaç satır biriktirmiş olduğunu ve yazmaya devam ettiğini gördüm.

"Ne yazıyorsun?" diye sordum.

Yazmaya devam ederek, "Ve İngilizce konuşuyor," dedi. Elinin her hareketi aynı anda hem düzgün hem de tembelceydi.

Bütün cesaretimi toplayıp ne yazdığını görmek için ona doğru eğildim, ama kâğıdı ortadan ikiye katlayıp listesini gizledi.

"Ne yazdın?" diye sordum.

Benim kullanılmamış kâğıdıma uzandı ve masanın üze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rinden kendine doğru kaydırdı. Ve buruşturup top hâline getirdi. Ben daha itiraz edemeden, Koç'un masasının yanındaki çöp kutusuna attı. Atış isabetliydi.

Bir an için öfke ve inanmazlık arasında sıkışmış olarak, çöp kutusuna bakakaldım. Sonra defterimde yeni bir sayfa açtım. Kalemimin ucunu yazma pozisyonuna getirdim ve, "Adın ne?" diye sordum.

Kafamı kaldırmamla, yeni bir karanlık sırıtış yakalamam bir oldu. Bu yeni sırıtış, ondan bilgi koparmak konusunda bana meydan okur gibiydi.

"Adın?" diye tekrar ederken, sesimdeki titremenin hayal gücümün ürünü olduğunu umuyordum.

"Bana Patch[2] de. Ciddiyim. Haydi söyle."

Bunu söylerken göz kırpmıştı. Benimle kafa bulduğundan emindim.

"Boş zamanlarında neler yaparsın?" diye sordum.

"Benim boş zamanım olmaz."

"Bu ödevin nota tabi tutulacağını tahmin ediyorum. Bu yüzden bana bir iyilik yapmaya ne dersin?"

Sandalyesinde arkaya yaslandı ve kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Ne tür bir iyilik?"

Bunun bir kinaye olduğundan şüphem yoktu. Konuyu değiştirmenin yolunu aramaya başladım.

Düşünceli bir tavırla, "Boş zamanlarımda," diye tekrarladı, "fotoğraf çekerim."

Kâğıdıma, *fotoğrafçılık* diye yazdım.

---

2 (İng.) Yama. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Henüz tamamlamamıştım," dedi. "Elimde, organik beslenmeye inanan, gizli gizli şiir yazan ve Stanford, Yale ve... –şu H harfiyle başlayan neydi?– arasında seçim yapması gerektiği düşüncesiyle bile titreyen bir *eZine* yazarının zengin bir koleksiyonu var."

Atışındaki *isabetten* afallamış hâlde, ona baktım. Bunun sadece isabetli bir tahmin olduğunu sanmıyordum. *Biliyordu*. Ve nasıl bildiğini bilmek istiyordum. Hem de hemen.

"Ama hiçbirine gitmeyeceksin."

Düşünmeden, "Gitmeyecek miyim?" diye sordum.

Parmaklarını sandalyemin altına geçirip beni kendine doğru çekti. Tabanları yağlamak ve korkumu belli etmek ile hiçbir şey yapmamak ve sıkılmış numarası yapmak arasında kararsız kalsam da tercihimi ikinci seçenekten yana kullandım.

"Her ne kadar her üç okulda da çok başarılı olabilecek olsan da, onları başarı klişesi oldukları için küçümsüyorsun. Hüküm vermek, en büyük üçüncü zayıflığın..."

Sessiz bir öfkeyle, "Ya ikincisi neymiş?" diye sordum. Kimdi bu çocuk? Bu tatsız bir şaka falan mıydı?

"Güvenmeyi bilmiyorsun. Sözümü geri alıyorum. Güveniyorsun, evet, ama yanlış insanlara."

"Ve birinci zayıflığım?" diye sordum.

"Hayatın tasmasını kısa tutuyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Kontrol edemeyeceğin şeylerden korkuyorsun."

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu; sanki odanın ısısı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşmüştü. Normal şartlarda, derhâl Koç'un masasına gider ve yeni bir oturma düzeni talep ederdim. Ama Patch'in beni rahatsız edebileceğini ya da korkutabileceğini düşünmesine izin vermek istemiyordum. Mantıksız bir kendimi savunma isteğiyle dolmuştum ve hemen oracıkta, o geri adım atana kadar çekilmemeye karar verdim.

"Çıplak mı uyursun?" diye sordu.

Ağzım bir karış açılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı, ama çenemi yerinde tutmayı başardım. "Bunu söyleyeceğim son insan sen olurdun herhâlde."

"Hiç psikiyatriste gittin mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. İşin aslı, okul psikiyatristi Dr. Hendrickson'dan danışmanlık hizmeti alıyordum. Bu, benim tercihim olmadığı gibi, bahsetmek isteyeceğim bir konu da değildi.

"Hiç kanuna aykırı bir şey yaptın mı?"

"Hayır." Arada bir hız sınırını aşmak sayılmazdı. Hele onun gözünde. "Neden bana normal bir soru sormuyorsun? Mesela... en sevdiğim müzik türü?"

"Tahmin edebileceğim şeyleri sormayacağım."

"Ama ne tür müzik dinlediğimi *bilmiyorsun*."

"Barok. Senin için her şey düzen ve kontrolden ibaret. Her iddiasına girerim... çello çalıyorsundur." Bunu öylesine bir tahminde bulunuyormuş gibi bir edayla söylemişti.

"Yanlış." Yine yalan söylüyordum, ama bu defaki tenimde bir ürpertiye neden olmuştu. Gerçekten, kimdi bu çocuk? Çello çaldığımı biliyorsa, kim bilir daha neler biliyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bu da ne?" Patch kalemini bileğimin iç kısmına vurdu. İçgüdüsel olarak geri çektim.

"Doğum lekesi."

"Yara izine benziyor. Yoksa intihara meyilli misin, Nora?" Gözleri gözlerime kilitlenmişti ve güldüğünü *hissedebiliyordum*. "Ailen birlikte mi, boşandılar mı?"

"Annemle yaşıyorum."

"Baban nerede?"

"Geçen sene öldü."

"Nasıl öldü?"

Geri çekildim. "O... öldürüldü. Sakıncası yoksa, bu özel alanıma giriyor."

Kısa bir sessizlik ve Patch'in bakışları bir nebze de olsa yumuşamıştı. "Zor olmalı." Samimi gibiydi.

Zil çaldı. Patch hemen ayaklandı ve kapıya yöneldi.

"Bekle!" diye seslendim. Dönüp bakmadı. "Affedersin!" Kapıdan çıkıyordu. "Patch, ben senin hakkında hiçbir şey öğrenemedim."

Geri döndü ve bana doğru yürüdü. Elimi tutup ben geri çekmeyi akıl edene kadar bir şeyler karaladı.

Avucumdaki yedi kırmızı rakama baktım ve yumruğumu kapattım. O akşam telefonunun çalmasının imkânsız olduğunu söylemek istedim. Bütün zamanımızı beni sorgulamakla geçirdiği için hatanın onda olduğunu. Çok şey istiyordum, ama orada, ağzımı nasıl açacağımı bilmiyormuşum gibi öylece durmak dışında hiçbir şey yapamadım.

Sonunda, "Bu akşam meşgulüm," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben de öyle." Sırıttı ve gitti.

Olduğum yerde çivilenmiş gibi kalmış, az önce olanları sindirmeye çalışıyordum. Bütün vaktimizi beni sorgulayarak geçirmesi kasıtlı bir hareket miydi? Başarısız olmamı mı istemişti? Parlak bir sırıtışın hatasını telafi etmeye yeteceğini mi sanıyordu? *Evet*, diye düşündüm. *Evet, öyle sanıyordu.*

Arkasından, "Aramayacağım!" diye seslendim. "Asla!"

"Yarın için köşe yazını bitirdin mi?" Vee'ydi. Yanıma gelmişti ve sürekli yanında taşıdığı not defterine bir şeyler karalıyordu. "Ben oturma düzenlerinin adaletsizliği konusunda bir şeyler yazmayı planlıyorum. Bit tedavisini daha bu sabah tamamladığını söyleyen bir kızla eşleşmek zorunda kaldım."

Patch'in sadece sırtını görebildiğim koridoru işaret ederek, "Yeni partnerim," dedim. Rahatsız edici derecede kendinden emin bir yürüyüşü vardı. Hani şu rengi solmuş tişörtler ve bir kovboy şapkasıyla bir arada bulabileceğiniz türden. Oysa Patch'in üzerinde ikisi de yoktu. O, koyu-renk-kot-koyu-renk-tişört-koyu-renk-çizme tipi adamlardandı.

"Şu son sınıf transferi mi? Tahminim ilk defasında yeterince sıkı çalışmadığından yana. Ya da ikincide." Bana bilmiş bir bakış attı. "Üçüncüde uğur vardır."

"İçimi ürpertiyor. Müziğimi biliyor. Hiçbir ipucu olmadan, 'Barok,' deyiverdi." Alçak sesini taklit etmekte pek iyi iş çıkaramamıştım.

"Attı tuttu mu yani?"

"Biliyordu... Başka şeyleri de..."

"Ne gibi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Nefesimi bıraktım. Rahatça gündeme getirebileceğimden fazlasını biliyordu. "Beni nasıl huzursuz edebileceğini mesela," dedim sonunda. "Koç'a eşlerimizi yeniden değiş tokuş etmesini söyleyeceğim."

"Bastır. Sıradaki *eZine* makalem için iyi malzeme olabilir. 'Onuncu Sınıf Öğrencisi'nin Direnişi.' Ya da daha iyisi, 'Oturma Düzeni Şamarı Yedi.' Hımm... Hoşuma gitti."

Günün sonunda suratına bir şamar yiyen ben oldum. Koç oturma düzenini yeniden değerlendirmesi konusundaki yakarışlarımı duymazdan geldi. Görünüşe bakılırsa, Patch'e mahkûmdum.

Şimdilik.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2

Annem ve ben, Coldwater'ın dışında, rüzgârın içinden geçtiği on sekizinci yüzyıldan kalma bir çiftlik evinde yaşıyoruz. Burası Hawthorne Yolu'ndaki tek ev ve en yakın komşumuzla aramızda bir millik bir mesafe var. Bazen inşa eden kişinin evi, uygun durumdaki onca arazi parçası arasında Maine'in bütün sisini emip bizim bahçemize nakleder gibi görünen gizemli bir atmosferik dönüşümün tam göbeğine kondurmuş olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Evimiz, zincirlerinden kurtulup ortalıkta aylak aylak dolaşan ruhları anımsatan bir kasvetle örtülmüş gibiydi.

Akşamı, cebir ödevim ve kâhyamız Dorothea eşliğinde mutfaktaki bir tabureye tünemiş hâlde geçirdim. Annem, Hugo Renaldi Müzayede Firması'nda çalışıyor, Doğu Kıyısı boyunca tüm arazi ve antika müzayedelerini koordine ediyordu. Bu hafta, New York'taydı. İşi gereği sık sık seyahat ediyordu. Dorothea'ya yemek pişirmesi ve ortalığı temizle-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mesi için para veriyordu, ama iş tanımında bana bir ebeveyn gibi göz kulak olmasının da yazılı olduğundan emindim.

Dorothea hafif Alman aksanıyla, "Okul nasıldı?" diye sordu. Lavabo başında toprak bir kaptaki fazla pişmiş lazanya kalıntılarını ovalıyordu.

"Yeni bir biyoloji partnerim oldu."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

"Eski partnerim Vee'ydi."

"Hımm." Daha sert kazımaya başladı. Kolunun üst kısmındaki etler sallanıyordu. "Kötü bir şey o zaman."

İç geçirdim.

"Şu yeni partnerini anlatsana. Kız nasıl biri?"

"Uzun boylu, karanlık ve can sıkıcı bir çocuk." Ve ürkütücü derecede içe dönük. Patch'in gözleri simsiyahtı. Her şeyi görüyor ve hiçbir şeyi ele vermiyordu. Onun hakkında daha çok şey bilmek istediğimden değil. Yüzeyde görebildiklerimden hoşlanmadığıma göre, derinlerde saklananları seveceğimden şüpheliydim.

Tek sorun, bunun tam olarak doğru olmamasıydı. Gördüklerimin büyük kısmı hoşuma gitmişti. Kollarındaki uzun, ince kaslar, geniş fakat gevşek omuzlar ve kısmen muzip, kısmen baştan çıkarıcı bir gülümseme. Kendimle huzursuz edici bir ittifak içindeydim ve karşı konulmaz gelmeye başlayan şeyi yok saymak için çabalıyordum.

Saat dokuza gelirken Dorothea o günlük işlerini tamamladı ve dışarı çıkarken kapıyı arkasından kilitledi. Güle güle demek için verandanın ışıklarını iki kez yakıp söndürdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dorothea kornayla karşılık verdiğine göre ışık sisi aşabilmiş olsa gerekti. Yalnız kalmıştım.

İçimde kıpraşan duyguların dökümünü çıkardım. Aç değildim. Yorgun değildim. Hatta kendimi o kadar yalnız bile hissetmiyordum. Fakat biyoloji ödevim yüzünden birazcık huzursuzdum. Patch'e aramayacağımı söylemiştim ve altı saat kadar önce bunda çok ciddiydim. Şimdiyse tek düşünebildiğim, dersten çakmak istemediğimdi. Biyoloji en çok zorlandığım dersti. Notum şüpheli bir şekilde A ve B arasında gidip geliyordu. Benim kafamdaysa bu, geleceğimde tam ve yarım burs arasındaki farktı.

Mutfağa gidip telefonu aldım. Elimde hâlâ yazılı olan yedi rakamdan geride kalanlara baktım. İçin için, Patch'in telefonumu açmamasını diliyordum. Ona ulaşamamam ya da ödev konusunda iş birlikçi davranmaması, Koç'u oturma düzenini bozmasına ikna etmek için kullanabileceğim bir kanıt olabilirdi. Büyük umutlarla numarasını tuşladım.

Patch üçüncü çalışta açtı. "N'aber?"

Umursamaz bir sesle, "Bu gece buluşabilir miyiz diye aradım," dedim. "Meşgul olduğunu söylediğini biliyorum ama..."

"Nora." Patch adımı bir esprinin en vurucu noktasıymış gibi telaffuz etmişti. "Aramazsın sanıyordum. Asla."

Sözlerimi yutmaktan nefret ediyordum. Ve bunun üstüne gittiği için Patch'ten de. Koç'tan ve deli bozuk ödevlerinden. Akıllıca bir cümlenin çıkmasını umarak ağzımı açtım. "Eee, buluşacak mıyız, buluşmayacak mıyız?"

"Öyle görünüyor ki buluşamayacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Buluşamayacağız mı, buluşmayacağız mı?"

"Bir bilardo maçının ortasındayım." Sesine yansıyan gülümsemeyi duyar gibiydim. "Önemli bir bilardo maçının."

Hattın diğer ucundan arka plandan gelen seslere bakılırsa, bilardo maçı konusunda gerçeği söylüyordu. Benim ödevimden daha önemli olup olmadığıysa ayrı bir tartışma konusuydu.

"Neredesin?" diye sordum.

"Bo'nun Oyun Salonu. Senin takılacağın türde bir yer değil."

"O zaman görüşmeyi telefonda yapalım. Elimde bir soru listesi..."

Telefonu yüzüme kapattı.

İnanmayan gözlerle telefona bakakaldım. Ve sonra defterimden temiz bir kâğıt koparıp üzerine, *Pislik*, yazdım. Altındaki satıra, *Puro içiyor*, diye ekledim. *Akciğer kanserinden ölecek. Umarım yakında. Kusursuz bir fiziği var.*

Hemen ardından son yorumun üzerini okunmaz hâle gelene dek karaladım.

Mikrodalganın yanıp sönen saati 21:05'i gösteriyordu. Bana göre iki seçenek vardı. Ya Patch'le mülakatımı uyduracaktım ya da arabaya atlayıp Bo'nun Oyun Salonu'na gidecektim. Koç'un bütün cevapları kontrol edeceği yönündeki uyarısını yok sayabilseydim, ilk seçenek bir hayli cazipti. Patch'i mülakatın tamamını blöfle dolduracak kadar iyi tanımıyordum. Ya ikinci seçenek? Cazip olmakla uzaktan yakından alakası yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karar vermeyi anneme telefon açacak kadar bir süre erteledim. Onun çalışması ve seyahat etmesi konusundaki anlaşmamız kısmen, benim sorumluluk sahibi bir kız gibi hareket etmeme ve sürekli gözetim altında tutulmaya ihtiyaç duyan bir kız olmamama dayalıydı. Özgürlüğümü seviyordum ve anneme bana göz kulak olmak için maaşından ödün verip bölgede bir iş edinmesi için bir neden vermek istemiyordum.

Dördüncü çalışta telesekreteri devreye girdi.

"Benim," dedim. "Sadece bilgi vermek için aradım. Bitirmem gereken bir biyoloji ödevim var, sonra yatacağım. İstersen yarın beni öğle tatilinde ara. Seni seviyorum."

Telefonu kapatınca mutfak çekmecesinde bir çeyreklik buldum. Karmaşık kararları kadere bırakmak en iyisiydi.

George Washington'ın profiline, "Tura gelirse gidiyorum," dedim. "Yazı gelirse, kalıyorum." Çeyrekliği havaya attım, elimin üzerinde yakaladım ve sonuca bakmak için cesaretimi topladım. Kalbim sıkışır gibi oldu ve kendi kendime bunun ne anlama geldiğinden emin olmadığımı söyledim.

"İş artık benim kontrolümden çıktı," dedim. Bu işi olabildiğince çabuk bitirmeyi kafama koyarak buzdolabının üzerindeki haritayı ve anahtarlarımı aldım ve Fiat Spider'ımı araç yolundan geri geri çıkardım. Araba büyük olasılıkla 1979'da şirin görünüyordu, ama ben çikolata kahvesi rengi, arka çamurluğu kaplayan pas ya da çatlaklarla dolu beyaz deri koltuklar için deli olan biri değildim.

Bo'nun Oyun Salonu tercih edeceğimden daha uzak çıkmıştı. Arabayla otuz dakikalık mesafede, kıyıya yakın bir yerdi. Direksiyona açtığım haritayla, Fiat'ı, ışıklı bir tabela-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

nın, BO'NUN OYUN SALONU, DELİ SİYAH PAINTBALL & OZZ'UN BİLARDO SALONU diye işaret ettiği, büyük briket binanın arka tarafındaki park alanına soktum. Duvarlar yazılarla doldurulmuştu ve her taraf sigara izmaritiyle kaplıydı. Bo'nun müstakbel Ivy League'liler[3] ve örnek vatandaşlarla dolu olacağına hiç şüphem yoktu. Düşüncelerimi mağrur ve umursamaz bir düzeyde tutmaya çalışıyordum, ama midemde bir huzursuzluk vardı. Bütün kapıları kilitlediğimden emin olunca, içeri girdim.

Halatları aşabilmek için sırada bekledim. Önümdeki gurup ödeme yaparken, aradan süzüldüm ve kulakları sağır eden siren sesleri ve yanıp sönen ışıkların oluşturduğu labirente doğru yürüdüm.

Dumandan sertleşmiş bir ses, "Bedava girişi hak ettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Hızla döndüm ve her tarafı dövme içindeki kasiyere gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Buraya oyun oynamaya gelmedim. Birini arıyorum."

Homurdandı. "Beni geçmek istiyorsan, ödeyeceksin." Elini on beş dolar borçlu olduğumu gösteren bir ücret tablosunun bantla yapıştırıldığı tezgâha uzattı. Sadece nakit geçiyordu.

Yanımda nakit yoktu. Olsaydı da, Patch'i özel hayatı hakkında birkaç dakika sorgulayacağım diye ziyan etmezdim doğrusu. Oturma düzenine ve en çok da burada olmak zorunda olmama karşı büyük bir öfke duyuyordum. Benim

3 Amerika'nın en prestijli sekiz üniversitesine verilen ortak isim. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sadece Patch'i bulmam gerekiyordu; görüşmemizi dışarıda da yapardık. Bunca direksiyon salladıktan sonra elim boş dönmeye niyetim yoktu.

"İki dakika içinde dönmezsem, on beş doları öderim," dedim. Daha iyi bir karara varmadan ya da biraz daha sabır toplamadan önce, benden hiç beklenmeyecek bir şey yapıp halatların altına daldım. Bununla da yetinmedim. Oyun salonun içinde, Patch'i bulmak için gözümü dört açarak hızla ilerledim. Kendi kendime bunu yaptığıma inanamadığımı söylüyordum, ama yuvarlanan bir kar topu gibiydim; gittikçe daha fazla hız ve kuvvet kazanıyordum. Şu an için tek istediğim, Patch'i bulmak ve oradan çıkmaktı.

Kasiyer, "Hey!" diye bağırarak peşimden geldi.

Patch'in giriş katında olmadığından emin, Ozz'un Bilardo Salonu oklarını takip ederek, hızlı adımlarla alt kata indim. Merdivenlerin bitiminde, raylı loş ışıklandırmaların aydınlattığı, hepsi kullanımda olan birkaç poker masasıyla karşılaştım. Alçak tavan, en az evimi sarmalayan sis kadar yoğun bir puro dumanıyla bulutlanmıştı. Poker masalarıyla barın arasına bir sıra bilardo masası dizilmişti. Patch bana en uzak masanın üzerine eğilmiş, zorlu bir atış yapmaya hazırlanıyordu.

"Patch!" diye seslendim.

Tam ben seslenirken istekasını masanın ortasına doğru itti. Kafasını hızla kaldırdı. Bana merak ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle baktı.

Kasiyer arkamdaki basamakları gürültüyle inmiş ve omzuma yapışmıştı. "Yukarı. Hemen şimdi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Patch'in dudakları yine varla yok arası bir gülümsemeyle bükülmüştü. Alaycı mı, yoksa dostça mı olduğunu söylemek zordu. "Benimle birlikte."

Bu cümle kasiyer üzerinde etkili olmuşa benziyordu. Omzumu tutan elini gevşetti. Fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan elinden silkindim ve masaların arasından, Patch'e doğru yürüdüm. İlk birkaç adımı daha hızlı atmıştım, ama ona yaklaştıkça öz güvenimin azaldığını hissediyordum.

Ve daha ilk anda, onda bir farklılık olduğunu hissettim. Ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum; ama hissedebiliyordum; elektrik gibi. Daha fazla düşmanlık mıydı yoksa?

Daha fazla özgüven.

Daha fazla kendi olma özgürlüğü. Ve o siyah gözleri adeta içime işliyordu. Her hareketime sımsıkı tutunan mıknatıslar gibiydiler. Belli etmeden yutkundum ve midemdeki tatsız step dansını yok saymaya çalıştım. Tam olarak adını koyamıyordum, ama Patch'te doğru olmayan bir şey vardı. Onda bir şeyler normal değildi. Bir şeyler... güvenli değildi.

"Yüzüne kapattığım için üzgünüm," dedi yanıma gelirken. "Aşağıda telefon çok iyi çekmiyor."

Ya, evet.

Başını hafifçe yana eğerek diğerlerine uzaklaşmalarını işaret etti. Herkes harekete geçmeden önce tatsız bir sessizlik oldu. İlk giden, yanımdan geçerken omzuma bindirdi. Dengemi kazanmak için arkaya doğru bir adım attım ve uzaklaştıkları sırada diğer iki oyuncudan buz gibi bakışlar yedim.

Harika. Patch'in partnerim olması *benim* hatam değildi.

Kendimden ve çevremden tamamen eminmişim gibi bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görüntü çizmeye çalışarak, kaşlarımı kaldırdım ve, "8 top[4]?" diye sordum. Belki de haklıydı. Bo'nun yeri bana göre değildi. Ama bu şimşek hızıyla kapıya koşacağım anlamına da gelmezdi. "Bahisler ne kadar yüksek?"

Gülümsemesi genişledi. Bu defa benimle alay ettiğinden neredeyse emindim. "Para için oynamıyoruz."

Çantamı masanın kenarına koydum. "Çok kötü. Sahip olduğum her şeyi sana karşı bahse yatıracaktım." İki satırını doldurduğum ödev kâğıdımı havaya kaldırdım. "Birkaç hızlı soru ve sonra buradan gidiyorum."

"*Pislik* mi?" Patch istekasına dayanıp yüksek sesle okudu. "Akciğer kanseri. Bunun kehanet mi olması gerekiyor?"

Ödevimi yelpaze gibi salladım. "Atmosfere katkıda bulunduğunu varsayıyorum. Bir gecede kaç puro? Bir? İki?"

"Ben sigara ya da puro içmem." Samimi görünüyordu ama yutmamıştım.

Kâğıdı sekiz ile dört numaralı top arasına bırakırken, "Hı-hı," dedim. Üçüncü satıra *Kesinlikle puro*, yazarken dört numaralı topu kazayla iteledim.

Patch, "Oyunu bozuyorsun," derken hâlâ gülümsüyordu.

Gözlerine baktım ve gülümsemesine –kısa bir an için– uymaktan başka bir şey yapamadım. "Umarım senin lehine değildir. En büyük hayalin?" Bu soruyla gurur duyuyordum, çünkü onu ezeceğinden emindim. Önceden düşünmeyi gerektiren bir soruydu.

"Seni öpmek."

4 Amerikan bilardosu olarak da bilinen 8 top oyunu, bir cepli bilardo oyunu çeşididir. (yay. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gözlerinin içine bakmaya devam ederek, "Hiç komik değil," derken dilim dolanmadığı için minnettardım.

"Hayır, ama kızarmana neden oldu."

Kayıtsız görünmeye çalışarak masanın yan tarafına tünedim. Dizimi yazı tahtası olarak kullanmak için bacak bacak üstüne attım. "Çalışıyor musun?"

"Borderline'da kirli tabakları topluyorum. Şehrin en iyi Meksika lokantası."

"Din?"

Soruma şaşırmışa benzemiyordu, ama sevinçten öldüğü de söylenemezdi. "Birkaç hızlı sorun olduğunu sanıyordum. Daha şimdiden dört numaradasın."

Daha kararlı bir sesle, "Din?" diye tekrarladım.

Patch elini çenesinde dolaştırdı. "Din değil, tarikat."

"Yani bir tarikata mı üyesin?" Sesim şaşırmış gibi çıkarken, aslında şaşırmamam gerektiğini geç fark etmiştim.

"Öyle görünüyor ki, sağlıklı bir kadın kurbana ihtiyacım var. Niyetim önce bana güvenmesini sağlamaktı, ama şimdi hazırsan..."

Yüzümdeki gülümseme silinip gitmişti. "Beni etkilemiyorsun."

"Henüz denemeye başlamadım."

Masadan kaydım ve karşısına dikildim. Benden tam bir kafa boyu uzundu. "Vee senin son sınıfta olduğunu söyledi. Onuncu sınıf biyoloji dersinden kaç kez kaldın? Bir? İki?"

"Vee benim sözcüm değil."

"Yoksa sınıfta kaldığını inkâr mı ediyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana geçen yıl okula gitmediğimi söylüyorum." Bakışları benimle adeta alay ediyordu, ama bu kararlılığımı arttırmıştı.

"Okul kaçağı mıydın?"

Patch istekasını çuhanın üzerine bıraktı ve parmağıyla ona yaklaşmamı işaret etti. Yaklaşmadım. Gizli bir bilgi vermeye hazırlanır gibi, "Bir sır ister misin?" dedi. "Ben daha önce hiç okula gitmemiştim. Bir sır daha? Sandığım kadar sıkıcı değilmiş."

Yalan söylüyordu. Herkes okula giderdi. Kanunlar vardı. Merakımı uyandırmak için yalan söylüyordu.

Gülümseyerek, "Yalan söylediğimi sanıyorsun," dedi.

"Daha önce okula gitmedin? Hiç? Bu doğruysa –ve haklısın, doğru olduğuna inanmıyorum– seni bu sene gelmeye ikna eden ne oldu?"

"Sen."

Korkmuş hissetme dürtüm içimde dolaşıyordu, ama kendi kendime Patch'in istediğinin de bu olduğunu hatırlattım. Bunun yerine, ayaklarımı yere sıkıca basarak rahatsız görünmeye çalıştım. Yine de sesimi toparlayabilmem biraz zaman almıştı. "Bu gerçek bir cevap değil."

Bana bir adım yaklaşmış olmalıydı; çünkü birden, vücutlarımızın arasındaki mesafe sığ bir hava boşluğuna indi. "Gözlerin, Nora. O soğuk, soluk gri gözlerin şaşırtıcı derecede dayanılmaz." Beni farklı bir açıdan incelemek ister gibi, kafasını yana eğdi. "Ve o öldürücü dolgun dudaklar..."

Yorumundan ziyade, içimde bir şeyin bunlara olumlu tepki vermesine şaşırarak geri çekildim. "Bu kadar. Buradan hemen gidiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ama daha kelimeler ağzımdan dökülürken, doğru olmadıklarını biliyordum. Bir şeyler daha söyleme ihtiyacı duydum. Kafamın içinde dört bir yana saçılmış karman çorman düşünceleri kurcalayarak, söylemem gerektiğini hissettiğim şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Neden bu kadar alaycıydı ve neden bunu hak edecek bir şey yapmışım gibi davranıyordu?

Hafife alır gibi, "Hakkımda çok şey bilir gibisin," dedim. "Gereğinden fazla. Beni huzursuz etmek için tam olarak ne söylemen gerektiğini bilir gibi."

"Sen de bunu kolaylaştırıyorsun."

İçimde bir öfke kıvılcımı parladı. "Bunu kasten yaptığını kabul mü ediyorsun?"

"Bunu derken?"

"Bunu... Beni tahrik etmeyi..."

"Bir daha 'tahrik' desene. Bunu söylerken dudakların çok tahrik edici oluyor."

"İşimiz bitti. Oyununu bitir." İstekasını tutup masanın üzerinden ona doğru ittim. Almadı.

"Yanında oturmaktan hoşlanmıyorum," dedim. "Partnerin olmaktan da. Bu küçümseyici gülümsemenden de." Çenem seyirdi. Bu, sadece yalan söylediğim zamanlarda olan tipik bir şeydi. Şimdi de yalan mı söylüyordum acaba? Eğer öyleyse, kendimi tekmelemek istiyordum. Olabildiğince ikna edici bir tavırla, "Senden hoşlanmıyorum," dedim ve istekayı göğsüne bastırdım.

"Koç'un bizi bir araya getirmesine çok memnunum," dedi. 'Koç' kelimesine yansıyan cılız ironiyi fark etmiştim,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama arkasında gizli bir anlam yakalayamadım. Bu kez istekayı aldı.

"Bunu değiştirmek için elimden geleni yapıyorum," dedim.

Patch bunun komik olduğunu düşünmüş olmalıydı; gülümsemesinin arasından dişleri göründü. Uzandı ve daha ben geri kaçamadan, saçlarımın arasından bir şey çıkardı.

Yere atarken, "Kâğıt parçası," diye açıkladı. Bana uzanırken, bileğinin iç tarafında bir işaret olduğunu fark etmiştim. Önce bir dövme olduğunu sandım, ama bir daha bakınca, kızıl-kahve renginde, hafifçe kabarık bir doğum lekesi olduğunu anladım. Sıçramış bir boya damlası biçimindeydi.

"Bir doğum lekesi için talihsiz bir yer," dedim. Benim izime bu kadar yakın bir yerde olması, tedirgin ediciydi doğrusu.

Patch rahat, fakat gözden kaçmayacak bir hareketle, sweatshirt'ünün kolunu bileğine kadar indirdi. "Yoksa daha özel bir yerde olmasını mı tercih ederdin?"

"Hiçbir yerde olmasını istemezdim," dedim. Sözümün kulağa nasıl geldiğinden emin olmadığım için bir kez daha denedim. "Hiç olmasa da umurumda olmazdı." Ve üçüncü bir deneme. "Doğum leken umurumda değil. Nokta."

"Başka soru?" diye sordu. "Yorum?"

"Hayır."

"O zaman biyoloji dersinde görüşürüz."

Ona beni bir daha hiç görmeyeceğini söylemeyi düşündüm. Ama sözümü aynı gün içinde iki kez yutamazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O gece geç saatte bir *klak* sesi beni uykumdan uyandırdı. Yüzüm yastığa gömülü hâlde, bütün duyularımı alarma geçirip, hiç kıpırdamadan bekledim. Annem ayda en az bir kez iş seyahatine gittiği için, yalnız uyumaya alışıktım ve koridordan yatak odama doğru gelen ayak seslerini hayal etmeyeli aylar olmuştu. Gerçek şuydu ki, kendimi hiçbir zaman tamamen yalnız hissetmiyordum. Babamın Portland'da, annemin doğum günü hediyesini alırken vurularak öldürülmesinden hemen sonra, hayatıma tuhaf bir varlık girdi. Sanki birisi hayatımı uzaktan izliyordu. Önce bu hayaletin varlığı beni oldukça ürkütmüştü, ama sonra kötü bir şey çıkmayınca tedirginliğim etkisini kaybetti. Böyle hissetmemin kozmik bir nedeni olup olmadığını merak ediyordum. Belki de babamın ruhu yakınlardaydı. Bu his genelde beni rahatlatırdı, ama bu gece durum farklıydı. Bu varlık, tenimin üzerinde dolaşan bir buz etkisi yaratıyordu.

Kafamı biraz çevirince, yatak odamın zemininde uzanan gölgemsi bir biçim gördüm. Yüzümü diğer tarafa, pencereye ve odada gölge yaratması olası tek ışık olan ayın puslu yüzeyine çevirdim. Ama orada hiçbir şey yoktu. Yüzümü yastığa bastırdım ve kendi kendime, ayın önünden bir bulutun geçmekte olduğunu söyledim. Ya da rüzgârda sallanan bir çöp parçası. Yine de nabzımın yatışması için uzun saniyeler geçmesi gerekti.

Yataktan kalkacak cesareti topladığımda, penceremin altındaki bahçe sessiz ve hareketsizdi. Tek ses, eve sürtünen ağaç dallarından ve tenimin altında küt küt atan kalbimden geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Koç McConaughy tahtanın başında durmuş, bir konuda vızıldayıp duruyordu, ama zihnim bilimin karmaşıklıklarından çok uzaklardaydı. Patch ve benim partner olmamamız için nedenler aramakla ve bulduklarımı eski bir testin arkasına listelemekle meşguldüm. Ders biter bitmez, savımı Koç'a sunacaktım. *Ödevler konusunda iş birliğinden uzak,* diye yazdım. *Takım çalışmasına çok az ilgi gösteriyor.*

Fakat beni en çok rahatsız eden şeyler, listeye ekleyemediklerimdi. Patch'in doğum lekesinin yerini ürkütücü buluyordum ve önceki gece penceremde yaşananlar ödümü patlatmıştı. Patch'in beni gözetlediğinden açıkça şüpheleniyor değildim, fakat onunla buluşmamdan sadece birkaç saat sonra birinin penceremden içeri baktığını gördüğümden neredeyse emin olmam tesadüfünü yok sayamıyordum.

Patch'in beni gözetlediği düşüncesinin üstüne, sırt çan-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tamın ön gözüne uzandım ve bir şişeden avucuma iki demir hapı boşaltıp bütün hâlinde yuttum. Bir an boğazıma takılır gibi oldular, ama sonra aşağıya inen yolu buldular.

Göz ucuyla bakınca, Patch'in havaya kalkmış kaşlarını gördüm.

Kansız olduğumu ve günde birkaç kez –özellikle de stres altındayken– demir hapı almam gerektiğini söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Kansızlık, düzenli dozlarla demir takviyesi aldığım sürece, hayatımı tehdit eder boyutta değildi. Patch'in bana zarar vermek isteyeceğini düşünecek kadar paranoyak değildim, ama nedense tıbbi durumum gizli tutulması daha uygun düşecek hassas bir noktamdı.

"Nora?"

Koç sınıfın ön tarafında durmuş, bir şey –yani cevabımı– beklediğini gösterecek şekilde elini bana doğru uzatmıştı. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Soruyu tekrar edebilir misiniz?" diye sordum.

Sınıfta bir kıkırdama oldu.

Koç hafif bir sinirle, "Potansiyel eşinde ne tür özellikler seni çeker?"

"Potansiyel eşimde mi?"

"Haydi ama, bütün öğleden sonra bekleyemeyiz."

Vee'nin arkamda güldüğünü duyabiliyordum.

Gırtlağım tıkanmış gibiydi. "Benden istediğiniz...?"

"Potansiyel eşinin özelliklerini sayman, evet, bu faydalı olabilir."

Elimde olmadan yan gözle Patch'e baktım. Hımbıllık-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tan bir basamak yukarıda bir rahatlıkla arkasına yaslanmış, müthiş bir memnuniyetle beni seyrediyordu. Bir korsanınkini andıran bir şekilde gülümseyerek dudak hareketleriyle, *"Bekliyoruz,"* dedi.

Hissettiğimden çok daha kontrollü görünmeyi umarak ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"O zaman hızlı düşün."

"Önce bir başkasına söz verseniz?"

Koç sabırsız bir tavırla sol tarafımı işaret etti. "Söz sende, Patch."

Patch, benim aksime, büyük bir öz güvenle konuştu. Vücudu hafifçe bana dönük hâlde oturuyordu; dizlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı.

"Zeki. Çekici. Kırılgan."

Koç bu sıfatları tahtaya yazmakla meşguldü. "Kırılgan mı?" diye sordu. "Nasıl?"

Vee söze girdi. "Bunun işlediğimiz üniteyle bir alakası var mı? Çünkü kitabımızda bir eşte aranan özelliklere dair bir şey göremiyorum."

Koç yazmayı bırakıp omzunun üstünden arkaya baktı. "Gezegendeki bütün hayvanlar, eşlerini üreme amacıyla kendilerine çekerler. Kurbağalar vücutlarını şişirir. Erkek goriller göğüslerini yumruklar. Siz hiç bir ıstakozun, dişinin ilgisini çekmek için bacaklarının ucunda kalkıp kıskaçlarını birbirine vurduğunu gördünüz mü? Çekim, insanlar da dâhil olmak üzere, hayvan üremesinin ilk unsurudur. Bayan Sky, neden sizin listenizi dinlemiyoruz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Vee beş parmağını havaya kaldırdı. "Muhteşem, varlıklı, hoşgörülü, korumacı ve biraz tehlikeli." Her tanımda bir parmağını indiriyordu.

Patch hafifçe güldü. "İnsanlar arasındaki çekimdeki sorun, karşılığının olup olmayacağının bilinmemesidir."

Koç, "Çok iyi bir nokta," dedi.

Patch, "İnsanoğlu kırılgandır," diye devam etti. "Çünkü incinebilirdir." Bunu söylerken, dizi dizime çarptı. Bu hareketiyle ne demeye çalıştığını merak etme cüretini gösteremeyerek bacağımı çektim.

Koç, başını salladı. "İnsan çekiminin –ve üremesinin– karmaşıklığı bizi diğer türlerden ayıran ana hatlardan biridir."

Patch'in bu cümle karşısında homurdandığını duyar gibi oldum, ama o kadar yumuşak bir ses çıkarmıştı ki emin olamadım.

Koç sözlerine devam etti. "İlk çağlardan beri kadınlar, zekâ ve fiziksel maharet gibi, güçlü hayatta kalma yetenekleri olan erkeklerden etkilenmişlerdir. Çünkü bu tür erkeklerin günün sonunda eve akşam yemeği getirme olasılıkları çok daha yüksektir." Başparmaklarını havaya kaldırıp sırıttı. "Akşam yemeği eşittir hayatta kalmak, takım."

Kimse gülmedi.

"Aynı şekilde," diye devam etti. "Erkekler güzellikten etkilenirler, çünkü güzellik sağlık ve gençliğe işaret eder. Çocukları yetiştirmek üzere ortalıkta olamayacak hastalıklı bir kadınla eşleşmenin bir anlamı yoktur." Koç gözlüklerini burnunun kemerinden yukarı itti ve kıkırdadı.

Vee, "Ama bu cinsiyet ayrımına dayalı bir yorum," diye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

itiraz etti. "Bana yirmi birinci yüz yıl kadınlarıyla alakalı bir şey söyleyin."

"Üremeye bilimin bakış açısından yaklaşırsanız, Bayan Sky, çocukların türümüzün hayatta kalmasının anahtarı olduklarını görürsünüz. Ve ne kadar çok çocuğunuz olursa, gen havuzuna katkınız o kadar büyük olur."

Vee'nin gözlerini çevirdiğini neredeyse duydum. "Sanırım, nihayet bugünkü konumuza yaklaşıyoruz. Seks."

Koç bir parmağını havaya kaldırarak, "Neredeyse," dedi. "Seksten önce çekim gelir, ama çekimden sonra, vücut dili gelir. Potansiyel bir eşe, 'İlgileniyorum,' mesajını vermeniz gerekir, ama bunu kelimelerle yapmanız şart değildir."

Koç yan tarafımı işaret etti. "Pekâlâ, Patch. Diyelim bir partidesin. Oda, değişik biçim ve ölçülerde kızlarla dolu... Sarışın, esmer, kızıl, siyah saçlı birkaç kız görüyorsun. Kimi konuşkan, kimi utangaç duruyor. Profiline uyan –çekici, zeki ve kırılgan– bir kız buluyorsun. İlgilendiğini nasıl belli edersin?"

"Onu tek başına bir köşeye çekerim. Konuşurum."

"İyi. Şimdi sıra büyük soruya geldi. İlgilenip ilgilenmediğini ve harekete geçmeni isteyip istemediğini nasıl anlarsın?"

"Onu incelerim," dedi Patch. "Ne düşündüğünü ve hissettiğini çözerim. Bana doğrudan açılmayacaktır, bu yüzden dikkatli olmam gerekir. Vücudunu bana doğru çeviriyor mu? Gözlerime bakıp, sonra bakışlarını kaçırıyor mu? Dudağını ısırıyor mu, saçıyla oynuyor mu? Nora'nın şu anda yaptığı gibi mesela."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sınıftan bir kahkaha yükseldi. Ellerimi kucağıma indirdim.

"İlgileniyor," dedi Patch bir kez daha bacağıma vurarak. Ve ben en yapılmaması gereken şeyi yapıp, kızardım.

"Çok iyi, çok iyi," dedi Koç. Sesi enerji doluydu ve dikkatimiz yüzünü güldürmüştü.

Patch, "Nora'nın yüzündeki kan damarları genişliyor ve teni ısınıyor," dedi. "Değerlendirildiğini biliyor. Dikkatten hoşlanıyor, ama bunu nasıl idare edeceğinden emin değil."

"Ben kızar*ma*dım."

"Gergin," dedi Patch. "Dikkati yüzünden uzaklaştırmak ve vücuduna ya da belki de tenine kaydırmak için kolunu okşuyor. Her ikisi de güçlü satış noktaları."

Neredeyse boğuluyordum. Kendi kendime, *Şaka yapıyor*, dedim. Hayır, *o* delinin teki. Kaçıklarla uğraşmak konusunda tecrübeli değildim ve bu belli oluyordu. Birlikte olduğumuz zamanın büyük kısmını, ağzım bir karış açık hâlde Patch'e bakarak geçiriyormuşum gibi hissediyordum. Onunla baş etmek gibi bir yanılsama içindeysem, yeni bir yaklaşım edinmem gerekecekti.

Ellerimi masanın üzerine dümdüz koydum ve çenemi dikleştirdim. Hâlâ bir miktar saygınlığım varmış gibi görünmeye çabalıyordum. "Bu çok komik."

Kolunu yan tarafa doğru abartılı bir sinsilikle uzatıp sandalyemin arkasına yerleştirdi. İçimde, bunun tamamen beni hedef alan bir tehdit olduğuna ve Patch'in, bu tavrını sınıfın nasıl algıladığının bilincinde olmadığına –hatta umursamadığına– dair tuhaf bir duygu vardı. Gülüştüler, ama o duymu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yor gibiydi. Gözlerimi gözleriyle öylesine esir almıştı ki, neredeyse ikimize ait, bizden başka hiç kimsenin ulaşamayacağı küçük, özel bir dünya oyduğuna inanacaktım.

Dudak hareketleriyle, "*Kırılgan*," dedi.

Ayak bileklerimi sandalyemin bacaklarına doladım ve kolunun ağırlığının sandalyemin arkasından düştüğünü hissederek öne doğru eğildim. Ben kırılgan değildim.

"İşte budur," dedi Koç. "Hareket hâlindeki biyoloji."

Vee, "Artık seksten bahsedebilir miyiz?" dedi.

"Yarın. Yedinci konuyu okuyun ve ilk iş, bir tartışmaya hazırlıklı olun."

Zil çaldı ve Patch sandalyesini sürterek geri itti. "Çok eğlenceliydi. Bir ara yine tekrar edelim." Ben, "Hayır, teşekkürler,"den daha etkileyici bir cümle akıl edemeden, arkamdan geçti ve kapıda gözden kayboldu.

Vee sırama gelirken, "Koç'un işten atılması için imza kampanyası başlatacağım," dedi. "Bugünkü ders neydi öyle? Sulandırılmış porno. Az kalsın sen ve Patch'i, eksi kıyafetleriniz, yatay olarak laboratuvar masasının üzerine çıkarıp, Büyük Faaliyet'e..."

Ona, *olanların geri sarılmasını istiyor gibi bir hâlim mi var?* bakışı attım.

Vee, "Offf," diyerek geri çekildi.

"Koç'la konuşmam gerek. On dakika içinde senin dolabının orada buluşalım."

"Tamamdır."

Koç'un masasına gittim. Basketbolla ilgili bir kitabın üs-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

tüne eğilmişti. İlk bakışta bütün o X ve O'lar, üç taş oynadığı hissini uyandırıyordu.

Kafasını kaldırmadan, "Selam, Nora," dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Size yeni oturma düzeni ve ders planının beni rahatsız ettiğini söylemek için buradayım."

Koç sandalyesini arkaya yatırıp, ellerini kafasının arkasında birleştirdi. "Ben oturma düzeninden memnunum. En az cumartesi günkü maç için üzerinde çalıştığım yeni adam adama savunma planı kadar."

Önüne Okul Davranış İlkeleri'nin, onun üzerine de Öğrenci Hakları'nın birer kopyasını bıraktım. "Kanun gereği, hiçbir öğrenci kendini okul alanı içinde tehdit altında hissetmemeli."

"Tehdit altında mı hissediyorsun?"

"Rahatsız hissediyorum. Ve bir çözüm önerisi getirmek istiyorum." Koç'un sözümü kesmediğini görünce, emin bir nefes aldım. "Beni tekrar Vee'nin yanına oturtursanız, biyoloji sınıflarınızdan herhangi birinden bir öğrenciye ders veririm."

"Patch'in özel derse ihtiyacı olabilir."

Dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tutarak "Bu, amaca pek uygun olmaz," dedim.

"Bugün onu görmedin mi? Tartışmaya dâhil oldu. Bütün sene boyunca tek kelime ettiğini duymadım, ama senin yanına oturtur oturtmaz, bingo! Burada otururak notu gelişme gösterecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve Vee'ninki düşecek."

Kuru bir sesle, "Doğru cevabı almak için yan tarafa bakamadığın zaman, böyle şeyler olur," dedi.

"Vee'nin sorunu kendini derse verememesi. Ona özel ders veririm."

"Olmaz." Saatine baktı ve, "Bir toplantıya geç kaldım," dedi. "Tamam mıyız?"

Başka bir tez bulmak için beynimi yokladım, ama ilhamım yeni bitmişe benziyordu.

"Oturma düzenine birkaç hafta zaman tanıyalım. Ah, bu arada, Patch'in özel ders ihtiyacı konusunda ciddiydim. Bu konuda sana güveniyorum." Koç cevabımı beklemedi ve ıslıkla Jeopardy'nin[5] melodisini çalarak kapıdan çıktı.

Saat yediyi gösterirken, gökyüzü koyu maviye dönmüştü. Isınmak için paltomun fermuarını çektim. Vee'yle birlikte az önce *Kurban* filmini seyrettiğimiz sinemadan çıkmış, otoparka doğru yürüyorduk. Görevim, *eZine*'da film eleştirileri yazmaktı ve sinemada gösterilen bütün filmleri izlemiş bulunduğum için, son çıkan şehirli korku filmiyle yetinmek zorunda kalmıştık.

"Bu," dedi Vee, "gördüğüm en ucubik filmdi. Kural olarak, bundan sonra korkuyla uzaktan yakından alakalı hiçbir şey izlemek yok."

Bana uyardı. Önceki gece birinin yatak odamın penceresinin önünde pusuya yattığını düşünmenin üzerine o akşam

5 Bir yarışma programı. (yay. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

izlediğimiz ileri düzey sapık takipçi filmini ekleyince, biraz paranoyaklaşmaya başlamıştım.

Vee, "Düşünebiliyor musun?" dedi. "Bütün hayatını, sadece kurban olarak kullanılmak için hayatta bırakıldığın konusunda en ufak bir fikrin olmadan yaşamak nasıl bir şeydir acaba?"

İkimiz de ürperdik.

Film yerine mantarın yaşam sürecinden bahsetmeyi tercih edeceğimden bihaber, "Şu mihrap olayı da neydi?" diye devam etti. "O kötü adam, kızı bağlayıp yatırmadan önce taşı neden tutuşturdu ki? Etinin cızırtısını duyunca..."

"Tamam!" Adeta bağırmıştım. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Ve eğer biri beni öyle öpecek olursa, hemen öğürmeye başlarım. O adamın ağzıyla yaptıklarını tarif etmek için tiksinç kelimesi bile yetmez. Makyajdı, değil mi? Yani gerçek hayatta kimsenin öyle bir ağzı olamaz."

"Yazımı bu gece yarısına kadar tamamlamam lazım," dedim sözünü keserek.

"Ah, tamam. Kütüphaneye gidiyoruz öyleyse?" Vee 1995 model mor Dodge Neon'unun kilidini açtı. "Acayip alınganlık ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Yolcu koltuğuna bindim. "Film yüzünden." Aslında *dün geceki röntgenci yüzünden* demek daha doğru olurdu

"Ben sadece bu akşamdan bahsetmiyorum," dedi dudaklarında muzip bir gülümsemeyle. "Son iki gündür, biyoloji dersinden sonra yarım saat boyunca her zamankinden daha huysuz oluyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu da basit. Patch yüzünden."

Vee'nin gözleri dikiz aynasına kaydı. Dişlerini daha iyi görebilmek için aynayı oynattı. Dilini dişlerinin üstüne gezdirip üzerinde çalışılmış gülümsemesini takındı. "İtiraf etmeliyim ki, karanlık yönünde beni çeken bir şey var."

İtiraf etmeyi hiç istemiyordum, ama Vee bu konuda yalnız değildi. Patch'ten, daha önce hiç kimseden etkilenmediğim kadar etkileniyordum. Aramızda karanlık bir çekim vardı. Onunlayken tehlikenin kıyısına sürüklendiğimi hissediyordum. Sanki beni her an aşağı itebilirmiş gibi.

"Bunu söylediğini duymak, bende..." Patch'ten etkilenmemizin bende tam olarak ne yapma isteği uyandırdığını düşünmeye çalışarak duraksadım. Nahoş bir şeydi.

"Bana onu yakışıklı bulmadığını söyle," dedi Vee. "Ben de bir daha adını hiç anmayayım."

Radyoyu açmak için uzandım. Patch'i, sadece soyut anlamda bile olsa, akşamımıza davet etmekten başka yapacak çok daha iyi bir şey olmalıydı. Haftada beş gün, günde bir saat onun yanında oturmak bile kaldırabileceğimden ağır bir yüktü. Akşamlarımı da ona vermeye hiç niyetim yoktu.

Vee, "Eee?" diye bastırdı.

"Yakışıklı olabilirdi. Ama bunu en son ben fark ederdim. Bu defa defolu bir jüri üyesiyim. Üzgünüm."

"Bu da ne demek?"

"Kişiliğini aşamıyorum demek. Hiçbir güzellik kişiliğini telafi edemez."

"Güzellik değil. Çocuğun... sert hatları var. Seksi."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Gözlerimi çevirdim.

Bir araba önüne kırınca, Vee kornaya basıp frene asıldı. "Ne? İtiraz mı ediyorsun? Yoksa sert serseriler tipin değil mi?"

"Benim bir tipim falan yok," dedim. "O kadar dar görüşlü değilim."

Vee güldü. "Hey, bebek, sen dar görüşlü ötesisin. Sınırlı ve engellenmişsin. Senin görüş açın Koç'un mikroorganizmalarından daha geniş değil. Okulda kendini kaptırabileceğin erkek sayısı o kadar az ki."

"Bu doğru değil," dedim otomatik olarak. Bunu dile getirene kadar, sözlerinin ne kadar doğru olduğunu düşünmemiştim. Daha önce kimseyle ciddi anlamda ilgilenmemiştim. Ne kadar gariptim? "Konu çocuklar değil," dedim. "Aşk... Henüz bulamadım."

"Konu aşk değil," dedi Vee. "Eğlence."

Şüpheli bir bakışla kaşlarını kaldırdım. "Tanımadığım ve önemsemediğim bir adamı öpmek, eğlenceli mi?"

"Biyoloji dersine hiç dikkat etmedin galiba. İş sadece öpüşmekten ibaret değil."

"Ah," dedim hafife alır gibi. "Gen havuzu, benim katkım olmadan da yeterince çarpık durumda."

"Kimin gerçekten iyi olacağını düşündüğümü öğrenmek ister misin?"

"İyi mi?"

Edepsiz bir gülümsemeyle, "*İyi*," diye tekrarladı.

"Pek istemem."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Partnerin."

"Ondan öyle bahsetme dedim. Partnerin olumlu bir anlamı var."

Vee kütüphane kapılarının yakınındaki bir park yerine girdi ve motoru durdurdu. "Hiç onunla öpüşme hayali kurdun mu? Ona yan gözle şöyle bir bakıp üzerine atıldığını ve dudaklarını dudaklarına bastırdığını hayal ettin mi?"

Ona, şoke olmuş bir şaşkınlığı yansıttığını umduğum bir bakış attım. "Sen ettin mi?"

Vee sırıttı.

Patch'in bu bilgiye sahip olması hâlinde ne yapacağını merak etmiştim doğrusu. Her ne kadar hakkında çok az şey biliyor olsam da, Vee'den hoşlanmadığını elle tutulur bir somutlukla hissetmiştim.

"Senin için yeterince iyi değil," dedim.

İnledi. "Dikkat et, onu daha fazla arzulamama neden oluyorsun."

Kütüphaneye girince ana katta, yetişkin romanlarının yakınında bir masaya oturduk. Dizüstü bilgisayarımı açıp, *Kurban, iki buçuk yıldız* yazdım. İki buçuk, büyük ihtimalle kötümser bir derecelendirmeydi, ama kafam çok doluydu ve kendimi pek adil hissettiğim de söylenemezdi.

Vee bir torba kuru elma cipsi açtı. "İster misin?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Torbanın içine baktı. "Sen yemezsen ben yemek zorunda kalırım. Ve bunu gerçekten istemiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vee renk-çarkı diyeti yapıyordu. Günde üç kırmızı, iki mavi ve bir avuç yeşil meyve...

Bir elma cipsini havaya kaldırıp, önünü arkasını inceledi.

"Ne renk?" diye sordum.

"Sanırım, beni-kustur-Granny-Smith-yeşili.[6]"

Ve tam o anda, Coldwater Lisesi tarihinde, amigo takımı kaptanlığı yapan tek ikinci sınıf öğrencisi Marcie Millar bizim masamızın ucundaki bir sandalyeye oturdu. Kızıl-sarı saçlarını aşağıdan iki yandan toplamıştı. Cildi, her zamanki gibi, bir şişe fondötenle kaplıydı. Miktar tahmini konusunda yanılmadığımdan emindim, çünkü görünürde çillerinden eser yoktu. Marcie'nin çillerini, Mary Kay'i[7] keşfettiği yedinci sınıftan beri görmüyordum. Eteğinin ucuyla iç çamaşırı arasında sadece bir buçuk santim mesafe vardı... Tabii eğer iç çamaşırı giyiyorsa.

Marcie, Vee'ye, "Hey, Süper boy," diye seslendi.

"Selam, Ucube," dedi Vee.

"Annem bu hafta sonu için yeni modeller arıyor. Saat başı bir dolar veriyorlar. İlgilenirsin diye düşündüm."

Marcie'nin annesi yerel JCPenney'yi yönetiyordu. Hafta sonları Marcie ve diğer amigo kızlara dükkânın sokağa bakan vitrininde bikini mankenliği yaptırıyordu.

"Artı beden çamaşır mankeni bulmak konusunda çok zorlanıyor," dedi Marcie.

Vee de, "Dişinin arasında yemek artığı kalmış," dedi. "İki ön dişinin arasındaki boşlukta. Çikolatalı Ex-Lax'e[8] benziyor."

---

6 Bir yeşil elma çeşidi. (yay. n.)

7 Bir kozmetik markası. (yay. n.)

8 Laksatif bir ürün. Kabızlık tedavisinde kullanılır. (ç. n.)

Marcie dilini dişinin üzerinde dolaştırdı ve masadan kalktı. O salınarak uzaklaşırken, Vee parmağını ağzına soktu ve Marcie'nin arkasından öğürür gibi yaptı.

"Kütüphanede olduğumuz için şanslı," dedi. "Karanlık bir ara sokakta denk gelmediğimiz için de. Son şansın. Cips ister misin?"

"Pas."

Vee cipsleri çöpe atmak için ayağa kalktı. Birkaç dakika sonra, elinde bir aşk romanıyla geri geldi. Yanımdaki sandalyeye oturdu ve romanın kapağını göstererek, "Bir gün bu biz olacağız," dedi. "Yarı giyinik kovboyların kendinden geçirdiği kadınlar. Güneşte pişmiş, çamurla kıtırlaşmış dudaklar tarafından öpülmek nasıl bir histir acaba?"

"Pis," diye mırıldanarak yazmaya devam ettim.

"Pis demişken..." Sesi beklenmedik şekilde yükselmişti. "Adamımız geliyor."

Dizüstü bilgisayarımın üzerinden bakmak için yazmaya ara verdim ve kalp atışlarım daha o anda hızlandı. Patch salonun ucunda kütüphane görevlisinin bulunduğu bankonun önünde duruyordu. Onu izlediğimi hissetmiş gibi bana döndü. Gözlerimiz bir, iki, üçe sayınca kadar kenetli kaldı. Gözlerini ilk kaçıran ben oldum, ama tembel sırıtışını görmeme yetecek kadar bakışmıştık.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kendime toparlanma emri verdim. Bu yola girmeyecektim. Patch'le değil. Aklımı kaçırmamışsam, bunu yapmamam gerekirdi.

"Haydi, gidelim," dedim Vee'ye. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp fermuarlı çantasına yerleştirdim. Kitaplarımı sırt çantama tıkarken, birkaçını yere düşürdüm.

Vee, "Elindeki kitabın adını okumaya çalışıyorum," dedi. "Bir dakika. *Bir Takipçi Olmanın Yolları.*"

"O adda bir kitap alıyor olamaz," dedim. Ama emin değildim.

"Ya o ya da *Uğraşmadan Seks Sinyalleri Yaymanın Yolları.*"

"Şşşt," diye tısladım.

"Sakin ol, bizi duyamaz. Kütüphane görevlisiyle konuşuyor. Çıkış yapıyor."

Bunu göz ucuyla teyit ettim ve o anda harekete geçmemiz hâlinde büyük olasılıkla çıkış kapısında denk geleceğimizi fark ettim. Ve o zaman ona bir şey söylemem beklenecekti. Kendime yerime dönme talimatı verdim ve o çıkış işlemini tamamlarken, büyük bir sebatla ceplerimde bir şeyler –artık her neyse– aramaya başladım.

Vee, "Onun da bizimle aynı anda burada olması sence de ürkütücü değil mi?" diye sordu.

"Sence?"

"Bence seni takip ediyor."

"Bence sadece bir rastlantı." Bu tam olarak doğru değildi. Patch'i bulmayı beklediğim on yerin listesini yapacak olsaydım, halk kütüphanesi bu listeye girmezdi. Hatta ilk yüze bile giremezdi. Burada ne arıyordu?

Önceki gece olanlardan sonra, bu soru özellikle rahatsız ediciydi. Hafızamda çekip ufalacağını ve hiç yaşanmamış gibi olacağını umduğum için, Vee'ye bahsetmemiştim. Nokta.

Vee suflör fısıltısıyla, "Patch!" dedi. "Yoksa Nora'yı takip mi ediyorsun?"

Elimi ağzının üzerine bastırdım. "Kes şunu, çok ciddiyim." Ciddi bir surat ifadesi takındım.

"Her iddiasına girerim, senin peşinde," dedi Vee elimden kurtularak. "Ve bu konuda bir geçmişi olduğundan eminim. Her iddiasına girerim, yasaklama emri falan da vardır. Gizlice Öğrenci İşleri'ne süzülmeliyiz. Her şeyi öğrenci dosyasında bulabiliriz."

"Öğrenci İşleri'ne falan girmeyeceğiz."

"Ben dikkatlerini dağıtabilirim. Dikkat dağıtmak konusunda ustayım... Kimse içeri girdiğini görmez. Casuslar gibi olabiliriz."

"Biz casus değiliz."

"Soyadını biliyor musun?" diye sordu Vee.

"Hayır."

"Hakkında herhangi bir şey biliyor musun?

"Hayır. Ve böyle kalmasını tercih ederim."

"Ah, yapma. Sen esrarlı şeylerden hoşlanırsın ve bundan daha iyisi bulamayız."

"En iyi esrarengiz olaylarda ortada bir ceset vardır. Ve bizde ceset falan yok."

Vee cırtlak bir sesle, "Henüz!" dedi.

Sırt çantamdaki şişeden avucuma iki hap attım ve ikisini bir arada yuttum.

Vee, Neon'u araç yoluna soktuğunda saat dokuz buçuğu biraz geçiyordu. Motoru durdurdu ve anahtarları önümde salladı.

"Beni eve bırakmayacak mısın?" diye sordum. Boşuna nefes tüketmiştim, ne de olsa yanıtı biliyordum.

"Sis var."

"Parçalı sis[9]."

Vee sırıttı. "Ah, Tanrım. Hiç aklından çıkmıyor, değil mi? Seni suçluyor değilim, elbette. Ben şahsen bu gece rüyamda onu görmeyi umuyorum."

Ah.

"Ayrıca sizin eve yaklaştıkça sis daha beter oluyor," diye devam etti. "Hava kararınca feci korkuyorum."

Anahtarları kaptım. "Çok teşekkürler."

"Beni suçlama. Annene söyle, daha yakına taşınsın. Ona medeniyet denilen yeni bir kulüp olduğunu ve katılırsanız iyi olacağını söyle."

"Sanırım yarın okuldan önce seni almamı bekliyorsun, değil mi?"

"Yedi buçuk uygundur. Kahvaltı benden."

"Güzel bir kahvaltı olursa iyi olur."

"Bebeğime iyi davran." Neon'un ön konsolunu okşadı. "Ama çok da iyi değil. Dışarıda benden daha iyilerinin olduğunu düşünsün istemem."

Eve dönüş yolunda, düşüncelerimin Patch'e şöyle bir uğramalarına izin verdim. Vee haklıydı. Onda inanılmaz derecede cezbedici olan bir şeyler vardı. Ve inanılmaz derecede ürkütücü. Düşündükçe, onda... sıra dışı bir şeyler olduğuna daha çok ikna oluyordum. Beni kızdırmaya çalışması tam olarak yeni bir haber sayılmazdı, ama sınıfta beni sinir etmesi ile

9 *Parçalı sis* ifadesinin İngilizce karşılığı *patchy fog* olduğundan, yazar burada Patch'e gönderme yapmıştır. (yay. n.)

bunu yapmak için peşimden kütüphaneye kadar gelmiş olması *olasılığı* arasında ciddi bir fark vardı. Pek çok insan bunca zahmete girmezdi... Tabii eğer çok iyi bir nedenleri yoksa.

Yolu yarılamıştım ki, yol üzerine çökmüş sis bulutları arasından yağmur serpiştirmeye başladı. Dikkatimi yol ile direksiyonu kontrol altında tutmak arasında pay ederek, sileceklerin yerini bulmaya çalıştım.

Sokak lambaları bir yanıp bir sönmeye başlamıştı. Daha büyük bir fırtına yaklaşıyor olabilir miydi? Okyanusa bu kadar yakın mesafede, hava durumu sürekli değişiklik gösterirdi ve yağmur fırtınası bir anda ani sel baskınına dönüşebilirdi. Gaza biraz daha fazla asıldım.

Dışarıdaki ışıklar bir kez daha titreşti. Ensemden yukarı soğuk bir ürperti tırmanırken, kollarımdaki tüyler dikildi. Altıncı hissim alarma geçmişti. Yoksa birinin beni izlediğini mi düşünüyordum? Ne dikiz aynasında far yansıması, ne de önümde araba vardı. Tamamen yalnızdım. Çok rahatlatıcı bir düşünce değildi doğrusu. Sürati yetmişe kadar çıkardım.

Silecekleri bulmuştum, ama en yüksek hızı bile, camları döven yağmura yetişemiyordu. İleride, trafik lambası sarıya döndü. Durdum, yolun açık olup olmadığını kontrol ettim ve kavşağa girdim.

Darbe sesini, arabanın ön kaputunun üzerine savrulan karanlık silüeti fark etmemden önce duydum.

Bir çığlık atıp frene asıldım. Silüet hızla ön cama çarparak camı çatlattı.

İçgüdüsel olarak direksiyonu sağa kırdım. Neon'un arkası balık kuyruğu gibi savruldu ve kavşakta kendi etrafım-

da dönmeye başladım. Silüet yuvarlandı ve kaputun ucunda gözden kayboldu.

Nefesimi tutmuş, direksiyonu boğumları bembeyaz kesilen parmaklarımla sımsıkı kavramıştım. Ayaklarımı pedallardan kaldırdım. Araba sarsılarak durdu.

Birkaç metre ötede yere çömelmiş, beni izliyordu. Hiç yaralanmışa benzemiyordu.

Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Gecenin karanlığına karıştığı için neye benzediğini kestirmek güçtü. Başlangıçta yüz hatlarını ayırt edemedim, ama sonra kar maskesi takmış olduğunu fark ettim.

Ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Avuçlarını şoför tarafındaki cama yasladı. Maskesinin deliklerinden göz göze geldik. Onunkilerde ölümcül bir gülümseme belirmiş gibiydi.

Bir yumruk savurdu. Aramızdaki cam sarsılmıştı.

Arabayı çalıştırdım. Aynı anda vitesi bire takmak, gaz pedalına basmak ve el frenini indirmek için hareket geçtim. Motor çalışır gibi oldu, ama sonra araba yeniden sarsıldı ve durdu.

Kontağı bir kez daha çevirdim, ama akortsuz, metalik bir homurtu dikkatimi dağıttı. Kapının eğrilmeye başlamasını dehşet içinde izledim. Kapıyı... adeta... yırtıyordu.

Arabayı birinci vitese taktım. Ayaklarım pedalların üzerinde kaydı. Motor gürledi, konsoldaki devir ibresi kırmızı alanı gösteriyordu.

Yumruğu, pencereden içeri bir cam patlaması eşliğinde girdi. Eli omzuma uzanıp, kolumu sımsıkı kavradı. Boğuk bir

çığlık attım, gaz pedalına asıldım ve el frenini indirdim. Neon acı bir feryat eşliğinde harekete geçti. Karaltı, kolumu sımsıkı tutarak bir süre direndi ve yere düşmeden önce birkaç metre boyunca arabanın yanında koşmaya devam etti.

Adrenalinin gücüyle tam gaz ileri atıldım. Peşimden gelmediğinden emin olmak için dikiz aynasından arkaya baktım ve ardından aynanın yönünü çevirdim. Hıçkırmamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine yapıştırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

4

Hawthorne'dan aşağı doğru uçarcasına ilerlerken, evimin önünden geçtim, U dönüşü yaptım ve Beech'ten kestirme yola sapıp, yeniden Coldwater'ın merkezine yöneldim. Hızlı arama tuşundan Vee'nin numarasını çevirdim.

"Bir... bir şey oldu. Ben... o... birden... Neon..."

"Sesin kesiliyor. Ne?"

Elimin tersiyle burnumu sildim. Ayak parmaklarıma kadar tir tir titriyordum. "Birden karşıma çıktı."

"Kim?"

"O." Düşüncelerimi netleştirmeye ve onları kelime düzenine sokmaya çalışıyordum. "Arabanın önüne atlayıverdi."

"Ah, Tanrım. Ah, Tanrım. Yoksa bir geyiğe falan mı çarptın? Sen iyi misin? Ya Bambi nasıl?" Yarı ağlıyor, yarı inliyordu. "Neon?"

Ağzımı açtım, ama Vee sözümü kesti.

"Unut gitsin. Sigortam var. Lütfen bana bebeğimin üzerinde geyik parçaları olmadığını söyle. Yok, değil mi?"

Vermeye hazırlandığım cevap her neyse, arka planda dağılıp gitmişti. Zihnim iki adım ötedeydi. Bir geyik. Belki de olayı bir geyiğe çarptığımı söyleyerek geçiştirebilirdim. Vee'ye gerçeği anlatmak istiyordum ama deli gibi görünmek de istemiyordum. Çarptığım adamın ayağa kalkmasını ve arabanın kapısını parçalamaya başlamasını gördüğümü nasıl anlatabilirdim ki? Yakamı omzumun altına kadar açtım. Beni sımsıkı tuttuğu noktada görebileceğim kırmızı izler yoktu.

Ürpererek kendime geldim. Gerçekten olanları yok saymayı mı düşünüyordum? Ne gördüğümü biliyordum. Hayal gücümün eseri değildi.

"Hay canına yandığımın," dedi Vee. "Cevap vermiyorsun. Geyik farlarıma takılıp kaldı, öyle değil mi? Arabanın ön tarafına kar küreyici gibi takılıp kaldı ve sen ortalıkta öyle dolaşıyorsun..."

"Bu gece sende kalabilir miyim?" Sokaklardan bir an önce kurtulmak istiyordum. Karanlıktan. Ani bir iç çekişle, Vee'nin evine dönebilmek için ona çarptığım kavşaktan geçmek zorunda kalacağımı fark ettim.

"Aşağıda, odamdayım," dedi. "İçeri kendin girebilirsin. Birazdan görüşürüz."

Direksiyonu sımsıkı kavrayarak yağmurun içinde ilerlerken, Hawthorne'da ışığın yeşil olması için dua ediyordum. Neyse ki öyleydi. Bakışlarımı ileri doğru sabitleyerek –yine de zaman zaman yolun yan tarafındaki gölgelere de kaçamak

bakışlar atarak– kavşağı aştım. Kar maskeli adamdan en ufak bir iz yoktu.

On dakika sonra, Neon'u Vee'nin park yerine sokmuştum. Kapıdaki zarar büyüktü. İnebilmek için kapıyı tekmeleyerek açmak zorunda kaldım. Ardından hızla ön kapıya koştum, yıldırım hızıyla içeri daldım ve bodrum merdivenlerini telaşla indim.

Vee bağdaş kurmuş hâlde kucağında not defteri, kulaklarında sesini sonuna kadar açtığı *iPod*'unun kulaklıklarıyla yatağının üzerinde oturuyordu. Müziği bastırmak için yüksek sesle, "Zararı bu gece görmek ister miyim, yoksa en azından yedi saatlik bir uyku çekene kadar beklemeli miyim?" diye sordu.

"Belki ikinci seçenek daha doğru olur."

Vee not defterini kapattı ve kulaklıklarını çıkardı.

"Haydi, şu işi bir an önce halledelim, bitsin."

Dışarı çıkınca, Neon'a uzun uzun baktım. Ilık bir gece sayılmazdı ama yine de kolumdaki tüylerin diken diken olma nedeni serin hava değildi. Sürücü tarafındaki camda en ufak bir kırık, kapıda da çöküntü falan yoktu.

"Doğru olmayan bir şeyler var," dedim. Ama Vee dinlemiyordu. Neon'un her santimetrekaresini incelemekle meşguldü.

Öne doğru yürüdüm ve parmağımı sürücü camına bastırdım. Sapasağlamdı. Gözlerimi yumdum. Yeniden açtığımda, cam hâlâ tek parça hâlindeydi.

Arabanın arka tarafına yürüdüm. Donup kaldığımda, etrafında neredeyse tam bir tur atmıştım.

Ön camda incecik bir çatlak vardı.

Vee çatlağı benimle aynı anda fark etti. "Sincap olmadığından emin misin?"

Gözümün önünde, kar maskesinin ardındaki ölümcül gözler canlanmıştı. O kadar siyahtılar ki, göz bebeklerini irislerinden ayırt edememiştim. Simsiyah... Patch'inkiler gibi.

"Halime bak, sevinç gözyaşları döküyorum," dedi Vee, Neon'un kaputunu kucaklarken. "Mini minnacık bir çatlak. Hepsi bu!"

Gülümsemeyi başarmıştım, ama midem ekşiyordu. Beş dakika önce, cam tuzla buz, kapı içe göçüktü. Şimdi arabaya bakarkense yaşadıklarım imkânsız geliyordu. Hayır, delice. Camı kırıp geçen yumruğu kendi gözlerimle görmüş, omzuma batan tırnakları hissetmiştim.

Öyle değil mi?

Çarpma anını hatırlamaya çalıştıkça, daha çok zorlanıyordum. Bilgi eksiklikleri hafızamda gedikler açıyor, detaylar yavaş yavaş siliniyordu. Uzun boylu muydu? Kısa mı? İnce mi? Kilolu mu? Herhangi bir şey söylemiş miydi?

Hatırlayamıyordum. Ve işin en korkutucu tarafı da buydu.

Vee'yle birlikte ertesi sabah yedi on beş gibi evden çıktık ve buharla ısıtılmış sütten ibaret kahvaltımızı etmek için Enzo'nun Bistrosu'na gittik. Çin porseleni kupama sımsıkı yapışmış, içimdeki soğuk ürpertiden kurtulmaya çalışıyordum. Duş almış, Vee'nin gardırobundan ödünç aldığım bir hırka ve ceket giymiş ve biraz makyaj yapmıştım, ama bütün bunları nasıl yaptığımı tam olarak hatırlayamıyordum.

Vee, "Şimdi bakma," dedi. "Ama Bay Yeşil Kazak bu tarafa bakıyor ve kot pantolonunun içinden uzun bacaklarını süzüyor. Ah! Bana selam verdi. Şaka yapmıyorum. İki parmaklı bir asker selamı. Ne kadar şeker."

Dinlemiyordum. Bir gece önceki olay bütün gece zihnimin içinde dönüp durmuş, bütün uyku şansımı elimden almıştı. Düşüncelerim allak bullak, gözlerim kupkuru olmuş ve ağırlaşmıştı; konsantre olamıyordum.

"Bay Yeşil Kazak normal birine benziyor, ama kankası tam bir kötü çocuk görüntüsünde," dedi Vee. "Çevresine benimle-sakın-uğraşmayın elektriği yayıyor. Söylesene, sence de Drakula'nın yavrusuna benzemiyor mu? Bana hayal gördüğümü söyle."

Gözlerimi o tarafa baktığımı belli etmeyecek kadar kaldırarak çocuğun ince kemikli, yakışıklı yüzünü süzdüm. Sarı saçları omuzlarına iniyordu. Gözleri krom rengiydi. Tıraşsızdı. Yeşil kazağının ve koyu renk tasarımcı kotunun üzerine giydiği şık ceketiyle, oldukça hoş bir kılığı vardı. "Hayal görüyorsun," dedim.

"O derin bakışlı gözleri fark etmedin mi yoksa? Ya saçlarının alnının ortasına doğru inen V biçimindeki uzantısını. Uzun, ince yapısını? Boyu bana bile yetecek kadar uzun olabilir..."

Neredeyse bir seksen boyunda olmasına rağmen, Vee'nin topuklu ayakkabı takıntısı vardı. Tıpkı kendinden kısa adamlarla çıkmama takıntısı olduğu gibi.

"Pekâlâ, sorun ne?" diye sordu. "Yine bağlantıyı kopardın. Bunun ön camımdaki çatlakla ilgisi yok, değil mi? Bir

hayvana çarptıysan ne olmuş yani? Herkesin başına gelebilir.

Annen vahşi hayatın ortasından başka bir yere taşınmayı kabul etseydi ihtimal daha düşük olurdu, o ayrı."

Vee'ye olup bitenlerin aslını anlatacaktım. Yakında. Sadece detayları kafamda çözmek için zamana ihtiyacım vardı, o kadar. Sorun şu ki, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hatırladığım detaylar, en iyi hâliyle bile düzensiz parçalardan ibaretti. Sanki bir silgi hafızamı temizleyip geçmişti. Geriye dönüp bakınca, Neon'un pencerelerinden süzülen ve her şeyi bulanıklaştıran yoğun yağmuru hatırlıyordum. Gerçekten bir geyiğe çarpmış olabilir miydim?

"Hımm, şuna bir bak," dedi Vee. "Bay Yeşil Kazak yerinden kalkıyor. İşte bu, düzenli olarak spor salonuna uğrayan bir vücut. Kesinlikle bize doğru geliyor, gözleri gayrimenkulleri süzmekle meşgul. Senin gayrimenkullerini kastediyorum."

Bir saniye sonra alçak ve hoş bir, "Merhaba," ile selamlandık.

Kafalarımızı Vee'yle birlikte aynı anda kaldırdık. Bay Yeşil Kazak, masamızın hemen arkasında, başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokmuş bir hâlde duruyordu. Mavi gözlüydü. Stil sahibi kabarık saçları alnına düşüyordu.

Vee, "Sana da merhaba," dedi. "Adım Vee. Bu da Nora Grey."

Vee'ye çatık kaşlarla baktım. Soyadımı eklemesinden hoşlanmamıştım. Bu, bırakın en iyi dostları, bütün kızlar arasındaki dile getirilmemiş kontratta bulunan yabancı erkekler-

le tanışma maddesinin ihlaliydi. Gönülsüzce bir selam verip fincanımı dudaklarıma götürdüm ve tabii dilimi haşladım.

Çocuk yandaki masadan bir sandalye çekti ve ters çevirip oturdu. Kollarını sırtının durması gereken yere yasladı. Bana elini uzatırken, "Adım Elliot Saunders," dedi. Gereğinden fazla resmî hissederek elini sıktım. Çenesiyle Vee'nin kabaca "uzun boylu" tanımıyla hafife aldığı arkadaşını işaret ederek, "Bu da Jules," dedi.

Jules, Vee'nin yanındaki sandalyeye çöktü. Sandalye yanında küçücük kalmıştı.

Vee ona, "Sanırım sen bugüne dek gördüğüm en uzun boylu adam olabilirsin," dedi. "Cidden, boyun kaç?"

Jules arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken, "İki metre on santim," dedi.

Elliot boğazını temizledi. "Size yiyecek bir şeyler alabilir miyim, bayanlar?"

Fincanımı kaldırırken, "Ben böyle iyiyim," dedim. "Siparişimi çoktan verdim."

Vee bana masanın altından bir tekme savurdu. "Vanilyalı kremayla doldurulmuş çöreğe hayır demez. İki tane olsun."

"Diyetin buraya kadarmış, ha?" dedim.

"Asıl sana ha," dedi. "Vanilya çekirdeği meyvedir. Kahverengi bir meyve."

"Sebzedir."

"Bundan emin misin?"

Değildim.

Jules gözlerini yumdu ve burnunu kırıştırdı. Görünüşe

bakılırsa, o da bizim masada olmaktan, benim onların bizimle olmalarından olduğum kadar hoşnuttu.

Elliot ön taraftaki kasaya yürürken gözlerimle onu takip ettim. Kesinlikle lisedeydi, ama onu Coldwater Lisesi'nde hiç görmemiştim. Görseydim, hatırlardım. Kalabalıkta gözden kaçmayacak kadar etkileyici ve dışa dönük bir kişiliği vardı. Bu kadar sarsılmış bir hâlde olmasaydım onunla ilgilenebilirdim bile. Arkadaş olarak ya da belki de daha fazlası.

Vee, Jules'a, "Buralarda mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Hımm..."

"Okula gidiyor musun?"

"Kinghorn Hazırlık." Bunu hafiften üstünlük taslar gibi söylemişti.

"Hiç duymadım."

"Özel bir okul. Portland'da. Ders dokuzda başlıyor." Kolunu sıyırıp saatine baktı.

Vee parmağını sütünün köpüğüne batırıp yaladı. "Pahalı mı?"

Jules ona ilk kez doğrudan bakıyordu. Gözleri yan taraflarından beyaz kısımları hafifçe görülecek şekilde açılmıştı.

"Zengin misin? Her iddiasına girerim, öylesindir," dedi Vee.

Jules, Vee'ye alnındaki bir sineğe vurup öldürmüş gibi bakıyordu. Sandalyesini birkaç santim daha geri çekip bizimle arasına mesafe koydu.

Elliot yarım düzinelik bir çörek kutusuyla geri döndü.

"Bayanlar için iki vanilya kremalı," diyerek kutuyu bana

doğru itti. "Ve benim için de dört tane toz şekerli. Sanırım karnımı iyice doyursam iyi olur. Ne de olsa Coldwater Lisesi'nin kafeteryasının nasıl olduğunu hiç bilmiyorum."

Vee az kalsın sütünü püskürtüyordu. "Coldwater Lisesi'ne mi gidiyorsun?"

"Bugünden itibaren. Kinghorn Hazırlık'tan yeni transfer oldum."

"Nora ve ben de Coldwater'a gidiyoruz," dedi Vee. "Umarım ne kadar şanslı olduğunun farkındasındır. Bahar Kaçamağı'na kimi davet etmen gerektiği de dâhil, bilmek istediğin her şeyi bize sorman yeterli. Nora ve benim kavalyemiz yok. Henüz."

Yollarımızı ayırma zamanının geldiğine karar verdim. Jules'un sıkıldığı ve rahatsız olduğu her hâlinden belliydi ve onunla oturmak, zaten huzursuz olan ruh hâlime hiç iyi gelmiyordu.

Abartılı bir hareketle cep telefonumun saatine baktım ve, "Vee, artık okula gitsek iyi olur," dedim. "Çalışmamız gereken bir biyoloji sınavı var. Elliot, Jules, sizinle tanışmak zevkti."

Vee, "Biyoloji sınavı cuma günü," dedi.

İçimden yüzümü buruşturdum. Dışımdansa dişlerimi sıkarak gülümsedim. "Doğru. *İngilizce* sınavı diyecektim. Şeyin... Geoffrey Chaucer'ın eserleri." Yalan söylediğimi herkes biliyordu.

Kabalığım beni az da olsa rahatsız etmişti. Hele ki Elliot bunu hak edecek bir şey yapmamışken. Ama orada daha fazla oturmak istemiyordum. Önüme bakmak, önceki geceyle arama mesafe koymak istiyordum. Belki de hafızamın silik-

leşmesi o kadar kötü bir şey değildi. Kazayı ne kadar çabuk unutursam, hayatım normal hızını o kadar çabuk geri kazanırdı.

Elliot'a, "Umarım çok güzel bir ilk gün geçirirsin ve belki öğle yemeğinde görüşürüz," dedim. Ardından Vee'yi dirseğinden tutup dışarı sürükledim.

Okul günümüz sona yaklaşıyordu. Geriye sadece biyoloji dersi kalmıştı. Kitaplarımı değiştirmek için dolabımda verdiğim kısa bir moladan sonra sınıfa gittim. Vee ve ben, Patch'ten önce gelmiştik. Vee onun boş sandalyesine oturdu ve sırt çantasını karıştırıp bir kutu tarçınlı şeker çıkardı.

Kutuyu bana uzatırken, "Bir kırmızı meyve geliyor," dedi.

"Dur tahmin edeyim. Tarçın da bir meyve, değil mi?" Kutuyu geri ittim.

"Öğle yemeği de yemedin," dedi kaşlarını çatarak.

"Aç değilim."

"Yalancı. Sen her zaman açsındır. Mesele Patch mi? Seni takip ettiğinden şüphelenmiyorsun ya? Çünkü dün gece kütüphanedeki olay hakkında sadece şaka yapıyordum."

Şakaklarımı ellerimle üzerlerinde küçük daireler çizerek ovmaya koyuldum. Gözlerimin arkasını ikamet adresi edinen sıkıcı baş ağrısı, Patch'in bahsinin geçmesiyle iyice nüksetmişti.

"Patch endişelerimin arasında son sırada geliyor," dedim. Ama bu tam olarak doğru sayılmazdı.

"Bir sakıncası yoksa yerimi alabilir miyim?"

Vee ve ben, Patch'in sesini duyunca aynı anda kafamızı kaldırdık.

Sesi gayet hoş çıkmıştı, ama Vee ayağa kalkıp sırt çantasını omzuna asarken, gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı. Sanki Vee yeterince hızlı hareket edemiyormuş gibi, elini sıraların arasındaki boşluğa doğru uzatıp yolundan çekilmesini işaret etti.

Sandalyesine oturup bacaklarını öne doğru uzatırken bana, "Her zamanki gibi iyi görünüyorsun," dedi. Uzun boylu olduğunu en başından beri biliyordum, ama buna bir ölçü vermeyi aklımdan bile geçirmemiştim. Şimdi bacaklarının boyuna bakarak, bir seksenden uzun olduğunu tahmin ettim. Hatta belki de bir seksen beşin üstündeydi.

Hiç düşünmeden, "Teşekkürler," dedim. Ve sözümü hemen geri almak istedim. Teşekkürler mi? Söyleyebileceğim onca şeyin arasında, *teşekkürler*, en kötüsüydü. Patch'in iltifatlarından hoşlandığımı düşünmesini istemiyordum. Çünkü hoşlanmıyordum... Büyük kısmından. Onun beladan başka bir şey olmadığını anlamak için çok yüksek bir algı düzeyi gerekmiyordu ve hayatımda yeterince bela vardı zaten. Daha fazlasını davet etmeme gerek yoktu. Belki onu görmezden gelirsem, sohbet açma girişimlerinden zamanla vazgeçerdi. İşte o zaman sınıftaki bütün partnerler gibi biz de uyum içinde yan yana oturabilirdik.

"Ayrıca çok hoş kokuyorsun," dedi Patch.

"Adına duş deniyor," dedim dümdüz karşıya bakarak. Cevap vermediğini fark edince yan döndüm. "Sabun. Şampuan. Sıcak su."

"Çıplak. Nasıl olduğunu bilirim."

Konuyu değiştirmek için ağzımı açtım, ama zil sesi lafımı havada bıraktı.

Koç, masasının arkasından, "Ders kitaplarınızı kaldırın," dedi. "Cuma günkü esas sınava hazırlanmanız için size bir alıştırma testi dağıtacağım." Önümde durdu. Test kâğıtlarını ayırmak için parmağını yaladı. "Sizler soruları yanıtlarken, on beş dakikalık bir sessizlik istiyorum. Sonra da yedinci üniteyi konuşacağız. Bol şans."

İlk birkaç soruyu ezberlenmiş bilgilerin ritmik dökülmesiyle yanıtlayarak geçtim. Bu test başka bir şeye yaramıyorsa bile dikkatimi üzerine çekmiş, önceki gecenin olaylarını ve akıl sağlığımı sorgulayan iç sesimi kenara itmişti. Yazarken kullandığım elime giren krampı, elimi sallayarak geçiştirmeye çalışırken, Patch'in bana doğru eğildiğini fark ettim.

"Yorgun görünüyorsun," dedi. "Zorlu bir gece miydi?"

"Seni kütüphanede gördüm." Kendimi işime vermişim gibi görünmek için kalemimin kâğıdımın üzerinde kaymaya devam etmesine özen gösteriyordum.

"Gecemin en büyük olayıydı."

"Beni mi takip ediyordun?"

Başını arkaya atıp hafifçe güldü.

Yeni bir açı denedim. "Orada ne arıyordun?"

"Kitap alıyordum."

Koç'un gözlerini üzerimde hissettim ve kendimi tamamen sınav kâğıdıma verdim. Birkaç soru daha yanıtladıktan sonra, sol tarafıma doğru kaçamak bir bakış attım. Patch'in

zaten beni izlemekte olduğunu görünce şaşırdım. Sırıttı.

Kalbim, tuhaf derecede çekici gülümsemesi karşısında şaşırarak beklenmedik şekilde yerinden oynamıştı. Ne yazık ki o kadar sarsılmıştım ki, kalemimi elimden düşürdüm. Kalem, masanın kenarından aşağı yuvarlanmadan önce birkaç defa olduğu yerde sıçradı. Patch kalemi almak için yere eğildi. Avucunun ortasında tuttu. Geri alırken tenine değmemek için dikkat etmem gerekti.

"Kütüphaneden sonra," diye fısıldadım. "Nereye gittin?"

"Neden?"

Donuk bir sesle, "Beni takip ettin mi?" diye sordum.

"Biraz gergin gibisin, Nora. Ne oldu?" Kaşları endişeyle kalkmıştı. Hepsi göstermelikti, çünkü siyah gözlerinin ortasında uğursuz bir kıvılcım parlıyordu.

"Beni takip mi ediyorsun?"

"Seni takip etmeyi neden isteyeyim?"

"Soruma cevap ver."

"Nora." Koç'un uyaran sesi, dikkatimi yeniden sınava çevirmişti, ama Patch'in yanıtının ne olacağına kafa yormamak elimde değildi. Ondan kayarak uzaklaşma isteğiyle dolmuştum. Odanın diğer ucuna... Evrenin en uzak köşesine.

Koç bir ıslık çaldı. "Süre doldu. Kâğıtları öne doğru geçirin. Bu cuma benzer sorular bekleyin. Şimdi..." Ellerini birbirine sürttü. Çıkan kuru ses içimi ürpertmişti. "Bugünün konusuna dönersek... Bayan Sky, giriş yapmak ister misiniz?"

Vee, "S-E-K-S," dedi.

Ve hemen ardından derse olan dikkatim dağıldı. Patch beni takip ediyor olabilir miydi? Maskenin arkasındaki yüz onunki miydi? Ya da maskenin ardında gerçekten bir yüz var mıydı? Ne istiyordu? Birden çok üşüdüğümü hissederek dirseklerimi tuttum. Hayatımın Patch'in giriş yapmasından önceki hâline dönmesini o kadar çok istiyordum ki.

Dersin sonunda çıkmak üzereyken, Patch'i durdurdum. "Konuşabilir miyiz?"

Ayağa kalkmıştı bile. Masasının kenarına yaslandı. "Sorun ne?"

"Senin de benim yanımda oturmayı benim istediğinden daha çok istemediğini biliyorum. Sen de konuşursan, Koç yerlerimizi değiştirmeyi düşünebilir. Durumu izah edersen..."

"Durumu?"

"Biz... geçinemiyoruz."

Onu tanıdığım birkaç gün içinde alıştığım hesapçı bir hareketle çenesini ovuşturdu. "Geçinemiyor muyuz?"

"Burada sarsıcı bir haber duyurusu yapmıyorum."

"Koç bana bir eşte arayacağım özelliklerin listesini sorduğu zaman, ona seni verdim."

"Sözünü geri al."

"Zeki. Çekici. Kırılgan. Yoksa itirazın mı var?"

Bunu sırf beni sinir etmek için yapıyordu. İyice hararetlendim. "Koç'tan yerlerimizi değiştirmesini isteyecek misin, istemeyecek misin?"

"Pas. Giderek daha çok hoşuma gidiyorsun."

Buna ne cevap vermem gerekirdi? Belli ki benden bir tep-

ki almayı hedefliyordu. Ne zaman şaka yaptığını, ne zaman samimi olduğunu çıkaramadığım gerçeği göz önüne alınınca, bu zor olmamalıydı.

Sesime bir miktar öz güven ve kontrol aşılamaya çalışarak, "Bence bir başkasıyla otururbut, çok daha iyi olursun," dedim. "Ve bence bunu sen de biliyorsun." Gergin, fakat nazik bir gülümseme takındım.

"Sanırım sonunda kendimi Vee'nin yanında bulabilirim." Gülümsemesi en az benimki kadar nazikti. "Şansımı zorlamayacağım."

Vee masamızın yanı başında belirmiş, bir bana, bir Patch'e bakıyordu. "Bölmüyorum ya?"

"Hayır," dedim sırt çantamı hırsla kapatırken. "Patch'e bu akşamki okuma ödevini soruyordum. Koç'un söylediği sayfaları hatırlayamadım da."

Vee, "Sayfalar her zamanki gibi tahtada yazılı," dedi. "Sanki çoktan okumadın da..."

Patch benim bilmediğim bir şakaya güler gibi güldü. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum ve bu ilk kez olmuyordu. Çünkü bazen bu gizli şakalarının benimle ilgili olduğundan adım gibi emin oluyordum. "Başka bir şey, Nora?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Yarın görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum." Göz kırptı. Bana gerçekten göz kırptı.

Patch bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca, Vee koluma yapıştı. "İyi haber. *Cipriano*. Soyadı bu. Koç'un sınıf listesinde gördüm."

"Ve bu gülümsenecek bir şey, çünkü?.."

"Herkes reçeteli ilaçlarını hemşirenin ofisine kaydettirmesi gerektiğini bilir." Eliyle, sırt çantamda demir haplarımı sakladığım ön gözü işaret ediyordu. "Aynı şekilde, herkes hemşirenin ofisinin Öğrenci İşleri'nin içinde olduğunu da bilir. Ne tesadüf ki öğrenci dosyaları da orada saklanıyor."

Vee ışık saçan gözlerle koluma girdi ve beni kapıya doğru çekti. "Biraz dedektiflik yapma zamanı geldi."

5

"Yardımcı olabilir miyim?"

Hissettiğim kadar sahtekâr görünmediğini umarak, kendimi Öğrenci İşleri sekreterine gülümsemeye zorladım. "Her gün okuldayken içtiğim bir ilacım var ve arkadaşım..."

Sesim bu kelimede takıldı. Bugünden sonra, Vee'den arkadaşım diye bahsedebileceğimden emin değildim.

"... *arkadaşım* hemşireye kayıt ettirmem gerektiğini söyledi. Doğru mu, biliyor musunuz?" Orada öylece durup yasa dışı bir şey yapmaya hazırlandığıma inanamıyordum. Son zamanlarda fazlasıyla alışılmışın dışında davranış sergilemeye başlamıştım. Önce gecenin bir vakti, itibarsız bir oyun salonunda Patch'in peşine düşmüştüm. Ve şimdi de öğrenci dosyasını gizlice araklamak üzereydim. Benim derdim neydi? Hayır, asıl Patch'in derdi neydi? Söz konusu o olduğu zaman kötü kararlar sergilemekten kendimi alamıyordum.

Sekreter ağırbaşlı bir tavırla, "Ah, evet," dedi. "Bütün

ilaçların kayıt altına alınması gerek. Hemşirenin ofisi arka tarafta, soldan üçüncü kapı. Öğrenci kayıtlarının tam karşısı." Arka tarafında kalan holü işaret ediyordu. "Hemşire yerinde yoksa ofisindeki kanepede bekleyebilirsiniz. Dönmesi çok sürmez."

Bir gülümseme daha takındım. Bu kadar kolay olmamasını ummuştum.

Koridor boyunca ilerlerken, birçok kez durup omzumun üzerinden arkamı kolaçan ettim. Gelen giden yoktu. Öğrenci İşleri'ndeki telefon çalıyordu ama sesi, benim durduğum koridordan apayrı bir dünyaya aitmiş gibi geliyordu. Yalnız ve canımın istediğini yapmak için özgürdüm.

Sol taraftaki üçüncü kapının önünde durdum. Derin bir nefes aldım ve kapıyı tıklattım, ama odanın boş olduğu karanlık pencereden belliydi. Kapıyı ittim. İsteksizce hareket etti ve bir gıcırtı eşliğinde beyaz fayanslarla kaplı, derli toplu bir odaya açıldı. İçin için hemşirenin çıkagelmesini ve bana ilaçlarımı kaydettirip gitmekten başka bir seçenek bırakmamasını dileyerek, girişte bir süre durdum. Koridora attığım hızlı bir bakış, üzerinde ÖĞRENCİ KAYITLARI yazan camlı kapıyı görmeme yetti. Çok karanlıktı.

Dikkatimi zihnimin gerisinde cirit atan bir düşünceye odakladım. Patch bir önceki sene okula gitmediğini iddia etmişti. Yalan söylediğinden neredeyse emindim, ama eğer söylemiyorsa, bir öğrenci kaydı dahi olur muydu? *En kötü ihtimalle bir ev adresi olmalı,* diye düşündüm. Bir aşı kartı ve geçen sömestirin ders notları. Yine de. Olası bir uzaklaştırma cezası, Patch'in aşı kartına göz atmak için fazla büyük bir bedele benziyordu.

Omzumu duvara yaslayıp saatime baktım. Vee ondan gelecek işareti beklememi söylemişti. İşaretin kendini belli edeceğini.

Harika.

Öğrenci İşleri'ndeki telefon yeniden çalmaya başladı. Sekreter ahizeyi kaldırdı.

Dudağımı ısırarak, ÖĞRENCİ KAYITLARI yazan kapıya bir kez daha baktım. Kilitli olma ihtimali yüksekti. Öğrenci dosyaları, büyük olasılıkla, yüksek seviyede güvenlik gerektiren belgeler olarak görülüyordu. Vee'nin dikkatleri nasıl dağıtacağının bir önemi yoktu. Kapı kilitliyse içeri zaten giremezdim.

Sırt çantamı diğer omzuma geçirdim. Bir dakika daha geçti. Kendi kendime, *belki de gitmem en doğrusu,* dedim.

Öte yandan ya Vee haklıysa ve Patch peşimdeyse? Biyoloji partneri olarak, düzenli bir iletişim beni tehlikeye sokabilirdi. Kendimi korumaktan sorumluydum, değil mi?

Eğer kapı kilitli değilse ve dosyalar alfabetik sıradaysa, Patch'in yerini çabucak bulmak konusunda bir sıkıntım olmazdı. Dosyasında kırmızı bayrakları taramak için birkaç dakikaya daha ihtiyacım olacaktı. Yani odaya girip çıkmam en fazla bir iki dakika sürecekti. O kadar kısa ki, sonrasında hiç girmemişim gibi bile gelebilirdi.

Öğrenci İşleri gereğinden fazla sessizleşmişti. Ve birden Vee köşeyi dönüverdi. Duvar kıyısından, çömelmiş bir hâlde bana doğru ilerliyordu. Elleri duvardaydı omzunun üzerinden arkaya kaçamak bakışlar atıyordu. Eski filmlerdeki casusların takındıkları türden bir yürüyüştü bu.

"Her şey kontrol altında," diye fısıldadı.

"Sekretere ne oldu?"

"Birkaç dakikalığına çıkmak zorunda kaldı."

"Zorunda mı kaldı? Onu iş yapamaz hâle getirmedin umarım."

"Bu defa değil."

Küçük merhametleri için Tanrı'ya binlerce şükür.

"Dışarıdaki telefon kulübesinden bomba ihbarında bulundum," dedi Vee. "Sekreter polisi aradı ve müdürü bulmak için koşarak çıktı."

"Vee!"

Bileğine vurdu. "Saat ilerliyor. Polisler geldiğinde burada olmak istemeyiz."

Bir de bana sor.

Öğrenci kayıtlarının kapısını süzdük.

Vee beni kalçasıyla iterek, "Kenara çekil," dedi.

Kazağının kolunu yumruğunun üzerine çekti ve yumruğunu pencereye geçirdi. Hiçbir şey olmadı.

"Pratik içindi," dedi. İkinci bir yumruk için geri çekildi, ama ben kolunu yakaladım.

"Kilitli olmayabilir." Tokmağı çevirmemle kapının açılması bir oldu.

"Yeterince eğlenceli değildi," dedi Vee.

Görüş meselesi.

"Sen içeri gir," dedi Vee. "Ben etrafa göz kulak olayım. Her şey yolunda giderse, bir saat sonra buluşuruz. Drake ve

Breech'in köşesindeki Meksika lokantasında buluşalım." Ve yine iki büklüm hâlde, geldiği yönde hızla gözden kayboldu.

Duvardan duvara dosya dolaplarıyla kaplı daracık bir odanın kapısında, yarım içeride, yarım dışarıda kalakalmıştım. Vicdanım oradan bir an önce gitmemi haykırmadan önce içeri girdim, kapıyı arkamdan kapadım ve sırtımı yasladım.

Derin bir nefes alarak, sırt çantamdan kurtuldum ve parmaklarımı dosya dolaplarının üzerinde dolaştırarak ileri doğru yürüdüm. CAR-CUV yazan çekmeceyi buldum. Çekmece ilk çekişte açıldı. Dosyaların üzerinde etiketler elle yazılmıştı. Coldwater Lisesi ülkede bilgisayar sistemine geçmemiş tek okul olmalıydı.

Gözlerim, "Cipriano" adına takıldı.

Tıka basa dolu çekmeceden dosyayı çekip aldım. Kendimi yapmak üzere olduğum şeyin çok da yanlış olmadığına ikna etmeye çalışarak bir süre ellerimin arasında tuttum. İçinde özel bilgiler varsa ne olmuştu yani? Patch'in biyoloji partneri olarak bu şeyleri bilmeye hakkım vardı.

Koridordan sesler geliyordu.

Dosyayı beceriksiz hareketlerle açtım ve daha o anda irkildim. Gördüklerimin hiçbir anlamı yoktu.

Sesler yaklaşıyordu.

Dosyayı çekmeceye gelişigüzel tıktım ve çekmeceyi hızla itip, dolaptaki yerine oturttum. Döndüğüm anda dona kaldım. Okul Müdürü pencerenin diğer tarafında, bakışları üzerime sabitlenmiş hâlde öylece duruyordu.

Beraberindeki guruba –büyük olasılıkla okulun eğitmen kadrosundaki en önemli isimler oradaydı– her ne söylüyorsa,

susmuştu. "Bir dakika izninizi rica ediyorum," dediğini duydum. Gurup ilerlemeye devam etti. Ama o geride kalmıştı.

Kapıyı açtı. "Burası öğrencilere kapalı olan bir alan."

Çaresiz bir ifade takınmaya çalıştım. "Çok üzgünüm. Hemşirenin odasını bulmaya çalışıyordum. Sekreter sağdan ikinci kapı dedi ama korkarım yanlış saymışım." Ellerimi havaya kaldırdım. "Kayboldum."

Ona cevap verme fırsatı bırakmadan, sırt çantamın fermuarına yapıştım. "Bunları kaydettirmem gerekiyor. Demir haplarım," diye açıkladım. "Kansızlığım var."

Beni alnını kırıştırarak süzdü. Seçeneklerini tarttığını görebiliyordum. Ya orada kalıp benimle uğraşacak ya da bomba tehdidiyle ilgilenecekti. Çenesiyle kapıyı işaret etti. "Binayı derhâl terk etmen gerek."

Kapıyı ardına kadar açtı. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kolunun altından geçip uzaklaştım.

Bir saat sonra, Drake ve Breech'in köşesindeki Meksika lokantasının sıralarından birine yerleşiyordum. Yanımdaki duvara seramik bir kaktüs ve içi doldurulmuş bir çakal yerleştirilmişti. Boyundan büyük hasır şapka takmış bir adam tembel adımlarla masaya yaklaştı. Hostes kadın menüleri masaya bırakırken, adam gitarının tellerini tıngırdatarak serenat yaptı. Ön kapaktaki logoya kaşlarımı çatarak baktım. *Borderline.* Daha önce burada hiç yememiştim, ama isimde bana bir hayli tanıdık gelen bir şey vardı.

Vee arkamdan yaklaştı ve kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı. Garsonumuz da hemen arkasında belirdi.

Vee menüye bakmadan, "Dört *chimi*, ekstra ekşi krema, yanına *nachos* ve biraz siyah fasulye," diye sıraladı.

"Bir kırmızı etli *burrito*," dedim.

Garson, "Hesaplar ayrı mı olacak?" diye sordu.

Vee ve ben aynı anda, "Onun hesabını ödemem," dedik.

Garson uzaklaşınca, "Dört *chimi*," dedim. "Meyve bağlantısını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Başlama. Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeğinden beri bir lokma yemedim." Duraksadı. "Tabii, tarçınlı şekerleri saymazsan, ki ben saymıyorum."

Vee, etine dolgun, İskandinav renklerinde ve alışılmışın dışında inanılmaz derecede seksi bir kızdır. Arkadaşlığımızın, kıskançlığımın önündeki tek engel olduğu çok günüm oldu. Vee'nin yanında öne çıkan tek özelliğim bacaklarımdır. Ve belki de metabolizmam. Ama saçlarım olmadığı kesin.

"Cipsleri bir an önce getirse iyi olur," dedi Vee. "Önümüzdeki kırk beş saniye içinde tuzlu bir şeyler yemezsem, pul pul dökülecegim. Hem zaten diyet denen şey kendi kendini eritmeli bence..."

"Salsayı domatesten yapıyorlar," dedim. "Al sana kırmızı. Ve avokado da meyve. Sanırım."

Yüzü aydınlandı. "Ve çilekli *daiquiri* ısmarlarız!"

Vee haklıydı. Bu diyet çok basitti.

"Hemen dönerim," diyerek oturduğu sıradan kalktı. "Ayın malum dönemi. Sonrasında *büyük haberi* duymak istiyorum."

Onu beklerken, dikkatimi biraz ötedeki bir masayı temiz-

lemekle meşgul olan komi çocuğa çevirdim. Elindeki bezle bir masanın üzerini ovalamakla meşguldü. Hareketlerinde ve gömleğinin güçlü yapılı sırtından aşağı dökülüşünde bana tanıdık gelen bir şeyler vardı. İzlendiğinden şüphelenirmiş gibi, doğruldu, döndü ve bana baktı. O an bu çocukta bana tanıdık gelen şeyin ne olduğunu anlamış oldum.

Patch.

Buna inanamıyordum. Bana Borderline'da çalıştığını söylediğini anımsayınca, alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum.

Ellerini önlüğüne silerek bana doğru yaklaşırken, bir kaçış yolu bulabilmek için etrafıma bakınmamdan büyük keyif alır gibi bir hâli vardı. Oturduğum sıraya iyice gömülmekten başka yapacak hiçbir şeyim olmadığı gibi, kaçacak yerim de yoktu.

"Vay vay vay," dedi. "Beni haftada beş gün görmek yetmiyor mu yoksa? Bir de akşamını mı ayırman gerekti?"

"Bu talihsiz tesadüf için özür dilerim."

Vee'nin boş bıraktığı sıraya kaydı. Kollarını masaya koydu. Öyle uzundular ki masanın bana ait yarısına kadar gelmişlerdi. Bardağıma uzandı ve ellerinin arasında çevirmeye başladı.

"Bu masadaki bütün yerlerin sahibi var," dedim. Cevap alamayınca, bardağıma uzandım ve büyük bir yudum su içerken kazayla bir buz parçasını da yuttum. Buz boğazımı yakarak indi. Öksürerek, "Müşterilerinle ahbaplık etmek yerine çalışıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

Gülümsedi. "Pazar akşamı ne yapıyorsun?"

Bir homurtu çıkardım. Kazayla. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Küstahlaşmaya başladın. Bu hoşuma gitti, Melek."

"Neyin hoşuna gidip neyin gitmediği umurumda değil. Seninle çıkmayacağım. Yani buluşma anlamında. Yani yalnız." Patch'le tek başıma geçireceğim bir gecenin nelere yol açacağı üzerinde düşünürken yakıcı bir heyecan duyduğum için kendimi tekmelemek istiyordum. Büyük olasılıkla ciddi bile değildi. Büyük olasılıkla, sadece kendisinin bildiği nedenlerden ötürü beni yemliyordu. "Bir dakika, sen az önce bana *Melek* mi dedin?" diye sordum.

"Demişsem ne olur?"

"Hoşuma gitmedi."

Sırıttı. "Ama öyle. Melek."

Masanın üzerinden uzanıp elini yüzüme doğru kaldırdı ve parmağını dudaklarımın kenarında dolaştırdı. Geri çekildim, ama çok geçti.

Dudak parlatıcısını başparmağıyla işaret parmağı arasında ovuşturdu. "Bunsuz daha güzel görünüyorsun."

Neden bahsettiğimizi hatırlamaya çalıştım, ama bu, en az dokunuşundan etkilenmemişim gibi yapmak kadar zordu. Saçlarımı omzumun arkasına attım ve sohbetimize kaldığımız yerden devam ettim. "Her neyse, okul akşamları dışarı çıkma iznim yok."

"Çok kötü. Kıyıda bir parti var. Gidebiliriz diye düşünmüştüm." Gerçekten samimi görünüyordu.

Onu çözemiyordum. Hem de hiç. Biraz önceki yakıcı

heyecan duygusu hâlâ kanımda dolanıyordu; duygularımı buzlu suyla yatıştırmak umuduyla kamışımdan uzun bir yudum çektim. Patch'le baş başa kalmak ilginç ve bir o kadar da tehlikeli olurdu. Tam olarak nasıl olacağından emin değildim, ama bu konuda içgüdülerime güveniyordum.

Esniyormuşum gibi yaptım. "Dediğim gibi, okul gecesi..." Ondan çok kendimi ikna etmeye çalışarak ekledim. "Eğer bu parti senin ilgini çekecek türden bir şeyse, benimkini çekmeyeceğini garanti edebilirim."

Ve böylece, diye düşündüm, *dosya kapandı.*

Ardından herhangi bir uyarıda falan bulunmadan, "Hem neden beni davet ediyorsun ki?" diye sordum.

O âna kadar, kendime Patch'in hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı söylüyordum. Ama şimdi bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Her ne kadar sonrasında bunun geri dönüp başıma bela olacağını bilsem de Patch konusundaki merakım onunla hemen her yere gidebilecek kadar büyüktü.

Patch, "Seni yalnız yakalamaya çalışıyorum," dedi. Ve bir anda savunma duygum ayaklanıverdi.

"Dinle, Patch. Kabalık etmek istemem ama..."

"Eminim istersin."

"İyi ama sen başlattın!" *Çok hoş, çok olgunca.* "Partiye gelemem. Nokta."

"Okul gecesinde dışarı çıkamadığın için mi, yoksa benimle yalnız kalmaktan korktuğun için mi?"

"Her ikisi de..." Büyük itiraf ağzımdan kaçıvermişti.

"Bütün erkeklerden mi korkuyorsun? Yoksa sadece benden mi?"

Gözlerimi, *bu kadar ahmakça bir soruyu cevaplamaya yokum,* dercesine devirdim.

"Seni huzursuz mu ediyorum?" Ağzı doğal bir çizgi hâlinde duruyordu, ama bunun arkasında belli belirsiz bir gülümseme keşfettim.

Aslında evet, üzerimde öyle bir etkiye sahipti. Ayrıca bütün mantıklı düşünceleri aklımdan silmek gibi bir eğilimi de vardı.

"Üzgünüm," dedim. "Neden bahsediyorduk?"

"Senden?"

"Benden mi?"

"Özel hayatından."

Ne tepki vermem gerektiğini bilemeyerek güldüm. "Konumuz ben... ve karşı cinsse... Vee bu konuşmayı çoktan yaptı. İkinci kez duymaya ihtiyacım yok."

"Yaşlı bilge Vee ne dedi peki?"

Ellerimle oynuyordum. Ortadan kaybolmaları için aşağı kaydırdım. "Neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum."

Ağır ağır kafasını salladı. "İlgilenmek mi? Burada senden bahsediyoruz. Büyülendim diyelim." Gülümsedi. Bu muhteşem bir gülümsemeydi. Etkisi, hızlanan bir nabız oldu. Benim hızlanan nabzım.

"Bence işinin başına dönmelisin," dedim.

"Ne olursa olsun, ama okulda beklentilerini karşılayabilecek tek bir erkeğin olmaması fikri hoşuma gidiyor."

"Sözde beklentilerim konusunda otorite olduğunu unutmuştum," diye homurdandım.

Bana kendimi şeffaf hissetmeme neden olan bir bakış attı. "Sen çok temkinli biri değilsin, Nora. Utangaç da sayılmazsın. Sadece birini tanımak adına yolundan çıkman için çok iyi bir nedeninin olması gerekiyor."

"Artık benden bahsetmek istemiyorum."

"Herkesi çözdüğünü sanıyorsun."

"Doğru değil," dedim. "Mesela şu anda... senin hakkında pek fazla bir şey bilmiyorum."

"Beni tanımaya hazır değilsin."

Bunu söyleyişinde en ufak bir hafiflik yoktu. Aksine, ifadesi jilet kadar keskindi.

"Öğrenci dosyana baktım."

Patch'in gözleri gözlerime sabitlenmeden önce, ağzımdan çıkan sözcükler birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı. "Bunun yasa dışı olduğundan neredeyse eminim," dedi sakin bir sesle.

"Dosyan boştu. İçinde hiçbir şey yoktu. Aşı karnesi bile..."

Şaşırmış gibi görünmeye uğraşmadı bile. Gözlerinde volkanik taşları andıran bir parıltıyla, arkasına yaslandı. "Ve bunu bana bir salgına neden olmamdan korktuğun için mi söylüyorsun? Kızamık ya da kabakulak mesela."

"Bunu sana söylüyorum, çünkü sende doğru olmayan bir şeyler olduğunu bildiğimi bil istiyorum. Herkesi kandırabilmiş değilsin. Neyin peşinde olduğunu bulacağım. Ve seni teşhir edeceğim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

İmasını çok geç anlayarak kızardım. Patch'in kafasının üstünden, masaların arasından bize doğru yaklaşan Vee'yi görebiliyordum.

"Vee geliyor," dedim. "Gitmelisin."

Yerinden kıpırdamadan düşünür gibi gözlerimin içine baktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye meydan okudum.

Ayağa kalkmaya hazırlanırken, öne doğru eğildi. "Çünkü sen beklediğim gibi biri değilsin."

"Sen de öyle," diye yanıtladım. "Çok daha kötüsün."

6

Ertesi sabah, tam gecikmiş ders zili çalarken, Elliot'ın birinci saatteki beden eğitimi dersimize girdiğini görünce bir hayli şaşırdım. Diz hizasındaki basketbol şortunun üzerine beyaz, Nike marka bir sweatshirt geçirmişti. Bilekli spor ayakkabıları pahalı ve yeni görünüyordu. Bayan Sully'nin eline bir kâğıt parçası tutuşturduktan sonra beni fark etti. Eliyle şöyle bir selam verdikten sonra tribünlerde yanıma geldi.

"Birbirimize bir daha ne zaman rastlarız diye merak ediyordum," dedi. "Öğrenci İşleri son iki yıldır beden eğitimi dersi almadığımı fark etmiş. Özel okulda şart koşulmuyor. Dört senenin dersini önümüzdeki iki seneye nasıl sığdıracaklarını tartışıyorlar. Ve işte buradayım. Birinci ve dördüncü saatlerde beden eğitimim var."

"Neden buraya transfer olduğunu söylemedin," dedim.

"Bursumu kaybettim ve ailem okul ücretini karşılayamıyor."

Bayan Sully düdüğünü öttürdü.

Elliot bana, "Sanırım bu düdük bir anlam ifade ediyor?" dedi.

"Spor salonunun çevresinde dört tur. Köşeleri içeriden almak yok." Tribün sırasından kalktım. "Sporcu musun?"

Elliot parmak uçlarının üzerinde hoplamaya başladı. Havaya birkaç kroşe ve yumruk savurdu. Gösterisini tam çene hizamda biten bir aparkatla tamamladı. Sırıtarak, "Sporcu mu?" dedi. "Sapına kadar."

"O zaman Bayan Sully'nin eğlence anlayışına bayılacaksın."

Elliot ve ben on turu birlikte koştuktan sonra, havanın hayaletimsi bir sisle örtülü olduğu dışarıya çıktık. Sis ciğerlerime yapışır gibiydi; öksürdüm. Gökyüzü birkaç yağmur damlası sızdırdı, Coldwater şehrinin başından aşağı bir fırtına indirmeye niyetli görünüyordu. Binanın kapısına göz attım, ama boşuna olduğunu biliyordum. Bayan Sully çetin cevizdi.

"Softball[10] için iki kaptana ihtiyacım var," diye seslendi. "Haydi, canlanın! Havada birkaç el görelim. Gönüllü olsanız iyi olur, yoksa takımları ben seçeceğim ve her zaman adil davranmam!"

Elliot el kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Bayan Sully. "Bu tarafa, kale levhasının yanına. Marcie Millar, kırmızı takımın kaptanı olmaya ne dersin?"

10 Bir çeşit beyzbol oyunu. (yay. n.)

Marcie'nin gözleri Elliot'ın üzerinde dolaşıyordu. "Neden olmasın?"

"Elliot, haydi ilk oyuncunu seç," dedi Bayan Sully.

Elliot, topa vuruş ve sahaya yayılma yeteneklerimizi görünüşümüze bakarak tartarmış gibi, parmaklarını çenesine vurarak sınıfı inceledi. "Nora," dedi.

Marcie başını arkaya atarak güldü. Elliot'a, beni aşan nedenlerden ötürü karşı cinsi büyülemeyi başaran zehirli bir gülümsemeyle bakarak, "Teşekkürler," dedi.

Elliot, "Ne için?" diye sordu.

Marcie, "Maçı en baştan bize verdiğin için," derken beni işaret ediyordu. "Benim amigo kızların lideri ve Nora'nınsa hiçbir şey olmasının bir nedeni var. Listenin en başında koordinasyon geliyor."

Marcie'ye gözlerimi kısarak baktıktan sonra, Elliot'ın yanına yürüdüm ve üzerime mavi bir forma geçirdim.

Elliot, sakin, neredeyse serinkanlı bir tavırla, "Nora ve ben arkadaşız," dedi. Durumu biraz abartmıştı, ama onu düzeltmeye niyetim yoktu. Marcie üzerine bir kova buzlu su boca edilmiş gibi bakıyordu ve bu hâli ben çok eğlendirmişti doğrusu.

"Daha iyisiyle tanışmadığın için olsa gerek," dedi. "Benim gibi mesela." Bir tutam saçını parmağına doladı. "Marcie Millar. Çok yakında hakkımda yeterince bilgi edinirsin." Gözü ya seğirmişti ya da Elliot'a göz kırpmıştı.

Eliot en ufak bir tepki vermedi ve gözümdeki onay tablosunda birkaç çentik daha yükseldi. Başka biri olsa, dizlerinin üzerine çöker ve Marcie'nin, çevresine saçmaya uygun

gördüğü ilgi kırıntılarından payına düşeni almak için yalvarırdı.

Bayan Sully, "Bütün sabah burada dikilip yağmurun gelmesini mi bekleyeceğiz, yoksa işe mi koyulacağız?" diye sordu.

Takımlara ayrılınca, Elliot bizimkini yedek kulübesinde topladı ve topa vuruş sırasını belirledi. Elime bir sopa tutuşturup, kafama bir başlık geçirdi. "İlk sensin, Grey. Tek ihtiyacımız falsosuz bir atış."

Pratik yapmak amacıyla savurduğum sopamla az kalsın Elliot'a çarpıyordum. "Ama ben koşu havasındaydım," dedim.

"Ondan da olacak." Beni kale alanına doğru yönlendirdi. "Yarı sahaya gir ve yol boyunca savur."

Sopayı omzuma yaslarken Dünya Beyzbol Serisi'ne daha fazla dikkat etmiş olmadığıma pişmandım. Pekâlâ, işin doğrusu, Dünya Beyzbol Serisi'ni seyretmem gerekirdi. Başlığım gözlerimin üstüne kadar inmişti. Geriye ittim ve ürkütücü sisin arkasında kaybolmuş gibi görünen iç sahayı tartmaya çalıştım.

Marcie Millar atıcı tümseğindeki yerini almıştı. Topu önünde tutuyordu. Orta parmağını bana doğru kaldırdığını fark ettim. Zehirli gülümsemelerinden bir tane daha savurdu ve topu bana doğru fırlattı.

Sopamı topa isabet ettirdim ve onu faul çizgisinin yanlış tarafındaki toprağa savuracak vuruşu yaptım.

Bayan Sully birinci ve ikinci kale arasında durduğu yerden, "Iska!" diye seslendi.

Elliot yedek kulübesinden "Fazla falsolu bir atıştı. Temiz

bir top gönder!" diye bağırdı. Benimle değil, Marcie'yle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

Top bir kez daha Marcie'nin elinden çıktı ve kasvetli gökyüzünde bir kavis çizdi. Sopamı savurdum, temiz bir ıska.

"İkinci ıska." Anthony Amowitz, yakalayıcı maskesinin arkasından seslenmişti.

Ona ters bir bakış attım.

Karşılama noktasından birkaç adım uzaklaşıp bir iki savuruş denemesi daha yaptım. Az kalsın Elliot'ın arkamdan yaklaştığını fark etmeyecektim. Kollarını iki yanımdan uzattı ve ellerini sopanın üzerine, benimkilerin yanına yerleştirdi.

Kulağıma, "Dur, sana göstereyim," dedi. "Böyle. Hissediyor musun? Gevşe. Şimdi kalçalarını oynat. Bütün olay kalçada."

Bütün sınıfın bakışları üzerimize çevrildiği için yanaklarımın ısındığını hissettim. "Sanırım anladım, teşekkürler."

Marcie, "Kendinize bir oda bulun!" diye seslendi. İç sahadaki herkes güldü.

Elliot, "Adam gibi bir atış yapsaydın," diye cevap verdi. "Topa vurabilirdi."

"Benim atışım gayet iyi."

"Onun da karşılaması." Elliot sesini alçaltmış, sadece benimle konuşuyordu. "Topu bıraktığı anda göz temasını kaybediyorsun. Atışları temiz değil, bu yüzden isabet ettirebilmek için çaba harcaman gerekecek."

Bayan Sully, "Burada oyunu bekletiyoruz, millet!" diye seslendi.

gördüğü ilgi kırıntılarından payına düşeni almak için yalvarırdı.

Bayan Sully, "Bütün sabah burada dikilip yağmurun gelmesini mi bekleyeceğiz, yoksa işe mi koyulacağız?" diye sordu.

Takımlara ayrılınca, Elliot bizimkini yedek kulübesinde topladı ve topa vuruş sırasını belirledi. Elime bir sopa tutuşturup, kafama bir başlık geçirdi. "İlk sensin, Grey. Tek ihtiyacımız falsosuz bir atış."

Pratik yapmak amacıyla savurduğum sopamla az kalsın Elliot'a çarpıyordum. "Ama ben koşu havasındaydım," dedim.

"Ondan da olacak." Beni kale alanına doğru yönlendirdi. "Yarı sahaya gir ve yol boyunca savur."

Sopayı omzuma yaslarken Dünya Beyzbol Serisi'ne daha fazla dikkat etmiş olmadığıma pişmandım. Pekâlâ, işin doğrusu, Dünya Beyzbol Serisi'ni seyretmem gerekirdi. Başlığım gözlerimin üstüne kadar inmişti. Geriye ittim ve ürkütücü sisin arkasında kaybolmuş gibi görünen iç sahayı tartmaya çalıştım.

Marcie Millar atıcı tümseğindeki yerini almıştı. Topu önünde tutuyordu. Orta parmağını bana doğru kaldırdığını fark ettim. Zehirli gülümsemelerinden bir tane daha savurdu ve topu bana doğru fırlattı.

Sopamı topa isabet ettirdim ve onu faul çizgisinin yanlış tarafındaki toprağa savuracak vuruşu yaptım.

Bayan Sully birinci ve ikinci kale arasında durduğu yerden, "Iska!" diye seslendi.

Elliot yedek kulübesinden "Fazla falsolu bir atıştı. Temiz

bir top gönder!" diye bağırdı. Benimle değil, Marcie'yle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

Top bir kez daha Marcie'nin elinden çıktı ve kasvetli gökyüzünde bir kavis çizdi. Sopamı savurdum, temiz bir ıska.

"İkinci ıska." Anthony Amowitz, yakalayıcı maskesinin arkasından seslenmişti.

Ona ters bir bakış attım.

Karşılama noktasından birkaç adım uzaklaşıp bir iki savuruş denemesi daha yaptım. Az kalsın Elliot'ın arkamdan yaklaştığını fark etmeyecektim. Kollarını iki yanımdan uzattı ve ellerini sopanın üzerine, benimkilerin yanına yerleştirdi.

Kulağıma, "Dur, sana göstereyim," dedi. "Böyle. Hissediyor musun? Gevşe. Şimdi kalçalarını oynat. Bütün olay kalçada."

Bütün sınıfın bakışları üzerimize çevrildiği için yanaklarımın ısındığını hissettim. "Sanırım anladım, teşekkürler."

Marcie, "Kendinize bir oda bulun!" diye seslendi. İç sahadaki herkes güldü.

Elliot, "Adam gibi bir atış yapsaydın," diye cevap verdi. "Topa vurabilirdi."

"Benim atışım gayet iyi."

"Onun da karşılaması." Elliot sesini alçaltmış, sadece benimle konuşuyordu. "Topu bıraktığı anda göz temasını kaybediyorsun. Atışları temiz değil, bu yüzden isabet ettirebilmek için çaba harcaman gerekecek."

Bayan Sully, "Burada oyunu bekletiyoruz, millet!" diye seslendi.

gördüğü ilgi kırıntılarından payına düşeni almak için yalvarırdı.

Bayan Sully, "Bütün sabah burada dikilip yağmurun gelmesini mi bekleyeceğiz, yoksa işe mi koyulacağız?" diye sordu.

Takımlara ayrılınca, Elliot bizimkini yedek kulübesinde topladı ve topa vuruş sırasını belirledi. Elime bir sopa tutuşturup, kafama bir başlık geçirdi. "İlk sensin, Grey. Tek ihtiyacımız falsosuz bir atış."

Pratik yapmak amacıyla savurduğum sopamla az kalsın Elliot'a çarpıyordum. "Ama ben koşu havasındaydım," dedim.

"Ondan da olacak." Beni kale alanına doğru yönlendirdi. "Yarı sahaya gir ve yol boyunca savur."

Sopayı omzuma yaslarken Dünya Beyzbol Serisi'ne daha fazla dikkat etmiş olmadığıma pişmandım. Pekâlâ, işin doğrusu, Dünya Beyzbol Serisi'ni seyretmem gerekirdi. Başlığım gözlerimin üstüne kadar inmişti. Geriye ittim ve ürkütücü sisin arkasında kaybolmuş gibi görünen iç sahayı tartmaya çalıştım.

Marcie Millar atıcı tümseğindeki yerini almıştı. Topu önünde tutuyordu. Orta parmağını bana doğru kaldırdığını fark ettim. Zehirli gülümsemelerinden bir tane daha savurdu ve topu bana doğru fırlattı.

Sopamı topa isabet ettirdim ve onu faul çizgisinin yanlış tarafındaki toprağa savuracak vuruşu yaptım.

Bayan Sully birinci ve ikinci kale arasında durduğu yerden, "Iska!" diye seslendi.

Elliot yedek kulübesinden "Fazla falsolu bir atıştı. Temiz

bir top gönder!" diye bağırdı. Benimle değil, Marcie'yle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı.

Top bir kez daha Marcie'nin elinden çıktı ve kasvetli gökyüzünde bir kavis çizdi. Sopamı savurdum, temiz bir ıska.

"İkinci ıska." Anthony Amowitz, yakalayıcı maskesinin arkasından seslenmişti.

Ona ters bir bakış attım.

Karşılama noktasından birkaç adım uzaklaşıp bir iki savuruş denemesi daha yaptım. Az kalsın Elliot'ın arkamdan yaklaştığını fark etmeyecektim. Kollarını iki yanımdan uzattı ve ellerini sopanın üzerine, benimkilerin yanına yerleştirdi.

Kulağıma, "Dur, sana göstereyim," dedi. "Böyle. Hissediyor musun? Gevşe. Şimdi kalçalarını oynat. Bütün olay kalçada."

Bütün sınıfın bakışları üzerimize çevrildiği için yanaklarımın ısındığını hissettim. "Sanırım anladım, teşekkürler."

Marcie, "Kendinize bir oda bulun!" diye seslendi. İç sahadaki herkes güldü.

Elliot, "Adam gibi bir atış yapsaydın," diye cevap verdi. "Topa vurabilirdi."

"Benim atışım gayet iyi."

"Onun da karşılaması." Elliot sesini alçaltmış, sadece benimle konuşuyordu. "Topu bıraktığı anda göz temasını kaybediyorsun. Atışları temiz değil, bu yüzden isabet ettirebilmek için çaba harcaman gerekecek."

Bayan Sully, "Burada oyunu bekletiyoruz, millet!" diye seslendi.

Tam o anda, yedek kulübesinin arka tarafında kalan park yerinde bir şey dikkatimi çekti. Sanki biri adımı seslenmiş gibi gelmişti. Döndüm, ama bunu yaparken bile, aslında adımın yüksek sesle telaffuz edilmediğini biliyordum. Usulca zihnime fısıldanmıştı.

Nora.

Patch soluk mavi renkte bir beyzbol şapkası takmış, parmaklarını, dayalı durduğu dikenli tellere geçirmişti. Havaya rağmen mont giymemişti. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Beni izlerken gözleri donuklaşmıştı –tam seçemiyordum– ama o gözlerin ardında çok şey olduğundan şüpheleniyordum.

Zihnime yeni bir kelime dizisi süzüldü.

Vuruş dersleri ha? Güzel... pozisyon.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve kendime bu sözcüklerin hayal gücümün ürünü olduğunu söyledim. Çünkü alternatifi, Patch'in, düşüncelerini zihnime aktarabilecek güce sahip olduğunu düşünmekti. Ve bu imkânsızdı. Olamazdı işte. Tabii birtakım sanrılara kapılan biri değilsem. Bu beni, Patch'in normal iletişim metotlarını aşabilmesi ve benimle ağzını dahi açmadan konuşabilmesi fikrinden bile daha fazla ürkütmüştü.

"Grey! Aklını oyuna ver!"

Gözlerimi kırpıştırdım ve havada bana doğru gelen topu son anda fark edip sıçradım. Sopamı savurmaya hazırlandım, ama zihnime yeni kelimeler sızdığını duydum.

Henüz... değil.

Topun bana gelmesini bekleyerek durdum. Top aşağı

inerken vuruş noktasında öne çıktım. Ve sopayı var gücümle savurdum.

Büyük bir çatlama sesiyle birlikte sopa ellerimin arasında titredi. Top, sırtüstü düşen Marcie'ye doğru uçtu. Kısa topçuyla ikinci kaleci arasına sıkışıp, dış sahanın çimlerinde sıçradı.

Takımın yedek kulübesi çığlık çığlığaydı. "Koş! Koş, Nora!"

Koştum.

"Sopayı at!" diye bağırdılar.

Bir kenara attım.

"Birinci kalede kal!"

Kalmadım.

İlk kalenin köşesine basıp çevresini dolandım ve son hızla ikinciye doğru depara geçtim. Top şimdi sol sahada, beni dışarı atacak pozisyondaydı. Başımı eğdim, kollarımı salladım ve ESPN'deki profesyonellerin kaleye nasıl kaydıklarını hatırlamaya çalıştım. Önce ayaklar mı? Kafa üstü mü? Durup, atlayarak yuvarlanıyorlar mıydı?

Top, göz ucumda beyaz bir gölge misali uçarak ikinci kaleciye doğru savruldu. Yedek kulübesinden heyecanlı bir, "Kay!" haykırışı yükseldi, ama henüz önce neremin toprağa çarpması gerektiği konusunda karar verebilmiş değildim: Ayakkabılarım mı, ellerim mi?

İkinci kaleci topu havada kaptı. Kollarımı öne uzatıp kafa üstü daldım. Bir anda önümde bir eldiven belirdi, üzerime atıldı ve sert deri kokusuyla yüzüme çarptı. Bedenim toprağa

yapıştı ve beni ağız dolusu toprak ve dilimin altında eriyen kum taneleriyle baş başa bıraktı.

Bayan Sully, "Dışarıda!" diye bağırdı.

Yan döndüm ve aldığım hasarı incelemeye başladım. Bacaklarımın üst kısmında sıcak-soğuk karışımı tuhaf bir yanık hissettim. Eşofmanımı kaldırdığım zaman gördüğüm manzarayı iki kedinin baldırlarıma saldırmalarıyla açıklamak hafif kalırdı. Yedek kulübesine kadar topallayarak yürüdüm ve banka adeta yığıldım.

Elliot, "Çok şirin," dedi.

"Çektiğim numara mı, yoksa parçalanan bacağım mı?" Dizimi göğsüme çektim ve toprak kalıntılarını olabildiğince silkelemeye başladım.

Elliot yanıma eğildi ve dizime üfledi. Daha büyük toprak parçalarının birkaçı yere döküldü.

Bunu tuhaf bir sessizlik anı takip etti.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve bacağımın çizik ve toz toprak içinde olsa da, hâlâ kullanılır durumda olduğunu gösterdim.

"İstersen seni hemşirenin ofisine götürebilirim. Bandaj yaptırırız," dedi.

"Gerçekten iyiyim." Patch'i son gördüğüm yer olan tellere doğru baktım. Orada değildi.

Elliot, "Tellerin yanında duran erkek arkadaşın mıydı?" diye sordu.

Elliot'ın Patch'i fark etmesine şaşırmıştım doğrusu. Sırtı o tarafa dönüktü. "Hayır," dedim. "Sadece bir arkadaş. Aslında arkadaş bile denemez. Biyoloji partnerim."

"Kızardın."

"Büyük ihtimalle rüzgâr yanığıdır."

Patch'in sesi kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Kalbim daha hızlı çarpıyordu çarpmasına, ama nedense kanım daha soğuk akıyordu. Gerçekten doğrudan düşüncelerime mi konuşmuştu? Aramızda bunun olmasına olanak veren izah edilemez bir bağ mı kurulmuştu yoksa? Ya da ben aklımı mı kaçırıyordum?

Elliot ikna olmuşa benzemiyordu. "İkinizin arasında hiçbir şey olmadığına emin misin? Uygun olmayan bir kızın peşinde koşmak istemem."

"Hiçbir şey yok." En azından benim izin vereceğim hiçbir şey yoktu.

Bir dakika. Elliot ne demişti?

"*Efendim?*" dedim.

Gülümsedi. "Cumartesi gecesi Delphic Seaport Eğlence Parkı yeniden açılıyor. Jules'la birlikte gitmeyi planlıyoruz. Hava çok kötü olmayacak gibi. Belki de sen ve Vee de gelmek istersiniz."

Teklifini düşünmem birkaç saniyemi aldı. Elliot'ı geri çevirmem hâlinde, Vee'nin beni öldüreceğinden emindim. Ayrıca Elliot'la çıkmak, Patch'e karşı hissettiğim rahatsızlık verici çekimden kaçmak için iyi bir yola benziyordu.

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

7

Cumartesi gecesiydi. Dorothea ve ben mutfaktaydık. Az önce fırına bir güveç tenceresi itmişti ve şimdi de annemin buzdolabı kapağına bir mıknatısla tutturduğu yapılacak işler listesini inceliyordu.

Dorothea mutfak lavabomuzu benim dirseğimin bile sızlamasına neden olan bir hırsla ovarken, "Annen aramış," diye haber verdi. "Pazar gecesi geç saatte dönecekmiş. Telesekretere mesaj bırakmış. Onu aramanı istiyor. Her gece yatmadan önce arıyorsun, değil mi?"

Bir tabureye oturmuş, tereyağlı çöreğimi yiyordum. Büyük bir lokma ısırmıştım ve Dorothea cevap bekler gibi bakıyordu. "Hı-hı," diyerek kafamı salladım.

"Bugün okuldan bir mektup geldi." Çenesiyle tezgâhın köşesinde duran posta yığınını işaret etti. "Belki sen nedenini biliyorsundur."

En iyi masum omuz silkişim eşliğinde, "Hiçbir fikrim yok," dedim. Ama ne olduğu konusunda çok sağlam bir fik-

rim vardı. On iki ay önce kapıyı açmış ve ön basamaklarımızda polisi bulmuştum. "Kötü bir haberimiz var," demişlerdi. Babamın cenazesi bir hafta sonra yapılmıştı. O günden beri her pazartesi günü öğleden sonra, önceden kararlaştırılmış saatimizde okul psikiyatristi Bay Henderson'ın odasına gidiyordum. Son iki seansı atlamıştım ve bu hafta telafi etmezsem, başım belaya girecekti. Büyük olasılıkla mektup bu konuyla ilgili bir uyarıydı.

"Bu akşam için bir planın var mı? Vee'yle aklınızda bir şeyler vardır mutlaka. Belki burada, evde film izlersiniz."

"Belki. Gerçekten Dorth, ben lavaboyu sonra temizleyebilirim. Gel yanıma otur ve çöreğimin yarısını ye."

Lavaboyu ovalarken Dorothea'nın gri topuzu sallanıyordu. "Yarın bir konferansa gidiyorum," dedi. "Portland'da. Dr. Melissa Sanchez. İnsanın kendini düşünce gücüyle daha seksi kılabileceğini söylüyor. Hormonların çok güçlü ilaçlar olduğunu. Onlara ne istediğimizi söylemediğimiz sürece geri tepiyorlar. Aleyhimize işliyorlar." Dorothea döndü ve sözlerini vurgulamak için elindeki Ajax kutusunu bana doğrulttu. "Şimdi sabahları uyanınca kırmızı rujumla aynaya, 'Ben seksiyim,' yazıyorum. 'Erkekler beni arzuluyor. Altmış beş, yeni yirmi beş demek.'"

Gülümsememek için büyük çaba harcayarak, "Sence işe yarıyor mu?" diye sordum.

Dorothea ciddi bir tavırla, "Yarıyor," dedi.

Uygun bir cevap bulmak için parmaklarımdaki tereyağı kalıntılarını yalayarak oyalandım. "Yani hafta sonunu seksi tarafını yeniden keşfetmekle geçireceksin."

"Her kadının seksi tarafını yeniden keşfetmeye ihtiyacı var. Bu hoşuma gidiyor. Kızımın silikonları var. Kendisi için taktırdığını söyledi, ama hangi kadın kendine meme ister? Memeler yükten başka bir şey değildir. O memeleri bir erkek için taktırdı. Umarım sen bir çocuk için aptalca şeyler yapmazsın, Nora." Parmağını bana doğru salladı.

"Güven bana, Dorth, hayatımda hiç erkek yok." Pekâlâ, belki kıyısında dolanan ve uzaktan bakan iki kişi vardı, ama ikisini de iyi tanımadığım ve biri, beni düpedüz korkuttuğu için, gözlerimi yumup yoklarmış gibi yapmak daha güvenli geliyordu.

"Bu hem iyi hem de kötü bir şey," dedi Dorothea azarlar gibi. "Yanlış çocuğu bulursan, belaya davetiye çıkarmış olursun. Doğru çocuğu bulursan, aşkı bulursun." Sesi geçmişi yad eder gibi yumuşamıştı. "Almanya'da küçük bir kızken iki çocuk arasında seçim yapmam gerekmişti. Biri çok kötü bir çocuktu. Diğeri de benim Henry'm. Kırk bir senelik mutlu bir evliliğimiz var."

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Vaftiz oğlun... Lionel... hımm, şey, nasıl?"

Gözleri iri iri açıldı. "Yoksa Lionel'a ilgin mi var?"

"Hayıııır."

"Bir şeyler ayarlayabilirim."

"Hayır, Dorothea, gerçekten. Teşekkürler, ama şu anda derslerime konsantre olmaya çalışıyorum. Birinci sınıf bir üniversiteye girmek istiyorum."

"Olur da ileride..."

"Sana haber veririm."

Çöreğimi, Dorothea'nın monoton sohbeti eşliğinde, konuşmasına cevap bekleyecek kadar uzun aralar verdiğinde araya birkaç kafa sallama ve "hı-hı" sıkıştırarak bitirdim. O gece Elliot'la buluşmayı isteyip istemediğimi tartmakla meşguldüm. Başlangıçta bu buluşma bana harika bir fikir gibi gelmişti. Ama düşündükçe araya daha fazla şüphe süzülüyordu. Öncelikle, Elliot'ı sadece birkaç gündür tanıyordum. Annemin bu program konusunda ne hissedeceğini de bilmiyordum. Saat ilerliyordu ve Delphic, arabayla yarım saatlik mesafedeydi. En önemlisi, Delphic hafta sonları çılgınlığıyla ün yapmıştı.

Telefon çaldı. Ekranımda Vee'nin numarası göründü.

"Bu akşam bir şey yapıyor muyuz?" diye sordu.

Cevabımı dikkatle tartarak ağzımı açtım. Vee'ye Elliot'ın teklifini söylediğim anda geri adım atma şansım kalmayacaktı.

Vee tiz bir çığlık attı. "Ah, Tanrım... Ah, Tanrım. Kanepeye oje döktüm! Bekle, gidip biraz kâğıt havlu alacağım. Oje suda çözünür mü?" Bir dakika sonra geri döndü. "Korkarım kanepeyi mahvettim. Bu akşam mutlaka dışarı çıkmalıyız. Son tesadüfi sanat eserim keşfedildiğinde burada olmak istemiyorum."

Dorothea koridorun ucundaki banyoya gitmişti. Bütün geceyi, banyo eşyalarına söylenmesini dinleyerek geçirmek gibi bir arzum yoktu. Bu yüzden kararımı verdim. "Delphic Seaport'a gitmeye ne dersin? Elliot ve Jules gidiyorlarmış. Buluşmak istiyorlar."

"Bombayı sakladın demek! Burada hayati önem taşıyan

bir bilgiden bahsediyoruz, Nora! Seni on beş dakika içinde alırım." Hat sesiyle baş başa kaldım.

Üst kata çıktım ve üzerime dar, kaşmir bir kazak, koyu renk bir kot pantolon, ayağıma lacivert düz mokasenler geçirdim. Yüzümün iki yanına dökülen saçlarımı parmaklarımla –doğal buklelerimi böyle idare edebileceğimi öğrenmiştim– düzelttim. Ve... *voilà*! Yarı düzgün kıvrımlar. Kendime son bir kez bakmak için aynadan bir adım uzaklaştım ve umursamaz ile *neredeyse* seksi karşımı bir şey olduğuma karar verdim.

Tamı tamına on beş dakika sonra, Vee, Neon'u araç yoluna soktu ve kornaya kısa aralıklarla bastı. Evlerimiz arasındaki yolu kat etmem on dakikamı alıyordu, ama ben genelde hız sınırına dikkat ederdim. Vee hız kelimesini anlardı anlamasına, ama dağarcığında limit kelimesine yer yoktu.

Dorothea'ya, "Vee'yle birlikte Delphic Seaport'a gidiyorum," diye seslendim. "Annem ararsa mesajımı iletebilir misin?"

Dorothea paytak adımlarla banyodan çıktı. "Ta Delphic'e? Bu saatte?"

İtiraz etmesine ya da annemi aramasına fırsat bırakmamak için, "Konferansta iyi eğlenceler!" diye seslenip kaçtım.

Vee'nin atkuyruğuyla topladığı sarı saçları, omuzlarının üzerinden kalın, sarı bukleler hâlinde dökülüyordu. Kiraz kırmızısı ruj. Siyah, kirpikleri uzun gösteren rimel.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum. "Hazırlanmak için sadece beş dakikan vardı."

"Her zaman hazırım," dedi sırıtarak. "Ben izci çocukların rüyasıyım."

Beni eleştiren gözlerle süzdü.

"Ne?" dedim.

"Bu akşam çocuklarla buluşuyoruz."

"Son baktığımda öyleydi, evet."

"Erkekler... kıza benzeyen kızları severler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ya ben neye benziyorum?"

"Duştan çıkmış ve yalnız olmanın uygun görünmek için yeterli olacağına karar vermiş gibi. Beni yanlış anlama. Kıyafetler iyi. Saçlar da idare eder. Ama geri kalanı? Al..." Çantasının içine uzandı. "İyi bir arkadaş olduğum için sana rujumu ödünç vereceğim ve rimelimi. Ama sadece bulaşıcı göz hastalığının olmadığına yemin edersen..."

"Benim göz hastalığım falan yok!"

"Sadece kendimi sağlama almaya çalışıyorum."

"Almayayım."

Vee'nin ağzı yarı muzip, yarı ciddi bir ifadeyle açıldı. "Makyajsız kendini çıplak gibi hissedeceksin."

"Tam da senin tercih edeceğin dış görünüşe benziyor," dedim.

Dürüst olmam gerekirse, makyajsız kalmak konusunda karmaşık duygulara sahiptim. Sadece biraz çıplak hissettiğim için değil, Patch kafama makyajsızlık fikrini soktuğu için. Biraz daha iyi hissetme çabasıyla, kendime saygınlığımın tehdit altında olmadığını hatırlattım. Ya da onurumun. Bana bir tavsiyede bulunulmuştu ve ben de bunu deneyecek kadar açık fikirliydim. Kabul etmek istemediğim acı gerçek, bu durumu

test etmek için Patch'i görmeyeceğim bir akşamı seçmiş olmamdı.

Yarım saat sonra, arabayla Delphic Seaport'un kapısından giriyorduk. Yoğun açılış haftası trafiği yüzünden, arabayı park yerinin en ücra köşesine bırakmak zorunda kalmıştık. Tam kıyıda olduğu için, Delphic hiçbir zaman ılıman bir havaya sahip değildi. Hafif hafif başlayan rüzgâr, patlamış mısır torbalarını ve şeker kâğıtlarını ayak bileklerimize savururken, Vee'yle birlikte bilet gişesine yürüdük. Ağaçlar yapraklarından soyunalı uzun zaman olmuştu ve dallar eklemlerinden ayrılmış parmaklar gibi üzerimize sarkıyordu. Delphic Seaport bütün bir yaz boyunca eğlence parkı, maskeli baloları, falcı kabinleri, çingene müzisyenleri ve ucube şovlarıyla dolup taşmıştı. O biçimsiz insan vücutları gerçek miydi yoksa bir göz aldanması mıydı, asla emin olamıyordum.

Gişedeki kadına, "Bir yetişkin, lütfen," dedim. Paramı aldı ve pencerenin altından bir bileklik kaydırdı. Sonra da kırmızı ruja bulanmış beyaz plastikten vampir dişlerini gösterecek bir gülümsemeyle bana baktı.

Nefes nefese kalmış gibi bir sesle, "İyi eğlenceler," dedi. "Ve sakın yenilenmiş hız trenimizi denemeyi unutmayın." Parmağıyla camın kendi tarafına vurarak park haritaları ve tanıtım broşürlerinden oluşan yığını işaret etti.

Dönen kapıdan geçerken her ikisinden de birer tane aldım.

Broşürde şöyle yazıyordu:

DELPHIC EĞLENCE PARKI'NIN
SON SANSASYONU
MELEKLER TRENİ
YENİLENDİ.
BU OTUZ METRELİK DİKEY DÜŞÜŞTE
SİZ DE GÖZDEN DÜŞÜN

Vee broşürü omzumun üzerinden okundu. Tırnakları kolumun derisinde ciddi delikler açmak üzereydi. "Bunu mutlaka yapmalıyız!" diye haykırdı.

"En son," diye söz verdim. Her şeyi denersek bu kısmını unutur diye umuyordum. Uzun yıllardır yükseklik korkum yoktu. Sanırım bu durumun oluşmasında yüksekten özelikle uzak durmamın payı büyüktü. Zamanın korkumu tamamen giderip gidermediğini denemeye hazır olduğumdan emin değildim.

Dönme dolaba, çarpışan arabalara, uçan halı gezisine ve birkaç oyun kabinine girip çıktıktan sonra Vee'yle birlikte, Elliot ve Jules'u arama zamanının geldiğine karar verdik

Vee parkın etrafını dönen yürüyüş yolunda bir o tarafa bir bu tarafa bakarak, "Hımm," dedi. Düşünceli bir sessizlik paylaştık.

Sonunda, "Oyun salonu," dedim.

"İyi seçim."

Onu oyun salonunun kapısından içeri adım attığımız anda gördüm. Elliot değil. Ya da Jules.

Patch.

Video oyunundan kafasını kaldırıp bize baktı. Onu beden eğitimi dersinde gördüğümde taktığı beyzbol şapkası yine başındaydı ve yüzünün büyük kısmını gölgeliyordu, ama bir gülümseme kıpırtısı gördüğümden neredeyse emindim. İlk bakışta gülümsemesi dostça gelmişti, ama sonra düşüncelerime nasıl sızdığını anımsayıp iliklerime kadar buz kestim.

Azıcık şansım varsa, Vee onu görmemişti. Onu kalabalığın arasına doğru itip Patch'i görüş alanından çıkardım. İhtiyaç duyacağım son şey, Vee'nin onun yanına gidip sohbete girmemizi istemesiydi.

Kolunu kafasının üzerinde sallayarak, "İşte oradalar," dedi. "Jules! Elliot! Buradayız!"

"İyi akşamlar, bayanlar," dedi Elliot kalabalığı yararak bize doğru ilerlerken. Jules peşi sıra yürürken en fazla üç günlük rulo köfte kadar hevesli görünüyordu. "İkinize de birer kola ısmarlayabilir miyim?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi Vee. Doğrudan Jules'a bakıyordu. "Benimki diyet olsun."

Jules tuvalete gitmek zorunda olduğuna dair bir şeyler geveleyip kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Elliot beş dakika sonra kolalarla geri geldi. Kutuları bize uzattıktan sonra ellerini birbirine sürterek etrafına bakındı. "Nereden başlasak?"

Vee, "Jules ne olacak?" diye sordu.

"O bizi bulur."

Hemen, "Hava hokeyi," dedim. Hava hokeyi, oyun salonunun diğer ucundaydı. Patch'ten ne kadar uzaklaşırsak o kadar iyiydi. Kendime orada olmasının bir tesadüften ibaret

olduğunu söylüyordum, ama iç sesim aynı fikirde değildi.

Vee, "Ah, bakın!" diyerek araya girdi. "Langırt!" Zikzak çizerek açık bir masaya doğru yürümeye başlamıştı bile. "İkinize karşı, Jules ve ben. Kaybeden pizza ısmarlar."

Elliot, "Anlaştık," dedi.

Masa, Patch'in oyununu oynadığı yere çok kısa mesafede olmasa, langırt iyi bir seçenek olabilirdi. Kendime onu görmezden gelme talimatı verdim. Sırtım ona dönük dursam orada olduğunu bile fark etmezdim. Belki de Vee de onu fark etmezdi.

"Hey, Nora. Şu Patch değil mi?" dedi.

Masum bir tavırla, "Hımm?" dedim.

Eliyle işaret etti. "Şu tarafta. O değil mi?"

"Şüpheliyim. Elliot ve ben beyaz takım oluyoruz o zaman."

Vee, Elliot'a, "Patch, Nora'nın biyoloji partneri," diye izah etti. Bana kurnazca göz kırptıysa da, Elliot dikkatini ona çevirince masum bir ifade takındı. Sessiz bir, *Kes şunu*, mesajı göndermek için belli etmeden –ama sertçe– başımı salladım.

"Bu tarafa bakıp duruyor," dedi sesini alçaltarak. Söylediklerinin aramızda kalmasını ister gibi langırt masasına yaslanmıştı, ama Elliot'a kulak misafiri olmaktan başka şans bırakmayacak kadar yüksek sesle fısıldıyordu. "Burada onunla ne yaptığını merak ettiğinden eminim," derken kafasını Elliot'a doğru eğdi.

Gözlerimi yumdum ve kendimi kafamı duvara vururken hayal ettim.

Vee, "Patch, Nora'yla biyoloji partnerliğinden öteye geçmek istediğini açıkça belli etti," diye devam etti. "Gerçi kimse onu suçlayamaz."

"Öyle mi?" Elliot bana hiç de şaşırmadığını anlatan bir ifadeyle bakıyordu. Başından beri şüpheleniyordu zaten. Bana bir adım yaklaştığını fark ettim.

Vee bana, *Daha sonra teşekkür edersin,* diyen zafer dolu bir gülümseme gönderdi.

"Öyle değil," diye düzeltmeye kalkıştım. "Sadece..."

"İki misli kötü," dedi Vee. "Nora, Patch'in onu takip ettiğinden şüpheleniyor. İşin içine polisin girmesi an meselesi."

Yüksek sesle, "Artık oynasak mı?" dedim ve topu masanın ortasına attım. Kimse fark etmedi.

Elliot, "Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu. "Bela aramadığımızı anlatırım. Burada benimle birlikte olduğunu ve bununla bir derdi varsa, benimle tartışabileceğini söylerim."

Sohbetin bu yöne kaymasını istediğimi sanmıyordum. Hem de hiç. "Jules'a ne oldu?" diye sordum. "Gideli bayağı oldu."

"Evet, belki tuvalete düşmüştür," dedi Vee.

"Ben Patch'le bir konuşayım," dedi Elliot.

Her ne kadar endişesini takdir etsem de, Elliot'ın Patch'le kafa kafaya gelmesi fikrinden hiç hoşlanmıyordum. Patch bir X değişkeniydi; elle tutulamaz, ürkütücü ve bilinmez. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki? Elliot, Patch'e gönderilmek için fazla iyiydi.

Elliot düşüncelerimi haksız çıkarmak ister gibi, "Beni korkutmuyor," dedi.

Belli ki bu konuda hemfikir olamayacaktık.

"Kötü fikir," dedim.

"Harika bir fikir," dedi Vee. "Aksi takdirde, Patch... tersleşebilir. Geçen defayı hatırlamıyor musun?"

Dudaklarımı oynatarak, "*Geçen defa mı?*" dedim.

Vee'nin bunu neden yaptığı konusunda, her şeyi olabildiğince dramatik hâle sokma eğilimine sahip olması dışında hiçbir fikrim yoktu. Onun dram anlayışı benim korkunç bir şekilde küçük düşme anlayışıma denk düşüyordu.

"Alınma ama," dedi Elliot, "bu adam biraz rahatsız edici birine benziyor. Bana iki dakika ver." Yürümeye başlamıştı bile.

"Hayır," diyerek koluna yapıştım. "O, yine. Tersleşebilir. Bırak bunu ben halledeyim." Vee'ye gözlerimi kısarak baktım.

Elliot, "Emin misin?" dedi. "Bunu büyük zevkle yaparım."

"Sanırım benim halletmem daha iyi olur."

Avuçlarımı kot pantolonuma sildim ve sakinleşmek için bir iki derin nefes aldıktan sonra, Patch'le aramızdaki sadece birkaç oyun konsolundan ibaret olan mesafeyi kapatmak için harekete geçtim. Yanına ulaştığımda ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kısa bir merhabayla yetinmeyi umuyordum. Sonra Elliot ve Vee'nin yanına dönecek ve onları her şeyin yolunda olduğuna ikna edecektim.

Patch her zamanki kılığındaydı: Siyah gömlek, siyah kot ve esmer teninde parlayan gümüş bir zincir. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve düğmelere basarken kol kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Uzun boylu, sert ve ince yapılıydı; kıyafetinin altında birkaç yara izi, sokak kavgaları ve diğer pervasız davranışlarından anılar taşıdığını görmek beni şaşırtmazdı. Kıyafetlerinin altına bakmak istediğimden değil tabii.

Patch'in konsoluna ulaşınca, dikkatini çekmek için, elimle yan tarafa vurdum. Olabildiğince sakin bir sesle, "*Pac-Man* mi?" dedim, "yoksa *Donkey Kong* mu?" Aslında oynadığı şey biraz daha şiddetli ve askerî görünüşlü bir oyundu.

Yüzünde tembel bir gülümseme belirdi. "Beyzbol. Belki arkamda durup bana birkaç hamle göstermek istersin."

Ekranda bombalar patlıyor, çığlık çığlığa haykıran bedenler havada uçuşuyordu. Beyzbol olmadığı aşikârdı.

Patch, başını langırt masasına doğru hafifçe eğerek, "Adı ne?" diye sordu.

"Elliot. Dinle, lafı kısa tutmam gerek. Beni bekliyorlar."

"Onu daha önce gördüm mü?"

"Yeni transfer olmuş."

"Okuldaki ilk haftası ve daha şimdiden arkadaş edinmiş desene. Şanslı adam." Bana yan gözle baktı. "Farkında bile olmadığımız karanlık ve tehlikeli bir tarafı olabilir."

"Uzmanlık alanımmış gibi görünüyor."

Ne demek istediğimi anlamasını bekledim ama o, "Bir oyuna var mısın?" dedi. Başıyla oyun salonunun arka tarafını

işaret ediyordu. Kalabalığın arasından sadece bilardo masalarını görebiliyordum.

Vee, "Nora!" diye seslendi. "Buraya gel! Elliot, beni yenmek üzere!"

Patch'e, "Yapamam," dedim.

Geri çevrilmeye niyeti yokmuş gibi, "Ben kazanırsam," dedi. "Elliot'a bir işin çıktığını ve bu gece artık uygun olmadığını söyleyeceksin."

Elimde değildi; fazla küstahtı. "Ya ben kazanırsam?"

Bakışları tepeden tırnağa bütün vücudumu taradı. "Endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

Kendimi tutamayıp koluna bir yumruk geçirdim.

Alçak sesle, "Dikkati ol," dedi. "Flört ettiğimizi sanabilirler."

Kendimi tekmelemişim gibi hissediyordum, çünkü yaptığımız tam olarak buydu. Ama bu benim değil, Patch'in hatasıydı. Onun yakınındayken karmaşık bir arzu kutuplaşması yaşıyordum. Bir yanım, "Yangın var!" diye haykırarak kaçmak istiyordu. Daha pervasız tarafımsa alev almadan ne kadar yaklaşabileceğimi görmek için ölüyordu.

"Tek bir oyun," dedi.

"Buraya bir başkasıyla geldim."

"Sen bilardo masasına yürü. Gerisini ben hallederim."

Kollarımı, kararlı ve biraz bunalmış gibi görünmeyi umarak göğsümde kavuşturdum, ama aynı zamanda biraz daha olumlu bir tepki vermekten kaçınmak için dudağımı ısırmak zorunda kalıyordum. "Ne yapacaksın? Elliot'la dövüşecek misin?"

"İş o noktaya gelirse."

Şaka yaptığından neredeyse emindim. Neredeyse.

"Bir bilardo masası boşaldı. Haydi gidip, tut." *Sana... meydan... okuyorum.*

Gerildim. "Bunu nasıl yaptın?"

Hemen inkâr etmediğini görünce paniğe kapıldım. Gerçekti. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye tekrarladım.

Bana muzip bir gülümsemeyle baktı. "Neyi nasıl yaptım?"

"Sakın," diye uyardım. "Sakın hiçbir şey yapmıyormuşsun gibi davranma."

Omzunu konsola yasladı ve beni süzdü. "Ne yapıyor olmam gerektiğini söyle."

"Düşüncelerim..."

"Ne olmuş onlara?"

"Kes şunu, Patch."

Abartılı hareketlerle çevresine bakındı. "Zihnine konuştuğumu söylemiyorsun ya? Bunun kulağa ne kadar delice geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Yutkundum ve sahip olduğum en sakin sesle, "Beni korkutuyorsun," dedim. "Ve benim için iyi olduğundan hiç de emin değilim."

"Fikrini değiştirebilirim."

Vee gürültülerin ve elektronik seslerin arasından, "Nooooraaa!" diye seslendi.

Patch, "Benimle Baş Melek Treni'nde buluş," dedi.

Geriye doğru bir adım attım ve içgüdüsel olarak, "Hayır," dedim.

Arkama geçti. Ensemden yukarı buz gibi bir ürperti tırmandı. Kulağıma, "Bekliyorum," diye fısıldadı ve oyun salonundan dışarı çıktı.

8

Langırt masasına soğuk bir uyuşukluk içinde döndüm. Elliot yüzünde rekabetçi bir konsantrasyonla masaya eğilmişti. Vee çığlık ve kahkahalar atıyordu. Jules hâlâ kayıptı.

Vee başını kaldırdı. "Eee? Ne oldu? Sana ne dedi?"

"Hiç. Bizi rahatsız etmemesini söyledim. Gitti." Sesim dümdüzdü.

"Giderken pek kızmışa benzemiyordu," dedi Elliot. "Her ne dediysen, işe yaramış olmalı."

"Çok yazık," dedi Vee. "Biraz heyecan olmasını umuyordum."

Elliot, "Oynamaya hazır mıyız?" diye sordu. "Hakkıyla kazanılmış bir pizzaya acıktığımı hissediyorum."

"Tabii eğer Jules geri dönerse," dedi Vee. "Bizden hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum. Ortadan kaybolup duruyor. Bunu söze dökülmeyen bir ima olarak almaya başlıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Size bayılıyor," dedi Elliot gereğinden fazla bir hevesle. "Yabancılara ısınmak konusunda biraz yavaştır, o kadar. Ben gidip onu bulayım. Hiçbir yere ayrılmayın."

Vee'yle baş başa kalır kalmaz, "Seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?" diye çıkıştım.

Vee ellerini havaya kaldırıp bir adım geri çekildi. "Ben sana iyilik ediyordum. Elliot sana deli oluyor. Sen gittikten sonra, her akşam neredeyse on çocuğun seni aradığını söyledim. Yüzünü görmeliydin. Kolay kolay gizlenemeyecek bir kıskançlık saçıyordu."

İnledim.

"Arz talep meselesi," dedi Vee. "Ekonominin işe yarayacağını kim düşünebilirdi?"

Oyun salonunun kapısına baktım. "Bir şeye ihtiyacım var."

"Elliot'a."

"Hayır, şekere. Hem de bolca şekere. Pamuk şekere ihtiyacım var." Asıl ihtiyacım, Patch'e dair bütün kanıtları hayatımdan silebilecek kocaman bir silgiydi. Özellikle de zihnime sızma olayını. Ürperdim. Bunu nasıl başarıyordu? Tabii eğer... sadece ben hayal etmediysem. Tıpkı Neon'la birine çarptığımı hayal ettiğim gibi.

"Biraz şeker bana da iyi gelebilir," dedi Vee. "İçeri girerken park girişinin yakınında bir satıcı görmüştüm. Sen pamuk şeker alırken Jules ve Elliot kaçtığımızı sanmasınlar diye ben burada kalayım."

Dışarı çıkınca, geldiğimiz yoldan girişe döndüm, ama pamuk şeker satan tezgâhı bulduğumda dikkatim, yürüyüş yolunun biraz aşağısındaki bir şeye takıldı. Baş Melek Treni ağaçların tepesine kadar yükseliyordu. Bir vagon dizisi, ışıklı raylarda hızla ilerleyip aşağı doğru savrularak gözden kayboldu. Patch'in neden buluşmak istediğini merak ediyordum. Midemde bir yanma hissediyordum; büyük olasılıkla bunu cevap olarak almalıydım ama bütün çabama rağmen, kendimi trene doğru yürürken buldum.

Yaya trafiğinin arasına karışıp diğerleriyle birlikte ilerlerken, gözlerim kavis çizerek gökyüzüne doğru yükselen Baş Melek Treni'nin raylarına takılmıştı. Rüzgâr serin olmaktan soğuğa doğru geçmişti, ama gittikçe daha huzursuz hissetmemin asıl nedeni bu değildi. O duygu geri dönmüştü. Birinin beni izlediğine dair, soğuk ve kalp durdurucu o his.

İki tarafa da baktım. Görüş alanımın içinde hiçbir anormallik yoktu. Yüz seksen derecelik bir dönüş yaptım. Biraz geride, ağaçlarla kaplı küçük bir avluda başlıklı bir karaltı döndü ve gözden kayboldu.

Gittikçe hızlanan kalp atışlarımla, kalabalık bir yaya gurubunun yanından geçerek, açıklıkla aramdaki mesafeyi açtım. Birkaç adım attıktan sonra dönüp yeniden arkama baktım. Beni takip eder gibi görünen kimse yoktu. Yeniden önüme dönünce birine çarptım. Dengemi bulmaya çalışırken, "Affedersiniz!" dedim.

Patch bana sırıtarak bakıyordu. "Karşı konulması güç biriyim."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Beni rahat bırak."

Yanından geçmeye kalktım, ama beni dirseğimden yakalamıştı bile.

"Sorun ne? Kusacak gibi görünüyorsun."

"Üzerimdeki etkin bu işte," diye lafı yapıştırdım.

Güldü. Kasıklarına tekme atmamak için kendimi zor tuttum.

"Bir şey içmek iyi gelebilir." Dirseğimi hâlâ bırakmamıştı. Beni limonata arabasına doğru çekti.

Ayak direyerek, "Yardımcı olmak mı istiyorsun?" dedim. "Benden uzak dur, yeter."

Yüzüme düşen bir bukleyi arkaya itti. "Saçlarını seviyorum. Kontrolden çıkmış hâlini. Bu, daha sık ortaya çıkarman gereken gizli kalmış bir yanını görmek gibi."

Öfke içinde saçlarımı düzelttim. Kendimi ona daha hoş göstermeye çalışır gibi göründüğümü fark eder etmez durdum. "Gitmem gerek," dedim. "Vee bekliyor." Yıpratıcı bir sessizlik oldu. "Sanırım pazartesi derste görüşürüz."

"Benimle trene bin."

Başımı geriye atarak yukarı baktım. Vagonlar rayların üzerinden gürültüyle ilerlerken yüksek perdeden çığlıklar duyuluyordu.

"Bir koltukta iki kişi." Gülümsemesi, yerini meydan okuyan bir sırıtışa bırakmıştı.

"Hayır." *Asla.*

"Benden kaçmaya devam edersen neler olduğunu asla öğrenemezsin."

Bu sözü bile koşarak uzaklaşmam için yeterli olmalıydı.

Ama olmadı. Patch dikkatimi çekmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyor gibiydi. Neyi ne zaman söyleyeceğini de.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Yapamam. Yükseklik korkum var. Ayrıca Vee bekliyor." Oysa birden, o kadar yükseğe çıkma fikri beni korkutmaz olmuştu. Patch'in yanımda olacağını bilmek, bana tuhaf bir şekilde güven veriyordu.

"Eğer bütün turu çığlık atmadan tamamlarsan, Koç'tan yerlerimizi değiştirmesini rica ederim."

"Ben şansımı denedim. Geri adım atmıyor."

"Senden daha ikna edici olabilirim."

Bu yorumunu şahsi bir hakaret gibi aldım. "Ben çığlık atmam," dedim. "Lunapark trenleri için değil." Ya da senin için.

Patch'e ayak uydurup trene biniş sırasına ilerledim. Gece gökyüzünde bir yükselip bir alçalan çığlık sesleri duyuluyordu.

Patch, "Seni daha önce Delphic'te hiç görmedim," dedi.

"Buraya sık sık geliyor musun?" Zihnime hafta sonları yolumu Delphic'ten uzak tutmam gerektiğini kaydettim.

"Burasıyla bir geçmişim var."

Vagonlar boşalıp yeni heyecan meraklıları yerlerini alırken, sırada ilerledik.

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Geçen yıl okula gitmek yerine burada takıldın."

Ben alaycı davranmaya çalışıyordum, ama Patch, "Bu sorunu yanıtlamak geçmişime ışık tutmak olur," dedi. "Ve ben karanlıkta kalmasını tercih ediyorum."

"Neden? Geçmişinde ne sorun var?"

"Bunun geçmişimden bahsetmek için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum. Seni korkutabilir."

Çok geç, diye düşündüm.

Bana doğru bir adım attı, kollarımız, tüylerimin diken diken olmasına neden olacak şekilde sürtündü. "İtiraf edeceklerim uçarı biyoloji partnerlerine açılacak türden şeyler değil."

Buz gibi bir rüzgâr etrafımı kuşatmıştı. Derin bir nefes aldım ve içimin de buz kestiğini hissettim. Ama bu, Patch'in kelimelerinin neden olduğu ürpertiyle karşılaştırılmazdı.

Patch çenesiyle rampayı işaret etti. "Sıra bize geldi sanırım."

Dönen kapıyı iterek geçtim. Biniş platformuna vardığımızda, hız treninin sadece en ön ve en arka koltuğu boştaydı. Patch ön koltuklara yöneldi.

Trenin yapısı, yenilenmiş olsun olmasın, bende güven uyandırmıyordu. Yüz yaşından büyük görünüyordu ve Maine'in sert hava şartlarına fazla maruz kalmış ahşap bir donanıma sahipti. Yan taraflarındaki el işi boyamalar daha da az ilham vericiydi.

Patch'in seçtiği vagonun üzerinde dört resim vardı. İlki, çığlık atan erkek bir meleğin kanatlarını yolmakla meşgul boynuzlu bir şeytanlar topluluğunu tasvir ediyordu. İkincisinde kanatsız melek bir mezar taşına tünemiş, oyun oynayan çocukları uzaktan seyrediyordu. Üçüncü resimde, kanatsız

melek çocuklara yaklaşmıştı ve parmağıyla yeşil gözlü, küçük bir kızı çağırıyordu. Ve son resimde, kanatsız melek bir hayalet gibi kızın bedeninin içinden geçiyordu. Kızın gözleri siyaha dönmüş, gülümsemesi kaybolmuştu ve ilk resimdeki şeytanlar gibi boynuzları çıkmıştı. Resimlerin üzerinde hilal biçiminde bir ay asılıydı.

Gözlerimi kaçırdım ve kendime dizlerimin titremesinin tek nedeninin soğuyan hava olduğunu söyledim. Ardından vagona, Patch'in yanına yerleştim.

Kemerimi kucağımda bağlarken, "Geçmişin beni korkutmazdı," dedim. "Daha çok, dehşete düşeceğimi tahmin ediyorum."

"Dehşete düşmek," diye tekrarladı. Ses tonu, bana suçlamayı kabul ettiğini düşündürmüştü. Patch asla geri adım atmadığı için bu tuhafıma gitmişti.

Vagonlar önce arkaya doğru kaydı, ardından ileri doğru sarsıldı. Pek de yumuşak sayılmayacak bir şekilde biniş platformundan uzaklaşmaya ve tırmanmaya başladık. Ter, pas ve denizden esen tuzlu su kokusu etrafımızı sarmıştı. Patch kokusunu duyabileceğim kadar yakınımda oturuyordu. Hafif bir nane sabunu kokusu alır gibi oldum.

Rayların gıcırtısı arasında sesini duyurabilmek için bana doğru eğilerek, "Solgun görünüyorsun," dedi.

Solgun hissediyordum, ama itiraf etmedim.

Tepeye vardığımız zaman, anlık bir duraksama oldu. Buradan kilometrelerce uzanan bir mesafeyi görebiliyordum. Karanlık kırsal alanın, banliyölerin ışıklarıyla harmanlandığı

bölgeyi ve ışıkların gitgide Portland ışıklarına dönüştüğünü görebiliyordum. Rüzgâr nefesini tutmuş, nemli havanın tenime yapışmasına izin veriyordu.

İstemeden de olsa Patch'e bir bakış attım. Yanımda olduğunu bilmek, beni az da olsa teselli ediyordu. Sırıttı.

"Korktun mu, Melek?"

Ağırlığımın öne doğru kaydığını hissederek, vagonun ön tarafına kapatılan boruya sıkı sıkı yapıştım. Dudaklarımın arasından titrek bir kahkaha döküldü.

Vagonumuz şeytani bir hızla ilerliyor, saçlarım arkamda dalgalanıyordu. Önce sola, sonra sağa kayarak ve sarsılarak raylarda ilerledik. İçimde, organlarımın bu sürate tepki olarak hoplayıp zıpladıklarını hissediyordum. Hareket etmeyen bir şeye konsantre olabilmek için aşağı baktım.

Kemerimin çözülmüş olduğunu o zaman fark ettim.

Patch'e seslenmeye çalıştım, ama sesim hava akımında dağılıp gitti. Midemin boşaldığını hissettim ve tek elimi metal bardan çekip, belimdeki kemeri bağlamayı denedim. Vagon sola doğru sarsıldı. Omzum Patch'inkine canımı acıtacak kadar sertçe çarptı. Vagon yukarı doğru hareket etti ve bir an raylardan havalandığını hissettim.

İnişe geçmiştik. Rayların üzerinde yanıp sönen ışıklar gözümü kör etmişti; dalışın sonunda rayların ne tarafa döneceklerini göremiyordum.

Çok geçti. Vagon sağa döndü. Sarsıcı bir panik hissettim ve o anda olan oldu. Sol omzum vagonun kapısına çarptı. Kapı ardına kadar açıldı ve hız treni bensiz ve son hızla yoluna devam ederken, dışarı savruldum. Rayların üzerinde yu-

varlanırken, tutunabileceğim bir yer bulmak için çırpındım. Ellerim boşluğa denk geldi ve rayların kenarından aşağı, doğruca karanlığa düşmeye başladım. Yer hızla üzerime geliyordu. Çığlık atmak için ağzımı açtım.

Ardından bildiğim tek şey, trenin biniş platformunda gıcırdayarak durması oldu.

Patch kolumu acıtacak kadar sıkı tutuyordu. "İşte buna çığlık derim," derken sırıtıyordu.

Sersem bir hâlde, çığlığım hâlâ orada yankılanıyormuşçasına kulağına bastırdığı elini gördüm. Az önce olanları anlamaktan aciz, tırnaklarımın yarım daire şeklinde izler bıraktığı koluna bakakalmıştım. Sonra gözlerim kemerime kaydı. Belimde, bağlı durumdaydı.

"Kemerim..." diye başladım. "Sandım ki..."

"Ne sandın?" Sesi bunu samimi bir ilgiyle soruyor gibi çıkmıştı.

"Ben... vagondan düştüğümü sandım. Gerçekten... öleceğimi düşündüm."

"Sanırım amaç da bu."

Kollarım iki yanımda titriyor, dizlerim vücudumun ağırlığı altında sarsılıyordu.

"Korkarım partnerliğimiz baki," dedi Patch. Sesinde az da olsa zafer tınısı vardı. Tartışamayacak kadar altüst hâldeydim.

Omzumun üzerinden, bir sonraki seferine başlayan hız treninin en tepesine oturtulmuş gösterişli melek figürüne bakarak, "Baş Melek," diye mırıldandım.

"Yüksek rütbede melek demek," derken, sesinde keskin bir kibir vardı. "Ne kadar yukarıda olursa, düşüşü de o kadar sert olur."

Bir kez daha, vagondan düştüğümü ve açıklayabilme gücümün ötesindeki kuvvetlerin beni sağ salim bir şekilde yeniden koltuğuma döndürdüklerini söylemek için ağzımı açtım. Bunun yerine kendimi, "Sanırım ben daha çok bir koruyucu meleğim," derken buldum.

Patch bir kez daha gülümsedi. Beni yürüyüş yoluna indirirken, "Seni oyun salonuna geri götüreyim," dedi.

9

Oyun salonuna girince kalabalığı yararak ilerledim ve bilet gişesi ile tuvaletlerin önünden geçtim. Langırt masaları görüş alanıma girmişti, ama Vee hiçbirinde yoktu. Aynı şey Elliot ve Jules için de geçerliydi.

Patch, "Görünüşe bakılırsa gitmişler," dedi. Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı sanki. Gerçi, Patch söz konusu olunca bu parıltı bambaşka bir anlama da gelebilirdi. "Birinin seni eve bırakması gerekecek."

Parmaklarımın üzerinde yükselip çevreye bakınırken, "Vee beni bırakıp gitmez," dedim. "Büyük ihtimalle masa tenisi falan oynuyorlardır."

Ben kalabalığın içinde yan yan ilerken, Patch de girişte aldığı bir kutu gazozu kafasına dikerek peşimden geliyordu. Bana da ısmarlamayı teklif etmişti, ama o anki durumum düşünülürse midemde tutmayı başarabileceğimden emin değildim.

Masa tenisinde Vee ya da Elliot'tan en ufak bir iz yoktu.

"Belki de tilt makinelerindedirler," dedi Patch. Benimle kesinlikle dalga geçiyordu.

Yüzümün kızardığını hissettim. *Vee hangi cehennemdeydi?*

Patch gazozunu bana uzattı. "Bir şey içmek istemediğinden emin misin?"

Bir kutuya, bir de Patch'e baktım. Dudaklarımı biraz önce onun dudaklarının olduğu yere değdirme düşüncesinin bile kanımı kaynatmaya yettiğini bilmesi gerekmiyordu.

Çantamı karıştırdım ve cep telefonumu çıkardım. Telefonumun ekranı siyahtı ve açılmamakta direniyordu. Evden çıkmadan önce doldurduğumdan emin olduğum batarya nasıl bu kadar çabuk bitebilirdi, anlamıyordum. Düğmeye tekrar tekrar bastım ama hiçbir değişiklik olmadı.

Patch, "Teklifim hâlâ geçerli," dedi.

Bir yabancıya otostop çeksem daha güvende olabilirdim. Baş Melek Treni'nde yaşadıklarımın sarsıntısını henüz atlatamamıştım ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, düşme anının görüntüleri zihnimden bir türlü silinmiyordu. Düşüyordum... ve tur birden bitivermişti. Öylece. Bu, bugüne dek yaşadığım en dehşet verici şeydi. Daha da dehşet verici olan kısmı, bunu benden başka hiç kimsenin fark etmemiş olmasıydı. Yanı başımda oturan Patch'in bile...

Alnıma bir şaplak indirdim. "Vee'nin arabası. Büyük ihtimalle beni park yerinde bekliyordur."

Otuz dakika sonra, bütün park alanını baştan aşağı dolaşmıştım. Neon gitmişti. Vee'nin bensiz gittiğine inanamıyordum. Belki acil bir durum olmuştu. Cep telefonumdaki mesajları kontrol edemediğim için bunu öğrenme şansım yoktu. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum,

ama eğer Vee gerçekten bensiz gitmişse, içimde ortaya saçılmaya hazır ciddi miktarda öfkenin kaynamaya başlaması an meselesiydi.

Patch, "Seçeneklerin hâlâ tükenmedi mi?" diye sordu.

Dudağımı dişleyerek diğer olasılıklarımı düşündüm. Başka seçeneğim yoktu. Ne yazık ki Patch'in teklifini kabul etmeye hazır olduğumu sanmıyordum. Normal bir günde bile tehlike sinyalleri yayıyordu. Bugünse tehlike, tehdit ve gizemden oluşan oldukça güçlü bir karışım vardı.

Nihayet derin bir iç geçirdim ve bir hata yapmak üzere olmamak için dua ettim.

"Beni doğruca eve götüreceksin," dedim. Bu, kulağa emirden ziyade soru gibi gelen bir çıkıştı.

"İstediğin buysa."

Patch'e hız treninde bir tuhaflık fark edip etmediğini soracakken, kendimi tuttum. Soramayacak kadar korkuyordum. Ya düşmemişsem? Ya her şey hayal gücümün ürünüyse? Ya gerçekte olmayan şeyler görüyorsam? Önce kar maskeli adam. Şimdi bu. Patch'in zihnimle konuşma olayının doğruluğundan neredeyse emindim. Ama diğerleri? O kadar emin değildim.

Patch birkaç park yeri öteye yürüdü. Parlak, siyah bir motosiklet, ayaklığının üzerinde duruyordu. Üzerine atladı ve başıyla arkasındaki boş yeri işaret etti. "Atla."

"Vay canına. Güzel motor." Ki bu koca bir yalandı. Araç cilalı, siyah bir ölüm tuzağına benziyordu. Hayatım boyunca hiç motosiklete binmemiştim. Hiç. Ve bu durumu bu gece değiştirmek istediğimden emin değildim.

Yeni babayiğit duruşumun, yolla aramda hiçbir şey olmadan saatte yüz kilometreden fazla bir süratle hareket etme fikrinin neden olduğu korkuyu maskelediğini umarak, "Rüzgârı yüzümde hissetmeye bayılırım," diye devam ettim.

Tek bir kask –siyah, siperliği film kaplı– vardı. Patch onu bana uzattı.

Kaskı aldım ve bacağımı motosikletin diğer tarafına atarken, altımda daracık bir oturma yeriyle ne kadar güvensiz hissettiğimi fark ettim. Kaskı buklelerimin üzerine geçirip çenemin altında bağladım.

"Kullanması zor mu?" diye sordum. Asıl kastettiğimse şuydu: *Güvenli mi?*

Patch dile getirdiğim ve getirmediğim iki soruya da, "Hayır," diye cevap verdi. Ve hafif bir gülüşün ardından, "Gerginsin," diye ekledi. "Gevşe."

Park yerinden çıkarken aracın sarsıntısı beni ürpertti. O ana kadar dengemi korumak için ona sadece parmaklarımın arasına sıkıştırdığım gömleğinin kumaşıyla tutunuyordum. Şimdiyse, kollarımı beline dolayıp iyice yaslanmak zorunda kalmıştım.

Otobana çıkınca iyice hızlandı ve bu defa bacaklarımı etrafına sarmak zorunda kaldım. Bunu bir tek benim fark ettiğimi umuyordum.

Evime vardığımız zaman, Patch motosikleti yavaşlatıp sisle kaplı araç girişine saptı, motoru durdurdu ve indi. Kaskımı çıkarıp önümdeki oturma yerine dikkatle bıraktım ve, *Teşekkürler, pazartesi görüşürüz,* demek üzere ağzımı açtım.

Patch'in araç yolunu aşıp veranda basamaklarını çıktığını görünce, kelimeler ağzımın içinde dağılıverdi.

Ne yapmakta olduğu hakkında düşünmeye başlayamadım bile. Beni kapıya kadar geçiriyor muydu? Pek olası görünmüyordu. Sonra... *ne?*

Peşi sıra verandaya tırmandım ve ona kapıda yetiştim. Kafa karışıklığı ve gittikçe artan bir endişe arasında bölünmüş hâldeyken, cebinden benimkine çok benzeyen bir anahtar destesi çıkarıp evimin anahtarını kilide soktu.

Çantamı omzumdan indirdim ve anahtarlarımı sakladığım gözün fermuarını açtım. Orada değillerdi.

Nasıl olup da onun eline geçtiklerine akıl sır erdiremeyerek, "Anahtarlarımı bana geri ver," dedim.

"Cep telefonunla boğuşurken oyun salonunda düşürdün," dedi.

"Nerede düşürdüğüm umurumda değil. Onları bana geri ver."

Patch ellerini masumum der gibi havaya kaldırdı ve kapıdan uzaklaştı. Tek omzunu tuğla duvara yaslayıp benim kilide yaklaşmamı izledi. Anahtarı çevirmeye yeltendim. Ama yerinden kıpırdamamakta direniyordu.

"Bozmuşsun," dedim anahtarı kurcalarken. Bir adım geri çekildim. "Haydi, durma. Sen de dene. Sıkışmış."

Keskin bir *klik* sesiyle anahtarı çevirdi. Eli kapı tokmağında, *Açabilir miyim?* diye sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

İçimde yükselen büyülenme ve kaygı dalgasını bastırmak için yutkunarak, "Durma," dedim. "Kimseyi rahatsız etmezsin. Evde yalnızım."

"Bütün gece mi?"

Bunun söylenecek en akıllıca şey olmadığını ancak o zaman anladım. "Dorothea birazdan gelir," dedim. Bu koca bir yalandı. Dorothea çoktan evine gitmişti. Saat gece yarısına geliyordu.

"Dorothea?"

"Kâhyamız. Yaşlıdır ama güçlüdür. Çok güçlü." Yanından geçip içeri girmek için hamle yaptım. Başarısızca.

Anahtarı kilitten çıkarıp bana uzatırken,"Kulağa korkutucu geliyor," dedi.

"Bir klozetin içini dışını bir dakikadan kısa sürede temizleyebilir. Dehşet verici tanımı daha uygun." Anahtarı alıp etrafından dolaştım. Kapıyı aramıza kapatmak niyetindeyim, ama arkamı döndüğümde, Patch kollarını kapı pervazının iki yanına dayamıştı.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Onu içeri davet etmek mi? Benim evime? Hem de evde kimse yokken?

Patch, "Geç oldu," dedi. Gözleri benimkileri bir an olsun terk etmiyor, asi bir parıltı yansıtıyordu. "Acıkmışsındır."

"Hayır. Evet. Yani, evet, *ama*..."

Birden içerideydi.

Üç adım geri çekildim. Kapıyı ayağıyla iterek kapattı. "Meksika yemeği sever misin?" diye sordu.

"Ben..." *Evimin içinde ne aradığını öğrenmeyi tercih ederdim.*

"Taco?"

"Taco?" diye tekrar ettim.

Bu onu eğlendirmişe benziyordu. "Domates, marul, peynir."

"*Taco*'nun ne olduğunu biliyorum!"

Bana onu durdurma fırsatı vermeden evin içinde ilerledi. Koridorun sonuna gelince, sola döndü. Mutfağa.

Lavaboya gitti ve kollarını dirseklerine kadar sabunlarken suyu açık bıraktı. Kendini evinde hissettiğini her hâliyle belli ederek, önce kilere gitti, ardından dolabı karıştırdı ve oradan buradan malzemeler çıkarmaya başladı: salsa sosu, peynir, marul ve bir domates. Sonra çekmecelere daldı ve bir bıçak buldu.

Tam eli bıçaklı bir Patch görüntüsü karşısında paniğe kapılmak üzereyken, gözüme başka bir şey takıldı. Öne doğru iki adım attım ve tencere rafından sarkan tavalardan birine yansıyan görüntüme gözlerimi kısarak baktım. Saçlarım! Dev bir horozibiği kafama tünemiş gibi görünüyordu. Elimi ağzıma örttüm.

Patch gülümsedi. "Saçlarının kızılı doğal mı?"

Ona dik dik baktım. "Ben kızıl saçlı değilim."

"Bu haberi sana ben verdiğim için üzgünüm, ama saçlarını ateşe versem daha kırmızı olamazlardı."

"Saçlarım kahverengi." Belki aralarda azıcık, birazcık, mini minnacık bir kestaneye çalma durumu vardı, ama yine de kahverengi saçlıydım. "Işık yüzünden," dedim.

"Evet, belki de ampuller yüzündendir," dedi. Gülümsemesi ağzının iki tarafını da harekete geçirmiş ve bir gamze belirmişti.

Telaşla mutfaktan çıkarken, "Hemen dönerim," dedim.

Üst kata koştum ve saçlarımı atkuyruğu yaptım. Saçlarım aradan çekilince düşüncelerimi bir araya toplama şansı yakalamıştım. Patch'in evimde elini kolunu sallayarak –ve elinde bir bıçakla– dolaşması fikrinden yüzde yüz hoşnut olduğumu söyleyemezdim. Üstelik annem, Dorothea evde yokken Patch'i içeri davet ettiğimi bilse beni öldürürdü.

Mutfağa inip onu yine iş başında bulunca, "Hakkımı başka bir zamana erteleyebilir miyim?" diye sordum. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğuna işaret etmek için, elimi mideme bastırdım. "Biraz bulanıyor," dedim. "Sanırım eve dönüş yolculuğu yüzünden."

Doğramaya ara verdi ve başını kaldırıp, "Bitirmek üzereyim," dedi.

Bıçağını daha büyük –ve daha keskin– bir başkasıyla değiştirdiğini fark etmiştim.

Düşüncelerimi okur gibi, bıçağı havaya kaldırıp incelemeye başladı. Keskin kısmı ışıkta parladı. Midem düğümlendi.

Sakin bir tavırla, "İndir o bıçağı," dedim.

Patch bir bana, bir bıçağa baktı. Sonra tekrar bana döndü ve bıçağı tezgâha bıraktı. "Sana zarar vermeyeceğim, Nora."

"Bunu duymak... çok rahatlatıcı," demeyi başarmıştım, ama boğazım kupkuruydu.

Bıçağı sapı bana dönük hâlde uzattı. "Buraya gel. Sana *taco* yapmayı öğreteyim."

Yerimden kıpırdamadım. Gözlerinde yine, bana ondan

korkmam gerektiğini düşündüren o parıltı vardı. Ve korkuyordum da. Ama bu korkunun bir kısmı hissettiğim çekimden kaynaklanıyordu. Onun yakınında olmakta beni fena hâlde huzursuz eden bir şey vardı. O yakınlarımdayken kendime güvenemiyordum.

"Bir anlaşmaya ne dersin?" Yüzü öne eğik ve gölgeliydi. Bana kirpiklerinin arasından bakıyordu. Güven duygusu vermeye çalışıyordu. "*Taco*'ları yapmama yardım edersen, sorularından birkaçını yanıtlarım."

"Sorularımı mı?"

"Bence ne demek istediğimi anladın."

Ne demek istediğini kesinlikle anlamıştım. Bana özel dünyasına bir bakış atma fırsatı sunuyordu. Zihnimle konuşabildiği dünyasına... En doğru anda ne söylemesi gerektiğini bir kez daha bilmişti.

Tek kelime etmeden yanına gittim. Kesme tahtasını önüme itti.

Arkama geçip ellerini benimkilerin hemen dışına, tezgâha yerleştirirken, "Önce," dedi. "Domatesini seç." Başını, ağzı kulağıma denk gelecek şekilde eğmişti. Nefesi ılıktı ve tenimi okşuyordu. "Güzel. Şimdi bıçağı al."

"Aşçıbaşı her zaman bu kadar yakın mı durur?" Yakınlığının içimde neden olduğu kıpırtıdan hoşlanmak ile korkmak arasında gidip geliyordum.

"Mutfak sırlarını açıklarken, evet," dedi. "Bıçağını ciddi bir şekilde tut."

"Tutuyorum zaten."

"İyi."

Geri çekildi ve beni –görünüşe bakılırsa her türlü kusuru dikkatle irdeleyerek– tepeden tırnağa süzdü. Gözleri yukarı-aşağı, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Sinir bozucu bir an için, yüzünde gizli bir onay gülümsemesi yakaladığımı sandım. "Yemek pişirmek öğretilmez," dedi. "İnsanın içinde vardır. Ya sahipsindir, ya değil. Kimya gibi. Sence kimyaya hazır mısın?"

Bıçağı domatese bastırdım; ortadan ikiye ayrıldı. Her iki yarısı kesme tahtasının üzerinde usul usul sallanıyorlardı. "Sen söyle. Kimyaya hazır mıyım?"

Patch anlamını çözemediğim, derinden gelen bir ses çıkararak sırıttı.

Yemekten sonra, tabaklarımızı lavaboya Patch taşıdı. "Ben yıkayayım, sen kurula." Lavabonun yanındaki çekmeceleri karıştırıp bir kurulama bezi buldu ve muzip bir tavırla bana doğru salladı.

"Şimdi sana o soruları sormaya hazırım," dedim. "Kütüphanedeki akşamdan başlamak üzere. Beni takip..."

Cümlem havada kaldı. Patch tembel bir duruşla tezgâha yaslanmıştı. Beyzbol kepinin altından koyu renk saçları çıkıyordu. Dudağının köşesine minik bir gülümseme oturmuştu. Düşüncelerim çözülüverdi ve bir anda zihnimin yüzeyinde yeni bir düşünce belirdi.

Onu öpmek istiyordum. Hemen şimdi.

Patch kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Şey... hiç. Hiçbir şey. Sen yıka, ben kurularım."

Bulaşığı bitirmemiz çok sürmedi. İşimiz bittiğinde kendimizi lavabonun yakınında bir köşeye sıkışmış hâlde bulduk. Patch kurulama bezini elimden almak için hareket edince, bedenlerimiz birbirine değdi. İkimiz de bizi birleştiren hassas bağa sıkıca tutunarak hiç kıpırdamadan durduk.

İlk geri çekilen ben oldum.

"Korkuyor musun?" diye fısıldadı.

"Hayır."

"Yalancı."

Kalp atışlarım bariz biçimde hızlanmıştı. "Senden korkmuyorum."

"Hayır mı?"

Düşünmeden konuştum. "Belki de korkmamın..." Cümleye böyle başladığım için kendime küfrettim. Şimdi ne demem gerekiyordu? Patch'e, ona dair her şeyin beni korkuttuğunu itiraf edecek değildim ya? Bu ona beni daha fazla kışkırtma fırsatı verirdi. "Belki de korktuğum... korktuğum şey..."

"Benden hoşlanmak mı?"

Cümlemi tamamlamak zorunda olmamaktan büyük bir rahatlama duyarak, otomatikman, "Evet," diye cevapladım. İtiraf ettiğim şeyin büyüklüğünü çok geç fark ettim. "Demek istediğim, *hayır*! Kesinlikle hayır. Söylemeye çalıştığım bu değildi."

Patch usulca güldü.

"Gerçek şu ki, bir yanım senin yanında çok rahat değil," dedim.

"Ama..."

Destek almak için arkamdaki tezgâha sıkı sıkı tutundum. "Ama aynı zamanda, sana karşı ürkütücü bir çekim hissediyorum."

Patch sırıttı.

Elimi onu bir adım geri itmek için kullanarak, "Fazla küstahsın," dedim.

Elimi göğsüne hapsetti ve kazağımın kolunu, elimi örtecek şekilde bileğimden aşağı kaydırdı. Diğer koluma da aynı şeyi yaptı. Kazağımı kol manşetlerinden tuttu; ellerimi adeta tutsak etmişti. Karşı çıkmak için dudaklarımı araladım.

Beni kendine iyice yaklaştırdı ve tam karşısına gelene dek durmadı. Ve birden beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Yüzlerimiz aynı hizaya gelmişti. Bana karanlık ve davetkâr bir gülümsemeyle bakıyordu. Bu anın günlerdir fantezilerimin kıyısında dans ettiğini işte o an anladım.

"Şapkanı çıkar," dedim. Kelimeler ağzımdan onları durduramadan dökülmüşlerdi.

Şapkayı gölgeliği arkaya gelecek şekilde çevirdi.

Tezgâhın ucunda, bacaklarım Patch'in iki tarafına gelecek bir biçimde açık olarak oturuyordum. İçimden bir ses durmamı söylüyordu, ama o sesi zihnimin çok gerisine hapsettim.

Ellerini kalçalarımın hemen yanına, tezgâhın üzerine koydu. Başını yana eğerek iyice sokuldu. Nemli toprak kokusu aklımı başımdan almıştı.

İki kesik nefes çektim. Hayır. Bu doğru değildi. Patch'le değil. Korkutucuydu. İyi yönde, evet... Ama kötü bir yönü de vardı. Hem de çok kötü...

"Gitmelisin," dedim nefes nefese. "Kesinlikle gitmelisin."

"Şuraya mı gideyim?" Dudakları omzumdaydı. "Yoksa şuraya mı?" Boynumdan yukarı tırmandı.

Beynim tek bir mantıklı düşünce dahi üretemiyordu. Patch'in ağzı, tenimi usulca emerek, çenemin üzerinden yukarı doğru tırmanıyordu.

"Bacaklarım uyuşmak üzere," deyiverdim. Tam olarak yalan sayılmazdı. Bacaklarım dâhil, bütün vücudumda bir karıncalanma hissediyordum.

"Ben bu sorunu çözebilirim." Patch ellerini kalçalarıma yerleştirdi.

Birden cep telefonum çalmaya başladı. Sesle yerimden sıçradım ve telefon cebimden fırlayıverdi.

Annem neşeli bir sesle, "Merhaba, tatlım," dedi.

"Seni sonra arayabilir miyim?"

"Tabii. Neler oluyor?"

Telefonu kapattım. Patch'e, "Gitmelisin," dedim. "Hemen şimdi."

Beyzbol şapkasını eski hâline getirmişti. Şapkanın altından görebildiğim tek şey muzip ve serseri bir gülüşle bükülmüş dudaklarıydı. "Makyaj yapmamışsın."

"Unutmuş olmalıyım."

"Bu gece için tatlı rüyalar."

"Tabii ki. Hiç sorun değil." *Ne demişti öyle?*

"Yarın akşamki parti konusunda..."

"Düşüneceğim," diyebildim.

Patch cebime bir kâğıt parçası soktu. Dokunuşu bacaklarımdan aşağı bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu. "Adres burada. Gözlerim seni arayacak. Yalnız gel."

Bir an sonra, ön kapının arkasından kapandığını duydum. Yüzümden yukarı ateş gibi bir sıcaklık yükseldi. *Fazla yakın,* diye düşündüm. Fazla yaklaşmadığınız sürece ateşin bir sakıncası yoktu. Bu, akılda tutulması gereken bir şeydi.

Kısa ve kesik nefesler alarak, sırtımı duvara yasladım.

10

Telefonun ısrarlı çalışıyla uyandım.

Tek ayağım rüyama takılmış hâlde, yastığımı kafama çekip sesi dışarıda bırakmaya çalıştım. Ama telefon çaldı. Çaldı.

Devreye telesekreter girdi. Beş saniye sonra, telefon yeniden çalmaya başladı.

Kolumu yatağın yan tarafına uzattım ve kot pantolonumu bulup telefon cebimden çıkana dek elimle yokladım.

Gözlerimi kapalı tutarak geniş bir esneme eşliğinde, "Evet?" dedim.

Biri telefonun diğer ucunda öfkeyle soluyordu. "Sana ne oldu? Hani pamuk helva alıp gelecektin? Ve hazır sorularımı yanıtlamaya başlamışken, bana nerede olduğunu söylemeye ne dersin? Böylece seni çıplak ellerimle boğabilirim."

Avucumun içini birkaç defa alnıma vurdum.

Vee, "Kaçırıldığını sandım," diye devam etti. "Birilerinin seni zorla alıkoyduğunu. Öldürüldün sandım."

Karanlıkta saati bulmaya çalıştım. Komodinimin üzerinde duran bir çerçeveyi devirince arkasındaki çerçeveler, domino taşları gibi tek tek devrildi.

"Biraz geciktim," dedim. "Oyun salonuna geri döndüğümde gitmiştin."

"Geciktin mi? Geciktim nasıl bir bahane oluyor?"

Saatin üzerindeki kırmızı rakamlar gözlerimin önünde dans ediyorlardı. İkiyi biraz geçmişti.

"Bir saat boyunca park alanının çevresini turladım," dedi Vee. "Elliot cep telefonumdaki fotoğrafını insanlara göstererek bütün parkı dolaştı. Seni zilyon kez aramaya çalıştım. Dur bir dakika. Sen evde misin? Eve nasıl döndün?"

Gözlerimin kenarlarını ovaladım. "Patch."

"*Takipçi Patch* mi?"

"Pek fazla bir seçeneğim yoktu, değil mi?" dedim ters bir sesle. "Bensiz gitmiştin."

"Kızgın gibisin. Gerçekten kızgın. Hayır, kızgın değil. Gergin. Telaşlı... Tahrik olmuş." Gözlerinin iri iri açıldığını hissedebiliyordum. "Seni öptü, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Öptü! Biliyordum. Sana nasıl baktığını gördüm. Bunun olacağını biliyordum. Bir kilometre öteden görmüştüm."

Düşünmek istemiyordum.

"Nasıldı?" diye bastırdı. "Şeftali öpücüğü gibi mi? Yoksa erik mi? Ya da yonca öpücüğü mü?"

"*Ne*?"

"Küçük bir dokunuş muydu, dudaklar aralandı mı, dil-

ler devreye girdi mi? Boş ver gitsin. Cevap vermek zorunda değilsin. Patch ön hazırlık detaylarıyla uğraşacak biri değil. Diller mutlaka devreye girmiştir. Garanti."

Ellerimi yüzüme örtüp arkalarına saklandım. Patch büyük olasılıkla kendime hâkim olmaktan uzak olduğumu düşünüyordu. Kollarının arasına yığılmıştım. Tereyağı misali erimiştim. Gitmesi gerektiğini söylememden hemen önce, saf zevk ve mutluluk arası bir inleme çıkardığımdan emindim.

O küstah sırıtışının tek açıklaması bu olabilirdi.

Burnumun kemerini parmaklarımla sıkıştırarak, "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" dedim.

"Asla."

İç geçirdim. "Ölü gibi yorgunum."

"Beni merakta bırakmayı düşünebildiğine inanamıyorum."

"Unutacağını umuyorum."

"Hiç şansın yok."

Boynumun çevresindeki kasların gevşediğini ve sinsi sinsi sokulan baş ağrısına geçit vermediklerini düşünmeye çalıştım. "Alışveriş programımız hâlâ geçerli mi?"

"Seni dörtte alacağım."

"Beşten önce buluşmayız sanıyordum."

"Şartlar değişti. Aile saatinden sıvışabilirsem daha da erken gelirim. Annem sinir krizi geçiriyor. Kötü notlarımı yetersiz ebeveynlik yeteneklerine bağlıyor. Görünüşe bakılırsa, birlikte zaman geçirmenin çözüm olacağına inanmış. Bana şans dile."

Telefonu kapattım ve yatağımın derinlerine kaydım. Gözlerimin önünde Patch'in ahlaksız gülümsemesi ve parıltılı siyah gözleri belirmişti. Yatakta birkaç dakika boyunca döndükten sonra, rahat bir pozisyon yakalama hayalimden vazgeçtim. Gerçek şuydu ki, Patch aklımda olduğu sürece konfor söz konusu olamayacaktı.

Ben küçükken, Dorothea'nın vaftiz oğlu Lionel mutfak camlarından birini kırmıştı. Bir tanesi hariç bütün cam kırıklarını süpürmüş, son kırığı yalamam için bana meydan okumuştu. Patch'e tutulmak, o cam kırığını yalamaya benziyordu. Aptalca olduğunu biliyordum. Ve bir yerlerimin kesileceğini. Bunca sene sonra değişmeyen tek bir şey vardı: Hâlâ tehlikenin çekiciliğine kayıyordum.

Birden yatağın içinde doğruldum ve cep telefonuma uzandım. Lambayı yaktım.

Pil göstergesi tamamen dolu görünüyordu.

Omurgamda tedirgin edici bir karıncalanma hissettim. Şarjımın bitmiş olması gerekiyordu. O hâlde annem ve Vee bana nasıl ulaşabilmişlerdi?

Yağmur, rıhtım boyunca sıralanmış dükkânların renkli tentelerini adeta dövüyor ve oradan aşağıdaki kaldırıma süzülüyordu. Sokağın iki yanına sıralanmış antika gaz lambaları yanıyordu. Vee'yle birlikte kaldırımda şemsiyelerimizi birbirine çarparak ilerledik ve Victoria's Secret'ın pembe-beyaz çizgili

tentesinin altına girdik. Ağız birliği etmiş gibi aynı anda şemsiyelerimizi silkeledik ve girişin hemen yanına dayadık.

Gök gürültüsüyle kendimizi içeri zor attık.

Ayakkabılarımdaki yağmur sularını ayağımı yere vurarak silkelerken, soğuktan ürperdim. Dükkânın ortasındaki bir sergi tezgâhının üzerinde yanan birkaç yağ kandili çevremize egzotik, şehvetli bir koku yayıyordu.

Siyah pantolon ve daracık siyah bir tişört giymiş bir kadın bize yaklaştı. Boynunda bir mezura asılıydı. Elini mezuraya götürürken, "Kızlar, ücretsiz ölçüme ne dersiniz?" diye sordu.

Vee, "O lanet olası mezurayı derhâl kaldırın," diye çıkıştı. "Ben bedenimi zaten biliyorum. Hatırlatmaya ihtiyacım yok."

Arka taraftaki fırsat sepetlerine doğru yürüyen Vee'nin peşine düşerken kadına özür dileyen bir bakış attım.

"D kup sutyen giymek utanılacak bir şey değil ki," dedim. Mavi saten bir sutyen aldım ve fiyat etiketini aramaya başladım.

"Utandığımı kim söyledi?" dedi Vee. "Utandığım falan yok. Neden utanacakmışım? Benim dışımda D beden sutyen giyen diğer on altılıkların hepsi silikon takviyeli ve bunu herkes biliyor. Utanan neden *ben* olacakmışım?" Sepetlerden birini karıştırmaya başladı. "Sence burada bebeklerimi yassı tutacak bir şeyler var mıdır?"

"Onlara destek sutyeni deniyor ve *tek meme* adı verilen pis bir yan etkileri var," derken siyah, dantel bir sutyene uzandım.

Çamaşırlara bakıyor olmamam gerekirdi. Doğal olarak aklıma seksi şeyler geliyordu. Öpüşmek gibi. Patch gibi.

Gözlerimi yumdum ve birlikte geçirdiğimiz geceyi gözümün önünde canlandırdım. Patch'in elini bacaklarımda, dudaklarını boynumda hissedişimi...

Vee göğsüme bastırdığım turkuaz rengi leopar baskılı bir çamaşırla beni gafil avladı. "Sana çok yakışır," dedi. "Tek ihtiyacın, içini dolduracak benimki gibi memeler."

Neler düşünüyordum? Patch'le öpüşmeme *şu kadar* kalmıştı. Zihnimi istila etmesi söz konusu olan Patch'i. Baş Melek Treni'nde kafa üstü ölüme dalarken, beni son anda kurtaran Patch'i. Çünkü her ne kadar elimde hiçbir mantıklı açıklama olmasa da, yaşananın bu olduğundan emindim. Bir şekilde zamanı durdurup düştüğüm sırada beni yakalayıp yakalamadığını merak ediyordum. Düşüncelerimle konuşabiliyorsa belki de başka şeyler de yapabiliyordu.

Ya da belki de, diye düşündüm ürpererek, *artık aklıma güvenmemem gerekiyordu.*

Patch'in önceki akşam cebime tıkıştırdığı kâğıt parçası hâlâ oradaydı, ama bu akşamki partiye gitmemin imkânı yoktu. Aramızdaki çekimden gizli gizli keyif alsam da, durumun esrarengizliği ve ürkütücülüğü her şeyi bastırıyordu. Şu andan itibaren Patch'i düşünce sistemimden uzaklaştıracaktım. Ve bu defa çok ciddiydim. Bu, arınma diyeti gibi bir şey olacaktı. Sorun şuydu ki, bugüne dek yaptığım tek diyet de geri tepmişti. Bir defasında bir ay boyunca çikolata yemeden durmayı denemiştim. Tek bir ısırık dahi almadan. İki haftanın sonunda pes etmiş ve üç ayda yiyeceğimden daha fazla çikolatayı mideye indirmiştim.

Çikolata diyetimin, Patch'ten uzak durmayı denemem hâlinde başıma geleceklerin ön izlemesi olmadığını umuyordum.

Dikkatim Vee'ye kaydı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne yapıyor gibi duruyorum? Bu fırsat sutyenlerinin fiyat etiketlerini soyup indirimde olmayanlara yapıştırıyorum. Böylece, seksi sutyenleri çöp kutusu sutyenleri fiyatına alabileceğim."

"Bunu yapamazsın. Kasada barkodları okutacaklar. Ne iş çevirdiğini anlarlar."

"Barkod mu? Barkodları okutmazlar." Pek emin görünmüyordu.

"Okutuyorlar. Yemin ederim." Yalan söylemenin, Vee'nin hapse atıldığını görmekten daha iyi olacağını düşünüyordum.

"Şey... bana iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Bunları almalısın." Dikkatini dağıtmayı umarak elimdeki ipekli çamaşırı Vee'ye attım.

Külotu havaya kaldırdı. Kumaşın üzeri minik, kırmızı yengeçlerle kaplıydı. "Bu, gördüğüm en iğrenç şey. Diğer elindeki şu siyah sutyen hoşuma gitti. Bence almalısın. Ben bakmaya devam ederken, sen ödemeni yap."

Ödedim. Sonra daha tehlikesiz bir şeylere bakmanın, Patch'i unutmamı kolaylaştıracağını düşünerek losyonların sergilendiği duvara yürüdüm. Dream Angels[11] şişesini koklarken, yakınımda tanıdık bir varlık hissettim. Sanki biri kı-

11 (İng.) Rüya Melekleri. (yay. n.)

yafetimin arka tarafından içeri bir top dondurma bırakmıştı. Bu, Patch'in yanıma her yaklaştığında hissettiğim ürpertici sarsıntıydı.

Dükkânda Vee ve benden başka kimse yoktu. Ama aynalı vitrin camının diğer tarafında, yolun karşısındaki bir tentenin gölgesine çekilmiş ve kapüşonunu kafasına geçirmiş bir karaltı gördüm. Yaşadığım taze huzursuzlukla, kendimi toplayabilmek için bir saniye hareketsiz durdum, sonra toparlandım ve Vee'yi bulmaya gittim.

"Gitme zamanı," dedim.

Bir gecelik rafını elden geçirmekle meşguldü. "Vay canına, şu pazen geceliklere bir bak. Yüzde elli indirimli. Pazen bir pijamaya ihtiyacım var."

Tek gözümü vitrine sabitlemiştim. "Sanırım biri beni izliyor."

Vee kafasını hızla kaldırdı. "Patch mi?"

"Hayır. Sokağın karşı tarafına bak."

Vee gözlerini kıstı. "Ben kimseyi görmüyorum."

Artık ben de görmüyordum. Bir araba geçmiş ve görüşümü engellemişti. "Sanırım dükkânın içine girmiş."

"Seni izlediğini nereden biliyorsun?"

"Kötü bir his diyelim."

"Tanıdığımız birilerine benziyorlar mıydı? Mesela... Pippi Uzunçorap ve Batı'nın Kötü Kalpli Cadısı arası bir şey bizi Marcie Millar'a götürür."

"Marcie değildi," derken bakışlarım hâlâ yolun karşı tarafındaydı. "Dün gece pamuk şeker almak için oyun salonun-

dan çıktığımda da beni izleyen birini gördüm. Sanırım aynı kişi şu anda burada."

"Sen ciddi misin? Bunu neden şimdi söylüyorsun? Kim acaba?"

Bilmiyordum. Ve bu beni her şeyden daha fazla korkutuyordu.

Sesimi tezgâhtara yönelttim. "Dükkânın arka kapısı var mı?"

Düzeltmekte olduğu çekmeceden başını kaldırdı. "Sadece çalışanların kullandığı bir kapı var."

Vee, "Bu şahıs kadın mı erkek mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Seni neden takip ettiklerini düşünüyorsun? Ne istiyorlar?"

"Beni korkutmak." Bu bana yeterince mantıklı geliyordu.

"Seni neden korkutmak istesinler ki?"

Bir kez daha, bilmiyordum.

Vee'ye, "Dikkat dağıtmamız gerek," dedim.

"Benim aklımdan da aynı şey geçiyordu," dedi. "Ve benim dikkat dağıtmak konusunda usta olduğumu ikimiz de biliyoruz. Kot ceketini bana ver."

Ona dik dik baktım. "Asla. Bu şahıs hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Buradan benim kılığıma bürünüp çıkmana izin veremem. Ya silahlılarsa?"

"Hayal gücün beni bazen ürkütüyor," dedi Vee.

Silahlı ve beni öldürme niyetinde olmalarının biraz abar-

tıya kaçtığını itiraf etmem gerekiyordu. Ama son zamanlarda yaşanan bütün o ürkütücü şeylerle bu kadar gergin hissettiğim ve en kötüsünü düşündüğüm için kendimi suçlayacak değildim.

Vee, "Ben önden çıkayım," dedi. "Beni takip ederlerse, sen de onları takip edersin. Mezarlığa çıkan tepeye doğru yürüyeceğim. Sonra da onları iki taraftan kıstırıp birtakım cevaplar alacağız."

Bir dakika kadar sonra, Vee üzerinde benim kot ceketimle dükkândan çıkmıştı. Kırmızı şemsiyemi alıp başının üzerinde, alçakta tuttu. Birkaç santim daha uzun ve birkaç kilo daha yuvarlak olması dışında, ben olarak yutturulabilirdi. Gecelik askılığının arkasında sindiğim yerden kapüşonlu karaltının sokağın karşısındaki dükkânın önünden ayrılıp Vee'nin peşine düşmesini izledim. Pencereye iyice yaklaştım. Her ne kadar üzerindeki dökümlü sweatshirt ve kot pantolonla cinsiyetsiz gibi görünse de, yürüyüşü kadınsıydı. Kesinlikle kadınsı.

Vee ve kız köşeyi dönüp kayboldular ve ben de koşar adımlarla kapıya gittim. Dışarıda yağmur sağanağa dönüşmüştü.

Vee'nin şemsiyesini aldım ve tentelerin altında kalmaya ve sicim gibi yağan yağmurdan uzak durmaya özen göstererek adımlarımı sıklaştırdım. Kotumun paçalarının ıslandığını hissedebiliyordum. Keşke çizme giyseydim.

Arkamda, rıhtım çimento grisi okyanusa doğru uzanıyordu. Dükkân dizisi önümde dik, çimenlik bir tepenin yamacında son buluyordu. Tepenin üst kısmında, yerel mezarlığın yüksek, demir parmaklıklarını görebiliyordum.

Neon'un kilidini açtım, buhar çözücüyü en üst kademeye getirdim ve silecekleri son hızla çalıştırdım. Park yerinden çıkıp sola döndüm ve tepenin dönemeçli yoluna doğru hızlandım. Mezarlığın ağaçları karşımda yükseliyor, dalları, sileceklerin delice vuruşları arasında canlıymış gibi görünüyordu. Beyaz mermerden mezar taşları karanlığın içinden sivrilir gibiydi. Gri olanlarsa bulundukları ortamın bir parçası olmuştu.

Birden, nereden geldiğini anlamadığım kırmızı bir nesne hızla ön cama fırladı. Cama tam benim görüş alanım içinde çarptı, sonra havalandı ve arabanın üzerinden uçtu. Frenlere asıldım ve Neon şarampolde sarsılarak durdu.

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Bana çarpan şeyin ne olduğunu görmek için arabanın arka tarafına koştum.

Zihnim gördüğüm şeyi işlerken, anlık bir kafa karışıklığı yaşadım. Kırmızı şemsiyem yabani otların arasında sallanıyordu. Kırılmıştı. Tek tarafı, ancak daha sert bir cisme hızla çarpması hâlinde yamulacağı şekilde içe göçmüştü.

Yağmurun şiddetli saldırısı arasında boğuk bir hıçkırık duydum.

"Vee?" dedim. Elimi yağmura siper edip etrafıma bakınarak yol boyunca hızla yürüdüm. Biraz ileride iki büklüm bir beden yatıyordu. Koşmaya başladım.

"Vee!" Yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Bacaklarını göğsüne çekmiş hâlde yan yatıyor, inliyordu.

"Ne oldu? İyi misin? Hareket edebiliyor musun?" Kafamı arkaya attım ve yağmura karşı gözlerimi kırpıştırdım. Kendi kendime, *Düşün!* dedim. Cep telefonum. Arabadaydı. 911'i aramam gerekiyordu.

Vee'ye, "Yardım çağıracağım," dedim.

İnleyerek elime yapıştı.

Ona sıkıca sarılarak üstüne eğildim. Ağlamak üzereydim. "Ne oldu? Peşine düşen kişi mi yaptı bunu? Bunu sana onlar mı yaptı? *Ne* yaptılar?"

Vee, "El çantam," olabilecek, anlaşılmaz bir şey mırıldandı. Çantası ortalıkta yoktu.

"İyi olacaksın." Sesimin sakin çıkması için elimden geleni yapıyordum. İçimde, kendimden uzakta tutmaya çalıştığım karanlık bir his uyanmıştı. Bu olaydan beni önceki akşam Delphic'te, bugün de alışverişte izleyen kişinin sorumlu olduğundan emindim, ama Vee'yi tehlikeye attığım için kendimi suçluyordum. Neon'a geri koştum ve cep telefonumdan 911'i tuşladım.

Sesimdeki histeriyi bastırmaya çalışarak, "Bir ambulansa ihtiyacım var," dedim. "Arkadaşım saldırıya uğradı ve soyuldu."

11

Pazartesi sersemlik içinde geçti. Günün son zilinin bir an önce çalmasını bekleyerek dersten derse gittim. Okuldan önce hastaneyi aradım ve Vee'nin ameliyathane yolunda olduğunu öğrendim. Saldırı sırasında sol kolu kırılmıştı ve kemik düzgün kaynamadığı için ameliyat olması gerekiyordu. Onu görmek istiyordum, ama ancak öğleden sonra geç saatlerde, anestezinin etkisi geçip, hastane personeli tarafından odasına çıkarıldığı zaman görebilecektim. Vee detayları unutmadan ya da abartıyla süslemeden önce saldırı hikâyesini onun ağzından dinlemem gerekiyordu. Hatırlayabileceği her şey resimdeki bir boşluğu doldurabilir ve bu işi kimin yaptığını çözmeme yardımcı olabilirdi.

Saatler öğleden sonraya ilerlerken, dikkatim Vee'den, Victoria's Secret'ın dışındaki kıza kaydı. Kimdi? Ne istiyordu? Belki Vee'nin, kızın onun peşine takılmasına şahit olmamdan sadece birkaç dakika sonra saldırıya uğramış olması sadece

bir tesadüftü, ama içimdeki ses aynı fikirde değildi. Keşke nasıl biri olduğunu daha net görebilseydim. Kapüşonlu bol sweatshirt'ü ve kot pantolonu yağmurla bir araya gelip, onu gizlemek konusunda iyi iş çıkarmışlardı doğrusu. Tek bildiğim, kızın Marcie Millar olabileceğiydi. Ama için için bunun doğru bir eşleştirme olmadığını hissediyordum.

Biyoloji kitabımı almak için dolabıma uğradıktan sonra son dersimin yapılacağı sınıfa yürüdüm. İçeri girdiğimde Patch'in sandalyesi boştu. Son dakikada –ikinci zille aynı anda– gelmek gibi bir alışkanlığı vardı. Fakat zil çaldı, Koç tahtanın önündeki yerini aldı ve denge üzerine nutuk çekmeye başladı.

Patch'in boş sandalyesine merakla baktım. Zihnimin gerisinden cılız bir ses, yokluğunun Vee'nin saldırısıyla bağlantılı olabileceğini fısıldıyordu. Saldırının hemen ertesi günü ortalıkta olmaması biraz tuhaftı. Ayrıca, Victoria's Secret'ın penceresinden dışarı bakıp izlendiğimi fark etmemin birkaç saniye öncesinde hissettiğim ürpertiyi unutamıyordum. Bu duyguya her kapılışımda, Patch mutlaka yakınlarda bir yerde oluyordu.

Mantığın sesi, Patch'in olaya dâhil olma ihtimalini anında bertaraf etti. Üşütmüş olabilirdi. Ya da okula gelirken benzini bitmiş ve kilometrelerce ötede, yolda kalmış olabilirdi. Veya Bo'nun Oyun Salonu'nda yüksek bahisli bir oyun onu bekliyordu ve bunun, öğleden sonrayı insan vücudunun karmaşıklıklarını öğrenerek geçirmekten daha kârlı olacağına karar vermişti.

Dersin sonunda Koç'un sesi beni kapıda durdurdu.

"Bir dakika bekle, Nora."

Arkama döndüm ve sırt çantamı omzuma yerleştirdim. "Evet?"

Bana katlı bir kâğıt uzattı. "Bayan Greene dersten önce uğradı ve bunu sana vermemi istedi," dedi.

Notu aldım. "Bayan Greene mi?" Bu isimde bir öğretmen tanımıyordum.

"Yeni okul psikoloğu. Dr. Hendrickson'ın yerine geldi."

Kâğıdı açtım ve içine karalanmış mesajı okudum.

Sevgili Nora,

Okul psikoloğun olarak Dr. Hendrickson'ın görevini devraldım. Dr. H'yle son iki randevunu aksatmış olduğunu görüyorum. Lütfen en kısa zamanda gel, tanışalım. Bu değişiklikten haberdar olması için annene de bir mektup postaladım.

Sevgiler,

Bayan Greene

Koç'a, "Teşekkürler," dedim ve kâğıdı cebime sığabilecek boyuta gelene dek katladım.

Koridora çıkınca kalabalığın akıntısına karıştım. Artık kaçma şansım kalmamıştı; gitmek zorundaydım. Koridorda Dr. Hendrickson'ın ofisinin kapalı kapısını görene dek ilerledim. Tabii kapıya yeni bir isim tabelası asılmıştı. Koyu meşe kapının üzerinde cilalı pirinçten bir levha parlıyordu. BAYAN D. GREENE, OKUL PSİKOLUĞU.

Kapıyı tıklattım. Bir saniye sonra açıldı. Bayan Greene'nin

pürüzsüz bir teni, deniz mavisi gözleri, dolgun dudakları ve dirsek hizasında düz, sarı saçları vardı. Saçlarını oval yüzünün ortasından ikiye ayırmıştı. Burnunun ucunda turkuaz rengi, kedigözü biçiminde bir gözlük duruyordu. Diz altına kadar uzanan dar, balıksırtı desenli gri bir etek ve pembe ipekten bir bluz giymişti. İnce, fakat kadınsı bir vücudu vardı. Benden en çok beş yaş büyük olabilirdi.

"Sen Nora Grey olmalısın. Tıpkı dosyanda bulunan fotoğraftaki gibisin," diyerek güçlü bir kavrayışla elimi sıktı. Sesi sert, fakat kabalıktan uzaktı. Ciddi denebilirdi.

Geriye doğru bir adım attı ve içeri girmemi işaret etti.

"Sana meyve suyu ya da su ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Dr. Hendrickson'a ne oldu?"

"Erken emekliye ayrıldı. Bir süredir gözüm bu işteydi ve pozisyon açılır açılmaz atladım. Florida Eyalet Üniversitesi'ne gittim, ama Portland'da büyüdüm ve ailem hâlâ burada oturuyor. Onlara yeniden yakın olmak çok güzel."

Bakışlarımı küçük ofiste dolaştırdım. Birkaç hafta önceki son ziyaretimden bu yana ciddi anlamda değişmişti. Duvardan duvara kitap rafları artık akademik, ancak birbirinin eşi görünen –hepsi doğal renklerde ciltlenmiş ve altın yaldızlı harflerle süslü– kitaplarla doluydu. Dr. Hendrickson bu rafları aile fotoğraflarını sergilemek için kullanırdı, ama Bayan Greene'nin özel hayatına dair tek bir kare yoktu. Pencerenin yanında aynı eğreltiotu asılıydı, Dr. Hendrickson'ın gözetimindeyken rengi yeşilden ziyade kahverengiye çalan bitkinin. Bayan Greene'yle birkaç gün geçirmesi şımarık ve canlı

bir görüntüye bürünmesine yetmiş gibiydi. Masanın karşısında pembe şal desenli bir koltuk ve odanın uzak köşesine istiflenmiş birkaç koli vardı.

Gözlerimin kolilere takıldığını fark edince, "Cuma ilk iş günümdü," diye açıkladı. "Hâlâ yerleşiyorum. Otursana."

Sırt çantamı kolumdan kaydırıp şal desenli koltuğa oturdum. Odada Bayan Greene'nin karakterine dair ipucu verecek hiçbir şey yoktu. Masasının üzerinde bir dosya yığını –düzensiz ama aynı zamanda dağınık da görünmeyen– ve beyaz bir fincan duruyordu. Parfüm ya da hava temizleyicisinin kokusu yoktu. Bilgisayar ekranı karanlıktı.

Bayan Greene masasının arkasındaki bir dosya dolabının önünde çömeldi, yeni bir telli dosya çıkardı ve üzerindeki etikete kalın uçlu siyah bir kalemle adımı yazdı. Dosyayı masasına, üzerinde Dr. Hendrickson'dan kalma kahve lekelerinin olduğu eski dosyamın yanına bıraktı.

"Bütün hafta sonunu Dr. Hendrickson'ın dosyalarını incelemekle geçirdim," dedi. "Aramızda kalsın, ama el yazısı insanı migren krizine sokuyor. Bu yüzden bütün dosyaları temize çekiyorum. Notlarını tutmak için bilgisayar kullanmamasına çok şaşırdım doğrusu. Bugünde, bu çağda el yazısı kullanan kaç kişi kaldı ki?"

Döner koltuğunda arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve bana kibarca gülümsedi. "Neden bana Dr. Hendrickson'la görüşmelerinizin tarihçesini anlatmıyorsun? Notlarını çözmekte zorlanıyorum. Görünüşe bakılırsa annenin yeni işi hakkında neler hissettiğini konuşuyormuşsunuz."

"O kadar yeni sayılmaz. Bir senedir çalışıyor."

"Daha önce ev hanımıydı, değil mi? Babanın vefatından sonra tam zamanlı bir iş edindi." Dosyamdaki bir kâğıda gözlerini kısarak baktı. "Bir müzayede firmasında çalışıyor, değil mi? Bu yakadaki bütün müzayedeleri koordine etmekten sorumlu olduğunu görüyorum." Bana gözlüklerinin üzerinden baktı. "Bu iş, evden bir hayli uzak kalmasını gerektiriyordur."

"Çiftlik evimizde kalmak istedik," derken sesimde sanki savunmaya geçmişim gibi bir tını vardı. "Buralarda bir işle yetinseydi, ev kredisini karşılayamazdık." Dr. Hendrickson'la seanslarım hiç hoşuma gitmezdi, ama kendimi, emekliye ayrıldığı ve beni Bayan Greene'yle baş başa bıraktığı için ona kırıldığımı hissederken buldum. Bu kadına dair bir intiba edinmeye başlamıştım; detaylara önem veren birine benziyordu. Hayatımın en kuytu köşelerini kurcalamak için kaşındığını hissedebiliyordum.

"Evet, ama çiftlik evinde kendini çok yalnız hissediyor olmalısın."

"Her öğleden sonra gelip akşam saat dokuza, ona kadar benimle kalan bir kâhyamız var."

"Ama bir kâhya annenin yerini tutamaz."

Kapıya baktım. İhtiyatlı görünmeyi denememiştim bile.

"Yakın arkadaşın var mı? Peki ya erkek arkadaşın? Kâhyanızın... yeterli olmayacağı durumlarda konuşabileceğin biri?" Fincanına bir çay poşeti attı ve bir yudum almak için dudağına götürdü.

"Çok yakın bir arkadaşım var," dedim. Olabildiğince az şey söylemeye karar vermiştim. Ne kadar az konuşursam, gö-

rüşme o kadar kısa sürerdi. Görüşme ne kadar kısa sürerse, Vee'yi o kadar çabuk ziyaret edebilirdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Erkek arkadaşın yok mu?"

"Hayır."

"Çekici bir kızsın. Karşı cinsten ilgi gördüğünü tahmin edebiliyorum."

Olabildiğince sabırlı bir tavırla, "Mesele şu ki," dedim, "bana yardımcı olmaya çalışmanızı takdir ediyorum, ama aynı konuşmayı bir sene önce babamı kaybettiğimde Dr. Hendrickson'la da yaptım. Bu, zamanda geri gitmek ve her şeyi sil baştan yaşamak gibi. Evet, trajikti ve dehşet vericiydi. Hâlâ, her gün sıkıntısını yaşıyorum, ama artık gerçekten önüme bakmaya ihtiyacım var."

Duvardaki saatin tıklaması duyuldu.

"Pekâlâ." Bayan Greene dudaklarına bir gülümseme yapıştırmıştı. "Bakış açını görmek gerçekten çok faydalı, Nora. Başından beri anlamaya çalıştığım buydu. Dosyana duygularınla ilgili bir not düşeceğim. Konuşmak istediğin başka bir konu var mı?"

"Hayır." Gerçekten iyi olduğumu pekiştirmek için gülümsedim.

Dosyamdaki birkaç sayfayı daha karıştırdı. Dr. Hendrickson'ın orada hangi gözlemlerini ölümsüzleştirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve öğrenmek içinse uzun süre beklemeye niyetim yoktu.

Sırt çantamı yerden aldım ve koltuğun ucuna kayarak, "Kısa kesmek istemem, ama saat dörtte olmam gereken bir yer var."

"Ah?"

Bayan Greene'yle Vee'nin uğradığı saldırı mevzusuna girmeye hiç niyetim yoktu. "Kütüphane araştırması," diye yalan söyledim.

"Hangi ders için?"

Aklıma gelen ilk ismi söyledim. "Biyoloji."

"Derslerden bahsetmişken, nasıl gidiyor? Bu konuda herhangi bir sıkıntın var mı?"

"Hayır."

Dosyamdaki birkaç kâğıdı daha karıştırdı. "Notların kusursuz," dedi. "Biyoloji partnerin Patch Cipriano'ya özel ders veriyormuşsun." Başını kaldırıp bana baktı. Onayımı beklediği belli oluyordu.

Özel ders görevimin okul psikoloğunun dosyasına girecek kadar önemli olmasına şaşırmıştım. "Henüz bir araya gelemedik. Ders programlarımız çakışıyor." Omzumu, *Ne yapabilirim?* der gibi silkeledim.

Dosyamı masaya çarparak, dağınık kâğıtları bir hizaya soktu ve etiketini el yazısıyla doldurduğu yeni dosyaya yerleştirdi. "Bilgin olsun, Bay McConaughy'yle görüşüp, bu özel ders seansları için birtakım şartlar belirlenmesini sağlayacağım. Bütün görüşmelerin burada, okulda, öğretmen ya da okul idaresinden bir görevlinin gözetimi altında yapılmasını istiyorum. Patch'e okul dışında ders vermeni istemem. İkinizin yalnız bir araya gelmesine özellikle karşıyım."

Tenimde bir ürperti dolaşıyordu. "Neden? Neler oluyor?"

"Bunu tartışamam."

Patch'le yalnız kalmamı istememesinin tek nedeni, onun tehlikeli biri olması olabilirdi. O akşam Baş Melek Treni'nin biniş platformunda, "Geçmişim seni korkutabilir," demişti.

"Bana zaman ayırdığın için teşekkürler. Seni daha fazla tutmayacağım," dedi Bayan Greene. Kapıya yürüdü ve narin kalçasını yaslayarak açık durmasını sağladı. Vedalaşırken gülümsedi, ama bu daha çok formaliteden bir gülümsemeydi.

Bayan Greene'nin ofisinden çıkınca hastaneyi aradım. Vee'nin ameliyatı bitmişti, ama henüz uyanma odasındaydı ve akşam yediye kadar ziyaretçi kabul edemeyecekti. Telefonumdaki saate göz attım. Üç saat vardı. Fiat'ı öğrenci park alanında buldum ve kütüphanede ödev yapmakla geçecek bir öğleden sonranın beklememi kolaylaştıracağını umarak direksiyona geçtim.

Bütün öğleden sonrayı kütüphanede geçirdim. Duvardaki saat ben ne olduğunu anlamadan, sessizce akşama doğru ilerlemişti. Kütüphanenin sessizliğinde midem guruldadı ve aklım girişin iç tarafında duran yiyecek otomatına kaydı.

Ödevlerimin sonuncusu daha sonraya ertelenebilirdi, ama kütüphane kaynaklarının yardımını gerektiren bir projem daha vardı. Evde, internete çevirmeli ağla bağlanan eski bir IBM bilgisayarım vardı ve kendimi gereksiz çığlıklardan ve saç çekmelerden korumak için, kütüphanenin bilgisayar laboratuvarını kullanmayı tercih ediyordum. Akşam dokuzda *eZine* editörünün masasında olması gereken bir tiyatro –*Othello*– eleştirim vardı. Kendimle bir anlaşma yapıp yazıyı

bitirir bitirmez yiyecek avına çıkacağıma dair kendime söz verdim.

Eşyalarımı toplayıp asansöre yürüdüm. Kabine girince kapıyı kapatmak için düğmeye bastım, ama kat düğmesini seçmekte acele etmedim. Telefonumu çıkarıp hastaneyi bir kez daha aradım.

Telefonu açan hemşireye, "Merhaba," dedim. "Arkadaşım ameliyat sonrası uyanma odasındaydı ve bu öğleden sonra aradığımda, akşam çıkacağını söylediler. Adı Vee Sky."

Kısa bir sessizlik ve klavye tuşlarının sesi duyuldu. "Bir saate kadar özel odaya alınacak gibi görünüyor."

"Ziyaret saati kaçta bitiyor?"

"Sekiz."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve beni yukarı çıkaracak olan üçüncü kat düğmesine bastım.

Üçüncü katta koleksiyonları işaret eden okları takip ettim. Yerel gazeteden birkaç tiyatro eleştirisi okursam, ilham gelir diye umuyordum.

Koleksiyonlar bankosunun arkasındaki kütüphane görevlisine, "Affedersiniz," dedim. "*Portland Press Herald* gazetesinin geçen seneye ait nüshalarını bulmak istiyorum. Özellikle tiyatro rehberinin."

"Koleksiyonumuzda o kadar güncel sayıları tutmuyoruz. Ama internetten bakarsanız, *Portland Press Herald*'ın web sayfasında kendi arşivini tuttuğunu sanıyorum. Arkanızdaki koridor boyunca ilerleyin. Medya laboratuvarını sol tarafınızda göreceksiniz."

Laboratuvara girince bilgisayarlardan birinin başına geçtim. Tam ödevime girişmeye hazırlanırken, aklımda bir fikir belirdi. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyordum. Omzumun üzerinden beni kimsenin izlemediğinden emin olunca, *Google*'a Patch Cipriano yazıp arattım. Belki geçmişine ışık tutacak bir makale bulabilirdim. Ya da belki bir *blog* tutuyordu.

Arama sonuçlarına kaşlarımı çatarak baktım. Hiçbir şey yoktu. Ne *Facebook*, ne *MySpace* ne de *blog*. Sanki hiç var olmamıştı.

"Hikâyen ne, Patch?" diye mırıldandım. "Sen gerçekte kimsin?"

Yarım saat kadar sonra bir dizi eleştiri okumuştum ve gözlerim kararıyordu. Çevrim içi araştırmamı Maine'deki gazetelere yaydım. Ekranda Kinghorn Hazırlık Okulu'yla ilgili bir bağlantı belirdi. Bu ismi nereden tanıdığımı hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Burası Elliot'ın transfer olduğu okuldu. Anlık bir dürtüyle, bir göz atmaya karar verdim. Okul Elliot'ın iddia ettiği kadar elitse, saygın bir gazetesi olmalıydı.

Bağlantıya tıkladım, arşiv sayfalarını taradım ve rastgele, bu yılın 21 Mart'ını seçtim. Bir saniye sonra karşımda şu başlığı buldum:

KINGHORN HAZIRLIK OKULU CİNAYETİNDE BİR ÖĞRENCİ SORGULANDI

Tiyatro eleştirilerinden daha heyecan verici bir şey okuyacak olmanın hevesiyle sandalyemi iyice yaklaştırdım.

"Kinghorn İdamı" olarak ünlenen olayda sorgulanan on altı yaşındaki Kinghorn Hazırlık Okulu öğrencisi serbest bırakıldı. On sekiz yaşındaki Kjirsten Halverson'ın cesedinin, Kinghorn Hazırlık Okulu'nun ormanlık alan içindeki kampüsünde bir ağaca asılı hâlde bulunmasının ardından polis, öldüğü gece kurbanla birlikte görülen ikinci sınıf öğrencisi Elliot Saunders'ı sorguladı.

Zihnim bu bilgiyi işlemekte ağır kalmıştı. Elliot bir cinayet soruşturmasında mı sorgulanmıştı yani?

Halverson, Kör Joe'nun Yeri'nde garsonluk yapmaktaydı. Polis, Halverson ve Saunders'ın cumartesi gecesi geç saatte kampüste birlikte yürürken görüldüklerini doğruladı. Halverson'ın cesedi pazar sabahı bulunmuş ve Saunders, Halverson'ın dairesinde bir intihar notunun bulunmasının ardından, pazartesi günü serbest bırakılmıştı.

"İlginç bir şey bulabildin mi?"

Elliot'ın sesini duyunca yerimden sıçradım. Hızla arkama dönünce, onu kapının pervazına yaslanmış hâlde buldum. Gözleri hafifçe kısılmış, dudakları bir çizgi hâlinde gerilmişti. İçimden bir soğukluk geçip gitti; kızarmak gibiydi, sadece tam tersi.

Sandalyemi tekerlekleri üzerinde sağa doğru kaydırdım ve monitörün önünü kapatmaya çalıştım. "Ben... ödevimi bitirmeye çalışıyorum. Ya sen? Ne yapıyorsun? İçeri girdiğini duymadım. Ne zamandır orada duruyorsun?" Sesim odada yankılanıyordu.

Elliot kapı pervazından doğruldu ve laboratuvarın içine doğru yürüdü. Monitörün açma kapama düğmesini bulmak için bakmadan arkamı yokluyordum.

"Bu akşam editörüme teslim etmem gereken bir tiyatro eleştirisi için ilham toplamaya çalışıyorum." Hâlâ gereğinden hızlı konuşuyordum. *Neredeydi bu düğme?*

Elliot yanımdan uzanıp baktı. "Tiyatro eleştirisi mi?"

Parmaklarım bir düğmeye denk geldi ve ekranın kardığını duydum. "Affedersin, burada ne yaptığını söylemiştin?"

"Geçerken seni gördüm. Bir sorun mu var? Biraz tedirgin gibisin."

"Şey... kan şekerim düştü." Kâğıtlarımı ve kitaplarımı bir araya topladım ve hepsini sırt çantama tıktım. "Öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedim."

Elliot yakındaki bir sandalyeyi tuttu ve tekerleklerinin üzerinde yanıma çekti. Oturup bana doğru eğildi. Özel alanımı istila eder gibiydi. "Belki de şu tiyatro eleştirisine yardım edebilirim."

Arkama yaslandım. "Vay, cidden çok incesin, ama şimdilik pes ediyorum. Yiyecek bir şey bulmam şart. Mola vermek için iyi bir zaman."

"Sana akşam yemeği ısmarlayayım," dedi. "Köşede bir hamburgerci yok muydu?"

"Teşekkürler, ama annem bekler. Bütün hafta şehir dışındaydı ve bu gece dönüyor." Ayağa kalktım ve yanından geçmeye yeltendim. Cep telefonunu çıkardı ve bana doğru tuttu.

"Ara onu."

Bakışlarımı telefona indirirken bir bahane uydurmak için debeleniyordum. "Okul akşamları dışarı çıkmama izin yok."

"Buna yalan söylemek denir, Nora. Ona ödevinin beklediğinden uzun sürdüğünü söyle. Kütüphanede bir saat daha kalman gerektiğini anlat. Farkı anlamayacaktır."

Elliot'ın sesinde daha önce hiç duymadığım bir gerginlik vardı. Mavi gözlerinde yepyeni bir soğukluk parlıyordu ve dudakları daha ince görünüyordu.

"Annem henüz tanışmadığı insanlarla çıkmamdan hoşlanmaz," dedim.

Gülümsedi, ama bu, sıcaklıktan uzak bir gülümsemeydi. "Annenin kurallarının seni pek bağlamadığını ikimiz de biliyoruz. Ne de olsa geçen cumartesi Delphic'te benimle birlikteydin."

Sırt çantamı tek omzuma asmış, askısını sıkı sıkı tutuyordum. Hiçbir şey söylemedim. Elliot'ın yanından geçtim ve laboratuvardan telaşla çıktım. Monitörü açması hâlinde, makaleyi görecekti. Ama şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Koleksiyon bankosuna giden yolu yarılayınca, omzumun üzerinden arkaya bakma cüretini gösterdim. Cam duvarlar laboratuvarın boş olduğunu gösteriyordu. Elliot ortalarda görünmüyordu. Yeniden ortaya çıkması ihtimaline karşılık gözümü dört açarak, hızlı adımlarla bilgisayara döndüm. Monitörü açtım; cinayet haberi hâlâ oradaydı. En yakındaki yazıcıya bir kopyasını gönderdim, çıktıyı dosyamın içine tıktım, bilgisayarı kapattım ve telaşlı adımlarla oradan ayrıldım.

12

Telefonum cebimde titreşiyordu. Bir kütüphane görevlisinin bana kötü kötü bakmadığından emin olunca açtım. "Anne?"

"İyi haber," dedi. "Müzayede erken bitti. Programlanandan bir saat önce yola çıktım, birazdan evde olurum. Sen neredesin?"

"Merhaba! Seni daha geç bekliyordum. Ben de şimdi kütüphaneden çıkıyorum. New York nasıldı?"

"Uzun..." Güldü, ama sesi bitkin geliyordu. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir saat görebilmek için etrafıma bakındım. Eve gitmeden önce hastaneye uğrayıp Vee'yi görmek istiyordum.

"Olay şu ki," dedim anneme, "benim Vee'yi ziyaret etmem gerek. Birkaç dakika gecikebilirim. Elimi çabuk tutacağıma söz veriyorum."

"Tabii ki." Sesinde az da olsa hayal kırıklığı hissediliyor-

du. "Yeni bir haber var mı? Bu sabah ameliyatıyla ilgili mesajını aldım."

"Ameliyat bitmiş. Şu ara onu özel odaya alıyor olmalılar."

"Nora." Sesi duygu doluydu. "Bu olay senin başına gelmediği için o kadar memnunum ki. Sana bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim. Özellikle babanın..." Sustu. "İkimiz de iyi olduğumuz için memnunum... Vee'ye benden selam söyle. Birazdan görüşürüz. Seni öpüyor ve kucaklıyorum."

"Seni seviyorum, anne."

Coldwater'ın Bölgesel Tıp Merkezi ana girişine kadar üstü kapalı bir yürüyüş yolunun uzandığı, üç katlı kırmızı tuğla bir binaydı. Dönen cam kapıdan geçtim ve Vee'yi sormak için danışmada durdum. Yarım saat önce odaya alındığını ve ziyaret saatlerinin on beş dakika içinde sona ereceğini öğrendim. Asansörleri buldum ve beni bir üst kata çıkaracak düğmeye bastım.

207 no'lu odaya gelince kapıyı ittim. "Vee?" Peşimde kocaman bir balon buketi sürükleyerek küçük girişi geçtim ve Vee'yi sol kolu alçıda ve boynuna asılı hâlde, neredeyse oturur konumda buldum.

Uyanık olduğunu görünce, "Merhaba," dedim.

Vee abartılı bir iç çekişle, "İlaçları seviyorum," dedi. "Gerçekten. Müthişler. Bir Enzo kapuçinosundan bile daha iyiler. Hey, kafiye yaptım. Enzo kapuçino. Bu bir işaret. Şair olmak kaderimde var. Bir şiir daha duymak ister misin? Doğaçlama konusunda çok başarılıyım."

"Ah..."

İçeri bir hemşire girdi ve Vee'nin damar yolu enjeksiyonunu kontrol etti. Vee'ye, "İyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Şair olmayı unut," dedi Vee. "Benim kaderimde komedyen olmak var. Tak tak."

"Ne?" dedim

Hemşire gözlerini devirdi. "Kim o?"

"Kap," dedi Vee.

"Hangi kap?"

"Havlunu kap, plaja gidiyoruz!"

Hemşireye, "Belki biraz daha az ağrı kesici alsa, daha iyi olur," dedim.

"Çok geç. Bir doz daha yaptım. Asıl on dakika sonraki hâlini gör." Hemşire hızla odadan ayrıldı.

"Eee?" dedim Vee'ye. "Karar ne?"

"Karar mı? Doktorum koca götlünün teki. Aynı Umpa-Lumpa'ya[12] benziyor. Sakın bana o ciddi bakışını atmaya kalkma. Son gelişinde Funky Chicken[13] dansı yapıyordu. Ve hiç durmadan çikolata yiyor. Genelde çikolata biçiminde hayvanlar. Hani şu Paskalya için satılan sert çikolata tavşanlar var ya. Umpa-Lumpa bu akşam yemeğinde onlardan yedi. Ve öğlen de yanında sarı civciv biçimli şekerlemelerle sunulan, çikolata biçiminde bir ördek."

"Ben teşhisi sormuştum," derken çevresini kuşatan tıbbi teçhizatı işaret ettim.

---

12 Roald Dahl'ın *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* adlı eserindeki cüce karakterler. (yay. n.)

13 (İng.) Korkak Tavuk. İsviçreli akordiyoncu Werner Tomas tarafından bestelenen bir Umpa-Lumpa şarkısı. (yay. n.)

"Ah. Kırık bir kol, beyin sarsıntısı, çeşit çeşit kesikler, sıyrıklar ve ezikler. Hızlı reflekslerim sayesinde, büyük bir hasar görmeden yoldan çekildim. Refleksler söz konusu olduğunda bir kediden farksızım. Ben Kedi Kız'ım. Zarar görmem. Benden bir parça koparabilmesinin tek nedeni yağmur. Kediler suyu sevmez. Su bizi kısıtlar. Bizim kriptonitimizdir."

Bütün samimiyetimle, "Çok üzgünüm," dedim. "Hastane yatağında yatan ben olmalıydım."

"Ve bütün ağrı kesicileri içen mi? Ah-ha. Asla."

"Polis herhangi bir ipucu bulabildi mi?" diye sordum.

"*Nada, zilch, zero.*"

"Görgü tanığı yok mu?"

"Bir sağanağın ortasında mezarlıktaydık," diye belirtti. "Normal insanların çoğu kapalı yerlerdeydi."

Haklıydı. Pek çok normal insan kapalı mekânlardaydı. Tabii ben ve Vee dışarıdaydık... Victoria's Secret'ın çıkışında Vee'nin peşine takılan esrarengiz kızla birlikte.

"Nasıl oldu?" diye sordum.

"Planladığımız gibi mezarlığa doğru yürüyordum. Ve birden arkamdan yaklaşan ayak seslerini duydum. İşte o zaman arkama baktım ve her şey çok hızlı gelişti. Bir silah parladı ve üzerime atıldı. Polislere de anlattığım gibi, zihnim 'Görsel özellikleri kaydet!' mesajını iletecek durumda değildi. Daha çok şöyleydi: 'Eyvahlar olsun! Nalları dikmek üzereyim!' Hırladı; bana üç ya da dört kez tabancayla vurdu. Çantamı kaptı ve kaçtı."

Kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı. "Bekle. Erkek miydi? Yüzünü gördün mü?"

"Tabii ki erkekti. Koyu renk gözleri vardı. Kömür karası. Ama tek gördüğüm bu oldu. Kafasında bir kar maskesi vardı."

Kar maskesinden bahsedince kalbim yerinden oynadı. Neon'un önüne atlayan adam olduğundan emindim. Demek hayal gücümün ürünü değildi; Vee bunun kanıtıydı. Çarpmanın bütün kanıtlarının ortadan nasıl kaybolduğunu hatırladım. Belki de o kısmı da hayal etmemiştim. Bu adam her kimse, gerçekti. Ve dışarıda bir yerdeydi. Neon'un aldığı hasarı ben hayal etmemişsem, o gece gerçekten ne olmuştu? Bir şekilde bozulmaya uğrayan... görüşüm müydü, yoksa hafızam mı?

Bir an sonra aklıma ikinci dereceden önemli bir soru dizisi üşüştü. Bu defa ne istemişti? Victoria's Secret'ın dışındaki kızla bir bağlantısı var mıydı? Rıhtımda alışveriş yaptığımı biliyor muydu? Kar maskesi takması, önceden hazırlıklı olduğunu gösteriyordu. Bu durumda nerede olacağımı önceden biliyor olması olasılığı yüksekti. Ve yüzünü tanımamı istememişti.

Vee'ye pat diye, "Alışverişe gideceğimizi kime söylemiştin?" diye sordum.

Rahat etmek için boynunun altındaki yastığı düzeltti. "Anneme."

"Hepsi o kadar mı? Başka kimse yok mu?"

"Elliot'a da bahsetmiş olabilirim."

Kan dolaşımım birden durmuş gibiydi. "Elliot'a söyledin mi?"

"Neden bu kadar önemli ki?"

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim ciddi bir ta-

vırla. "Neon'la eve döndüğüm ve bir geyiğe çarptığım gece var ya?"

"Evet," dedi kaşlarını çatarak.

"O bir geyik değildi. Bir adamdı. Kar maskesi takmış bir adam."

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı. "Yani bana yapılan saldırımın rastgele olmadığını mı söylüyorsun? Bu adam benden bir şey mi istiyordu? Bir dakika. Bir şey istediği kişi sensin. Üzerimde senin ceketin vardı. Beni *sen* sandı."

Bütün bedenim kurşun gibi ağırlaşmıştı sanki.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Patch'e alışverişten bahsetmediğine emin misin?" diye sordu. "Çünkü şöyle bir düşününce adam Patch'in yapısına sahip gibiydi. Uzun boyluca. Sırımca. Güçlüce. Ve saldırı kısmı hariç, seksice."

"Patch'in gözleri kömür karası değil. Siyah," dedim, ama Patch'e rıhtıma alışverişe gideceğimizi söylediğimin fazlasıyla farkındaydım.

Vee karar veremiyormuş gibi omzunu kaldırdı. "Belki gözleri siyahtı. Hatırlayamıyorum. Çok hızlı olup bitti. Ama silah konusunda netim," dedi yardımcı olmaya çalışır gibi. "Bana doğrultmuştu. Yani tam üstüme."

Zihnimde yapbozun birkaç parçasının yerlerini değiştirdim. Patch, Vee'ye saldırmışsa, onu mağazadan benim ceketimle çıkarken görmüş ve onun ben olduğumu sanmış olması gerekirdi. Ve yanlış kızı takip ettiğini fark edince öfkeye kapılıp Vee'ye silahıyla vurmuş ve ortadan kaybolmuştu. Tek sorun, Patch'i Vee'ye saldırırken düşünemiyor olmamdı. Ga-

rip geliyordu. Ayrıca, bütün gece sahildeki bir partide olması gerekiyordu.

"Saldırgan, Elliot'a benziyor muydu?" diye sordum.

Vee'nin soruyu sindirmesini bekledim. Ne tür bir ilaç alıyorsa, düşünme süreci yavaşlamış gibiydi ve beynindeki bütün çarkların devreye girdiğini neredeyse duyar gibiydim.

"Elliot olmak için on kilo kadar zayıf ve on santim daha uzundu."

"Hepsi benim hatam," dedim. "Mağazadan benim ceketimle çıkmana asla izin vermemeliydim."

Vee ilaçların neden olduğu esnemesini bastırmaya çalışarak, "Bunu duymak istemediğini biliyorum," dedi. "Ama düşündükçe, saldırgan ile Patch arasında daha fazla benzerlik buluyorum. Aynı yapı. Aynı uzun bacaklar ve uzun adımlar. Okul dosyasının boş olması çok fena. Bir adrese ihtiyacımız var. Mahallesini taramalıyız. Penceresine Patch'in evine çevrilmiş bir web kamerası yerleştirmeye ikna edilebilecek saf bir yaşlı komşu teyze bulmalıyız. Çünkü Patch'te doğru olmayan bir şeyler var."

"Bunu sana Patch'in yapmış olabileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordum. Hâlâ ikna olabilmiş değildim.

Vee dudağını dişledi. "Bence bir şey saklıyor. Büyük bir şey."

Bunu tartışmayacaktım.

Vee yatağına iyice gömüldü. "Vücudum karıncalanıyor. Her yerimi iyi hissediyorum."

"Elimizde adres yok," dedim. "Ama nerede çalıştığını biliyoruz."

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Vee'nin gözleri kimyasal yatıştırıcıların etkisiyle buğulanmış gibiydi.

"Geçmiş tecrübelerime dayanarak, öyle olmadığını umuyorum," dedim.

"Gerçek şu ki, dedektiflik becerilerimizi biraz silkelememiz gerek," dedi Vee. "Koç'un dediği gibi, onları ya kullanır ya kaybederiz. Patch'in geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz. Hey, her iddiasına girerim, eğer bunları belgeleyebilirsek Koç bize fazladan not bile verir."

Bundan şüpheliydim, çünkü Vee işin içinde olduğu sürece, söz konusu dedektifliğin yasa dışı bir dönemece girmesi kuvvetle muhtemeldi. Bu özel dedektiflik işinin biyolojiyle hiçbir ilgisinin olmaması da cabasıydı. Uzaktan yakından.

Vee'nin yüzüme yerleştirmeyi başardığı cılız gülümseme de kaybolup gitmişti. Bu konuya kaygısızca yaklaşmak eğlenceli olurdu olmasına, ama korkuyordum. Kar maskeli adam ortalıkta dolaşıyor ve bir sonraki saldırısını planlıyordu. Patch'in neler olup bittiğini biliyor olması bir anlamda mantıklı geliyordu. Kar maskeli adam, Neon'un önüne Patch'in biyoloji partnerim olmasından bir gün sonra atlatmıştı. Belki de tesadüf değildi.

Tam o anda, hemşire kapıdan içeri uzandı. Parmağını saatine vurarak, "Saat sekiz," dedi. "Ziyaret saati bitti."

"Hemen çıkıyorum," dedim.

Hemşirenin ayak sesleri koridorda uzaklaşırken, odanın kapısını kapattım. Ona Elliot'ın konu olduğu cinayet soruşturmasından bahsederken yalnız olmamızı istiyordum. Ne

yazık ki yatağının başucuna döndüğümde, ağrı kesiciler etkilerini göstermeye başlamıştı.

Yüzünde saf bir mutluluk ifadesiyle, "İşte geliyor," dedi. "İlaç akını... an meselesi. Bir sıcaklık akacak... ve... güle güle Bay Acı."

"Vee..."

"Tak tak."

"Bu gerçekten çok önemli."

"Tak tak."

"Konu Elliot."

Bir şarkı mırıldanır gibi, "Tak taaak," dedi.

İç geçirdim. Kim o?"

"Böööö."

"Hangi böööö?"

"Böööö-hüüü... Biri ağlıyor ve o biri ben değilim." Histerik bir kahkaha attı.

Daha fazla üstelemenin yersiz olduğunu anlayarak, "Yarın öğleden sonra taburcu olmadan önce beni ara," dedim. Sırt çantamın fermuarını açtım. "Unutmadan, ödevini getirdim. Nereye koymamı istersin?"

Çöp kovasını işaret etti. "Şurası iyi olur."

Fiat'ı garaja çekip anahtarları cebime attım. Eve dönüş yolunda bana yıldızsız bir gökyüzü eşlik etmişti ve beklendiği üzere, hafif bir yağmur serpiştirmeye başlamıştı. Garaj kapısını çekip indirdim ve kilitledim. Mutfağa yürüdüm. Üst katta bir ışık sanıyordu, bir an sonra annem merdivenleri koşarak indi ve boynuma atıldı.

Annemin koyu renk dalgalı saçları ve yeşil gözleri vardı. Benden birkaç santim kısaydı, ama ikimiz de aynı kemik yapısına sahiptik. Ve her zaman Ralph Lauren'in Love parfümü gibi kokardı.

"Güvende olmana o kadar memnunum ki," diyerek bana sımsıkı sarıldı.

İçimden, *güvenli-ce,* diye geçirdim.

13

Ertesi akşam saat yedide, Borderline'ın park yeri tıklım tıklım doluydu. Vee ve ben, bir saatlik yalvarmanın ardından anne ve babasını, hastaneden çıktığı ilk akşamı *chiles rellenos* ve çilekli *daiquiri*'lerle kutlamamız gerektiğine ikna edebilmiştik. En azından ileri sürdüğümüz şey buydu. Ama gizli bir niyetimiz vardı.

Neon'u daracık park yerine sıkıştırdım ve motoru durdurdum.

Anahtarları ona uzatırken elim onunkine sürtününce Vee, "Iyyy," dedi. "Biraz daha fazla terleyebilir misin acaba?"

"Gerginim."

"Tanrım, hiç bilmiyordum."

Kapıya isteksiz bir bakış attım.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Vee dudaklarını sıkarak. "Ve cevabım, hayır. Hem de *asla* anlamına gelen hayır."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun bile," dedim.

Kolumu sıkıca tuttu. "Sen onu külahıma anlat."

"Kaçmayacaktım," dedim. "Ben kaçmam."

"Yalancı."

Salıları Patch'in izin günüydü ve Vee aklıma bunun mesai arkadaşlarını sorgulamak için uygun bir zaman olacağı fikrini sokmuştu. Kendimi usul usul bara sokulup, barmene sahte bir Marcie Millar bakışı atarken ve sonra da Patch konusuna geçiş yaparken hayal ettim. Ev adresine ihtiyacım vardı. Sabıka kaydına. Aralarındaki bağ ne kadar önemsiz olursa olsun, kar maskeli adamla bir ilgisi olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Ve kar maskeli adam ile esrarengiz kızın hayatımda ne aradıklarını çözmeliydim.

Önceden hazırladığım soruların hâlâ yanımda olduklarından emin olmak için çantama bir göz attım. Listenin bir tarafı, Patch'in özel hayatıyla ilgili soruları içeriyordu. Diğer taraftaysa flört kopyaları vardı. Olur da gerekirse diye.

"Vay, vay, vay," dedi Vee. "O da ne öyle?"

Listeyi katlarken, "Hiçbir şey," dedim.

Vee listeyi elimden almaya çalıştı, ama ben daha hızlıydım; ona ulaşma fırsatı bırakmadan listeyi çantama tıktım.

Vee, "Birinci kural," dedi. "Flörtte not diye bir şey olmaz."

"Her kuralın bir istisnası vardır."

"Ve sen o istisna değilsin." Arka koltuktan iki naylon 7-Eleven[14] torbası aldı ve arabadan hışırtılar eşliğinde indi.

14 24 saat açık marketler zincirinin adı. (yay. n.)

Daha dışarı adımımı attığım anda, sağlam kolunu kullanarak, torbaları arabanın üzerinden bana attı.

Torbaları yakalarken, "Bu da ne?" diye sordum. Sapları bağlıydı ve içlerini göremiyordum ama naylonu delip geçme tehlikesi taşıyan sivri topukları fark etmemek mümkün değildi.

Vee, "Otuz dokuz buçuk numara," dedi. "Köpek balığı derisi. Bir rolü daha iyi oynamak için o role bürünmek şart."

"Ben topuklu ayakkabıyla yürüyemem."

"O zaman yüksek olmamaları isabet olmuş."

Torbanın dışından bile belli olan topuklara bakarak, "Ama yüksek görünüyorlar," dedim.

"Sadece on iki santim. 'Yüksek' sıfatı on santimde kaldı."

Harika. Boynumu kıramasam bile, Patch'in iş arkadaşlarını baştan çıkarıp sırlarını koparmaya çalışırken kendimi rezil edeceğim kesinleşmişti.

Kaldırımda ön kapıya doğru ilerlerken Vee, "Şöyle yapacağız," dedi. "Ben birkaç kişi davet ettim. Ne kadar kalabalık olursak, o kadar neşeli görünürüz, değil mi?"

Midemde kötü önsezilerin karanlık düğümlerini hissederek, "Kimleri?" diye sordum.

"Jules ve Elliot."

Vee, bana bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söyleme fırsatı vermeden, "Gerçek zamanı," diye devam etti. "Bir süredir Jules'la görüşüyoruz. Gizli gizli."

"Ne?"

"Evini görmelisin. Bruce Wayne bile rekabet edemez.

Anne babası ya Güney Afrikalı uyuşturucu tacirleri ya da ciddi anlamda mirasyediler. Henüz tanışmadığımız için hangisi olduklarını bilemiyorum."

Nutkum tutulmuştu. Ağzım açılıp kapandı ama tek bir ses çıkmadı. Sonunda, "Bu ne zaman oldu?" diye sormayı başardım.

"Enzo'daki o kaçınılmaz sabahtan az sonra."

"Kaçınılmaz mı? Ve senin en ufak bir fikrin..."

Vee kapıların önünde biriken kalabalığı süzmek için başını uzatırken, "Umarım bizden önce gelip masa ayırtmışlardır," dedi. "Beklemek istemiyorum. Açlıktan ölmeye sadece iki dakikacık uzaktayım."

Vee'yi sağlam dirseğinden yakalayıp kenara çektim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Pazar akşamı bana saldıran kişinin Elliot olmasının mümkün olabileceğini düşünüyorsun. Şey, sanırım onu Patch'le karıştırıyorsun. Ve bu akşam biraz dedektiflik yaptıktan sonra keşfedeceğin gerçekler beni destekleyecek. İnan, bana kimin saldırdığını ben de az senin kadar öğrenmek istiyorum. Hatta belki de daha fazla. Bu artık şahsi bir mesele. Ve madem birbirimize akıl dağıtmaya başladık, işte benden sana bir tavsiye: Patch'ten uzak dur. Kendi güvenliğin için."

Sert bir sesle, "Bu işi enine boyuna düşünmene memnun oldum," dedim. "Ama mesele şu ki... bir makale buldum."

Borderline'ın kapıları açıldı. Misket limonlarının ve kişnişlerin kokusunu taşıyan bir sıcak hava dalgası, beraberinde hoparlörlerden dökülen bir *mariachi* müziğiyle, çevremizi sardı.

Bir hostes bizi, "Borderline'a hoş geldiniz," diye karşıladı. "Bu akşam iki kişi mi olacaksınız?"

Elliot, hostesin hemen arkasında, loş girişte duruyordu. Birbirimizi aynı anda fark ettik. Dudakları gülümsedi, ama gözleri için aynı şeyi söyleyemezdim.

Ellerini birbirine sürterek bize doğru yürüdü ve, "Bayanlar," dedi. "Her zamanki gibi, muhteşem görünüyorsunuz."

Cildim karıncalandı.

Vee girişte çevresine bakınarak, "Suç ortağın nerede?" diye sordu. Tavandan kâğıt fenerler sarkıyordu ve duvarların ikisi, bir Meksika mahallesinin resmiyle kaplıydı. Bekleme bankları tam kapasite doluydu. Ve ortalıkta Jules'tan en ufak bir iz yoktu.

"Kötü haber," dedi Elliot. "Adam hastalandı. Benimle idare etmeniz gerekecek."

Vee, "Hastalandı mı?" diye sordu. "Nasıl hasta? *Hasta* ne tür bir bahane oluyor?"

"Alttan üstten gidiyor anlamında hasta."

Vee burnunu kırıştırdı. "Çok fazla bilgi oldu."

Vee ve Jules arasında bir şeyler olduğu bilgisini sindirmek konusunda hâlâ zorlanıyordum. Jules bana asık suratlı, kara kara düşünen ve Vee ya da başka birinin varlığıyla uzaktan yakından ilgilenmeyen biri gibi görünmüştü. İçimde, Vee'nin Jules'la baş başa kalmasını rahatça karşılayabilecek tek bir yer yoktu. Onu sevimsiz bulmam ve hakkında çok az bilgi sahibi olmam bir yana, bildiğim tek şey bunun için yeterli bir sebepti: Elliot'la yakın arkadaştılar.

Hostes duvardaki oluklu girintiden üç menü çekti ve bizi, fırınların ateşini aradaki duvara rağmen hissedebileceğim kadar mutfağa yakın bir masaya götürdü. Sol tarafımızda salsa büfesi duruyordu. Sağ tarafımızdaki nemden buğulanmış cam kapıysa bir avluya açılıyordu. Poplin bluzum daha şimdiden sırtıma yapışmıştı. Gerçi terlemem sıcaktan ziyade, Vee ve Jules'la ilgili haber yüzünden de olabilirdi.

Hostes masayı işaret ederek, "Burası iyi mi?" diye sordu.

"Harika," dedi Elliot, bilekleri ve bel kısmı lastikli montunu çıkarırken. "Burayı çok seviyorum. İçerideki sıcaktan terlemeseniz bile, yemekten illa ki terliyorsunuz."

Hostesin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Daha önce de geldiniz demek. Size cips ve en yeni *jalapeño* salsamızı önerebilir miyim? Şu ana kadarki en acı sosumuz."

Elliot, "Yakıcı şeylere bayılırım," dedi.

Yılışıklık ettiğinden emindim. Onun Marcie kadar alçak biri olmayacağını düşünürken fazla cömert davranmıştım. Karakteri konusunda da. Nokta. Hele şimdi geçmişinde, gardırobunda gizlediği kimbilir kaç iskeletin yanında, bir de cinayet soruşturmasının olduğunu bilirken.

Hostes onu tepeden tırnağa beğeniyle süzdü. "Cips ve salsanız hemen geliyor. Garsonunuz siparişinizi almak için birazdan burada olur."

Masaya ilk yerleşen Vee oldu. Ben onun yanına, Elliot da karşımızdaki sıraya kaydı. Gözlerimiz buluştu. Onunkilerde karanlık bir şeyin izi vardı. Nefret olması yüksek ihtimal olan bir şeyin. Hatta belki de düşmanlık. Makaleyi gördüğümü bilip bilmediğini merak ediyordum.

Boynumdan çözüp çantamın sapına bağladığım eşarbımı işaret ederek, "Mor tam senin rengin, Nora," dedi. "Gözlerini aydınlatıyor."

Vee bacağımı dürttü. Bunu iltifat amacıyla söylediğini sanıyordu.

Elliot'a yapmacık bir gülümsemeyle, "Eee," dedim. "Neden bize Kinghorn Hazırlık Okulu'nu anlatmıyorsun?"

Vee, "Evet," diye şakıdı. "Orada gizli cemiyetler var mı? Filmlerdeki gibi hani?"

"Neyini anlatayım?" dedi Elliot. "Harika bir okul. Hikâyenin sonu." Menüsünü alıp gözleriyle taradı. "İştah açıcı bir şeyler almak isteyen? Ben ısmarlıyorum."

"Madem o kadar harikaydı, neden transfer oldun?" Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Hatta meydan okur gibi kaşlarımı da hafifçe kaldırmıştım.

Gülümsemeden önce, Elliot'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Kızlar. Bu taraflardakilerin çok daha iyi olduklarını duydum. Ve dedikodular doğru çıktı." Bana göz kırptı. Bütün vücudum buz kesti.

Vee, "Jules neden transfer olmadı?" diye sordu. "Muhteşem dörtlü olabilirdik. Hatta daha fazlası. Fenomen dörtlü."

"Jules'un ailesinin, onun eğitimiyle ilgili takıntıları var. Çok ilgili olduklarını söylemek az kalır. Hayatım üstüne yemin ederim, o çocuk en tepeye çıkacak. Durdurulur gibi değil. Demek istediğim, itiraf ediyorum, okulda iyiyim. Çoğundan daha iyi. Ama kimse Jules'u geçemez. O akademik bir tanrı."

Vee'nin hülyalı bakışları geri dönmüştü. "Anne ve babasını hiç görmedim," dedi. "Evlerine iki gidişimde de ya şehir dışındaydılar ya da işte."

"Çok çalışıyorlar," dedi Elliot gözlerini menüsüne çevirip bir şeyler okumamı zorlaştırarak.

"Nerede çalışıyorlar?" diye sordum.

Elliot suyundan büyük bir yudum aldı. Bana, bir cevap kurgulamak için zaman kazanmaya çalışıyormuş gibi geldi. "Pırlanta. Afrika ve Avustralya'da çok zaman geçirirler."

"Avustralya'nın pırlanta işinde güçlü olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Evet, ben de," dedi Vee.

Aslında, Avustralya'da hiç elmas madeni olmadığından fazlasıyla emindim. Nokta.

"Neden Maine'de oturuyorlar?" diye sordum. "Neden Afrika'da yaşamıyorlar?"

Elliot menüye daha büyük bir dikkatle baktı. "Siz ne yiyorsunuz? Bence et *fajita* gayet güzel görünüyor."

"Jules'un ailesi pırlanta işindeyse eminim kusursuz nişan yüzüğünün nasıl seçileceği konusunda bilgi sahibidirler," dedi Vee. "Her zaman zümrüt kesimli bir tek taş istemişimdir."

Vee'ye masanın altından bir tekme attım. Çatalını elime batırdı.

"Ayy!" dedim.

Garsonumuz masanın başında durmuş, "İçecek bir şeyler?" diye soruyordu.

Elliot menüsünün üzerinden önce bana, sonra Vee'ye baktı.

"Diyet kola," dedi Vee.

"Limon dilimli su lütfen," dedim.

Garson inanılmaz bir hızla içeceklerimizle geri döndü. Dönüşü, masadan ayrılıp büyük Plan'ın birinci adımını atmam için bir işaretti ve Vee bunu ikinci bir masa altı çatal darbesiyle hatırlattı.

Dişlerimin arasından, "Vee," dedim. "Benimle kızlar tuvaletine kadar gelmek ister misin?" Birden Plan'ı uygulamaya koyma isteğimi kaybetmiştim. Vee'yi Elliot'la baş başa bırakmak istemiyordum. Asıl istediğim onu dışarı sürüklemek, cinayet soruşturmasından bahsetmek ve son olarak hem Elliot hem de Jules'u hayatlarımızdan atmanın bir yolunu bulmaktı.

Vee, "Neden yalnız gitmiyorsun?" dedi. "Bence bu daha iyi bir *plan*." Kafasıyla barı işaret edip dudak hareketleriyle, "*Haydi, git*," derken masanın altından birtakım gizli kışkışlama girişimlerinde bulunuyordu.

"Yalnız gitmeyi planlıyordum, ama senin de bana eşlik etmeni gerçekten çok isterim."

Elliot her ikimize de gülümseyerek baktı ve, "Siz kızların derdi ne?" diye sordu. "Yemin ederim, henüz tuvalete tek başına gidebilen bir kız tanımadım." Öne doğru eğildi ve bir sır paylaşır gibi sırıtarak, "Haydi," dedi. "Sırrı benimle de paylaşın. Cidden. İkinize de beşer dolar veririm." Arka cebine uzandı. "Eğer sizinle gelip şu büyük meselenin ne olduğunu kendim görebilirsem on da olur."

Vee'nin yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Sapık." Bana döndü ve 7-Eleven torbalarını elime tutuşturarak, "Şunları unutma," dedi.

Elliot'ın kaşları havaya kalkmıştı.

Vee biraz alaycı bir tonlamayla, "Çöp," diye açıkladı. "Bizim çöp ağzına kadar doluydu. Annem hazır dışarı çıkmışken bunları atmamı rica etti."

Elliot ona inanmış gibi görünmüyordu. Vee'nin de pek umurunda değildi zaten. Kollarım kostüm malzemeleriyle dolu hâlde ayağa kalkarken içimde alev alev yanan sıkıntıyı bastırmakta zorlanıyordum.

Masaların arasından geçip, arka taraftaki tuvaletlere uzanan koridora saptım. Koridorun duvarları kiremit rengine boyanmış, marakas, hasır şapka ve ahşap bebeklerle süslenmişti. Burası daha da sıcaktı. Alnımı silme ihtiyacı duydum. Plan artık bu meseleyi olabildiğince çabuk halletmekten ibaretti. Masaya döner dönmez, gitmemiz gerektiği konusunda bir bahane uyduracak ve Vee'yi buradan çıkaracaktım. İster gönüllü olarak, ister zorla.

Bayanlar tuvaletindeki üç kabinin altına birer bakış attıktan ve yalnız olduğumu doğruladıktan sonra, ana kapıyı kilitledim ve 7-Eleven poşetinin içeriğini tezgâhın üzerine boşalttım. Platin sarısı bir peruk, destekli mor bir sutyen, siyah, askılı bir bluz, payetlerle süslü mini bir etek ve parlak pembe file tayt ve bir çift otuz dokuz buçuk numara, köpekbalığı derisi yüksek topuklu ayakkabı.

Sutyeni, bluzu ve taytı torbanın içine geri tıktım. Kot pantolonumu çıkarıp mini eteği giydim. Saçlarımı peruğun altına ittim ve ruj sürdüm. Üzerine ışıltılı parlatıcıyla cömert bir kat cila çektim.

Aynadaki yansımama, "Bunu yapabilirsin," dedikten

sonra parlatıcının kapağını kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım. "Marcie Millar numarası çekebilir, erkekleri baştan çıkarıp sırlarını koparabilirsin. Ne kadar zor olabilir ki?"

Düz makosenlerimi çıkardım, kot pantolonumla birlikte diğer poşete tıktım. Sonra poşetleri tezgâhın altına, gözden uzak bir yere ittim. "Ayrıca," diye devam ettim. "İstihbarat edinmek için gururundan biraz taviz vermekte kötü bir şey yok. Bu olaya ürkütücü bir bakış açısıyla yaklaşırsak, cevap *alamaman* hâlinde kendini ölü bile bulabilirsin. Çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, dışarıda sana zarar vermek için bekleyen biri var."

Köpek balığı derisi topukluları görüş alanımda salladım. Gördüğüm en çirkin şey değildi. Hatta seksi oldukları bile söylenebilirdi. *Jaws*, Coldwater, Maine'le buluşuyor. Ayağıma geçirip bantlarını bağladım ve tuvaletin içinde yürüme egzersizi yaptım.

İki dakika sonra, bar taburelerinden birine tırmanıyordum.

Barmen beni dikkatle süzdü. "On altı?" diye tahminde bulundu. "On yedi?"

Benden on yaş daha büyük görünüyordu ve kısacık tıraşlı kahverengi saçları seyrelmeye yüz tutmuştu. Sağ kulak memesinden gümüş bir halka sarkıyordu. Beyaz tişört ve kot. Fena sayılmazdı. Ama muhteşem de değildi.

Müziği ve çevredeki konuşma seslerini bastırmak için sesimi yükselterek, "Yaş sınırı altındaki içicilerden değilim," dedim. "Bir arkadaşımı bekliyorum. Buradan kapıyı çok iyi görebiliyorum." Çantamdan soru listesini çıkardım ve çaktırmadan camdan bir tuzluğun altına yerleştirdim.

Barmen ellerini havluya kurularken başıyla kâğıdı işaret ederek, "O da ne?" diye sordu.

Bütün masumiyetimle, "Hiçbir şey," dedim.

Tek kaşını kaldırdı.

Gerçek konusunda biraz esnek davranmaya karar verdim. "Bu... alışveriş listesi. Eve dönerken annem için yemeklik malzeme almam gerek." Kendi kendime, *Flört etmeye ne oldu?* diye sordum. *Ya Marcie Millar'a?*

Bana tamamen olumsuz olmadığına karar verdiğim dikkatli bir bakış attı. "Bu işte beş sene çalıştıktan sonra, yalancıları ayırt etmek konusunda oldukça iyiyim."

"Ben yalancı değilim," dedim. "Belki az önce yalan söyledim, ama bu tek bir yalandı. Ve tek bir yalan, insanı yalancı yapmaz."

"Muhabire benziyorsun," dedi.

"Okulumun *eZine*'ında çalışıyorum." Kendimi silkelemek istiyordum. Muhabirler güven uyandırmazlardı ki! İnsanlar muhabirlere genelde şüpheyle yaklaşırdı. "Ama bu akşam görevli değilim," diye çabucak düzelttim. "Bu akşam tamamen zevk için buradayım. İş yok. Ya da gizli amaçlar. Ya da onun gibi bir şey işte."

Kısa bir sessizlikten sonra, en iyi hamlenin toprağı sürmeye başlamak olacağına karar verdim. Boğazımı temizledim ve, "Borderline lise öğrencileri için popüler bir çalışma yeri mi?" diye sordum.

"Evet, bol bol liseli çalışanımız oluyor. Hostesler, komiler falan."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi görünmeye çalışmıştım. "Belki bazılarını tanıyorumdur. Haydi, beni dene."

Barmen gözlerini tavana dikip çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. Boş bakışları pek güven uyandırmıyordu. Çok fazla zamanımın olmaması da cabasıydı. Elliot, Vee'nin diyet kolasına öldürücü ilaçlar katıyor olabilirdi.

"Patch Cipriano mesela?" diye sordum. "Burada mı çalışıyor?"

"Patch? Evet. Burada çalışıyor. Haftada birkaç akşam ve hafta sonları."

"Pazar gecesi çalışıyor muydu?" Fazla meraklı görünmemeye çalışıyordum. Ama Patch'in rıhtımda olmasının mümkün olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Sahilde bir parti olduğunu söylemişti, ama belki de planı değişmişti. Birisi pazar akşamı işte olduğunu doğrularsa, ismini Vee'nin saldırısıyla ilgili olabilecekler listesinden silebilirdim.

"Pazar." Yine çenesini kaşıyordu. "Geceler birbirine karışıyor. Hostesleri dene. Hatırlayan biri çıkar. O ortalıktayken hepsi kıkırdamaya ve tuhaflaşmaya başlıyor." Onlara bir şekilde sempati duymam mümkünmüş gibi gülümsüyordu.

"İş başvurusuna ulaşabilmeniz gibi bir ihtimal olabilir mi?" *Ve ev adresine?*

"Cevabım *hayır* olacak."

"Sadece meraktan soruyorum," dedim. "Suç kaydı olan birinin burada işe alınması mümkün mü?"

"Suç kaydı mı?" Bir kahkaha attı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Pekâlâ, belki suç kaydı değil, ama hafif suç desek?"

Avuçlarını tezgâha yaslayıp öne doğru eğildi. "Hayır." Ses tonu keyifliden, hakarete uğramışa doğru kaymıştı.

"Bu iyi. Bunu bilmek çok iyi." Tabureye iyice yerleşirken, bacaklarımın üst kısmının muşambaya yapıştığını hissettim. Terliyordum. Flört etmenin birinci kuralı liste bulundurmamaksa, ikinci kuralın terlememek olduğundan emindim.

Listeme göz attım.

"Patch'in hiç kısıtlama cezası alıp almadığını biliyor musunuz? Geçmişinde insanları takip etmekle ilgili bir sabıka kaydı var mı?" Barmenin benden kötü titreşimler almaya başladığından şüpheleniyordum. Bu yüzden beni bardan uzaklaştırmadan –ya da daha kötüsü taciz ve şüpheli davranış yüzünden restorandan attırmadan– önce son bir gayretle bütün sorularımı yöneltmeye karar vermiştim. "Kız arkadaşı var mı acaba?" deyiverdim.

"Git kendisine sor," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu gece çalışmıyor."

Barmenin sırıtışı yüreğimi ağzıma getirdi.

"Bu akşam çalışmıyor, değil mi?" Sesimin bir oktav yükseldiğinin farkındaydım. "Salı günleri izinli olması gerekiyor!"

"Genelde, evet. Ama Benji'nin yerine bakıyor. Benji hastaneye gitti. Apandisti delinmiş."

"Yani Patch şu anda burada mı? Tam şu anda?" Yemek salonunu taramak için omzumun üzerinden arkaya bakarken, profilimi gizleyebilmek için peruğu çekiştirdim.

"Birkaç dakika önce mutfağa girdi."

Bar taburesinden inmek için harekete geçmiştim bile. "Sanırım arabamı çalışır durumda bıraktım. Ama sizinle konuşmak çok güzeldi!" Ve olabildiğince hızlı adımlarla tuvaletlere yürüdüm.

İçeri girince kapıyı arkamdan kilitledim ve sırtımı kapıya yaslayıp, sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Ardından lavaboya gidip yüzüme soğuk su çarptım. Patch casusluk girişimimi öğrenecekti. Hafızalara kazınacak performansım bunu garantiliyordu. Bu, yüzeyde kötü bir şeydi, çünkü, şey... küçük düşürücüydü. Ama şöyle bir düşününce, Patch'in sırlarla dolu olduğu gerçeğini kabul etmem gerekiyordu. Sırlarla dolu insanlar, hayatlarının kurcalanmasından hoşlanmazlardı. Onu bir büyütecin altına ittiğimi öğrenince nasıl bir tepki verecekti acaba?

Şimdiyse buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum, çünkü için için, Patch'in kar maskesinin ardındaki adam olduğuna ihtimal vermiyordum. Belki karanlık ve rahatsız edici sırları olan bir adamdı, ama kafasında bir kar maskesiyle oradan oraya koşturmak bunlardan biri değildi.

Musluğu kapattım. Başımı kaldırdığımda Patch'in yüzü aynadaydı. Bir çığlık atıp hızla arkama döndüm.

Gülümsemiyordu ve pek eğlenir gibi bir hâli de yoktu.

Nefes almakta zorlanarak, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Burada çalışıyorum."

"Demek istediğim, *burada*. Okuman yok mu senin? Kapıdaki tabela..."

"Beni takip ettiğini düşünmeye başlayacağım. Nereye dönsem, karşımda seni buluyorum."

"Vee'yi dışarı çıkarmak istedim," dedim. "Hastanedeydi." Savunmaya geçmiş gibiydim. Bunun beni daha da suçlu gösterdiğinden emindim. "Seninle karşılaşacağım aklıma gelmemişti. Bu akşamın izin gecen olması gerekiyordu. Ayrıca, sen neden bahsediyorsun? Asıl ben nereye dönsem seni orada buluyorum."

Patch'in bakışları keskin, sinir bozucu ve sorgulayıcıydı. Her sözümü, her hareketimi hesaplar gibiydi.

"Şu yapay saçları açıklamak ister misin?"

Peruğu çıkarıp tezgâhın üzerine attım. "Sen nerelerde olduğunu açıklamak ister misin? Okulun son iki gününü kaçırdın."

Patch'in nerelerde olduğunu açıklamayacağından adım gibi emindim, ama o, "*Paintball* oynuyordum," dedi. "Barda ne yapıyordun?"

"Barmenle konuşuyordum. Suç mu?" Tek elimi tezgâha yasladım ve köpek balığı derisi ayakkabılarımın bandını çözmek için ayağımı kaldırdım. Hafifçe eğilmiştim ve bunu yaparken, sorgu listem bluzumun yakasından kayıp yere düşüverdi.

Almak için dizlerimin üzerine çöktüm, ama Patch daha hızlıydı. Ben almak için sıçrarken, kâğıdı kafasının üzerine kaldırdı.

"Onu bana ver!" dedim.

"Patch'in kısıtlama emri var mı?" diye okudu. "Patch sabıkalı mı?"

Öfkeyle tısladım. "Onu bana ver!"

Patch hafifçe güldü. Bir sonraki soruyu da görmüştü. "Patch'in kız arkadaşı var mı?"

Kâğıdı arka cebine soktu. Konumuna rağmen, kâğıdın peşine düşmek için hamle yaptım.

Tezgâha yaslandı ve gözlerimin içine bakarak, "Bilgi edinmek için sağı solu kurcalamak yerine bana sormanı tercih ederim."

"O sorular..." Elimle kâğıdı sakladığı yeri işaret ettim. "Şakaydı. Vee yazdı." O anda gelen bir ilhamla eklemiştim. "Hepsi onun suçu."

"El yazını tanıyorum, Nora."

"Tamam, *pekâlâ*," diyerek zekice bir cevap aramaya giriştim, ama bulabilmem fazla uzun sürdü ve şansımı kaybettim.

"Kısıtlama emrim falan yok," dedi. "Ya da sabıka kaydım."

Çenemi dikleştirdim. "Ya kız arkadaş?" Kendi kendime cevabının umurumda olmadığını söyledim. Her iki cevap da bana uyardı.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Beni öpmeye çalıştın," diye hatırlattım. "Beni ilgilendirmesini sağladın."

Dudakları bir gülümsemenin hayaletiyle büküldü. Son iç geçirişim-taksim-inlemem de dâhil olmak üzere, neredeyse öpüşmemizin bütün detaylarını hatırladığı izlenimine kapılmıştım.

Bir an sonra, "Eski kız arkadaşım," dedi.

Zihnime hücum eden ani bir düşünce, midemi alt üst etmişti. Ya Delphic'teki ve Victoria's Secret'ın önündeki kız, Patch'in eski sevgilisiyse? Ya beni oyun salonunda Patch'le konuşurken görmüş ve –yanılarak– ilişkimizde göründüğünden fazlasının olduğu fikrine kapılmışsa? Patch'e hâlâ ilgi duyuyorsa, beni takip edecek kadar kıskanç olmasına bir anlam verebilirdim. Yapbozun birkaç parçası yerini bulur gibiydi.

Ardından Patch, "Ama buralarda değil," dedi.

"Buralarda değil de ne demek?"

"Gitti. Bir daha geri dönmeyecek."

"Yani... öldü mü demek istiyorsun?" diye sordum.

İnkâr etmedi.

Birden midemin ağırlaştığını ve burkulduğunu hissettim. Bunu beklemiyordum. Patch'in bir kız arkadaşı vardı ve ölmüştü.

Bayanlar tuvaletinin kapı tokmağı, birinin içeri girme girişimiyle tıkırdadı. Kilitlediğimi unutmuştum. Zihnimde Patch'in içeri nasıl girdiği sorusu uyandı. Ya anahtarı vardı ya da başka bir açıklaması. Büyük olasılıkla, hava ya da dumanmışçasına kapının altından süzülmüş olması gibi, düşünmek istemeyeceğim bir açıklama.

"İşime dönmem gerek," dedi. Beni tepeden süzerken bakışları kalçalarımın altında biraz fazla oyalandı. "Öldürücü bir etek. Ölümcül bacaklar."

Ve ben tutarlı tek bir düşünce dahi oluşturamadan kapıdan çıkıverdi.

İçeri girmek için bekleyen yaşlıca kadın bir bana, bir koridorda uzaklaşan Patch'e baktı, "Tatlım," dedi. "Sabun kadar kaygan görünüyor."

"Yerinde bir tarif," diye mırıldandım.

Kısa, gri saçlarını kabarttı. "Bir kız öyle bir sabunla köpürebilir."

Üzerimi değiştirip masamıza döndüm ve Vee'nin yanına kaydım. Elliot saatine baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Çok uzun sürdüğü için özür dilerim," dedim. "Kaçırdığım bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedi Vee. "Hep aynı hikâye." Dizime vurdu. Sorusunu duyar gibiydim. *Eee?*

Tam vuruşuna karşılık verecekken Elliot, "Garsonu kaçırdın," dedi. "Sana kırmızı etli *burrito* ısmarladım." Ağzının köşesinde ürkütücü bir gülümseme belirmişti.

Şansımı değerlendirmeye karar verdim.

"Aslında, hiçbir şey yiyecek durumda değilim." Tamamen uydurma olmayan bir mide bulantısı ifadesi takındım. "Sanırım ben de Jules'un mikrobunu kaptım."

"Ah, Tanrım," dedi Vee. "İyi misin?"

Başımı salladım.

Vee, "Garsonumuzu bulup yiyeceklerimizi paket yaptırayım," dedi ve anahtarlarını bulmak için elini çantasına attı.

Elliot şakayla karışık, "Ya ben ne olacağım?" diye sordu.

Vee, "Başka bir zaman?" dedi.

İçimden, *Bingo!* diye geçirdim.

14

Çiftlik evine döndüğümde saat sekize geliyordu. Anahtarımı kilitte döndürdüm, tokmağı tuttum ve kapıyı kalçamla ittim. Annemi yemekten birkaç saat önce aramıştım. Ofisteydi, yarım kalan işleri toparlıyordu ve eve ne zaman geleceğinden emin değildi. Bu yüzden evi sessiz, karanlık ve soğuk bulmayı bekliyordum.

Kapı, üçüncü itişimde açıldı. El çantamı karanlığa doğru attım ve anahtarı kilitten çıkarmak için debelenmeye başladım. Patch'in geldiği akşamdan beri kilit açgözlü bir tavır sergilemeye başlamıştı. Bunu Dorothea'nın da fark edip etmediğini merak ettim.

"Şu... sersem... anahtarı... bana... ver..." diyerek anahtarı kurtardım.

Holdeki sarkaçlı saat, saat başını vurdu ve sessizlikte tam sekiz gong sesi yankılandı. Şömineyi yakmak üzere oturma odasına girerken, odanın diğer ucunda bir kumaş hışırtısı ile hafif bir gıcırtı duyuldu.

Çığlık attım.

"Nora!" Annem üzerindeki battaniyeyi atarak kanepede oturur pozisyona geçti. "Tanrı aşkına, ne oluyor?"

Tek elimi kalbimin üzerine koymuş, diğerini de destek almak için duvara yaslamıştım. "Beni korkuttun."

"Uyuyakalmışım. Geldiğini duysaydım bir şey söylerdim." Yüzüne düşmüş saçları arkaya itti ve gözlerini baykuşlar gibi kırpıştırdı. "Saat kaç?"

Kendimi en yakındaki koltuğa attım ve normal nabzıma dönebilmek için derin bir nefes aldım. Hayal gücüm, kar maskesi ardında bir çift zalim göz canlandırmıştı. O adamın hayal gücümün ürünü olmadığı konusunda net olduğum için, Neon'un önüne atlamasından, Vee'nin maruz kaldığı saldırıdaki rolüne kadar her şeyi anneme anlatmak için delice bir istek duyuyordum. Beni takip ediyordu ve saldırgandı. Kapılara yeni kilitler taktırmalıydık. Ve işe polisi dâhil etmek mantıklı görünüyordu. Kapının önünde bir devriye arabasıyla daha güvende hissedecektim.

Annem düşünce akışımı kesintiye uğratarak, "Konuyu açmak için bekleyecektim, ama," dedi, "en doğru an diye bir şey olacağından emin değilim."

Kaşlarımı çattım. "Neler oluyor?"

Uzun ve dertli bir iç çekişin ardından, "Çiftlik evini satışa çıkarmayı düşünüyorum," dedi.

"*Ne?* Ama neden?"

"Bir senedir mücadele veriyoruz, ama işi umduğum kadar iyi kıvıramıyorum. İkinci bir iş bulmayı düşündüm, ama dürüst olmak gerekirse, bir günde yeterli saat olduğundan

emin değilim." Mizah duygusundan tamamen yoksun bir gülüşle, "Dorothea çok cüzi bir ücret alıyor, ama yine de sahip olmadığımız ekstra bir para," dedi. Aklıma gelen tek seçenek daha küçük bir eve taşınmak. Ya da bir daireye."

"Ama burası bizim evimiz." Bütün anılarım buradaydı. Babamın hatıraları da. Annemin aynı hisleri taşımadığına inanamıyordum. Kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

"Üç ay daha süre tanıyacağım," dedi. "Ama boşuna umutlanmanı istemiyorum."

İşte o anda, anneme kar maskeli adamdan bahsedemeyeceğimi anladım. Hemen yarın istifa ederdi. Yerel bir kurumda iş bulurdu ve çiftlik evini satmaktan başka seçeneğimiz kalmazdı.

Annem dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek, "Şimdi, daha neşeli şeylerden bahsedelim," dedi. "Yemek nasıldı?"

Aksi bir sesle, "İyi," dedim.

"Ya Vee? İyileşiyor mu?"

"Yarın okula dönebilir."

Annem buruk bir gülümsemeyle, "Sol kolunu kırmış olması iyi bir şey," dedi. "Yoksa derste not tutamazdı ve bunun onun için ne kadar rahatsız edici olabileceğini ancak hayal edebilirim."

"Ha, ha," dedim. "Sıcak çikolata yapacağım." Ayağa kalktım ve omzumun üzerinden mutfağı işaret ettim. "Sen de ister misin?"

"Kulağa harika geliyor. Ben de ateşi yakayım."

Mutfakta fincanları, şeker ve kakao kavanozunu toparlamak için hızlı bir tur attıktan sonra geri döndüğümde, annemin su ısıtıcısını şömineye asmış olduğunu gördüm. Kanepenin koluna tünedim ve fincanlardan birini anneme uzattım.

Rahat görünmek için büyük çaba harcayarak, "Babama âşık olduğunu nasıl anladın?" diye sordum. Babamdan konu açmanın bir gözyaşı festivaline dönüşmesi ihtimali her zaman vardı ve ben bu ihtimalden uzak durmaya çalışıyordum.

Annem kanepeye yerleşti ve ayaklarını sehpaya uzattı. "Anlamamıştım. Ta ki evliliğimizin ilk senesi dolana kadar."

Beklediğim cevap bu değildi. "O zaman... onunla neden evlendin?"

"Çünkü âşık olduğumu sandım. Ve âşık olduğunu sandığın zaman, ona sıkıca tutunmak ve aşka dönüşene kadar yürütmek istersin."

"Korktun mu?"

"Onunla evlenmekten mi?" Güldü. "İşin heyecan verici kısmı buydu. Gelinlik alışverişi, kiliseyi ayarlamak ve tek taş pırlantamı takmak."

Gözümün önünde Patch'in muzip gülümsemesi belirmişti. "Babamdan hiç korktun mu peki?"

"New England Vatanseverleri'nin her yenilişinde."

Vatanseverler ne zaman yenilse, babam garaja gider ve elektrikli testeresini çalıştırırdı. İki sonbahar önce, testereyi kapıp evimizin arka tarafındaki ormanlık alana gitmiş, on ağaç kesmiş ve onları şömine odunu olarak doğramıştı. Yığının yarısı hâlâ yakılmayı bekliyordu.

Annem elini kanepeye, yan tarafına vurdu. Yanına kıvrıldım ve başımı omzuna yasladım. "Onu özlüyorum," dedim.

"Ben de öyle."

"Neye benzediğini unutmaktan korkuyorum. Resimlerdeki hâlini değil de, pazar sabahları eşofmanıyla ortalıkta dolanmasını ve yumurta pişirmesini..."

Annem parmaklarını benimkilere kenetledi. "Daha en başından beri, ona o kadar çok benziyordun ki."

"Gerçekten mi?" Doğruldum. "Hangi açıdan?"

"Çok iyi bir öğrenciydi; çok akıllıydı. Gösterişli ya da dışa dönük değildi, ama insanlar ona saygı duyardı."

"Babam... hiç... gizemli oldu mu?"

Annem sorumu zihninde irdeler gibiydi. "Gizemli insanların bir yığın sırrı vardır. Baban çok açıktı."

"Peki, hiç asilik yaptığı oldu mu?"

Annem şaşırmış gibi güldü. "*Sen* babanı öyle mi görüyordun? Dünyanın en etik muhasebecisi Harrison Grey ve asilik ha?" Abartılı bir tavırla iç geçirdi. "Tanrı esirgesin! Bir ara saçlarını uzatmıştı. Dalgalı ve sarıydı; bir sörfçününkiler gibi. Tabii kemik çerçeveli gözlükleri görüntüyü bozuyordu. Pekâlâ, cesaretimi toplayıp bizi bu konuya neyin getirdiğini soracağım."

Patch'le ilgili çelişkili duygularımı anneme nasıl izah edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Patch'i bile nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ki! Nokta. Annem büyük olasılıkla ebeveyninin isimlerini, not ortalamasını ve yaptığı sporları ve hangi üniversitelere başvurmayı planladığını da içeren

bir tarif bekliyordu. Onu, domuz kumbaramın içindeki bütün birikimimi Patch'in sabıka kaydı olduğuna yatırabileceğimi söyleyip paniğe sokmak istemiyordum. Onu düşününce yüzümde bir gülümsemenin belirmesine mani olamayarak, "Bir çocuk var," dedim. "Son zamanlarda birlikte takıldığım. Daha çok okul meseleleri."

"Ah, bir çocuk, ha?" dedi annem gizemli bir tavırla. "Eee, Satranç Kulübü'nde mi? Öğrenci Konseyi'nde mi? Ya da tenis takımında mı?"

Bo'nun Oyun Salonu'nu düşünerek iyimser bir tavırla, "Evet, spor yapmayı seviyor," dedim.

"Yoksa yüzücü mü? Michael Phelps kadar iyi mi? Gerçi, ben dış görünüş konusunda Ryan Lochte'ye daha meyilliyim ama..."

Bir an annemi düzeltmeyi düşündüm, ama şöyle bir düşününce, belki de konuyu netleştirmemek en iyisiydi. Bilardo, yüzme... yakın sayılırlardı, değil mi?

Telefon çaldı ve annem açmak için kanepenin diğer tarafına uzandı. On saniyelik bir görüşmenin ardından kendini kanepeye bıraktı ve alnına bir şaplak indirdi. "Hayır, sorun değil. Gider bir koşu alır ve yarın sabah ilk iş getiririm."

Telefonu kapatınca, "Hugo mu?" diye sordum. Hugo, annemin patronuydu ve "sürekli aradığını" söylemek hafif kaçardı. Bir defasında, bir pazar günü fotokopi makinesini çalıştırmayı beceremediği için annemi işe çağırmıştı.

"Ofiste tamamlanmamış birkaç evrak işi bırakmış ve gidip bakmam gerekiyor. Kopyalarını çıkarmam gerek, ama bir saatten uzun sürmez. Sen ödevini bitirdin mi?"

"Henüz değil."

"O zaman kendime, burada olsam bile birlikte vakit geçiremeyeceğimizi söyleyip teselli bulacağım." İç geçirerek ayaklandı. "Bir saat içinde görüşürüz."

"Hugo'ya sana daha fazla para vermesi gerektiğini söyle."

Güldü. "Hem de çok daha fazla."

Ev bana kalınca, mutfak masasındaki kahvaltı tabaklarını toplayıp ders kitaplarıma yer açtım. İngilizce, dünya tarihi, biyoloji... Kendimi iki numara yepyeni bir kurşun kalemle silahlandırdım ve en üstteki kitabı açıp işe koyuldum.

On beş dakika sonra, beynim isyan etmişti. Avrupa'nın feodal sistemi hakkında tek bir paragrafa daha tahammülü kalmamıştı. Patch'in işten çıkınca ne yaptığını merak ediyordum. Ödev mi? İnanması güçtü. Pizza yiyerek televizyonda basketbol seyretmek? Belki, ama bu da doğru gelmiyordu. Bo'nun Oyun Salonu'nda bahis ve bilardo oynamak? Bu iyi bir tahmine benziyordu.

Arabaya atlayıp Bo'nun Yeri'ne gitmek ve daha önceki davranışımı savunmak için açıklanması zor bir istek duyuyordum fakat bu düşünce, vaktimin olmadığı gerçeğiyle derhâl yeniden gözden geçirildi. Annem benim yarım saatlik yolu aşmamdan çok önce evde olurdu. Patch'in öylece peşine düşebileceğim bir adam olmamasından hiç bahsetmiyordum. Geçmişte görüşmelerimiz benim değil, hep onun programına göre gerçekleşmişti. Her zaman.

Daha rahat bir şeyler giymek için üst kata çıktım. Yatak odamın kapısını ittim ve olduğum yerde donakalmadan önce

üç adım attım. Şifonyerimin çekmeceleri ardına kadar açıktı ve kıyafetlerim yere saçılmıştı. Yatağım darmadağındı. Dolabımın kapakları açılmış, menteşelerinde sallanıyordu. Kitaplar ve çerçeveler her yerdeydi.

Odanın diğer ucundaki pencerede bir hareketin yansımasını görüp hızla döndüm. Arkamdaki duvarın önünde duruyordu ve baştan aşağı siyahlar içindeydi. Başında kar maskesi vardı. Beynim anafor hâlindeki bir sise gömülmüştü sanki. Tam bacaklarıma *kaç!* emrini aktarmaya kalktığı anda, karaltı pencereye atıldı, açtı ve esnek hareketlerle aşağı atladı.

Merdivenleri üçer üçer indim. Korkuluğun üzerinden atladım ve koridordan mutfağa adeta uçarak 911'i tuşladım.

On beş dakika sonra bir devriye arabası araç yolumuza girmişti. Titreyerek kapının sürgüsünü açtım ve iki memuru içeri aldım. İlk memur kısa boylu, kalın belli ve kır saçlı biriydi. Diğeriyse uzun boylu ve inceydi ve en az Patch'inki kadar koyu renk saçları vardı, ama ondan farklı olarak kulaklarının üstünde kesilmişti. Tuhaf bir şekilde, az da olsa Patch'i andırıyordu. Akdeniz tenli, simetrik yüzlü ve derin bakışlı biriydi.

Kendilerini tanıttılar. Koyu renk saçlı olan Detektif Basso'ydu. Ortağı da Dedektif Holstijic.

Dedektif Holstijic, "Nora Grey siz misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Aileniz evde mi?"

"Annem, ben 911'i aramadan birkaç dakika önce çıktı."

"Yani evde yalnızsınız?"

Başımı bir kez daha salladım.

Dedektif Basso evin içine doğru birkaç adım ilerleyip çevreye bakınırken, Dedektif Holstijic bacaklarını iki yana açıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden bize neler olduğunu anlatmıyorsunuz?"

"Eve saat sekizde geldim ve biraz ödev yaptım," dedim. "Yatak odama çıkınca onu gördüm. Ortalık darmadağınıktı. Odamı savaş alanına çevirmiş."

"Onu tanıdınız mı?"

"Yüzünde bir kar maskesi vardı. Ve ışıklar sönüktü."

"Dikkat çekici herhangi bir işareti var mıydı? Dövme gibi mesela?"

"Hayır."

"Boy? Kilo?"

İstemeye istemeye kısa dönem hafızamı yokladım. O anı yeniden yaşamak istemiyordum, ama olası ipuçlarını hatırlamam çok önemliydi. "Ortalama bir kilodaydı, ama uzun boylu sıfatına daha yakın olduğunu söyleyebilirim. Aşağı yukarı Dedektif Basso civarlarındaydı."

"Herhangi bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım.

Dedektif Basso yeniden yanımızda belirdi ve ortağına, "Temiz," dedi. Sonra ikinci kata çıktı. O, koridor boyunca kapıları açıp kapatarak ilerlerken üst katın parkeleri tepemizde gıcırdıyordu.

Dedektif Holstijic ön kapıyı araladı ve sürgüyü incelemek için çömeldi. "Eve geldiğinizde kilit açık ya da hasarlı mıydı?"

"Hayır. İçeri girmek için anahtarımı kullandım. Annem oturma odasında uyuyordu."

Dedektif Basso merdivenlerin başında belirmişti.

"Bize nelerin zarar gördüğünü gösterebilir misin?"

Dedektif Holstijic'le birlikte basamakları tırmandık. Onu, Dedektif Basso'nun, elleri kalçalarında, çevreyi süzerek bizi beklediği yatak odama götürdüm.

İçimde karıncalanan bir korkuyla, olduğum yerde durdum. Yatağım yapılmıştı. Pijamalarım sabah bıraktığım şekilde, yastığımın üzerinde duruyordu. Şifonyerimin çekmeceleri kapatılmış, üzerindeki fotoğraf çerçeveleri düzenlenmişti. Yatağımın ayakucunda duran sandığın kapağı kapalı, yerler temizdi. Perdeler kapalı duran pencerenin iki yanında, uzun, dümdüz kumaş parçaları hâlinde yere kadar iniyordu.

Dedektif Basso, "İçeri giren yabancıyı gördüğünü söylemiştin," dedi. Bana en ufak bir ayrıntıyı bile kaçırmayan gözlerle bakıyordu. Yalanları süzmek konusunda uzman gözlerle.

İçeri adım attım, ama odam her zamanki rahatlık ve güvenlik duygusundan yoksun gibiydi. Satır arasına sıkıştırılmış bir şiddet ve tehdit mesajı yayıyordu sanki. Odanın diğer ucunda kalan pencereyi işaret ederken elimi sabit tutmakta güçlük çekiyordum. "Ben içeri girince, pencereden atlayıp gitti."

Dedektif Basso pencereden dışarı baktı. "Aşağıya uzun bir mesafe var," dedi. Pencereyi açmaya yeltendi. "Arkasından kilitledin mi?"

"Hayır. Aşağı koşup 911'i aradım."

"Ama biri kilitlemiş." Detektif Basso bana hâlâ jilet kes-

kinliğinde gözler ve bir çizgi hâlinde gerilmiş dudaklarla bakıyordu.

"Böyle bir atlayıştan sonra kimsenin tek parça kalabileceğini sanmıyorum," dedi Dedektif Holstijic pencereye doğru, ortağının yanına yürürken. "Kırık bir bacakla kurtulmak için bile çok şanslı olmak gerek."

"Belki de atlamadı, ağaçtan aşağı indi," dedim.

Dedektif Basso kafasını hızla çevirdi. "Hangisi doğru? Ağaçtan mı indi? Atladı mı? Seni kenara itip ön kapıdan da çıkmış olabilir. Bu mantıklı bir seçenek olurdu. Ben olsam öyle yapardım. Bir kez daha soruyorum. Gerçekten çok dikkatli düşün. Bu akşam odanda birini gerçekten gördün mü?"

Bana inanmıyordu. Uydurduğumu düşünüyordu. Bir an için ben de aynı şekilde düşünmeye meylettim. Neyim vardı benim? Gerçekliğim neden çapraşıktı? Neden gerçekler hiç uyuşmuyordu? Akıl sağlığım için, kendime sorunun benden kaynaklanmadığını hatırlattım. Sorun oydu. Kar maskeli adam. Bunu o yapıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum, ama suçlanacak biri varsa, bu oydu.

Dedektif Holstijic sessizliği, "Ailen ne zaman gelecek?" sorusuyla bozdu.

"Annemle birlikte yaşıyorum. İş yerine uğraması gerekti."

"İkinize de birtakım sorular sormamız gerekecek," diye devam etti. Bana yatağıma oturmamı işaret etti, ama uyuşmuş gibi başımı salladım. "Yakın zamanda ayrıldığın bir erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"Ya uyuşturucu? Bugün ya da geçmişte böyle bir sorunun oldu mu?"

"Hayır."

"Annenle yaşadığından bahsettin. Ya baban? O nerede?"

"Bir hata oldu," dedim. "Özür dilerim. Sizi aramamalıydım."

Bakıştılar. Dedektif Holstijic gözlerini yumdu ve göz pınarlarını ovaladı. Dedektif Basso ise yeterince zaman kaybetmiş ve patlamaya hazır gibi görünüyordu.

"Yapacak işlerimiz var," dedi. "Annen dönene kadar tek başına kalabilecek misin?"

Onu neredeyse duymadım; bakışlarımı pencereden ayıramıyordum. Bunu nasıl başarıyordu? On beş dakika. Polis gelmeden içeri girmenin bir yolunu bulmak ve ortalığı düzenlemek için sadece *on beş* dakikası vardı. Ve bu zaman zarfından ben hep aşağıdaydım. Evde baş başa olduğumuzu düşününce ürperdim.

Dedektif Holstijic kartvizitini uzattı. "Geldiği zaman annenden bizi aramasını rica eder misin?"

"Biz yolu buluruz," dedi Dedektif Basso. Koridorun yarısını çoktan geride bırakmıştı.

15

"Ne yani? Elliot'ın birini *öldürdüğünü* mü düşünüyorsun?"

Kimsenin duymadığından emin olmak için laboratuvar masalarında göz gezdirerek Vee'ye, "Şşşt!" diye tısladım.

"Alınma sakın, bebeğim, ama bu iş komikleşmeye başlıyor. Önce bana saldırdı. Şimdi de katil oldu. Üzgünüm ama Elliot? Bir katil? O tanıdığım en hoş adam sayılır. Senin için bir kapıyı açık tutmayı en son ne zaman unuttu? Ah, evet, cevap, hiçbir zaman..."

Vee ve ben biyoloji dersindeydik ve o sırtüstü olarak bir masaya uzanmıştı. Kan basıncı üzerine bir deney yapıyorduk ve Vee'nin beş dakika boyunca sessiz bir şekilde dinlenmesi gerekiyordu. Normalde Patch'le çalışırdım, ama Koç bizi bir günlüğüne serbest bırakmıştı ve bu kendi istediğimiz partneri seçebilmemiz anlamına geliyordu. Vee ve ben sınıfın arka tarafındaydık. Patch ise sınıfın ön tarafında, Thomas Rookery adında bir sporcuyla eşleşmişti.

Koç'un bakışlarının üzerimize yoğunlaştığını hissederek, "Bir cinayet soruşturmasında zanlı olarak sorgulanmış," diye fısıldadım. Laboratuvar kâğıdıma birkaç şey karaladım. *Özne sakin ve gevşemiş durumda. Üç buçuk dakika boyunca konuşmadan durdu.* "Belli ki polis onun gerekçesi ve imkânı olduğunu düşünmüş."

"Aynı Elliot olduğundan emin misin?"

"Şubat ayında Kinghorn'da kaç Elliot Saunders olabilir sence?"

Vee parmaklarıyla karnında tempo tutarak, "İnanması gerçekten güç," dedi. "Hem ayrıca, sorgulanmış olsa ne olacak? Önemli olan sonunda serbest bırakılmış olması. Onu suçlu bulmamışlar."

"Çünkü polis, Halverson tarafından yazılmış bir intihar mektubu bulmuş."

"Halverson kim demiştin?"

"Kjirsten Halverson," dedim sabırsız bir tavırla. "Sözüm ona kendini asan kız."

"Belki de gerçekten de kendini asmıştır. Demek istediğim, ya günün birinde, 'Hey, hayat berbat,' demiş ve kendini bir ağaçta sallandırmışsa? Böyle şeyler oluyor."

"İntihar notunu buldukları gün, dairesine zorla girildiğine dair kanıtların olması sence de biraz fazla büyük bir tesadüf değil mi?"

"Kız Portland'da yaşıyormuş. Orada sık sık haneye tecavüz olur."

"Ben o notu birilerinin koyduğunu düşünüyorum. Elliot'ın bu işten yırtmasını isteyen biri."

Vee, "Elliot'ın bu işten yırtmasını kim isterdi ki?" diye sordu.

Ona en iyi, *Sence?* bakışımı attım.

Vee sağlam dirseğinin üstünde doğruldu. "Yani Elliot'ın Kjirsten'ı bir ağaca çıkardığını, boynuna bir ilmek geçirdiğini, onu aşağıya ittiğini, sonra da dairesine gizlice girerek intihara işaret eden bir kanıt bıraktığını mı düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?

Vee, *Sence?* bakışımı aynen iade etti. "Çünkü polisler her şeyi analiz etmiştir. Bunun bir intihar olduğunu düşünüyorlarsa, ben de onlardan yanayım."

"Şuna ne dersin?" dedim. "Elliot serbest bırakılmasından sadece birkaç hafta sonra başka bir okula transfer oluyor. Kim Kinghorn Prep'ten ayrılıp Coldwater Lisesi'ne gelir ki?"

"Bu konuda haklısın."

"Bence geçmişinden kaçmaya çalışıyor. Bence Kjirsten'ı öldürdüğü kampüste okula devam etmek oldukça rahatsızlık verici gelmeye başlamıştı. Suçluluk duygusu." Kurşun kalemimi dudağıma vurdum. "Kinghorn'a gidip birtakım sorular sormam gerek. Kız öleli daha iki ay olmuş, herkesin bu konuda gevezelik ettiğinden eminim."

"Bilmiyorum, Nora. Kinghorn'da bir casusluk operasyonu başlatmak konusunda kötü hislerim var. Yani özellikle Elliot hakkında sorular mı soracaksın? Ya öğrenirse? Ne düşünür?"

Ona baktım. "Sadece suçluysa endişelenecek bir şeyi var demektir."

"Ve sonra da seni susturmak için öldürür." Vee, Cheshire kedisi[15] gibi sırıtıyordu. Ben sırıtmadım. Daha ciddi bir ses tonuyla, "Bana kimin saldırdığını öğrenmeyi en az senin kadar istiyorum," diye devam etti. "Ama hayatım üzerine yemin edebilirim ki, Elliot değildi. Bu olayı kafamda yüzlerce kez canlandırdım. Hiç uymuyor. Yakınından bile geçmez. Bana güven."

Vee'yi teskin etmeye çalışarak, ama Elliot'ın adını temize çıkarmak niyeti gütmeden, "Pekâlâ, belki sana Elliot saldırmadı," dedim. "Yine de aleyhine bir yığın delil var. Birincisi, bir cinayet soruşturmasına karışmış. Ve ikincisi, neredeyse biraz fazla iyi. Ürkütücü. Üçüncüsü de, Jules'la arkadaşlar."

Vee kaşlarını çattı. "Jules mu? Jules'un nesi varmış?"

"Her bir araya gelişimizde Jules'un ortadan kaybolması çok tuhaf değil mi sence?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Delphic'e gittiğimiz akşam, Jules bizimle karşılaşır karşılaşmaz tuvalete gitti. Geri döndü mü? Ben pamuk şeker almaya gidince, Elliot onu buldu mu?"

"Hayır, ama ben bunu dahili tesisatında bir sorun olmasına bağlamıştım."

"Ve dün gece, esrarengiz bir şekilde hastalandığını haber verdi." Kalemimin arkasındaki silgiyi burnuma sürterek düşündüm. "Biraz fazla sık hastalanıyor gibi."

"Bence bu durumu gereğinden fazla analiz ediyorsun. Belki... Belki sadece HBS'dir."

---

15 *Alice Harikalar Diyarında* adlı eserde yer alan ve muzip gülümsemesiyle bilinen kedi. (yay. n.)

"HBS?"

"Hassas Bağırsak Sendromu."

Vee'nin varsayımını, zihnimin gerisindeki bir fikre uzanmak için bir kenara ittim. Kinghorn Hazırlık Okulu sadece bir saatlik basit bir araba yolculuğu kadar uzaktı. Eğer okul akademik anlamda Elliot'ın iddia ettiği kadar sıkıysa, Jules düzenli Coldwater ziyaretlerine nasıl zaman ayırabiliyordu? Hemen hemen her sabah okula giderken onu Elliot'la birlikte Enzo'nun Bistrosu'nda görüyordum. Ayrıca okul sonrasında Elliot'ı eve o bırakıyordu. Dışarıdan bakıldığında Elliot, Jules'u tamamen avucunun içine almış gibi görünüyordu.

Ama hepsi bu kadar değildi. Silgiyi burnuma daha sertçe sürttüm. Atladığım neydi?

Yüksek sesle, "Elliot, Kjirsten'ı neden öldürsün?" diye sordum. "Belki kız onu yasa dışı bir şeyler yaparken gördü ve Elliot da onu susturmak için öldürdü."

Vee içini çekti. "Bu mesele, Bütün Bunların Kesinlikle Hiçbir Anlamı Yok Ülkesi'ne doğru süzülmeye başlıyor."

"Bir şey daha var. Göremediğimiz bir şey."

Vee bana mantığım uzaya doğru yolculuğa çıkmış gibi bakıyordu. "Şahsen senin çok fazla şey gördüğünü düşünüyorum. Bu iş cadı avına dönmeye başladı."

Ve bir anda atladığım şeyin ne olduğunu anladım. Bütün gün kafamı kurcalamış, zihnimin gerisinden bana seslenip durmuştu, ama ben diğer olaylar yüzünden buna dikkat edemeyecek kadar dağılmıştım. Dedektif Basso bana kayıp bir şey olup olmadığını sormuştu. Ve şimdi bir şeyin eksik olduğu kafama dank ediyordu. Önceki akşam Elliot'la ilgili

haber kupürünü şifoniyerimin üzerine bırakmıştım. Fakat bu sabah –emin olmak için hafızamı yokladım– gitmişti. Kesinlikle gitmişti.

"Aman Tanrım!" dedim. "Elliot dün gece evime girdi. Giren oydu! Makaleyi çaldı." Makale tamamen görünebilir bir yerde olduğuna göre, Elliot'ın, odamı beni korkutmak –ve büyük ihtimalle o makaleyi bulduğum için cezalandırmak– için birbirine kattığı ortadaydı.

"Vay canına. *Ne?*" dedi Vee.

Koç yanımda durdu ve, "Sorun nedir?" diye sordu.

Vee de, "Evet, sorun ne?" diye araya girdi. Koç'un arkasından bana bakıp gülüyordu.

"Şey, öznenin nabzı yok görünüyor," derken Vee'nin bileğine sağlam bir çimdik attım.

Koç, Vee'nin nabzını ararken, o kendini yelpazeliyor ve bayılır gibi hareketler yapıyordu. Koç gözlerini benimkilere çevirdi ve gözlüklerinin üzerinden bakarak, "İşte burada, Nora," dedi. "Güçlü ve gayet yüksek hızda atıyor. Öznenin beş dakika boyunca, konuşmak da dâhil her tür aktiviteden uzak durduğundan emin misin? Nabzı beklediğim kadar yavaş değil."

Vee araya girdi. "Özne konuşmama adımıyla problem yaşadı. Ayrıca özne, kaya sertliğindeki laboratuvar masasının üzerinde sakinleşmekte bir hayli zorlandı. Özne, yeni öznenin Nora olması için rolleri değişmeyi önermek istiyor." Vee sağ koluyla beni tuttu ve doğruldu.

Koç, "Beni partnerlerinizi seçmenize izin verdiğime pişman etmeyin," dedi.

Vee tatlı bir sesle, "Siz de beni bugün okula geldiğime pişman etmeyin," dedi.

Koç ona uyarı dolu bir bakış attıktan sonra laboratuvar kâğıdımı aldı ve bakışlarını bomboş sayfada dolaştırdı.

"Özne biyoloji laboratuvarlarını, reçeteli sakinleştiricilerde aşırı doza kaçmaya denk görüyor," dedi Vee.

Koç düdüğünü öttürdü ve bütün sınıfın gözleri bize çevrildi.

"Patch?" dedi. "Buraya geçmenin bir sakıncası var mı? Bir partner sorunu yaşıyor gibiyiz."

Vee hızlı hızlı, "Tamamen şaka yapıyordum," dedi. "Bakın, laboratuvar görevimi hemen yerine getiriyorum."

"Bunu on beş dakika önce düşünmen gerekirdi," dedi Koç.

Vee kirpiklerini masum bir tavırla kırpıştırarak, "Lütfen beni affedin," dedi.

Koç defterini sağlam koltuğunun altına sıkıştırdı ve, "Hayır," dedi.

Vee, isteksiz adımlarla sınıfın ön tarafına doğru ilerlerken, omzunun üzerinden bana baktı ve dudak hareketleriyle, *"Üzgünüm,"* dedi.

Bir an sonra, Patch yanımdaki masanın üzerine oturdu. Ellerini dizlerinin arasında birleştirdi ve bakışlarını üzerime sabitledi.

Bakışının ağırlığıyla sinirlerimin gerildiğini hissederek, "Ne?" dedim.

Gülümsedi. "Köpek balığı derisi ayakkabıları hatırladım da. Dün gece."

Midemde o klasik, Patch-kaynaklı kıpırtıyı hissettiğimde her zamanki gibi, bunun iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şeyi mi olduğunu ayırt edemedim.

"Gecen nasıldı?" Buzları eritme girişiminde bulunurken olabildiğince doğal bir sesle konuşmaya çalışmıştım. Casusluk maceram huzursuz edici bir anı olarak aramızda sallanmaya devam ediyordu.

"İlginç. Seninki?"

"O kadar değil."

"Ev ödevi bayağı haşindi, ha?"

Benimle alay ediyordu. "Ödev yapmadım."

Bir tilkinin gülümsemesiyle, "Kimi yaptın peki?" diye sordu.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ağzım hafifçe aralık, öylece kalakalmıştım. "Bu bir ima mıydı?"

"Rakibimin ne olduğunu merak ettim sadece."

"Büyü artık."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Sen de biraz gevşe artık."

"Koç'la incecik bir buzun üzerinde yürüyorum zaten. Bu yüzden bana bir iyilik yap da şu laboratuvar çalışmasına konsantre olalım. Test öznesini oynayacak havada değilim. Senin için de bir sakıncası yoksa..." Gözlerimi masaya diktim.

"Yapamam," dedi. "Benim kalbim yok."

Kendi kendime mecazi konuştuğunu söyledim.

Masaya uzandım ve ellerimi karnıma yerleştirdim. "Beş dakika dolunca haber ver." Patch'in beni inceleyen siyah gözlerini seyretmemek için gözlerimi yumdum.

Birkaç dakika sonra, tek gözümü araladım.

"Vakit tamam," dedi Patch.

Nabzımı ölçebilmesi için bileğimin iç tarafını çevirerek uzattım.

Patch elimi tuttu. Kolumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı ve mideme bir yumruk olup oturdu.

"Öznenin nabzı, temas anında hızlandı," dedi.

"Bunu yazma," dedim. Sözüm ona sesimin kayıtsız çıkmasına çalışmıştım. Ama tam tersi, gülümsememi bastırmaya çalışıyormuşum gibi çıkmıştı.

"Koç detayları atlamamamızı istiyor."

"*Sen* ne istiyorsun?" diye sordum.

Patch gözlerini gözlerime çevirdi. İçinden sırıtıyordu. Bunu görebiliyordum.

"Bilirsin işte," dedim. "*Onun* dışında."

Okuldan sonra, randevumuz için Bayan Greene'nin odasına uğradım. Dr. Hendrickson ders saatlerinin sonunda, geçerken uğramak isteyen çocuklara sözsüz bir davet olsun diye kapısını özellikle açık bırakırdı. Şimdi koridorun bu bölümünden ne zaman geçsem, Bayan Greene'nin kapısı kapalı oluyordu. Her zaman. Üstü kapalı bir, *Rahatsız Etmeyin* iması.

Bayan Greene tıklatmamın ardından kapıyı açtı. "Nora, lütfen içeri gir. Otursana."

Bugün kutular tamamen boşalmış, ofis dekore edilmişti. Birkaç bitki daha getirmişti. Masasının arkasındaki duvarda bir dizi çerçevelenmiş botanik resmi göze çarpıyordu.

Bayan Grene, "Geçen hafta söylediklerini uzun uzun düşündüm," dedi. "Ve ilişkimizin güven ve saygı üzerine kurulmasının gerekli olduğunda karar kaldım. Sen özellikle istemediğin sürece, babandan bahsetmeyeceğiz."

"Tamam," dedim dikkatli bir şekilde. O zaman neden bahsedecektik?

"Birtakım tatsız haberler aldım," dedi. Gülümsemesi solmuş, dirseklerini masaya yaslayıp öne doğru eğilmişti. Elindeki kalemi avuçlarının arasında yuvarlıyordu. "Özel hayatını didiklemek istemiyorum, Nora, fakat Patch'le ilişkin konusunda kendimi net biçimde ifade ettiğimi sanıyordum."

Bu konuyla nereye varmaya çalıştığından çok emin değildim. "Ona özel ders vermedim," dedim. Hem ayrıca, bu onun üzerine vazife miydi?

"Cumartesi gecesi Patch seni Delphic Seaport'tan eve bırakmış. Ve sen onu içeri davet etmişsin"

Karşı çıkmamak için kendimi zor tutarak, "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Okul psikoloğunuz olarak görevimin bir kısmı size rehberlik hizmeti vermek," dedi Bayan Greene. "Lütfen bana Patch'in yanında çok ama çok dikkatli olacağına dair söz ver." Bana gerçekten söz vermemi bekler gibi bakıyordu.

"Bu biraz karmaşık bir durum," dedim. "Birlikte gittiğim arkadaşım, beni Delphic'te tek başıma bıraktı. Seçme şansım yoktu. Patch'le zaman geçirmek için fırsat kolluyor değilim." Tabii, önceki gece Bordeline'da olmam dışında. Savunmama gelince; Patch'i orada görmeyi beklememiştim. İzinli olması gerekiyordu.

Bayan Greene, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi, ama masumiyetime tam olarak inanmışa benzemiyordu. "Şimdi, bu konuyu aradan çıkardığımıza göre, bugün tartışmak istediğin başka bir konu var mı? Aklını kurcalayan herhangi bir şey?"

Ona Elliot'ın evime girdiğini söyleyecek değildim. Bayan Greene'ye hiç güvenmiyordum. Tam olarak adını koyamıyordum, ama bu kadında beni rahatsız eden bir şey vardı. Sürekli olarak Patch'in tehlikeli olduğunu ima edip nedenini söylememesinden hoşlanmıyordum. Sanki aklında bir plan var gibiydi.

Sırt çantamı yerden alıp kapıyı açarken, "Hayır," dedim.

16

Vee dolabıma yaslanmış, mor bir keçeli kalemle alçısını süslüyordu.

Koridorda aramızda hiçbir şey kalmayınca, "Selam," dedi. "Nerelerdeydin? *eZine* laboratuvarına ve kütüphaneye bile baktım."

Rahat bir tavırla, "Yeni okul psikoloğu Bayan Greene'yle görüşmem vardı," dedim, ama içimde boş ve titrek bir his vardı. Elliot'ın evime girdiğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Onu aynı şeyi bir kez daha yapmaktan ne alıkoyabilirdi ki? Ya da daha kötüsünden?

Vee, "Ne oldu?" diye sordu.

Dolabımın kilidini çevirip şifreyi girdim ve kitaplarımı değiştirdim. "İyi bir alarm sisteminin kaça patlayacağı konusunda fikrin var mı?"

"Alınma, bebeğim, ama kimsenin arabanı çalacağını sanmam."

Vee'ye karanlık bir bakış attım. "Evimden bahsediyorum.

Elliot'ın içeri bir daha girmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Vee çevresine bakındı. Boğazını temizledi.

"Ne?" dedim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Hiç. Hiçbir şey. Hâlâ bu işi Elliot'a yüklemek niyetindeysen, bu senin seçimin. Gerçi çılgın bir seçim, ama olsun."

Dolabımın kapağını çarparak kapattım; gürültüsü koridorda yankılandı. Herkes bir yana, onun bana inanması gerektiğine dair suçlayıcı tepkimi güçlükle yutup bunun yerine, "Kütüphaneye gidiyorum ve acelem var," dedim. Binadan çıkıp park alanını geçtik ve bir anda olduğum yerde kaldım. Fiat'ımı bulmak için çevreme bakındım, ama neden sonra, annemin o sabah işe giderken beni okula bıraktığını hatırladım. Vee de kolu kırık olduğu için araba kullanamıyordu.

Vee düşüncelerimi okuyarak, "Lanet olsun," dedi. "Arabasız kaldık."

Elimi güneşe siper ettim ve kısık gözlerle sokağa baktım. "Sanırım bu yürümek zorundayız demek."

"Biz değil. Sen. Ben de gelirdim, ama kütüphane sınırım haftada birden ibaret."

"Bu hafta kütüphaneye hiç gitmedin ki," diye altını çizdim.

"Evet, ama yarın gitmem gerekebilir."

"Yarın perşembe. Sen bütün hayatın boyunca, hangi perşembe ders çalıştın?"

Vee tırnağını dudağına vurarak düşünceli bir tavır takın-

dı. "Hangi çarşamba çalıştım?"

"Hatırladığım kadarıyla hiçbir çarşamba."

"Gördün mü bak? Gidemem. Geleneklere uymaz."

Yaklaşık otuz dakika sonra, kütüphanenin ana girişine çıkan basamakları tırmanıyordum. İçeri girince ödevimi ikinci plana ittim ve doğruca, "Kinghorn İdamı" hakkında daha fazla bilgi edinmek için interneti tarayacağım medya laboratuvarına daldım. Pek bir şey bulamadım. İlk başlarda bolca abartılı haber yapılmıştı, ama intihar notunun ortaya çıkmasından ve Elliot'ın serbest bırakılmasından sonra, dikkatler başka konulara kaymıştı.

Portland'ı ziyaret etme zamanı gelmişti. Arşivlenmiş haber kupürlerini karıştırarak daha fazlasını öğrenemeyecektim, ama belki kaynağından bilgi toplamak konusunda daha şanslı olabilirdim.

İnternetten çıkıp annemi aradım.

"Bu akşam dokuzda evde olmam şart mı?"

"Evet, neden?"

"Otobüsle Portland'a gitmeyi düşünüyordum."

Bana, *Deli olduğumu düşünüyor olmalısın*, kahkahalarından biriyle karşılık verdi.

"Kinghorn Hazırlık Okulu'ndaki öğrencilerle röportaj yapmam gerek," dedim. "Araştırdığım bir proje için." Yalan değildi. Yani tam olarak. Tabii evimize zorla girilmesini ve bunu takip eden polis ziyaretini ondan gizlemenin ağır yükü altında eziliyor olmasam işim çok daha kolay olabilirdi. Ona söylemeyi düşünmüştüm, ama ağzımı her açtığımda, kelime-

ler yok olup gidiyordu. Hayatta kalma mücadelesi veriyorduk. Annemin gelirine ihtiyacımız vardı. Ona Elliot'tan bahsetmem hâlinde, anında istifa edeceğinden emindim.

"Şehre tek başına gidemezsin. Yarın okul var ve birazdan hava kararacak. Ayrıca sen oraya varana kadar öğrenciler çoktan gitmiş olurlar."

Derin bir iç çektim. "Tamam, birazdan evde olurum."

"Seni alacağıma söz verdiğimi biliyorum, ama ofiste takılıp kaldım." Arka planda kâğıt hışırtılarını duyunca, onu telefonu çenesinin altına sıkıştırmış ve kabloyu çevresine birkaç defa dolamış hâliyle hayal ettim. "Yürümeni rica etsem, çok şey mi istemiş olurum?"

Hava hemen hemen serindi; benimse kot ceketim ve iki bacağım vardı. Yürüyebilirdim. Bu plan kafamda çok daha mantıklı görünüyordu, çünkü eve kadar yürüme fikri içimi bir tuhaf yapıyordu. Fakat geceyi kütüphanede geçirmek dışında başka bir seçenek de göremiyordum.

Birinin adımı seslendiğini duyduğumda, kütüphanenin kapısından çıkmak üzereydim. Arkama dönünce, Marcie Millar'ın aramızdaki mesafeyi kapattığını gördüm.

"Vee'nin başına gelenleri duydum," dedi. "Gerçekten çok üzücü. Demek istediğim, ona kim saldırır ki? Tabii, bilirsin işte, belki de başka şansları yoktu. Belki de kendilerini savunmak zorunda kaldılar. Karanlık ve yağmurluymuş diye duydum. Vee'yi bir geyikle karıştırmak zor olmasa gerek. Ya da bir ayı. Bir bufalo. Gerçekten, iri yarı her tür hayvan olabilir."

"Tanrım, seninle konuşmak çok güzeldi, ama yapmayı

tercih edeceğim bir yığın şey var. Elimi çöp kovasına sokmak gibi mesela." Çıkışa doğru yürüdüm.

Marcie peşimden ayrılmayarak, "Umarım hastane yemeklerinden uzak durmuştur," dedi. "Yağ oranları yüksekmiş diye duydum. Çok kilo almayı kaldıramaz."

Hışımla döndüm. "Bu kadarı yeter. Tek kelime daha edersen, ben..." İkimiz de bunun boş bir tehdit olduğunu biliyorduk.

Marcie yapmacık bir sırıtışla, "Ne yaparsın?" diye sordu.

"Kokarca," dedim.

"Geyik."

"Sürtük."

"Ucube."

"Anoreksik domuz."

Marcie bir elini dramatik bir tavırla kalbine bastırarak arkaya doğru sendeledi ve, "Vay canına," dedi. "Alınmış gibi mi yapmam gerekiyor? Şuna ne dersin? Bu haber bayatladı artık. Ben en azından kendimi kontrol etmeyi biraz olsun biliyorum."

Kapıda duran güvenlik görevlisi, boğazını temizledi. "Pekâlâ, ayrılın bakalım. Ya işinizi dışarıda halledersiniz ya da ikinizi de ofisime götürür, anne ve babalarınızı ararım."

"Ona söyle," dedi Marcie parmağıyla beni işaret ederek. "Burada kibarlık etmeye çalışan benim. Bana sözlü olarak saldırdı. Ben sadece arkadaşı için geçmiş olsun dileğimi bildiriyordum."

"*Dışarı* dedim."

Marcie, ismiyle bütünleşen zehirli gülümsemesiyle, "Üniforma sana çok yakışmış," dedi.

Güvenlik görevlisi başıyla kapıyı işaret etti. "Çıkın buradan." Ama sesi hiç de aksi değildi.

Marcie kıvırtarak kapıya yürüdü. "Benim için kapıyı açabilir misin? Ellerim dolu da..." Oysa elinde sadece bir kitap vardı. O da karton kapaklıydı.

Görevli özürlü düğmesine bastı ve kapılar otomatik olarak iki yana açıldı.

"Ah, teşekkürler," dedi Marcie ona bir öpücük göndererek.

Peşinden gitmedim. Gitsem ne olurdu emin değildim, ama sonrasında pişman olacağım bir şey yapabilecek kadar olumsuz duyguyla doluydum. Hakaretler savurup kavga etmek bana yakışmazdı. Muhatabım Marcie Millar değilse tabii.

Geri döndüm ve kütüphaneden içeri girdim. Asansörlere varınca metal kafesin içine adım atıp bodrum katının düğmesine bastım. Marcie'nin uzaklaşması için birkaç dakika bekleyebilirdim, ama ikinci bir çıkış yolu biliyordum ve onu denemeye karar vermiştim. Beş sene önce şehir, halk kütüphanesini Old Town Coldwater'daki tarihi bir binaya taşımaya karar vermişti. Eski tuğla bina 1850'lerden kalmaydı ve üst kısmında romantik bir kubbe ile denizden gelen gemileri izlemek için açılmış küçük bir teras yer alıyordu. Ne yazık ki binanın kendine ait bir park yeri olmadığı için, kütüphaneyi karşısındaki adalet sarayının garajına bağlayan bir yer altı tü-

neli açılmıştı. Garaj artık her iki binaya da hizmet veriyordu.

Asansör gürültüyle durunca indim. Tünel, açık mor renginde ışıklar saçan floresan lambalarla aydınlatılmıştı. Ayaklarımı yürümeye ikna etmem biraz zaman aldı. Zihnim birden babamın öldüğü geceye dair düşüncelerle dolmuştu. O gece onun da karşımda uzanan kadar ıssız ve karanlık bir tünelde olup olmadığını merak ediyordum.

Kendi kendime, *Toparlan,* dedim. *O rastgele bir şiddet olayıydı. Son bir seneyi, bütün karanlık ara sokaklar, karanlık odalar ve karanlık dolaplar üzerine paranoya üretmekle geçirdin. Hayatının bundan sonraki kısmını kafana bir tabanca doğrultulacağı korkusuyla yaşayamazsın ya.*

Korkunun sadece zihnimde olduğunu ispatlamayı kafama koyarak tünel boyunca ilerlemeye başladım. Beton zeminde ayakkabılarımın yumuşak seslerini duyabiliyordum. Sırt çantamı sol omzuma geçirip, eve yürüyüşümün ne kadar süreceğini hesaplamaya giriştim. Alacakaranlık çöktüğüne göre, tren rayları arasından geçip kestirmeden gitmenin ne kadar doğru olacağına karar vermek güçtü. Düşüncelerimi sürekli canlı ve meşgul tutarsam, gittikçe artan endişeme yoğunlaşacak zamanım kalmazdı.

Tünel sona erdi ve tam karşımda karanlık bir silüet belirdi.

Adımım havada kalmış, kalp atışlarım hızlanmıştı. Patch siyah bir tişört, bol bir kot pantolon ve metal burunlu çizmeler giymişti. Bakışları oyunun kurallarına aldırmadığını anlatır gibiydi. Gülümsemesi huzur bulmak için fazla kurnazcaydı.

Yüzüme düşen bir tutam saçı arkaya iterken, "Burada ne

arıyorsun?" diye sordum. Gözlerim, yer üstüne doğru uzanan araç çıkışına kaymıştı. Tam karşıda olduğunu biliyordum, ama tepedeki floresan lambaların bir kısmı çalışmıyordu ve net bir görüş yakalamak imkânsızdı. Patch'in aklında tecavüz, cinayet ya da başka kötü niyetli aktiviteler varsa, beni daha uygun bir yerde köşeye sıkıştıramazdı.

Patch bana doğru hareket edince geri çekildim. Sırtım bir arabaya yaslandı ve şansımı denemeye karar verdim. Arka tarafa dolandım ve arabayı aramıza alarak, Patch'in karşısına dikildim.

Patch arabanın üzerinden bana baktı. Kaşlarını kaldırmıştı.

"Sorularım var," dedim. "Hem de bir sürü."

"Hangi konuda?"

"Her konuda."

Dudakları kıvrıldı; gülümsememek için kendisiyle mücadele ettiğine emindim. "Eğer cevaplarım kabul edilmezse var gücünle çıkışa mı koşacaksın?" Başıyla garajın çıkışını işaret ediyordu.

Planım buydu. Aşağı yukarı. Patch'in benden daha hızlı olduğu gerçeği de dâhil, birkaç eksiği saymazsak tabii.

"Soruları duyalım," dedi.

"Bu gece kütüphanede olacağımı nereden bildin?"

"İyi bir tahmin gibi geldi."

Patch'in buraya içgüdülerine dayanarak geldiğine bir an bile inanmadım. Bu çocuğun neredeyse yırtıcı sayılabilecek bir tarafı vardı. Silahlı Kuvvetler varlığından haberdar olsa, onu işe almak için elinden geleni yapardı.

Patch soluna doğru atıldı. Hamlesine, arabanın arka tarafına doğru kaçarak karşılık verdim. Patch durup bekleyince, ben de aynısını yaptım. Şimdi o arabanın burnunda, bense kuyruk kısmındaydım.

"Pazar öğleden sonra neredeydin?" diye sordum. "Vee'yle alışverişteyken beni takip ettin mi?" Patch kar maskeli adam olmayabilirdi, ama bu, onun yakın zamanda gerçekleşen rahatsız edici olaylar silsilesine karışmadığı anlamına gelmezdi. Benden bir şey saklıyordu. Tanıştığımız ilk günden beri. Hayatımın son normal gününün kaderin ağlarını ördüğü o gün olması tesadüf müydü? Hiç sanmıyordum.

"Hayır. Bu arada, nasıl gitti? Bir şeyler alabildiniz mi?"

"Belki," dedim. Gafil avlanmıştım.

"Belki derken?"

O günü düşündüm. Vee ve ben ancak Victoria's Secret'a kadar gidebilmiştik. Siyah dantelli sutyene otuz dolar harcamıştım, ama o konuya girmeye hiç niyetim yoktu. Bunun yerine, takip edildiğim hissinden başlayıp Vee'yi yolun kenarında, vahşi bir saldırıya kurban gitmiş hâlde buluşuma kadar o öğleden sonra olanları aktardım.

Sözümü bitirince, "Eee?" diye sordum. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Hayır."

"Vee'ye ne olduğu konusunda hiçbir fikrin yok yani?"

"Bir kez daha, hayır."

"Sana inanmıyorum."

"Çünkü güven sorunun var." Ellerini arabanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Bu konuyu konuşmuştuk."

Öfkemin parladığını hissettim. Patch konuyu bir kez daha saptırmıştı. Spot ışığı onun üzerinde parlayacağına, yeniden bana çevrilmişti. Hakkımda her türlü bilgiye –özel olanlar dâhil– sahip olduğunun hatırlatılmasından özellikle hoşlanmıyordum. Şu güven sorunu gibi mesela.

Patch saat yönünde hamle yaptı. Ondan uzaklaştım, durunca ben de durdum. Yeniden hareketsiz konuma geçince, adeta bir sonraki hamlemi okumaya çalışır gibi gözlerini gözlerime dikti.

"Baş Melek Treni'nde ne oldu? Beni kurtardın mı?" diye sordum.

"Seni kurtarmış olsaydım, burada durmuş, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Yani, seni *kurtarmasaydım* burada olmazdık demek istiyorsun. Ben ölmüş olurdum."

"Ben öyle demedim."

Ne demek istediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Neden burada duruyor olmazdık?"

"Sen hâlâ burada duruyor olurdun," dedi. "Büyük olasılıkla ben olmazdım."

Neden bahsettiğini anlama fırsatı bulamadan bana doğru bir hamle daha yaptı. Bu defa sağ taraftan saldırmıştı. Bir anlık kafa karışıklığıyla aramızdaki mesafenin bir kısmını kapatmasına izin verdim. Patch durmak yerine arabanın etrafını dolaştı. Bense hemen harekete geçtim ve hızla garaj çıkışına doğru koşmaya başladım.

Kolumu yakaladığında en fazla üç araba boyu ilerleyebilmiştim. Beni hızla çevirdi ve sırtımı beton kirişe yasladı.

"Planın buraya kadarmış," dedi.

Ona dik dik baktım. Gerçi bakışlarımın ardında ciddi bir panik vardı. Dudaklarında, içinde karanlık bir niyet barındıran ve özgürce terlemek için haklı nedenlerimin olduğunu anlatan bir sırıtış belirmişti.

"Neler oluyor?" derken sesimin düşmanca çıkması için büyük çaba harcıyordum. "Nasıl oluyor da beynimin içinde senin sesini duyduğuma yemin edebiliyorum? Ve neden okula benim için geldiğini söyledin?"

"Bacaklarını uzaktan hayran olmaktan sıkılmıştım."

"Gerçeği istiyorum." Yutkundum. "Bana karşı tamamen açık olmanı hak ediyorum."

Muzip bir sırıtışla, "Tamamen açık," diye tekrarladı. "Bunun beni teşhir etmeye söz vermenle bir alakası var mı? Burada tam olarak neden bahsediyoruz?"

Neden bahsettiğimizi hatırlayamıyordum. Tek bildiğim, Patch'in bakışının özellikle seksi geldiğiydi. Göz temasını kesmem gerektiği için, bakışlarımı ellerime çevirdim. Terden parlıyorlardı. Arkama sakladım.

"Gitmem gerek," dedim. "Ödevim var."

"Orada ne oldu?" Başıyla arkada kalan asansörleri işaret etti.

"Hiç."

Onu durdurmama fırsat bırakmadan, avucumu avucuna bastırıp, ellerimizle bir kuleyi andıran bir şekil yarattı. Ardından parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni kendine kenetledi. "Boğumların bembeyaz," dedi dudakları-

nı ellerimin boğumlarında dolaştırırken. "Ve dışarı çıktığında oldukça telaşlı görünüyordun."

"Bırak beni. Ayrıca ben telaşlı falan değildim. Gerçekten. Şimdi izin verirsen, ödevim var ve..."

"Nora..." Patch adımı yumuşak, ama istediği şeyi elde etmekte kararlı bir tonla telaffuz etmişti.

"Marcie Millar'la kavga ettim." Bu itirafın nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Patch'e içime açılan yeni bir pencere vermek, istediğim son şeydi. Sesime bir miktar bıkkınlık katarak, "Tamam mı?" diye sordum. "Tatmin oldun mu? Şimdi beni rahat bırakır mısın, lütfen?"

"Marcie Millar mı?"

Parmaklarımı çözmeye çalıştım, ama Patch'in başka bir fikri vardı.

İmalı bir sesle, "Marcie'yi tanımıyor musun?" diye sordum. "İlk olarak, Coldwater Lisesi öğrencisi olduğun düşünülünce, buna inanması güç. İkincisi de Y kromozomu taşıyorsun."

"Bana şu kavgadan bahset," dedi.

"Vee'ye şişko dedi."

"Ve?"

"Ben de ona anoreksik domuz dedim."

Patch sırıtmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. "Hepsi bu mu? Yumruk falan yok yani? Isırmak, tırmıklamak ya da saç çekmek falan?"

Gözlerimi kıstım.

"Sana kavga etmeyi öğretmemiz mi gerekecek, Melek?"

"Ben kavga edebilirim." Attığım yalana rağmen, başımı dik tuttum.

Bu defa sırıtışını gizleme zahmetine girmedi.

"Hatta boks dersi aldım." *Kickboks*. Spor salonunda. Bir kez.

Patch hedef olarak elini havaya kaldırdı. "Vur bakalım. Gücün yettiğince."

"Ben... anlamsız şiddet taraftarı değilim."

"Burada yalnızız." Patch'in çizmeleri ayakkabılarımın burnuna değiyordu. "Benim gibi biri, senin gibi bir kızdan istifade edebilirdi. Bana neyin var neyin yok göster bakalım."

Bir adım geri çekilince, Patch'in siyah motosikleti görüş alanıma girdi.

"Seni eve bırakayım," dedi.

"Yürüyeceğim."

"Geç oldu. Üstelik karanlık."

Haklıydı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin.

Ama içimde bir halat çekme yarışı başlamıştı. Eve yürüyerek gidebileceğimi düşünmek büyük aptallıktı. Ve şimdi iki kötü karar arasında sıkışmıştım. Ya Patch'le gidecektim ya da dışarıda daha kötüsüyle burun buruna gelme riskini alacaktım.

"Beni bırakmayı teklif etmenin tek nedeni, bu şeyden ne kadar hoşnutsuz olduğumu biliyor olmanmış gibi geliyor." Sinirle içimi çektim, kaskı başıma geçirdim ve Patch'in arka-

sına bindim. Ona bu kadar sokulmam tamamen benim hatam sayılmazdı; oturma yerinin geniş olduğu söylenemezdi.

Patch durumdan bir hayli hoşnut olduğunu belirten bir ses çıkardı. "Benim aklıma birkaç neden daha geliyor."

Garajın içinde hızla ilerledi ve motoru çıkışa sürdü. Çıkışta kırmızı beyaz bir bariyer ile otomatik bir bilet gişesi vardı. Patch'in makineye para atacak kadar yavaşlayıp yavaşlamadığını merak ederken, motoru usulca durdurup ona iyice yaslanmama neden oldu. Makineye para attıktan sonra motoru yukarıda kalan sokağa sürdü.

Patch motosikletini çiftliğin araç yolunda durdurdu. İnerken dengemi kaybetmemek için ona sıkı sıkı tutundum. Kaskını geri uzattım.

"Beni bıraktığın için teşekkürler," dedim.

"Cumartesi gecesi ne yapacaksın?"

Anlık bir duraksama. "Her zamankiyle randevum var."

Bu cevap ilgisini çekmişe benziyordu. "Her zamanki?"

"Ev ödevi."

"İptal et."

Çok daha rahatlamış hissediyordum. Patch sıcak ve güçlüydü ve harika kokuyordu. Nane ve koyu renk, zengin toprak gibi. Eve giden yolda üzerimize atlayan olmamıştı ve çiftlik evinin alt katındaki ışıklar yanıyordu. Sabahtan beri ilk kez güvende hissediyordum.

Tabii Patch'in beni karanlık bir tünelde köşeye sıkıştırma-

sı ve beni izliyor olma olasılığı bambaşka bir hikâyeydi. Belki de sandığım kadar güvende değildim.

"Yabancılarla çıkmam," dedim.

"Akıllıca bir hareket. Seni beşte alırım."

17

Bütün cumartesi soğuk bir yağmurla geçti ve ben pencerenin kenarına oturup damlaların camdan süzülerek çimenlerin arasında gittikçe büyüyen su birikintilerine dönüşmesini seyrettim. Kucağımda *Hamlet*'in sayfaları kıvrılmış bir kopyası, kulağımın arkasında bir kalem ve ayaklarımın dibinde boş bir sıcak çikolata fincanı vardı. Okuma-anlama sorularının bulunduğu kâğıt, Bayan Lemon'ın iki gün önce dağıttığı boş hâliyle sehpanın üzerinde duruyordu. Bu her zaman için kötü bir şeydi.

Annem otuz dakika önce yoga dersi için çıkmıştı. Patch'le olan randevumu ona haber vermek için birkaç farklı yol denemiş ve sonunda hiçbirini dile getiremeden çıkıp gitmesine seyirci kalmıştım. Kendi kendime bunun önemli bir mesele olmadığını, on altı yaşında olduğumu, evden ne zaman ve neden çıkacağıma karar verebileceğimi söyleyip duruyordum, ama gerçek şu ki, çıktığımı ona söylemem gerekiyordu. Harika. Şimdi bütün gece suçluluk duygumu da yanımda taşıyacaktım.

Holdeki sarkaçlı saat 16:30'u vurunca, kitabı büyük bir memnuniyetle bir kenara attım ve üst kata, yatak odama koştum. Günün büyük kısmını ödevler ve günlük angaryalar arasında koşturarak geçirmiştim ve bu sayede zihnimi bu akşamki buluşmadan uzak tutmayı başarmıştım. Şimdi artık sayılı dakikalar kala, gergin bekleyiş her şeyin üstüne çıkmıştı. Düşünmeyi istesem de istemesem de, Patch'le yarım kalan bir işimiz vardı. Son öpüşmemiz yarıda kesilmişti. O öpücüğün öyle ya da böyle bir sonuca bağlanması gerekecekti. Bir sonuca bağlanmasını istediğimden şüphem yoktu, ama bunun bu gece olmasına hazır olduğumdan emin değildim. Üstüne üstlük Vee'nin, *Patch'ten uzak dur,* uyarısı zihnimin gerisinde kırmızı bayrak misali dalgalanıp duruyordu.

Tuvalet masamın üzerindeki aynanın karşısına geçtim ve kendimi incelemeye başladım. Makyajım minimum seviyedeydi; sadece küçük bir rimel rötuşu yapmıştım. Saçlarım biraz fazla horozibiği gibiydi, ama bu yeni bir haber değildi ki... Dudaklarıma biraz ruj iyi gelebilirdi. Nemli bir parlaklık vermek için alt dudağımı ıslattım. Bu bana, Patch'le kıyısından döndüğümüz öpücüğü iyiden iyiye hatırlatmıştı ve gayriihtiyari bir sıcaklığın bütün vücuduma yayıldığını hissettim. Kıyısından dönülmüş bir öpüşme bu etkiyi yaratıyorsa, tam bir öpücük kimbilir neler yapabilirdi? Aynadaki yansımam gülümsedi.

Küpe denerken kendi kendime, "Abartılacak bir şey yok," dedim. İlk çift büyük, sallantılı ve turkuaz rengiydi... ve fazla zorlamaydı. Onları bir kenara koyup damla biçimimdeki topazları denedim. Daha iyi. Patch'in kafasındaki planın ne olduğunu merak ediyordum. Akşam yemeği? Si-

nema? Umursamaz bir tavırla aynadaki görüntüme baktım ve, "Daha çok biyoloji çalışma randevusu gibi bir şey olacak," dedim. "Sadece biyoloji ya da ders çalışmak olmayacak."

Dar kot pantolonumu ve babetlerimi giydim. Belime doladığım mavi ipekli şalı, son moda sırtı açık bir bluz yaratmak için göğsümden geçirip ensemde bağladım. Saçlarımı kabartırken kapı vuruldu.

Merdivenlerden uçarcasına inerken, "Geliyorum!" diye seslendim.

Holdeki aynada son bir kontrol yaptıktan sonra kapıyı açtım ve karşımda, koyu renk trençkotları içinde verandada dikilen iki adam buldum.

Dedektif Basso polis rozetini yüzüme tutarak, "Nora Grey," dedi. "Yine karşılaştık."

Sesimi bulmam birkaç saniyemi aldı. "Burada ne arıyorsunuz?"

Başını yana yatırdı. "Ortağım Dedektif Holstijic'i hatırlıyorsunuzdur. İçeri girip size birkaç soru sormamızda herhangi bir sakınca var mı?" İzin ister gibi bir hâli yoktu. Aslına bakarsanız sözleri kulağa hemen hemen tehditmiş gibi geliyordu.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken, "Sorun nedir?" diye sordum.

Dedektif Basso, "Annen evde mi?" diye sordu.

"Yogada. Neden? Neler oluyor?"

Ayaklarını silip içeri girdiler.

"Çarşamba akşamı, kütüphanede Marcie Millar'la ara-

nızda ne geçtiğini bize anlatabilir misin?" Dedektif Hosltijic kanepeye yerleşmişti bile. Dedektif Basso hâlâ ayaktaydı ve şöminenin üzerindeki aile fotoğraflarını inceliyordu.

Kelimelerin anlam kazanması biraz zamanımı aldı. Kütüphane. Çarşamba akşamı. Marcie Millar.

"Marcie iyi mi?" Marcie için kalbimde sıcak ve şefkatli bir yer barındırmıyor olmam sır değildi. Ama bu, başının belaya girmesini ya da herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmasını isteyeceğim anlamına gelmezdi. Hele aynı belanın içinde ben de varmışım gibi görünüyorsa.

Dedektif Basso ellerini kalçalarına dayadı. "İyi olmadığını düşünmenin nedeni?"

"Marcie'ye bir şey yapmadım."

Dedektif Holstijic, "İkiniz hangi konuda tartışıyordunuz?" diye sordu. "Kütüphane güvenliği işlerin kızıştığını söyledi."

"Öyle değildi."

"Nasıldı peki?"

Konunun orada kalacağını umarak, "Birbirimize bir iki hakaret ettik," dedim.

"Ne tür hakaretler?"

"Aptalca yakıştırmalar," diye karşılık verdim.

"O yakıştırmaları duymam gerekecek, Nora."

"Ben ona anoreksik domuz dedim." Yanaklarım yanıyordu ve hissettiğim aşağılanma sesime yansımıştı. Durum bu kadar ciddi olmasaydı, daha acımasız, daha tehditkâr bir şeyler uydurabilmek isterdim. Ve tabii biraz daha anlamlı kaçacak bir şeyler...

Bakıştılar.

"Onu tehdit ettin mi?" Soru, Dedektif Holstijic'ten gelmişti.

"Hayır."

"Kütüphaneden sonra nereye gittin?"

"Eve."

"Marcie'nin peşine takıldın mı?"

"Hayır. Dediğim gibi, eve geldim. Bana Marcie'ye ne olduğunu söyleyecek misiniz?"

Dedektif Basso, "Buna tanıklık edebilecek kimse var mı?" diye sordu.

"Biyoloji partnerim. Beni kütüphanede gördü ve eve bırakmayı teklif etti."

Tek omzumu odaya açılan Fransız tarzı kapıya yaslamıştım. Dedektif Bosso yürüdü ve diğer kanadın önünde, tam karşımda aynı pozisyonu aldı. "Şu biyoloji partneri kimmiş, bir dinleyelim."

"Bu nasıl bir soru?"

Ellerini iki yana açtı. "Çok basit bir soru. Ama daha açık olmamı istiyorsan, onu da yapabilirim. Ben lisedeyken sadece ilgilendiğim kızları evlerine bırakmayı teklif ederdim. İşi bir adım daha ileri götürelim. Şu biyoloji partnerinle ilişkiniz ne düzeyde? Sınıf dışında yani..."

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

Dedektif Basso'nun ağzının tek tarafı havaya kalktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Erkek arkadaşına Marcie Millar'ı dövdürdün mü?"

"Marcie dövülmüş mü?"

Yaslandığı kapıdan doğruldu ve keskin bakışlarını gözlerimin içine dikerek tam karşımda durdu. "Yoksa ona, onun gibi kızlar çenelerini kapalı tutmadıkları zaman neler olacağını mı göstermek istedin? Biraz hırpalanmayı hak ettiğini mi düşündün? Okuldayken Marcie gibi çok kız tanıdım. Aranıyorlar, değil mi? Yoksa Marcie de aranıyor muydu, Nora? Biri çarşamba akşamı onu fena pataklamış ve bence sen, söylediğinden fazlasını biliyorsun."

Yüzüme bir şekilde yansıyacaklarından korkarak düşüncelerimi bastırmaya çalışıyordum. Dövüldüğü akşam Patch'e Marcie'den yakınmış olmam belki sadece bir tesadüftü. Ama belki de değildi.

Dedektif Holstijic, "Erkek arkadaşınla konuşmamız gerekecek," dedi.

"O benim erkek arkadaşım değil, biyoloji partnerim."

"Şu anda buraya gelmek üzere yolda olabilir mi?"

Dürüst olmam gerektiğini biliyordum. Ama iyice düşününce, Patch'in Marcie'ye zarar verebileceğini kabul edemezdim. Marcie dünyanın en şeker insanı değildi ve bir avuç dolusundan fazla düşman edinmişti. Bu düşmanların birkaçı saldırganlaşma kapasitesine sahipti, evet, ama Patch onlardan biri değildi. Gereksiz yere birilerini dövmek onun tarzı değildi. "Hayır," dedim.

Dedektif Bosso gergin bir gülümsemeyle, "Cumartesi akşamını evde geçirmek için mi bu kadar giyinip süslendin?" diye sordu.

Cüret edebileceğim en soğuk ses tonuyla, "Onun gibi bir şey," dedim.

Dedektif Holstijic trençkotunun cebinden bir not defteri çıkarıp açtı ve kaleminin arkasına bastı. "Adına ve telefon numarasına ihtiyacımız olacak."

Dedektiflerin evden ayrılmasından on dakika kadar sonra, kaldırıma siyah bir Jeep Commander yanaştı. Patch yağmurun altında koşar adımlarla verandaya çıktı. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon, çizmeler ve füme rengi bir tişört vardı.

Kapıyı açınca, "Yeni araban mı?" diye sordum.

Bana gizemli bir gülümsemeyle baktı ve, "Birkaç akşam önce bilardoda kazandım," dedi.

"Birileri *arabasını* mı bahse yatırmış?"

"Pek mutlu olduğunu söyleyemem. Önümüzdeki dönemde karanlık ara sokaklardan uzak durmaya özen göstereceğim."

"Marcie Millar'ı duydun mu?" Sorumun onu şaşırtmasını umarak pat diye söylemiştim.

"Hayır. Ne olmuş?" Cevabı çok kolay vermişti. Bunun büyük ihtimalle gerçeği söylediği anlamına geldiğini düşündüm. Ne yazık ki yalanlar söz konusu olduğunda, Patch bana amatör biri gibi görünmüyordu.

"Biri onu pataklamış."

"Yazık."

"Kimin yapmış olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

Sesimdeki endişeyi hissetmişse bile, belli etmedi. Arkasındaki parmaklığa yaslandı ve düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Hayır."

Kendime bir şey sakladığını düşünüp düşünmediğimi sordum. Ama yalanları çözmek güçlü yanlarımdan biri değildi. Çok fazla tecrübem yoktu. Genelde güvendiğim insanlarla birlikte takılırdım... Genelde.

Patch, cipi Bo'nun Oyun Salonu'nun arkasına park etti. Sıranın önüne gelince, kasiyer gözlerini önce Patch'e, sonra bana dikti. Bakışları bağlantı kurmaya çalışır gibi bir ileri bir geri gidip geldi.

Patch bankoya üç onluk bırakırken, "Ne oldu?" diye sordu.

Kasiyer dikkatli bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimi, kollarının ön kısmındaki her santimetrekareyi kaplayan küf yeşili dövmelerinden alamadığımı fark etmişti. Bir sakız ya da tütün parçasını alt dudağının diğer tarafına kaydırdı ve, "Bir şeye mi bakıyorsun?" diye sordu.

"Dövmelerinizi..." diye başlayacak oldum, sivri köpek dişlerini ortaya çıkardı.

Aramıza güvenli bir mesafe koyduğumuzdan emin olunca, Patch'e, "Benden hoşlandığını sanmıyorum," dedim.

"Bo kimseden hoşlanmaz."

"Bo, hani şu Bo'nun Oyun Salonu'ndaki Bo mu?"

"Bo'nun Oyun Salonu'ndaki küçük Bo. Büyük Bo birkaç sene önce öldü."

"Nasıl?" diye sordum.

"Bar kavgası. Aşağıda."

Cipe kaçmak ve park yerinden tekerlekleri inleterek uzaklaşmak için dayanılmaz bir istekle dolmuştum.

"Güvende miyiz?" diye sordum.

Patch yan yan baktı. "Melek."

"Sadece sordum."

Aşağıda, bilardo salonu aynı ilk geldiğim geceki gibi görünüyordu. Siyaha boyanmış tuğla duvarlar. Salonun ortasında kırmızı keçeden bilardo masaları. Çevreye serpiştirilmiş poker masaları. Tavanı boydan boya kaplayan, alçak, raylı lambalar. Havayı ağırlaştıran yoğun puro kokusu.

Patch merdivenlere en uzak masayı seçti. Bardan iki 7UP aldı ve kapaklarını tezgâhın kenarına vurarak açtı.

"Daha önce hiç bilardo oynamadım," diye itiraf ettim.

"Bir isteka seç." Duvara monte edilmiş isteka rafını işaret ediyordu. Bir tanesini alıp bilardo masasına taşıdım.

Patch gülümsemesini silmek ister gibi elini ağzının üzerinden geçirdi.

"Ne?" dedim.

"Bilardoda sayı turu yapamazsın."

Kafamı salladım. "Sayı turu yok. Anladım."

Gülümsemesi iyice yayıldı. "İstekayı beyzbol sopası gibi tutuyorsun."

Elime baktım. Haklıydı. Gerçekten de beyzbol sopası tutar gibiydim. "Böyle rahat oluyor."

Arkama geçti, ellerini kalçalarıma koyup beni masanın önüne getirdi. Kollarını iki yanımdan uzatıp istekayı tuttu.

Sağ elimi birkaç santim yukarıya çekip, "İşte böyle," dedi. Sol elimi tutup baş ve işaret parmaklarımla bir halka oluştururken, "Ve... böyle," diye devam etti. Sonra sol elimi, bir tripod gibi bilardo masasının üzerine yerleştirdi. İstekanın ucunu halkanın içinden ve orta parmağımın boğumunun üzerinden geçirdi. "Belden eğil."

Ensemde Patch'in yakıcı nefesiyle masanın üzerine eğildim. İstekayı geri çekti ve halkanın içinden kaydırdı.

Masanın diğer ucuna üçgen biçiminde yerleştirilmiş topları işaret ederek, "Hangi topa vurmak istiyorsun?" diye sordu. "Ön taraftaki sarı iyi bir seçim olur."

"En sevdiğim renk kırmızı."

"O zaman kırmızı olsun."

Patch istekayı geri çekti, bilardo topunu hedef aldı ve ileri itip halkadan geçirerek, bana vuruş pratiği yaptırdı.

Önce bilardo topuna, sonra da masanın daha ötesinde üçgen biçiminde bir arada duran toplara gözlerimi kısarak baktım. "Hedeften biraz şaşmış durumdasın," dedim.

Gülümsediğini hissettim. "Nesine?"

"Beş dolar."

Başını hafifçe salladığını hissettim. "Ceketine."

"Ceketimi mi istiyorsun?"

"Çıkarmanı istiyorum."

Kolum ileri doğru savruldu, isteka parmaklarımın arasından kayıp topa çarptı. Top, ileri doğru atıldı ve sabit kırmı-

zıya çarpıp üçgeni, toplar dört bir yana yuvarlanacak şekilde dağıttı.

"Pekâlâ," diyerek kot ceketimi sıyırdım. "Belki birazcık etkilenmişimdir."

Patch şaldan bozma bluzumu süzüyordu. Gözleri gece yarısı okyanusu kadar siyah, yüz ifadesi dalgındı. "Hoş," dedi. Ardından masanın çevresini dolaştı ve topların dağılışını incelemeye başladı.

"Beş dolarına bahse girerim ki mavi çizgili olanı deliğe sokamazsın," dedim. O topu özellikle seçmiştim, çünkü beyaz topla arasında bir yığın renkli top vardı.

Patch, "Paranı istemiyorum," dedi. Göz göze geldik; yanağında küçücük bir gamze belirmişti.

İç sıcaklığım bir derece daha arttı.

"Ne istiyorsun peki?" diye sordum.

Patch istekasını masaya indirdi, bir vuruş yapıp beyaz topu harekete geçirdi. Beyaz topun hareket gücü önce düz yeşile, sonra sekiz numaraya aktarıldı ve nihayet çizgili maviyi ceplerden birine itti.

Gergin gülüşümü saklamak için parmaklarımı çıtlatmaya başladım. Bu asla yenemediğim kötü bir alışkanlıktı. "Pekâlâ, sanırım biraz etkilenmenin ötesine geçtim."

Patch hâlâ masaya eğilmiş hâldeydi; başını kaldırıp bana baktı. Bakışı tenimi ısıttı.

Ağırlığımı diğer bacağıma verme dürtüme direnerek, "Bahis konusunda anlaşmamıştık," dedim. İsteka ellerimin arasında biraz kayganlaşmıştı. Elimi çaktırmadan bacağıma sildim.

Sanki yeterince terlemiyormuşum gibi, Patch, "Bana borçlusun," dedi. "Bir gün tahsilata geleceğim."

Güldüm, ama bu duyulacak bir gülüş değildi. "Rüyanda," dedim.

Merdivenlerde güçlü ayak sesleri duyuldu. Atmaca burunlu, kabarık mavi-siyah saçlı, uzun boylu, incecik bir adam aşağı inmişti. Önce Patch'e baktı. Sonra gözlerini bana çevirdi. Yüzünde tembel bir gülümseme belirdi, bize doğru yürüdü ve bilardo masasının kenarına bıraktığım 7UP kutusunu kafasına dikti.

"Affedersiniz, sanırım o..." diyecek oldum.

Elinin tersiyle ağzını kurularken, "Bana göze bu kadar hoş göründüğünden bahsetmemiştin," dedi Patch'e. Ağır bir İrlanda aksanıyla konuşuyordu.

"Ona da senin göze ne kadar kaba göründüğünü söylemedim," dedi Patch. Ağzı, sırıtma öncesi gevşeme aşamasındaydı.

Adam bilardo masasında yanıma yaslandı ve elini yana doğru uzattı. "Adım Rixon, tatlım," dedi.

İstemeye istemeye elini tuttum. "Benimki de Nora."

"Burada bir şeye mani olmuyorum ya?" Rixon'ın soran bakışları ben ve Patch arasında gidip geliyordu.

Patch, "Evet," derken ben aynı anda, "Hayır," dedim.

Birden Rixon şakalaşır gibi Patch'in üzerine atıldı. İkisi birlikte yere serildiler, yuvarlanmaya ve birbirlerine yumruk atmaya başladılar. Boğuk gülüşmeler, tene temas eden yumruklar ve yırtılan kumaş sesleri sonrasında, Patch'in çıplak

sırtı görüş alanıma girdi. Boydan boya iki kalın yara izi vardı. Böbreklerinin üzerinde başlıyor ve kürek kemiklerinde sona eriyordu. Baş aşağı çevrilmiş bir V görüntüsü çiziyordu. İzler o kadar acayipti ki, az kalsın dehşetle nefesimi tutacaktım.

Rixon, "Hey, kalk üstümden," diye çıkıştı.

Patch doğruldu. Ayağa kalkarken, yırtık tişörtü iki yana açıldı. Tişörtü çekip çıkardı ve köşedeki çöp kutusuna fırlattı. Rixon'a, "Bana tişörtünü ver," dedi.

Rixon bana muzip bir tavırla göz kırptı. "Sen ne dersin, Nora? Ona bir tişört vermeli miyiz?"

Patch öne doğru bir hamle yapınca, Rixon'ın elleri omuzlarına kalktı.

"Sakin ol bakalım," diyerek geri çekildi. Sweatshirt'ünü çıkarıp Patch'e uzattı. Üzerine oturan beyaz bir tişörtle kalmıştı.

Patch sweatshirtü başından geçirip, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olacak kadar sert karın kaslarının üzerine indirirken Rixon bana döndü. "Takma adını nasıl aldığını sana anlattı, değil mi?"

"Efendim?"

"Sevgili dostumuz Patch, burada bilardo işine girmeden önce İrlanda usulü çıplak el boksuyla ilgileniyordu. Pek de iyi değildi doğrusu." Rixon başını salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, tamamen acınacak bir hâli vardı. Pek çok gecemi onu yamalayarak geçirdim ve kısa bir süre sonra herkes ona Patch diye hitap etmeye başladı. Ona boksu bırakmasını söyledim, ama beni dinlemedi."

Patch bana baktı ve bir altın madalyalı bar dövüşçüsü gü-

lümsemesi gönderdi. Sırıtışı tek başına yeterince korkunçtu zaten, ama sert görüntüsünün altında bir arzu notası taşıyordu. Aslına bakarsanız, notadan fazlası vardı. Koskoca bir arzu senfonisi demek daha yerinde olacaktı.

Patch başını merdivenlere doğru yatırdı ve bana elini uzattı. "Haydi, gidelim buradan."

Midem dizlerime doğru yuvarlanırken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Görürsün."

Basamakları tırmanırken Rixon bana seslendi. "Bu adamla bol şans, tatlım!"

18

Patch dönüş yolunda Topsham çıkışından saptı ve Androscoggin Nehri'nin kıyısındaki tarihî Topsham kâğıt değirmeninin yanına park etti. Bir zamanlar değirmen, ağaç posasını kâğıda dönüştürmede kullanılırdı. Şimdiyse binanın yan tarafındaki büyük tabelada FOK MAYALAMA LTD. yazıyordu. Nehir, her iki tarafından yükselen olgun ağaçlarıyla geniş ve çalkantılıydı.

Yağmur yağmaya devam ediyordu ve karanlık etrafı sarmıştı. Eve annemden önce dönmem gerekiyordu. Ona dışarı çıkacağımı söylememiştim, çünkü... şey, gerçek şuydu ki, Patch, annelerin gülümseyeceği türden bir çocuk değildi. Ev kilitlerinin değiştirilmesine sebep olacak türden biriydi.

"Yiyecek bir şeyler alabilir miyiz?" diye sordum.

Patch sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "Özel bir arzun var mı?"

"Hindi etli sandviç. Ama turşu olmasın. Ah, bir de, mayonez istemem."

Yüzeye tam olarak ulaşamayan gülümsemelerinden birine layık görülmüştüm. Bu gülümsemelere sık sık hak kazanır gibiydim. Bu defa onu böyle gülümsetecek ne söylediğimi anlamamıştım.

"Elimden geleni yaparım," diyerek arabadan indi.

Anahtarı kontakta, ısıtıcıyı açık bırakmıştı. Birkaç dakika boyunca akşamımızı zihnimde yeniden canlandırdım. Sonra kafama Patch'in cipinde yalnız olduğum dank etti. Onun özel alanında yalnızdım.

Patch'in yerinde olsaydım ve üst düzey sır özelliği taşıyan bir şeyler saklasaydım, bunları odama, okuldaki dolabıma, hatta sırt çantama bile saklamazdım. Bunların her biri bir ön uyarı olmadan el konulabilecek ya da aranabilecek yerlerdi. Saklayacağım şey her neyse, onu sofistike bir alarmı olan, parlak, siyah cipime saklamayı yeğlerdim.

Emniyet kemerimi çözdüm ve ayağımın dibindeki ders kitabı yığınını kurcalamaya başladım. Patch'in sırlarından birini açığa çıkarma düşüncesi ağzımın gizemli bir gülümsemeyle çarpılmasına neden olmuştu. Bulmayı özellikle umduğum herhangi bir şey yoktu; okul dolabının ya da e-postasının şifresine razıydım. Paspasın üzerine saçılmış eski ödevleri ayağımla karıştırırken, bitmiş çam kokulu bir araba parfümü, AC/DC'nin *Highway To Hell*[16] albümü, kurşun kalem artıkları ve çarşamba 22:18'de kesilmiş bir 7-Eleven fişi buldum. Özellikle şaşırtıcı ya da herhangi bir şeyi açığa çıkaracak bir şey yoktu.

Torpido gözünü açtım ve arabanın kullanım kılavuzu ve

16 (İng.) Cehenneme Giden Otoyol. (yay. n.)

diğer resmî evrakları karıştırdım. Bir krom ışıltısı dikkatimi çekti ve parmak uçlarım metale sürtündü. Metal bir fener çıkardım ve düğmesine bastım. Hiçbir şey olmadı. Fenerin biraz fazla hafif olduğunu düşünerek alt kısmını çevirdim ve beklediğim gibi, pilinin olmadığını gördüm. Patch'in çalışmaz hâldeki bir feneri torpidoda neden sakladığını merak etmiştim. Gözlerim fenerin ucunda kuruyup kalmış paslı bir sıvı kalıntısına takılmadan önce, aklımdan geçen son düşünce buydu.

Kan.

Büyük bir dikkatle, feneri torpidodaki yerine bıraktım ve kapağı kapattım. Kendi kendime bir fenerin üzerinde kan lekesi bırakabilecek çok şey olduğunu söylüyordum. Mesela feneri yaralı bir elle tutmak, ölü bir hayvanı yolun kenarına itmek... ya da bir bedene, derisini parçalayana dek tekrar tekrar vurmak.

Küt küt atan bir kalple, önüme çıkan ilk sonuca vardım. Patch yalan söylemişti. Marcie'ye o saldırmıştı. Çarşamba gecesi beni eve bırakmış, motosikletini ciple değiş tokuş etmiş ve Marcie'yi aramaya çıkmıştı. Ya da belki yolları tesadüfen kesişmişti ve anlık bir dürtüyle hareket etmişti. Her hâlükârda, Marcie zarar görmüş, polis işin içine girmişti. Ve Patch suçluydu.

Mantıken bunun fazla hızlı bir çıkarım yaparak sonuca atlamak olduğunu biliyordum, ama duygusal açıdan, riske atacağım şeyler geri çekilip tekrar düşünmeme zaman bırakmayacak kadar büyüktü. Patch'in korkutucu bir geçmişi ve çok, pek çok sırrı vardı. Eğer bu sırların arasında anlamsız

ve acımasız şiddet de varsa, arabasında dolaşırken güvende olduğum söylenemezdi.

Ufuk çizgisi uzakta çakan bir şimşekle aydınlandı. Patch restorandan çıktı ve bir elinde kahverengi bir kesekâğıdı, diğerinde iki gazozla arabaya doğru koştu. Sürücü tarafına dolaşıp cipe bindi. Beyzbol şapkasını çıkardı ve saçlarındaki yağmur sularını silkeledi. Koyu renk dalgaları her taraftan ortaya çıkmıştı. Kahverengi kesekâğıdını bana uzattı. "Bir tane hindili sandviç, mayonezsiz, turşusuz ve kolay yutmanı sağlayacak bir içecek."

Sakin bir sesle, "Marcie Millar'a sen mi saldırdın?" diye sordum. "Gerçeği istiyorum, şimdi."

Patch, 7UP'ını dudaklarından indirdi. Bakışları benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Torpidodaki fener. Açıkla."

"Torpido gözünü mü karıştırdın?" Sesi sıkılmış gibi değildi, ama pek eğleniyormuş gibi de çıkmıyordu.

"Fenerin üzerinde kurumuş kan lekesi var. Polis bugün evime geldi. Benim olaya karıştığımı düşünüyorlar. Marcie çarşamba gecesi saldırıya uğramış. Sana, ona tahammül edemediğimi söylememden hemen sonra."

Patch kesik bir kahkaha attı, ama gülüşünde mizahtan eser yoktu. "Marcie'yi pataklamak için feneri kullandığımı düşünüyorsun."

Koltuğunun arkasına uzandı ve büyük bir silah çıkardı. Çığlık attım.

Bana doğru eğildi ve eliyle ağzımı kapattı. "*Paintball* silahı," dedi. Sesi buz gibiydi.

Bir silaha, bir Patch'e bakarken gözlerimdeki akların çok daha fazla göründüğünü hissediyordum.

"Bu hafta başında *paintball* oynadım," dedi. "Bu konuyu aştığımızı sanıyordum."

"Bu... bu, fenerin üzerinde neden kan olduğunu açıklamaz."

"Kan değil," dedi. "Boya. Bayrağı ele geçirme oyunu oynuyorduk."

Bakışlarım fenerin durduğu torpidoya çevrildi. Fener... bayraktı. Rahatlama, aptallık ve Patch'i suçladığım için duyduğum vicdan azabı birbirine karışmıştı. Boş boş, "Ah," dedim. "Üzgünüm." Ama üzülmek için biraz geç kalmışa benziyordum.

Patch ön camdan karşıya bakıyor ve hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Sessizliği sinirini biraz olsun atmak için kullanıyor olabileceğini düşündüm. Ne de olsa biraz önce onu saldırıyla itham etmiştim. Berbat hissediyordum, ama zihnim doğru özrü uyduramayacak kadar karışmış durumdaydı.

"Marcie'yi tarif edişine bakılırsa, hâlihazırda yeterli miktarda düşmanı varmış gibi görünüyor."

Gergin havayı dağıtmak için, "Vee'yle benim listenin en başında olduğumuza eminim," dedim, ama tam olarak şaka yapıyor da sayılmazdım.

Patch cipi çiftlik evinin önüne çekip motoru durdurdu. Beyzbol şapkası gözlerine kadar inmişti, fakat gülümser gibiydi. Dudakları yumuşak ve pürüzsüzdü; gözlerimi onlardan ayır-

makta zorlanıyordum. Ama en çok, beni affetmiş gibi görünmesine minnettardım.

"Bilardo yeteneğin üzerinde çalışmamız gerekecek, Melek," dedi.

"Bilardo demişken..." Boğazımı temizledim. "Hani şu sana borçlandığım şeyi... Ne zaman ve nasıl tahsil edeceğini bilmek isterdim."

"Bu gece değil." Gözlerini gözlerime dikmiş, tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Rahatlama ile hayal kırıklığı arasında kalmıştım. Ama hayal kırıklığı daha ağır basıyordu.

Patch, "Burada senin için bir şey var," dedi. Koltuğunun altına uzandı ve kırmızıbiber baskılı beyaz bir kesekâğıdı çıkardı. Borderline'ın yemek paketi. Aramıza koydu.

"Bu ne için?" diye sorarken kesekâğıdının içine göz attım. Ne olabileceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Açsana."

Kesekâğıdının içinden kahverengi bir kutu çıkardım ve kapağını kaldırdım. Bu, içine Delphic Seaport Eğlence Parkı'nın minyatürünün hapsedildiği bir kar küresiydi. Pirinç teller dönme dolaba, bükülmüş ipler hız trenine dönüştürülmüştü. Uçan halı yolculuğu için mat metal levhalar kullanılmıştı.

"Çok güzel," dedim. Patch'in bana hediye alma zahmetine girmesi bir yana, beni düşünmüş olmasına bile şaşırmıştım doğrusu. "Teşekkürler. Ciddiyim. Bayıldım."

Yuvarlak cama dokundu. "Bu, Baş Melek Treni'nin elden geçirilmeden önceki hâli." Dönme dolabın arkasına, Baş Melek Treni'nin tepelerini ve vadilerini oluşturan ince bir tel kıv-

rılmıştı. Kırık kanatlı bir melek, en yüksek noktada, başı eğik ve gözleri olmadan aşağı bakıyordu. "Birlikte bindiğimiz o akşam, gerçekte ne oldu?" diye sordum.

"Bilmek istemezsin."

"Söylersen beni öldürmek zorunda mı kalırsın yoksa?" Kısmen şaka yapıyordum.

Patch ön camdan dışarı bakarak, "Yalnız değiliz," dedi.

Başımı kaldırınca, ön kapıda duran annemi gördüm. Kapıdan çıktı ve cipe doğru yürümeye başladı.

Kar küresini kutusuna yerleştirirken, "Bırak bütün konuşmayı ben yapayım," dedim. "Tek kelime etme! Bir tane bile!"

Patch arabadan indi ve benim tarafıma dolaştı. Annemle araç yolunun ortasında buluştuk.

Gülümseyerek –gerçi pek rahat bir gülümseme sayılmazdı–, "Dışarı çıkacağını bilmiyordum," dedi. Bu, *Sonra konuşacağız*, diyen türden bir gülümsemeydi.

"Biraz son dakikada gerçekleşen bir olaydı," diye açıkladım.

"Yoga çıkışı hemen eve geldim." Devamını dile getirmesine gerek yoktu. *Benim şansım, senin şanssızlığın.* Dersten sonra arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye gitmesini ummuştum. On seferin dokuzunda giderdi. Dikkatini Patch'e çevirdi. "Sonunda tanıştığımıza sevindim. Görünüşe bakılırsa, kızım büyük bir hayranın."

Az ve öz bir tanıştırma merasiminin ardından Patch'i uğurlamak üzere ağzımı açtım, fakat annem benden önce davrandı. "Ben Nora'nın annesiyim. Blythe Grey."

"Bu da Patch." Kibar giriş cümlelerine derhâl son verecek bir şeyler düşünebilmek için beynimi yokluyordum. Ama aklıma gelen tek şey, *Yangın var!* diye çığlık atmak ya da nöbet geçiriyormuşum gibi numara yapmak oldu. Her nedense, her iki seçenek de Patch ile annemin sohbetine göğüs germekten daha küçültücü görünüyordu.

"Nora yüzücü olduğunu söyledi," dedi annem.

Patch'in yanımda sarsılarak güldüğünü duydum. "Yüzücü mü?"

"Okul takımında mısın, yoksa şehir liginde mi yüzüyorsun?"

Patch bana sorgulayıcı bir bakış atarak, "Daha çok spor olsun diye," dedi.

"Spor olsun diye yüzmek de iyidir," dedi annem. "Nerede yüzüyorsun? Şehir havuzunda mı?"

"Ben daha çok dış mekânların adamıyımdır. Nehirler... göller."

"Soğuk olmuyor mu?"

Patch bu soru karşısında irkildi. Neyi kaçırdığımı merak ettim. Bu sohbette sıra dışı görünen hiçbir şey yoktu. Ve bu konuda annemin tarafını tutmak durumundaydım. Maine sıcak, tropikal iklimli bir yer değildi. Yaz ayları bile dışarıda yüzmek için fazla soğuktu. Patch gerçekten dışarıda yüzüyorsa ya deliydi ya da ağrı eşiği çok yüksekti.

"Pekâlâ!" Kısa sessizlikten istifade ederek araya girdim. "Patch'in gitmesi gerekiyor." Dudaklarımı oynatarak, "*Git!*" dedim.

"Çok güzel bir cip," dedi annem. "Ailen mi aldı?"

"Kendim aldım."

"İyi bir işin olsa gerek."

"Boderline'da komi olarak çalışıyorum."

Patch olabildiğince az şey söylüyor ve büyük bir özenle kendini gizemin gölgesinde tutuyordu. Benim yanımda olmadığı zamanlarda nasıl bir hayatının olduğunu merak ediyordum. Zihnimin gerilerinde, korkutucu geçmişini düşünmekten kendimi alamıyordum. Şu ana kadar derin ve karanlık sırlarını keşfetmenin hayalini kuruyordum, çünkü hem kendime hem de Patch'e onu çözecek güçte olduğumu ispatlamak istiyordum. Ama şimdi sırlarını onun bir parçası oldukları için öğrenmek istiyordum. Ve rutin olarak bunu inkâr etmeye çabalasam da, ona karşı bir şeyler hissediyordum. Onunla vakit geçirdikçe bu duyguların gelip geçici türden olmadığını daha iyi anlıyordum.

Annem kaşlarını çattı. "Umarım işin derslerine mani olmuyordur. Şahsen, lise öğrencilerinin eğitim yılı içinde çalışmamaları gerektiğine inanıyorum. Yeterince uğraşınız var zaten."

Patch gülümsedi. "Hiç sorun olmadı."

Annem, "Genel not ortalamanı sorabilir miyim?" dedi. "Yoksa kabalık mı olur?"

Takmadığım bir saate bakarak, "Tanrım, saat bir hayli geç oldu," dedim. Annemin bu konuda bu kadar gergin olmasına inanamıyordum. Bu kötüye işaretti. Tek bir anlamı olabilirdi: Patch'le ilgili ilk intibası korktuğumdan daha kötüydü. Bu bir tanışma değil, mülakattı.

Patch, "İki nokta iki," dedi.

Annem bakakalmıştı.

Aceleyle, "Şaka yapıyor," dedim. Patch'i cipe doğru çaktırmadan ittim. "Patch'in yapacak işleri var. Gidecek yerleri. Oynayacak bilardosu..." Elimi ağzıma örttüm.

Annem kafası karışmış gibi, "Bilardo mu?" dedi.

"Nora, Bo'nun Oyun Salonu'ndan bahsediyor," dedi Patch. "Ama şimdi oraya gitmiyorum. Halletmem gereken bir iki işim var."

Annem, "Bo'nun yerine hiç gitmedim," dedi.

"Hiç heyecan verici değil," dedim. "Hiçbir şey kaçırmamışsın."

Annem hafızasında kırmızı bir bayrak dalgalanmış gibi, "Bekle," dedi. "Kıyıdaki oyun salonu değil mi o? Delphic Seaport'un orada? Birkaç sene önce Bo'nun yerinde bir kurşunlama olayı yaşanmamış mıydı?"

Patch, "Şimdi eskisine göre çok daha derli toplu," dedi. Ona gözlerimi kısarak baktım. Benden önce davranmıştı. Oysa ben Bo'nun şiddet geçmişi konusunda düpedüz yalan söylemeye hazırlanıyordum.

Annem afallamış bir sesle, "İçeri gelip bir dondurma yemek ister misin?" diye sordu. Kibarlık etmek ve beni içeri çekip kapıyı sürgülemek arasında kararsız kalmış gibi görünüyordu. Davetin cazibesini azaltmak için, "Sadece vanilyalı dondurmamız var," diye ekledi. "Gerçi birkaç haftalık oldu, ama..."

Patch başını salladı. "Gitmeliyim. Belki bir dahaki sefere.

Tanıştığımıza sevindim, Blythe."

Sohbetteki duraksamayı işaret olarak aldım ve konuşmalarının kötünün iyisi olmasından büyük bir rahatlama duyarak, annemi ön kapıya doğru çektim. Ancak o birden döndü.

"Nora ve sen bu akşam ne yaptınız?" diye sordu.

Patch bana baktı ve kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Topsham'de bir şeyler yedik," dedim telaşla. "Sandviç ve kola. Tamamen zararsız bir akşamdı."

Sorun, Patch'e hissettiklerim konusunda aynı şeyi söyleyemeyecek olmamdı.

19

Kar küresini kutusunda bıraktım ve kutuyu da dolabımın iç kısmına, babamdan arakladığım baklava desenli kazak yığının arkasına sakladım. Hediyeyi Patch'in önünde açtığımda Delphic gözüme ışıltılı ve güzel görünmüştü. Işık, tellerin üzerinde gökkuşağı efekti yaratıyordu. Ancak yatak odamda tek başımayken eğlence parkı gözüme uğursuz görünmüştü. Bedensiz ruhlar için ideal bir kamp. Ayrıca içinde gizli bir kamera olmadığından tam olarak emin değildim.

Rahat bir hırka ve çiçekli pijama altımı giydikten sonra, Vee'yi aradım.

"Eee?" dedi. "Nasıl gitti? Belli ki seni öldürmemiş... İyi bir başlangıç."

"Bilardo oynadık."

"Sen bilardodan nefret edersin."

"Bana birkaç atış gösterdi. Şimdi ne yaptığımı bildiğim için o kadar kötü gelmiyor."

"Hayatının başka birkaç alanında daha sana atışlar gösterebileceğine eminim."

"Hımm..." Normal şartlarda bu yorumu en azından yanaklarımın kızarmasına neden olabilirdi. Fakat bunun için fazla ciddi bir havadaydım. Kendimi düşünmeye vermiştim.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum, ama Patch bende güven uyandırmıyor," dedi Vee. "Hâlâ şu kar maskeli adamla ilgili kâbuslar görüyorum. Kâbuslarımdan birinde maskesini çekip attı. Bil bakalım, altından kim çıktı? Patch. Şahsen ona dolu bir silah muamelesi yapman gerektiğini düşünüyorum. Onda normal olmayan bir şeyler var."

Benim konuşmak istediğim de buydu işte.

"Bir insanın sırtında V biçiminde bir yara izi olmasına ne neden olur?" diye sordum.

Anlık bir sessizlik oldu.

Vee, "Seni ucube!" diye bağırdı. "Onu çıplak mı gördün? Nerede oldu bu? Cipinde mi? Evinde mi? Senin odanda mı?"

"Onu çıplak falan görmedim. Bir tür kazaydı."

"Elbette. Bu bahaneyi daha önce de duymuştum."

"Sırtında kocaman, baş aşağı duran V şeklinde bir yara izi var. Sence de biraz acayip değil mi?"

"Tabii ki acayip. Ama burada Patch'ten bahsediyoruz. Adamın birkaç vidası gevşek. Vahşi bir tahminde bulunacağım ve... Çete savaşı diyeceğim. Hapishane izleri? Birinin çarpıp kaçmasından kalma sürüklenme yarası?"

Beynimin bir kısmı Vee'yle konuşmamızı takip ediyordu, ama bilinçaltına yönelik diğer kısmı çoktan yoldan çıkmıştı. Hafızam, Patch'in bana Baş Melek Treni'ne binmem için meydan okuduğu geceye dönmüştü. Vagonların yan taraflarındaki ürkütücü ve tuhaf resimleri gözümde canlandırdım. Bir meleğin kanatlarını yırtan boynuzlu canavarları hatırlıyordum. Bir zamanlar meleğin kanatlarının olduğu yerdeki siyah, tepe taklak olmuş V'yi.

Az kalsın telefonu düşürüyordum.

Vee'nin konuşmayı ilerlettiğini ve cevabımı beklediğini fark edince, "Özür dilerim," dedim. "Ne demiştin?"

Kelimelerin üzerine basa basa tekrarladı. "Sonra ne oldu? Dünyaya dön, Nora. Detaylara *ihtiyacım* var. Burada ölüyorum."

"Bir kavgaya girdi ve tişörtü yırtıldı. Hikâyenin sonu. Sonra ne oldu diye bir şey yok."

Vee derin bir nefes aldı. "Ben de bundan bahsediyorum ya. İkiniz birlikte dışarı çıkıyorsunuz ve o kavgaya karışıyor, öyle mi? Derdi ne bu çocuğun? İnsandan çok hayvan sanki."

Zihnimde, melek resimlerindeki izlerle Patch'in sırtındaki izler arasında mekik dokuyordum. Her iki iz de siyah meyankökü rengindeydi ve kürek kemiklerinden böbreklere kadar iniyor ve inerken de dışa doğru kıvrılıyordu. Kendi kendime Baş Melek Treni'ndeki resimlerle, Patch'in yara izlerinin kusursuz benzerliğinin ürkütücü bir tesadüften ibaret olmasının mümkün olduğunu söyledim. Patch'inkiler gibi yara izlerine sayısız şey neden olabilirdi. Vee'nin de söylediği gibi çete kavgaları, hapishane yaraları, araba çarpmasıyla

oluşan izler... Ne yazık ki bütün bu bahaneler yalan gibi geliyordu. Sanki gerçek, gözlerini dikmiş bana bakıyordu, ama ben onun bakışına karşılık verecek kadar cesur değildim.

Vee, "Melek miydi?" diye sordu.

Silkinerek kendime geldim. *"Ne?"*

"Melek gibi miydi, yoksa kötü çocuk imajına sadık mı kaldı? Çünkü, dürüst olalım... Hikâyenin hiçbir-girişimde-bulunmadı versiyonuna inandığımı söyleyemem."

"Vee? Kapatmam gerek" Sesim örümcek ağlarıyla bezeli gibiydi.

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Telefonu ben büyük vurgunla ilgili detayları alamadan kapatacaksın."

"Buluşmamızda ve sonrasında hiçbir şey olmadı. Annem bizi evin önünde karşıladı."

"Şaka yapıyorsun!"

"Patch'ten hoşlandığını hiç sanmıyorum"

"Hadi canım!" dedi Vee. "Kimin aklına gelirdi?"

"Seni yarın ararım, tamam mı?"

"Tatlı rüyalar, bebek."

Düşük ihtimal, diye düşündüm.

Vee'yle telefonu kapattıktan sonra annemin evdeki çalışma odasına gittim ve eski model IBM'imizin düğmesine bastım. Oda küçük, tavanı eğimliydi. Odadan çok, bir çatı aralığına benziyordu. 1970'lerden kalma soluk turuncu perdelerin örttüğü bulanık bir pencere yan avluya bakıyordu. Odanın sadece yüzde otuzluk bir bölümünde tamamen ayakta durabiliyordum. Diğer yüzde yetmişte, saçlarımın üst kısmı

tavandaki açık kirişlere sürtünüyordu. O kısımdan da çıplak bir ampul sarkıyordu.

On dakika kadar sonra bilgisayar güvenli çevirmeli ağdan internete bağlandı ve *Google*'ın arama kutucuğuna "melek kanat yaraları" yazdım. Parmağımı bir süre *enter* tuşunun üzerinde tuttum. Tuşa dokunduğum anda, Patch'in insan olmadığı ihtimalini ciddiye aldığımı itiraf etmek zorunda kalacakmışım gibi geliyordu.

Enter'a bastım ve kendimi bu işten vazgeçirmeden, ilk bağlantıya tıkladım.

CENNETTEN KOVULMUŞ MELEKLER: ÜRKÜTÜCÜ GERÇEK

Cennet Bahçesi'nin yaratılışı sırasında, melekler, Havva ile Âdem'i gözetmek üzere yeryüzüne gönderilmişlerdi. Kısa süre sonra, bazı melekler gözlerini bahçe duvarlarının ötesindeki âleme diktiler. Kendilerini dünya nüfusunun gelecek hükümdarları olarak gördüler ve güç, para ve hatta insan soylu kadınların peşine düştüler.

Cennet Bahçesi'nin kapılarını açarak, birlikte Havva'yı baştan çıkarıp Yasak Meyve'yi yemeye ikna ettiler. Bu ciddi günahın ve görevlerini terk etmelerinin cezası olarak Tanrı, melekleri kanatlarından etti ve onları sonsuza dek dünyaya sürgün etti.

Kalbim deli gibi çarparak, aradaki birkaç paragrafı atladım.

Kovulmuş melekler, *İncil*'de insan bedenlerini ele geçiren kötü ruhlarla (ya da şeytanlarla) aynı şeydir. Kovulmuş Melekler taciz ve kontrol edebilecekleri bedenler aramak üzere dünyayı dolaşırlar. Zihinlerine doğrudan düşünceler ve görüntüler ileterek insanları kötülük yapmaları için baştan çıkarırlar. Kovulmuş bir melek bir insanı kötülüğe meylettirmeyi başarabilirse, o insanın bedenine girip kişiliğini ve davranışlarını etki altına alabilir.

Bununla birlikte, kovulmuş bir meleğin bir insan vücudunu ele geçirmesi ancak İbrani takviminin Heşvan ayında mümkün olabilir. "Acı ay" olarak da bilinen Heşvan, hiçbir Yahudi bayramının ya da orucun olmadığı, kutsal sayılmayan bir aydır. Kovulmuş melekler Heşvan ayındaki yeni ay ile dolunay arasındaki süreçte, gruplar hâlinde insan bedenlerini istila ederler.

Okumayı bitirdikten sonra bakışlarım birkaç dakika boyunca ekranda takılı kaldı. Hiçbir düşüncem yoktu. Bir tane bile. Sadece içimde arapsaçına dönmüş bir duygu karmaşası vardı. Bunun içinde soğuk, panikle beslenmiş bir hayret ve kötü bir şeyler olacağı önsezisi de vardı.

İstem dışı bir ürperti beni kendime getirdi. Patch'in normal iletişim yollarını aşıp, tıpkı makalede anlatılan düşmüş melekler gibi doğrudan zihnime fısıldadığından emin olduğum birkaç olayı hatırladım. Bu bilgiyi Patch'in sırtındaki izlerle karşılaştırınca... Patch'in cennetten kovulmuş bir melek olması mümkün müydü? Bedenimi ele geçirmek mi istiyordu?

Makalenin geri kalan kısmını hızla geçtim, ama daha da tuhaf bir şeyle karşılaşınca yavaşladım.

> Bir insan soyluyla cinsel ilişkiye giren düşmüş melekler, Nefil adı verilen insanüstü bir varlık meydana getirirler. Nefilim ırkı, kötü ve doğal olmayan bir ırktır ve dünyada yaşamamaları gerekmektedir. Her ne kadar pek çok kişi Nuh zamanındaki Tufan'ın yeryüzünü Nefilim'den arındırma amaçlı olduğunu düşünse de, bu melez ırkın tamamen yok olup olmadığını ya da düşmüş meleklerin o zamandan bu zamana insanlarla çiftleşmeye devam edip etmediklerini kesin olarak bilmemiz imkânsızdır. Üremeye devam etmeleri mantıklı göründüğüne göre, Nefilim ırkının yeryüzünde hâlen var olması olasıdır.

Sandalyemi geri ittim. Okuduğum her şeyi zihnimdeki bir dosyaya tıkıştırdım ve bir kenara kaldırdım. Dosyanın kapağına da ÜRKÜTÜCÜ mührü vurdum. Şu anda bunu düşünmek istemiyordum. İçini daha sonra karıştırırdım. Belki.

Cep telefonum cebimde çalmaya başlayınca yerimden sıçradım.

"Avokadoların sarı olduğuna mı, yoksa yeşil olduğuna mı karar vermiştik?" Vee'ydi. "Bugünkü yeşil meyve kotamı doldurdum, ama sen avokadoların sarı olduklarını söylersen, işe koyulacağım."

"Süper kahramanlara inanır mısın?"

"Tobey Maguire'ı *Örümcek Adam*'da gördükten sonra, evet. Ve tabii bir de Christian Bale var. Tamam, daha yaşlı,

ama acayip seksi. Beni kılıç savuran ninjaların elinden kurtarmasına seve seve izin verirdim."

"Ben ciddiyim."

"Ben de öyle."

"Kiliseye en son ne zaman gittin?" diye sordum.

Sakızını şişirip patlattığını duydum. "Pazar."

"Sence *İncil* doğru mu? Yani demek istediğim, gerçek mi?"

"Bence Papaz Calvin çok seksi. Yani kırk küsur yaş için. Sanırım bu kadarı dinî inancımı özetlemek için yeterli."

Telefonu kapatınca odama gidip yatağıma girdim. Ani üşümemden kurtulmak için üzerime fazladan bir battaniye daha aldım. Oda mı soğuktu, yoksa bu buz gibi his içimden mi kaynaklanıyordu; emin değildim. Düşmüş melek, insanları ele geçirmek ve Nefilim gibi uğursuz terimler ben uykuya dalana dek etrafımda dans edip durdular.

20

Bütün gece dönüp durdum. Rüzgâr çiftlik evini çevreleyen açık arazilerde var gücüyle esiyor, pencerelere toz toprak savuruyordu. Birkaç defa kiremitlerin çatıdan kayarak kenardan düşmelerinin sesiyle uyandım. Pencere çerçevelerinin tıkırtısından, gıcırdayan yatağıma kadar her şey beni uykumdan sıçrattı.

Saat altı gibi pes ettim ve kendimi yataktan dışarı sürükleyip sıcak bir duş almak için paytak adımlarla koridorda ilerledim. Ardından odamı temizledim. Dolabım dolu görünüyordu; sonuç olarak sepeti üç kucak dolusu kirli çamaşırla doldurdum. Ön kapı vurulduğunda, bir sepet dolusu yıkanmış çamaşırla merdivenleri tırmanıyordum. Kapıyı açınca karşımda Elliot'ı buldum.

Üzerinde bir kot pantolon, dirseklerine kadar sıvadığı eski tarz, kareli bir gömlek, gözünde güneş gözlükleri vardı. Kafasına bir Red Sox şapkası takmıştı. Dışarıdan bakıldığında

tam bir Amerikalı'ydı, ama ben daha fazlasını biliyordum ve içimdeki ani adrenalin salgısı bunu doğruladı.

Üstünlük taslayan bir ses tonuyla, "Nora Grey," dedi. Kapının pervazına yaslanıp sırıttı. Nefesinde ekşi bir alkol kokusu duydum. "Son zamanlarda başıma bela açıp duruyorsun."

"Burada ne arıyorsun?"

Arkama, evin içine doğru baktı. "Ne yapıyor gibi görünüyorum? Konuşmak istiyorum. Beni içeri davet etmeyecek misin yoksa?"

"Annem uyuyor. Onu uyandırmak istemem."

"Annenle tanışmadık." Bunu söyleyiş şeklindeki bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etmişti.

"Üzgünüm, bir şeye mi ihtiyacın var?"

Gülümsemesi yarı çirkef, yarı aşağılayıcıydı. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi, Nora Grey?"

Cevap vermek yerine kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Elini kalbine bastırdı ve geriye doğru sendeledi. "Ah. İşte *buradayım*, Nora. Seni sıradan biri olduğuma ve bana güvenebileceğine ikna etmek için son bir çaba sarf ediyorum. Beni yüzüstü bırakma."

"Dinle, Elliot, benim..."

Yumruğunu evin içine doğru uzattı ve kabarmış boya parçalarını sarsmaya yetecek bir güçle, duvar kaplamasına vurdu. "Sözümü bitirmedim!" Dili dolanıyordu. Birden başını arkaya attı ve sessizce güldü. Öne eğildi ve kanayan elini

dizlerinin arasına sıkıştırıp inledi. "On dolarına bahse girerim bu yaptığıma pişman olacağım."

Elliot'ın varlığı tenimi ürpertiyordu. Birkaç gün öncesini, onun yakışıklı ve etkileyici biri olduğunu düşündüğüm zamanları hatırladım. Nasıl o kadar aptal olabildiğimi merak ettim.

Kapıyı kapatıp kilitlemeyi düşünürken, Elliot gözlüklerini çıkardı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Boğazını temizledi. Açık açık konuşmaya başlamıştı. "Buraya sana Jules'un okulda ciddi bir stres altında olduğunu söylemeye geldim. Sınavlar, öğrenci kurulu, burs başvuruları, vesaire vesaire. Kendisi gibi davranmıyor. Birkaç günlüğüne her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı var. Dördümüz –Jules, ben, sen, Vee– bahar tatilinde kampa gitmeliyiz. Yarın Powder Horn'a doğru yola çıkar, salı öğleden sonra döneriz. Böylece Jules da stresini atma fırsatı bulur." Ağzından çıkan her kelime ürkütücü ve dikkatle prova edilmiş gibi duruyordu.

"Üzgünüm, ama planlarım var."

"İzin ver, fikrini değiştireyim. Bütün geziyi ben planlarım. Çadırları, yiyecekleri alırım. Sana ne müthiş biri olduğumu göstermeme izin ver. Sana iyi vakit geçirteceğim..."

"Sanırım gitmelisin."

Elliot elini kapının pervazına yaslayıp bana doğru eğildi. "Yanlış cevap." Gözlerindeki buğulu sersemlik bir an için yerini çarpık ve sinsi bir bakışa bırakarak kayboldu. Elimde olmadan bir adım geri çekildim. Elliot'ın içinde öldürme güdüsü olduğundan neredeyse emindim. Kjirsten'ın ölümünün onun eseri olduğundan da.

"Git, yoksa sana bir taksi çağırırım."

Elliot sinek telli kapıyı öyle sert açtı ki, kapı evin duvarına çarptı. Sabahlığımın yakasına yapıştı ve beni dışarı çekti. Ardından sırtımı duvara yaslayıp vücudunu benimkine bastırdı. "İstesen de istemesen de o kampa geleceksin."

Elinden kaçmak için çırpınırken, "Çekil üstümden!" dedim.

"Yoksa ne yaparsın?" Bu defa omuzlarımdan tuttu ve beni duvara çarptı. Dişlerim birbirine çarptı.

"Polis çağırırım." Bunu nasıl bu kadar cesurca söyleyebildiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Soluğum hızlanmış ve kesikleşmişti. Avuçlarım terliyordu.

"Çığlık atarak mı? Seni duyamazlar. Seni bırakmamın tek yolu, kampa geleceğine dair yemin etmen."

"Nora?"

Elliot da ben de annemin sesinin geldiği ön kapıya döndük. Elliot ellerini birkaç saniye daha üzerimde tuttuktan sonra, tiksinti dolu bir ses çıkardı ve beni itti. Veranda basamaklarının yarısına ulaşınca omzunun üzerinden bana baktı ve, "Bu iş burada bitmedi," dedi.

Telaşla içeri girip kapıyı kilitledim. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Sırtım kapıya dayalı hâlde aşağı doğru kaydım, içimden yükselen hıçkırığı bastırmaya çalışarak kirişteki halıya çöktüm.

Annem merdivenlerin tepesinde belirmişti. Sabahlığının kuşağını bağlıyordu. "Nora? Sorun ne? Kapıdaki kimdi?"

Gözlerimi telaşla kırpıştırdım. "Okuldan bir çocuk."

Sesimin titremesine mani olamamıştım. "O... o..." Patch'le randevum yüzünden başım yeterince beladaydı zaten. Annemin o akşam iş yerinden bir arkadaşının kızının düğün davetine katılmaya hazırlandığını biliyordum. Elliot'ın beni hırpaladığını söylersem asla gitmezdi. Bu isteyeceğim en son şey olurdu, çünkü Portland'a gidip Elliot hakkında araştırma yapmam gerekiyordu. Cılız bir suçlama kanıtı bile onu parmaklıkların arkasına atmak için yeterli olabilirdi ve bu olana kadar kendimi güvende hissetmeyecektim. Elliot'ın içinde yükselen şiddeti hissedebiliyordum ve kontrolden çıkması hâlinde neler olacağını görmek istemiyordum. "*Hamlet* notlarımı istedi," dedim düz bir sesle. "Geçen hafta sınav kâğıdımdan kopya çekmişti. Görünüşe bakılırsa bunu alışkanlık edinmek niyetinde."

"Ah, tatlım." Annem yanıma indi ve duştan çıktığımdan bu yana soğumuş nemli saçlarımı okşadı. "Neden üzüldüğünü anlayabiliyorum. İstersen ailesini arayabilirim."

Başımı salladım.

"O zaman kahvaltı hazırlayayım," dedi annem. "Git, giyin. Sen inene kadar her şeyi hazır ederim."

Cep telefonum çalmaya başladığında dolabımın önündeydim.

"Duydun mu? Dördümüz bahar tatilinde kampa gidiyoruz!" Vee tuhaf sayılacak kadar neşeliydi.

"Vee," derken sesim titredi. "Elliot bir şeyler planlıyor. Korkutucu bir şeyler. Kampa gitmek istemesinin tek nedeni bizi yalnız yakalamak. Gitmiyoruz."

"Ne demek gitmiyoruz? Şaka yapıyorsun, değil mi?

Demek istediğim, nihayet bahar tatilinde heyecanlı bir şey yapma fırsatını yakalıyoruz ve sen hayır diyorsun! Annemin tek başıma gitmeme izin vermeyeceğini biliyorsun. Her şeyi yaparım! Ciddiyim. Bir hafta boyunca bütün ödevlerini ben yaparım. Haydi ama, Nora. Tek bir kelimecik. Söyle gitsin. E'yle başlıyor."

Cep telefonumu tutan elim titremeye başlamıştı. Diğer elimle destek verdim. "On beş dakika önce Elliot sarhoş hâlde kapıma dayandı. Beni... beni fiziksel olarak tehdit etti."

Vee bir an sessiz kaldı. "Fiziksel olarak tehdit etti de ne demek?"

"Beni ön kapıdan dışarı çekti ve duvara yasladı."

"Ama sarhoştu, değil mi?"

"Bir önemi var mı?" diye çıkıştım.

"Şu aralar çok şey yaşıyor. Haksız yere bir kızın intiharına karışmakla suçlanmış ve okul değiştirmek zorunda kalmıştı. Canını yaktıysa –ki bu arada yaptığı şeyi mazur göstermeye çalışıyor değilim– belki de... yardım almaya ihtiyacı vardır. Bilirsin işte."

"Canımı yaktıysa mı?"

"Sarhoşmuş. Belki de ne yaptığını bilmiyordu. Yarın kendini berbat hissedecektir."

Ağzımı açıp kapattım. Vee'nin Elliot'ın tarafını tuttuğuna inanamıyordum. Ters bir şekilde, "Gitmem gerek," dedim. "Seninle sonra konuşuruz."

"Tamamen dürüst olabilir miyim, bebek? Kar maskeli şu adam konusunda kaygılandığını biliyorum. Benden nefret

etme, ama bu işi Elliot'tan bilmek için bu kadar çaba harcamanın nedeni, adamın Patch çıkmasını istememen. Her şeyi akla uygun hâle getirmeye çalışıyorsun ve bu beni ürkütüyor."

Nutkum tutulmuştu. "Akla uygun hâle getirmek mi? Bu sabah kapıma gelip beni duvara çarpan Patch değildi."

"Bak ne diyeceğim. Bu konuyu açmamalıydım. Unutalım gitsin, tamam mı?"

Aksi bir sesle, "Tamam," dedim.

"Ee, bugün ne yapıyorsun?"

Başımı kapıdan dışarı uzatıp anneme kulak kabarttım. Mutfaktan kâseye çarpan yumurta çırpıcının sesi geliyordu. Bir yanım, Vee'yle bir şeyler paylaşmak için bir neden göremiyordu. Ancak diğer yanım öfkeliydi ve yüzleşmek istiyordu. Planlarımı mı bilmek istiyordu? Bana uyardı. Hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değildi. "Annem Old Orchard Sahili'ndeki bir düğün davetine katılmak üzere evden çıkar çıkmaz arabaya atlayıp Portland'a gidiyorum." Düğün öğleden sonra dörtte başlıyordu ve arkasından verilecek davetle, annem en erken dokuz civarında evde olurdu. Öğleden sonramı Portland'da geçirmek ve eve ondan önce dönmek için bol bol vaktim olacaktı. "Aslında Neon'u ödünç alabilir miyim diye soracaktım. Annemin arabamla kilometre yaptığımı görmesini istemiyorum."

"Ah, Tanrım. Elliot'a casusluk yapacaksın, değil mi? Kinghorn çevresinde hafiyelik edeceksin."

"Biraz alışveriş yapıp bir şeyler yiyeceğim," derken bir taraftan da dolabımdaki askıları kaydırıyordum. Bir sweats-

hirt, kot pantolon ve kötü saç günleri ile hafta sonlarına sakladığım pembe beyaz çizgili bereyi çıkardım.

"Bu bir şeyler yeme olayı, Kinghorn Hazırlık Okulu'nun birkaç blok ötesindeki bir lokantada gerçekleşecek olabilir mi? Şu Kjirsten Soyadı Her Neyse'nin eskiden çalıştığı lokantada?"

"Hiç fena fikir değil," dedim. "Belki öyle yaparım."

"Gerçekten yemek yiyecek misin, yoksa çalışanları sorgulamakla mı yetineceksin?"

"Birkaç soru sorabilirim tabii. Neon'u alıyor muyum, almıyor muyum?"

"Tabii ki alıyorsun," dedi. "En iyi arkadaşlar ne içindir? Hatta bu küçük yolculuğa seninle geleceğim. Ama önce kamp yapmaya gideceğine söz vereceksin."

"Unut gitsin, otobüse binerim."

Telefonu kapatamadan Vee'nin şakıyan sesini duydum. "Bahar tatilini sonra konuşuruz!"

Portland'a birkaç kez gitmiş olmama rağmen, şehri pek iyi tanımıyordum. Otobüsten cep telefonum, bir harita ve kendi iç pusulamla donanmış hâlde indim. Kırmızı tuğla binalar uzun ve inceydi. Yoğun fırtına bulutlarının arasından yer yer parlayan güneşi kapatıyor ve bir tente misali sokakları gölgeliyorlardı. Bütün dükkânların verandaları ve kapılarının üzerinde eski usul tabelaları vardı. Sokaklar siyah cadı şapkası biçiminde lambalarla aydınlatılmıştı. Birkaç bloğun ardından kalabalık sokaklar ormanlık bir alana açıldı ve Kinghorn Ha-

zırlık Okulu'nun tabelasını gördüm. Ağaçların üstünden, bir katedral ve saat kulesi görünüyordu.

Kaldırımdan inmeden yürümeye devam ettim ve 32. Cadde'nin köşesini döndüm. Liman sadece birkaç blok uzaktaydı ve arada rıhtıma girerken dükkânların arkasından geçen tekneleri görebiliyordum. 32. Cadde'nin üzerinde Kör Joe'nun Lokantası'nın tabelasını gördüm. Mülakat sorularımı not ettiğim kâğıdı çıkarıp son bir kez üzerinden geçtim. Planım, resmî bir soruşturma yapıyormuşum gibi görünmemekti. Kjirsten konusunu çalışanlarla rahat bir tavırla konuşacak olursam, benden önceki bir avuç muhabirin atladıkları bilgiyi koparmam söz konusu olabilirdi. Soruları hafızama kaydettiğimi umarak, soru kâğıdını en yakındaki çöp kutusuna attım.

Ben içeri girerken kapının üzerindeki zil şıngırdadı.

Zemin, sarılı beyazlı karolarla kaplıydı ve masaların bulunduğu bölmeler deniz mavisi kumaşla kaplanmıştı. Duvarları liman resimleri süslüyordu. Kapıya yakın bir sıraya oturup ceketimi çıkardım.

Beyaz önlüğü lekelenmiş bir garson kız masama yaklaştı ve tatsız bir sesle, "Adım Whitney," dedi. "Kör Joe'nun Lokantası'na hoş geldiniz. Bugünün özel yemeği ton balıklı sandviç. Günün çorbasıysa ıstakoz çorbası." Siparişimi not etmek üzere kalemini hazırlamıştı.

"Kör Joe'nun Lokantası mı?" Kaşlarımı çattım ve parmaklarımı çeneme vurdum. "Bu isim neden bana bu kadar tanıdık geliyor?"

"Gazete okumaz mısın? Geçen ay birkaç hafta boyunca haberlerdeydik."

Ani bir uyanışla, "Ah," dedim. "Şimdi hatırladım. Bir cinayet işlendi, değil mi? Kız burada çalışmıyor muydu?"

"Kjirsten Halverson," dedi. Sabırsız bir tavırla kalemini tıklattı. "Başlangıç olarak bir kâse çorba getirmemi ister misin?"

Istakoz çorbası istemiyordum. Aslında açlıkla uzaktan yakından ilgim yoktu. "Çok zor olmalı. İkiniz arkadaş mıydınız?"

"Ah, hayır. Sipariş verecek misin, vermeyecek misin? Sana küçük bir sır vereyim. Çalışmazsam paramı alamam. Paramı alamazsam, kiramı ödeyemem."

Birden siparişimi salonun karşı tarafındaki garsonun alıyor olmasını diledim. Kısa boylu, kulaklarının arkasına kadar kel ve vücuduyla, masanın ucunda bir kutunun içinde duran kürdanları anımsatan bir tipti. Bakışları yerden bir metre yukarının üstüne çıkmıyordu. Sonrasında çok kötü hissedecek olmama rağmen tek bir dostça gülümseme, adamın Kjirsten'ın bütün hayat hikâyesini dökülmesi için yeterli olabilirdi. Whitney'ye, "Özür dilerim," dedim. "Cinayeti aklımdan çıkaramıyorum. Büyük ihtimalle artık sizin için eskimiş bir hikâyedir. Buraya bir yığın gazetecinin üşüştüğünden eminim."

Bana keskin bir bakış attı. "Menüye bakmak için birkaç dakika daha ister misin?"

"Şahsen, muhabirleri çok itici buluyorum."

Elini masanın üzerine yerleştirip öne doğru eğildi. "Ben de sipariş vermeyi ağırdan alan müşterileri çok itici buluyorum."

Sessiz bir iç geçirip menüyü açtım. "Ne önerirsin?"

"Hepsi iyi. Erkek arkadaşıma sor," dedi. Gergin bir gülümsemeyle ekledi. "Aşçı o."

"Erkek arkadaş demişken, Kjirsten'ın erkek arkadaşı var mıydı?" Kendi kendime, *Şık bir geçiş*, dedim.

"Ağzındaki baklayı çıkar bakalım," dedi Whitney. "Polis misin? Avukat mı? Gazeteci mi?"

"Sadece endişeli bir vatandaş." Daha çok, soru sorar gibi konuşmuştum.

"Ya, evet. Bak sana ne diyeceğim. Bir *milkshake*, patates kızartması, sığır etinden burger ve bir kâse balık çorbası sipariş et. Bana yüzde yirmi beş bahşiş ver ve sana başkalarına anlattıklarımı anlatayım."

Seçeneklerimi düşündüm. Harçlığım ya da cevaplar. "Anlaştık."

"Kjirsten, Elliot Saunders denen çocukla takılıyordu. Gazetelere çıkan şu çocuk. Sürekli buradaydı. Mesaisinin sonunda onu evine bırakırdı."

"Elliot'la hiç konuştun mu?"

"Ben değil."

"Sence Kjirsten gerçekten intihar mı etti?"

"Nereden bileyim?"

"Gazetede Kjirsten'ın dairesinde bir intihar notunun bulunduğunu okudum. Ama birilerinin eve gizlice girdiğine dair de kanıt bulmuşlar."

"Ve?"

"Sence bu biraz... tuhaf değil mi?"

"O notu daireye Elliot'ın bıraktığını düşünüp düşünmediğimi soruyorsan, tabii ki düşünüyorum. O kadar zengin bir çocuk her şeyden yırtabilir. Büyük ihtimalle notu bırakması için birini tutmuştur. Paran varsa işler böyle yürür."

"Elliot'ın çok parası olduğunu sanmam." Edindiğim izlenim, parası olanın Jules olduğuydu. Vee evini anlata anlata bitiremiyordu. "Sanırım Kinghorn Hazırlık Okulu'na burslu gidiyormuş."

Whitney, "Burslu mu?" diye homurdandı. "İçtiğin suda ne var senin? Elliot'ın yüklü parası olmasa, Kjirsten'a oturduğu daireyi nasıl alabilirdi? Söylesene."

Şaşkınlığımı kontrol altında tutmaya çalışarak, "Ona daire mi aldı?" diye sordum.

"Kjirsten çenesini bir türlü kapatamıyordu. Beni neredeyse delirtiyordu."

"Çocuk ona neden bir daire alsın ki?"

Whitney ellerini kalçasına yerleştirdi ve bana tepeden bakarak, "Lütfen bana gerçekten bu kadar salak olmadığını söyle," dedi.

Ah. Baş başa ve gözden uzak kalmak içindi. Anlamıştım.

"Elliot'ın Kinghorn'dan neden ayrıldığını biliyor musun?"

"Ayrıldığından haberim yoktu."

Cevaplarını zihnimde bir yere oturtmaya, sormak istediğim ve hafızamdan bulup çıkarmaya çalıştığım diğer sorulara yer açmaya çalışıyordum. "Burada arkadaşlarıyla buluşur muydu? Kjirsten dışında?"

"Nasıl hatırlayayım?" Gözlerini devirdi. "Görsel hafızası iyi olan birine mi benziyorum?"

"Gerçekten uzun boylu bir tip mesela? *Ciddi anlamda* uzun? Uzun sarı saçlı, yakışıklı, şık giyimli..."

Ön dişleriyle tırnağını kopardı ve önlüğünün cebine attı. "Evet, o çocuğu hatırlıyorum. Hatırlamamak güç. Hüzünlü ve sessiz bir tipti. Bir ya da iki kez gelmişti. Çok uzun zaman olmadı. Belki de Kjirsten'ın öldüğü dönemdi. İyi hatırlıyorum, çünkü Aziz Patrick günü için salamura etli sandviç hazırlamıştık ve çocuğu sandviç sipariş etmeye ikna edememiştim. Bana uzun uzun ve günün özel yemeklerini saymaya biraz daha devam edersem masanın üzerinden uzanıp gırtlağımı kesecekmiş gibi bakmıştı. Ama sanırım bir şey hatırlıyorum. Genelde burnunu sokan biri değilimdir, ama benim de kulağım var. Bazen bazı şeyleri duymamak imkânsız oluyor. Uzun boylu çocuk ve Elliot, son gelişlerinde bir masanın üzerine eğilip bir sınav hakkında bir şeyler konuşmuşlardı.

"Okuldaki bir sınav mı?"

"Ben nereden bileyim? Görünüşe bakılırsa uzun boylu çocuk bir sınavda başarısız olmuştu ve Elliot bundan hiç hoşnut değildi. Sandalyesini geriye itip hışımla gitmişti. Sandviçini bile bitirmemişti."

"Kjirsten'dan bahsettiler mi?"

"Önce uzun boylu çocuk gelmiş ve Kjirsten'ın çalışıp çalışmadığını sormuştu. 'Hayır, çalışmıyor,' dedim. Cep telefonunu çıkardı. On dakika sonra Elliot içeri girdi. Elliot'ın masasına hep Kjirsten bakardı, ama dediğim gibi, çalışmıyordu; masayı ben aldım. Kjirsten'dan bahsettilerse bile duymadım.

Ama bana uzun boylu çocuk, Kjirsten'ı etrafında istemiyormuş gibi gelmişti."

"Hatırladığın başka bir şey var mı?"

"Sana bağlı. Tatlı sipariş edecek misin?"

"Sanırım bir dilim turta alırım."

"Turta mı? Ben sana kıymetli zamanımdan beş dakika ayırayım ve sen sadece bir dilim turta ısmarla. Seninle gevezelik etmekten daha iyi bir uğraşım yokmuş gibi mi görünüyorum?"

Etrafıma bakındım. İçerisi bomboştu. Tezgâhta bir gazetenin üzerine eğilmiş bir adam dışında tek müşteri bendim.

"Pekâlâ." Gözlerimle menüyü taradım.

"O turtayı ıslatmak için ahududulu limonataya da ihtiyacın olacak." Siparişimi defterine not etti. "Sonra da bir kahve." Bir karalama daha. "Yanında yüzde yirmilik bahşiş bekliyor olacağım." Bana kibirli bir gülümsemeyle baktıktan sonra, defteri önlüğünün cebine tıktı ve kalçalarını sallayarak mutfağa doğru yürüdü.

21

Dışarıda hava soğuğa dönmüştü ve yağmur çiseliyordu. Sokak lambalarından sokakları saran yoğun siste pek fazla işe yaramayan, ürkütücü ve sarımtırak bir ışık süzülüyordu. Kör Joe'nun Lokantası'ndan aceleyle çıkarken, hava durumunu önceden kontrol edip şemsiyemi yanıma aldığım için şükrediyordum. Vitrinlerin önünden geçerken gözüm barlarda toplanan kalabalıklara takıldı.

Artık aşina olduğum ürpertiyi ensemde hissettiğimde, otobüs durağından birkaç blok ötedeydim. Aynı ürpertiyi birinin yatak odamın penceresinden baktığını sandığım akşam Delphic'te ve Vee üzerinde benim ceketimle Victoria's Secret'tan çıkmadan hemen önce de hissetmiştim. Eğilip ayakkabımı bağlar gibi yaptım ve belli etmeden çevremi kolaçan ettim. Sokağın iki yanındaki kaldırımlar boştu.

Yaya geçidinde ışık değişince kaldırımdan indim. Daha hızlı hareket ederek çantamı kolumun altına sıkıştırdım ve otobüsün vaktinde kalkması için dua ettim. Yolumu kısalt-

mak için bir barın arka sokağına girdim ve bir gurup sigara tiryakisinin yanından geçip bir sonraki sokağa çıktım. Bir bloğu neredeyse koşar adımlarla tırmandıktan sonra başka bir ara sokağa saptım ve böylelikle bloğun etrafını dolaşmış oldum. Birkaç saniyede bir arkamı kontrol ediyordum.

Yaklaşan otobüsün homurtusunu duydum ve bir an sonra sis perdesinin arasından köşeyi döndü. Kaldırım kenarında yavaşlayınca, eve dönmek üzere bindim. Otobüsün tek yolcusu bendim.

Şoförün birkaç sıra arkasına yerleştim ve göze görünmemek için iyice kaykıldım. Şoför kapıyı kapatan kolu çekti ve otobüs sokak boyunca ilerlemeye başladı. Tam rahat bir nefes almaya hazırlanırken, Vee'nin kısa mesajı geldi.

NEREDESİN?

PORTLAND, yazdım. YA SEN?

BEN DE. JULES VE ELLIOT'LA BİR PARTİDEYİZ. BULUŞALIM.

NEDEN PORTLAND'DASIN?!

Cevabını beklemek yerine numarasını tuşladım. Konuşmak daha hızlı olacaktı. Ve bu acil bir durumdu.

"Eee? Ne diyorsun?" dedi Vee. "Parti havasında mısın?"

"Annen iki çocukla birlikte Portland'da bir partide olduğunu biliyor mu?"

"Nevrotik biri gibi konuşmaya başladın, bebek."

"Elliot'la birlikte Portland'a geldiğine inanamıyorum!" Zihnimde rahatsız bir düşünce belirdi. "Telefonda benimle konuştuğunu biliyor mu?"

"Gelip seni öldürebilsin diye mi? Hayır, üzgünüm. O ve Jules bir şey almak üzere Kinghorn'a gittiler, ben de tek başıma takılıyorum. Bir yâren fena olmazdı doğrusu. Hey!" Vee arka plana doğru seslendi. "Ellerini benden uzak tut, tamam mı? Nora? Çok harika bir yerde olduğum söylenemez. Zaman çok önemli."

"Neredesin?"

"Bir dakika... tamam. Sokağın karşısındaki binada 1727 yazıyor. Sokağın adı, Highsmith, bundan eminim."

"Olabildiğince çabuk geleceğim. Ama kalamam. Eve dönüyorum ve sen de benimle geliyorsun." Şoföre seslendim. "Otobüsü durdurun!"

Adam frene asılınca önümdeki koltuğa doğru savruldum.

Koridorun ucuna ulaşınca, "Highsmith'e hangi yönden gideceğimi söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

Otobüsün sağ tarafında kalan camları işaret etti. "Buradan batıya. Yayan gitmeyi mi planlıyorsun?" Beni baştan aşağı süzdü. "Çünkü seni uyarmam gerek, biraz haşin bir mahalledir."

Harika.

Otobüs şoförünün beni uyarmakta haklı olduğunu anlamam için sadece birkaç blok yürümem yetmişti. Manzara hissedilir ölçüde değişmişti. Çekici vitrinlerin yerini sprey boyayla yazılmış duvar yazılarıyla kaplı duvarlar almıştı. Pencereler karanlık ve demirliydi. Kaldırımlar sise uzanan ıssız patikaları andırıyordu.

Sisin içinde bir zangırtı duyuldu ve ardından çöp torbala-

rıyla dolu bir el arabasını iten bir kadın belirdi. Gözleri üzüm taneleri gibi boncuk boncuk ve koyu renkti; beni adeta yırtıcı bir değerlendirmeye tabi tutar gibi süzdü.

Eksik dişlerinin yarattığı boşluğun arasından, "Bakalım burada neyimiz varmış?" dedi.

Arkaya doğru bir adım attım ve çantamı göğsüme bastırdım.

"Bir palto, eldivenler ve hoş bir yün bere," dedi. "Her zaman böyle hoş bir berem olsun istemişimdir," dedi. Hoş kelimesini "ş" harfini uzatarak telaffuz etmişti.

Boğazımı temizledim ve dostça bir tavır takınmaya çalışarak, "Merhaba," dedim. "Highsmith Sokağı'na ne kadar olduğunu söyleyebilir misiniz acaba?"

Kesik kesik güldü.

"Bir otobüs şoförü beni bu tarafa yönlendirdi," derken sesimdeki güven azalmıştı.

"Sana Highsmith'in burada olduğunu mu söyledi?" derken rahatsız olmuşa benziyordu. "Ben Highsmith Sokağı'nı biliyorum ve orası kesinlikle burası değil."

Bekledim, ama konuyu daha fazla açmadı. "Bana tarif edebilir misiniz?"

Boğum boğum bir ağaç dalına benzeyen parmağını, "Tarif aklımda," diyerek başına vurdu. "Her şeyi buraya kaydederim."

"Highsmith ne tarafta?" diye teşvik ettim.

"Ama bedavaya söyleyemem," dedi azarlar gibi. "Sana pahalıya patlar. Bir kızın hayatını kazanması gerek. Sana hayatta bedava hiçbir şey olmadığını söyleyen olmadı mı?"

"Hiç param yok," dedim. Pek fazla param kalmamıştı gerçekten. Sadece dönüşte otobüse binecek kadar.

"Çok hoş ve sıcak tutan bir palton var."

Kapitone paltoma baktım. Soğuk bir rüzgâr saçlarımı dağıttı ve paltomu çıkarma düşüncesi, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Bu paltoyu Noel'de yeni aldım," dedim.

"Burada kıçım donuyor," diye çıkıştı. "Yol tarifi istiyor musun, istemiyor musun?"

Orada durduğuma inanamıyordum. Bu evsiz kadınla paltom için pazarlık ettiğime de. Vee içinden çıkamayacağı kadar büyük bir borca batmıştı.

Paltomu çıkardım ve kadının, üzerine geçirip fermuarı çekişini izledim.

Nefesim buğu olarak çıktı. Kollarımı kendi bedenime sardım ve vücut ısımı korumak için ayaklarımı yere vurdum. "Şimdi bana Highsmith'e ne taraftan gideceğimi gösterebilir misiniz, lütfen?"

"Uzun yolu mu istersin, kısa yolu mu?"

Dişlerim birbirine çarparken, "Kı-kısa," dedim.

"Bunun için de ödeme yapman gerekecek. Kısa yol için ekstra ücret var. Dediğim gibi, her zaman böyle hoş bir şapkam olsun istemişimdir."

Pembe beyaz bereyi çekip başımdan çıkardım. "Highsmith?" Bereyi kadına uzatırken, dost tavrımı korumak için kendimi zorluyordum.

Arka tarafımı işaret ederek, "Şu ara sokağı görüyor mu-

sun?" dedi. Gösterdiği sokak yarım blok geride kalmıştı. "Oradan geçersen, diğer uçta Highsmith'e çıkarsın."

İnanamayarak, "O kadarcık mı?" dedim. "Sadece bir blok ötede mi?"

"İyi haber, kısa bir yürüyüş olacak. Kötü haber, bu soğuk havada hiçbir yürüyüş kısa değildir. Tabii artık güzel paltom ve cici beremle, ben hem şık hem sıcağım. Bana o eldivenleri de ver, seni oraya kadar bırakayım."

Eldivenlere baktım. En azından ellerim ısınıyordu. "Başımın çaresine bakarım."

Omuz silkti ve arabasını bir sonraki köşeye itti. Köşeye ulaşınca tuğlaların yanında durdu.

Ara sokak dardı ve çöp varilleri, su lekeli karton kutular ve bir kenara atılmış, su ısıtıcısına benzeyen, tanınmaz hâldeki bir teneke yığınıyla doluydu. Gerçi benim teneke yığını sandığım şey pekâlâ içine ceset sarılmış bir halı da olabilirdi. Yüksek, dikenli telli bir çit, sokağı ortadan ikiye bölmüştü. İyi bir günümde bile, bırakın üç metrelik bir çiti, bir buçuk metrelik bir çiti bile tırmanmakta zorluk çekerdim. Tuğla binalar iki yanımı kuşatmıştı. Pencereleri kir pas içinde ve parmaklıklarla örtülüydü.

Sandıkların ve çöp torbalarının üzerinden atlayarak aralık boyunca yürümeye başladım. Ayakkabılarımın altında cam kırıklarını hissediyordum. Beyaz bir şey bacaklarımın arasından hızla geçti. Nefesim kesildi. Bir kedi. Sadece ileride beni bekleyen karanlıkta gözden kaybolan bir kedi...

Vee'ye, yakında olduğumu ve bana bakınmasını söylemek için bir kısa mesaj çekmeye niyetlendim ve cep telefonu-

mu paltomun cebinde bıraktığımı ancak o zaman hatırladım. *Harika,* diye düşündüm. *O yaşlı bayanın cep telefonunu geri verme ihtimali yüzde kaçtır sence?* Tam olarak, sıfır ile sıfır arası.

Denemeye değeceğine karar verdim. Arkamı döndüğüm anda, siyah bir sedan ara sokağa açılan girişin önünden geçti. Ani bir kırmızı ışık eşliğinde, fren lambaları yandı.

Ancak önsezi olarak açıklayabileceğim nedenlerden ötürü, karanlığın içine sindim.

Bir araba kapısı açıldı ve bir tüfek sesi duyuldu. İki atış. Arabanın kapısı çarparak kapandı ve sedan tekerleklerini bağırtarak uzaklaştı. Kalbimin göğüs kafesimin içinde gümbür gümbür attığını duyabiliyordum. Kalp atışlarım koşan ayak seslerine karıştı. O ayakların *bana* ait olduğunu ancak bir dakika sonra fark edebildim. Ara sokağın girişine doğru koşuyordum. Köşeyi döndüm ve olduğum yerde donakaldım.

Çöp toplayan kadının bedeni kaldırıma yığılmıştı.

Yanına koşup dizlerimin üzerine çöktüm. Çılgın bir telaşla, "İyi misiniz?" diye sorarken, kadını ters çevirdim. Ağzı aralık, boncuk gözleri boştu. Sadece üç dakika önce benim üzerimde olan kapitone paltonun kumaşına koyu renk bir sıvı yayılıyordu.

Kaçmak için müthiş bir istek duysam da kendimi paltonun cebine uzanmaya zorladım. Yardım çağırmam gerekiyordu, ama telefonum orada değildi.

Sokağın karşısında bir telefon kulübesi vardı. Ona doğru koştum ve 911'i tuşladım. Operatörün cevap vermesini beklerken yaşlı kadının bedenine baktım. Ve bütün vücudum buz gibi bir adrenalin dalgasıyla sarsıldı. Ceset gitmişti.

Titreyen ellerimle telefonu kapattım. Yaklaşan ayak sesleri kulaklarımda çınlıyordu, ama uzak mı, yakın mı ayırt edemiyordum.

Tık, tık, tık.

O burada, diye düşündüm. *Kar maskeli adam.*

Telefona birkaç bozuk para attım ve ahizeyi iki elimle sıkıca kavradım. Patch'in cep telefonu numarasını hatırlamaya çalıştım. Gözlerimi sımsıkı yumup, ilk tanıştığımız gün kırmızı mürekkeple elime yazdığı yedi rakamı gözümün önünde canlandırmaya çalıştım. Hafızam konusunda tereddüde düşme şansım yoktu. Numarayı çevirdim.

"N'aber?" dedi Patch.

Sesini duyunca az kalsın hıçkıracaktım. Arka planda bilardo masasının üzerinde çarpışan topların sesini duyabiliyordum; Bo'nun Yeri'ndeydi. On beş, yirmi dakika içinde burada olabilirdi.

Sesimi bir fısıltıdan daha fazla yükseltmeye cesaretim yoktu. "Benim."

"Nora?"

"P-Portland'dayım. Hempshire'la, Nantucket'ın köşesinde. Beni alabilir misin? Acil bir durum."

Telefon kulübesinin zeminine çökmüş, içimden yüze kadar sayarak sakinleşmeye çalıştığım sırada, siyah Jeep Commander köşeyi döndü. Patch telefon kulübesinin kapısını açtı ve eşikte diz çöktü.

Üzerindekini –uzun kollu siyah bir tişört– çıkardı ve kısa

kollu siyah bir tişörtle kaldı. Tişörtün yakasını başımdan geçirdi. Bir an sonra kollarım da içindeydi. Tişörtü üzerimden dökülüyor, kolları parmak uçlarıma kadar iniyordu. Sigara dumanı, tuzlu su ve naneli sabun kokuları birbirine karışmıştı. Bu kokuda içimdeki boşlukları güvenle dolduran bir şey vardı.

"Haydi, seni arabaya götürelim," dedi Patch. Beni kollarımdan tutup kaldırdı. Kollarımı boynuna dolayıp, yüzümü göğsüne gömdüm.

"Sanırım kusacağım," dedim. Patch de dâhil, bütün dünyam sallanıyordu. "Demir haplarıma ihtiyacım var."

Beni göğsüne bastırarak, "Şşşt," dedi. "Her şey yoluna girecek. Artık yanındayım."

Başımı sallamayı başardım.

"Haydi, gidelim buradan."

Başımı tekrar salladım. "Vee'yi bulmamız gerek," dedim. "Bir blok ötede, bir partide."

Patch cipi köşeden döndürürken, birbirine çarpan dişlerimin çıkardığı sesin kafamın içinde yankılanmasını dinledim. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Ölü evsiz kadını görmek, zihnimde babamla ilgili düşünceleri canlandırmıştı. Görüşüm kırmızıya boyanmıştı ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, kanın görüntüsünü aklımdan atamıyordum.

Kısa telefon görüşmemiz sırasında arka plandan gelen top seslerini hatırlayarak, "Bilardo mu oynuyordun?" diye sordum.

"Bir ev kazanmak üzereydim."

"Ev mi?"

"Göldeki fiyakalı evlerden birini. Ama nefret ederdim herhâlde. Highsmith'e geldik. Elinde bir adres var mı?"

Pencereden dışarı bakmak için oturduğum yerde dikleştim ve, "Hatırlayamıyorum," dedim. Binaların hepsi terk edilmiş gibi görünüyordu. Ortalıkta partiye dair en ufak bir iz ya da hayat belirtisi yoktu. Nokta.

"Cep telefonun yanında mı?" diye sordum.

Cebinden bir Blackberry çıkardı. "Pili az. Aramaya yeter mi, emin değilim."

Vee'ye bir kısa mesaj çektim. NEREDESİN?

PLAN DEĞİŞİKLİĞİ, diye yanıtladı. SANIRIM J. VE E. ARADIKLARI ŞEYİ BULAMADILAR. EVE DÖNÜYORUZ.

Ekran kardı.

"Bitti," dedim Patch'e. "Şarj aleti yanında mı?"

"Değil."

"Vee, Coldwater'a dönüyor. Beni onun evine bırakabilir misin?"

Birkaç dakika sonra kıyıdaki otobanda, okyanusun hemen üzerindeki bir uçurumun kenarında ilerliyorduk. Buradan daha önce de geçmiştim ve güneş battığı zaman, su, her daim yeşil kalan ağaçları yansıttığı bölgelerde, koyu yeşil yamalarla süslü bir arduvaz mavisine çalardı. Gece olmuştu ve okyanus pürüzsüz, siyah bir zehri andırıyordu.

Patch, "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

Jüri, Patch'e bir şey anlatıp anlatmamam konusunda henüz bir karara varabilmiş değildi. Ona yaşlı kadının hileyle

paltomu almasının hemen ardından vurulduğunu söyleyebilirdim. Ve merminin aslında beni hedef aldığını düşündüğümü. Ardından çöp toplayıcısı kadının cesedinin sihirle havaya uçtuğunu da anlatabilirdim.

Ona yatak odama birinin girdiğini söylediğimde, Dedektif Basso'nun bana nasıl bir deliye bakar gibi baktığını çok iyi hatırlıyordum. Birinin bana bakıp gözlerini devirmesini ve kahkahayla gülmesini kaldıracak havada değildim. En azından bu kişi Patch olmamalıydı. Şimdi olmazdı.

"Kayboldum ve çöp toplayan bir kadın beni köşeye sıkıştırdı," dedim. "Paltomu ona vermeye beni ikna etti." Burnumu elimin tersiyle sildim ve çektim. "Beremi de aldı."

"Orada ne arıyordun?" diye sordu.

"Vee'yle bir partide buluşacaktım."

Portland ve Coldwater arasındaki yolu yarılamıştık. Otobanın yeşilliklerle çevrili, ıssız bir bölgesinden geçerken cipin kaputundan buhar yükselmeye başladı. Patch frene bastı ve cipi yolun kenarına çekti.

İnerken, "Sen bekle," dedi. Kaputu açtı ve arkasında gözden kayboldu.

Bir dakika sonra kaputu yerine indirdi. Ellerini pantolonuna silerek benim pencereme dolaştı ve camı indirmemi işaret etti.

"Kötü haber," dedi. "Motor."

Bilgi sahibi olmasam da zeki biri gibi görünmeye çalıştım, ama içimden bir ses yüzümde boş bir ifadenin olduğunu söylüyordu.

Patch tek kaşını kaldırdı ve, "Huzur içinde yatsın," dedi.

"Gitmez mi?"

"İtmediğimiz sürece, hayır."

Bunca araba içinde, kabak olanını kazanması şart mıydı?

"Cep telefonun nerede?" diye sordu.

"Kaybettim."

Sırıttı. "Dur tahmin edeyim. Paltonun cebinde. Çöp toplayan kadın seni gerçekten soymuş, değil mi?"

Ufka doğru baktı. "İki seçeneğimiz var. Ya otostop çekeceğiz ya da bir sonraki çıkışa kadar yürüyüp telefon açacağız."

Arabadan indim ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Cipin ön lastiğine bir tekme indirdim. Öfkemi o gün yaşadıklarım karşısında hissettiğim korkuyu saklamak için kullandığımı biliyordum. Yalnız kaldığım anda ağlama krizine girecektim.

"Sanırım bir sonraki sapakta bir motel var," dedim. "Ben gidip b-b-bir taksi çağırayım." Dişlerim birbirine vuruyordu. "Sen burada, c-c-cipin başında bekle."

Yüzünde cılız bir gülümseme belirdi, ama eğlenir gibi bir hâli yoktu. "Seni gözümün önünden uzaklaştırmaya hiç niyetim yok. Biraz dağılmış görünüyorsun, Melek. Birlikte gidiyoruz."

Kollarımı göğsümde kavuşturup karşısında dikildim. Tenis ayakkabılarımın içinde gözlerim ancak omuz hizasına denk geliyordu. Gözlerine bakabilmek için başımı arkaya atmam gerekiyordu. "Seninle bir motelin yanından bile geç-

mem." Fikrimi değiştirme ihtimalimi sıfıra indirmek için sert görünmemde fayda vardı.

"İkimiz ve dökük bir motel odasının kötü bir kombinasyon olacağını mı düşünüyorsun?"

Evet, öyle düşünüyordum.

Patch cipe yaslandı. "Burada oturup bunu uzun uzun tartışabiliriz." Gözlerini kısarak karanlık göğe baktı. "Fakat korkarım, fırtına ikinci rüzgârını tutturmak üzere..."

Tabiat Ana son sözü söylemeyi kafasına koymuş gibi, birden gökyüzü açıldı ve karla karışık yağmur yağmaya başladı.

Patch'e en soğuk bakışımı attım ve öfkeyle içimi çektim.

Her zamanki gibi, haklıydı.

22

Yirmi dakika sonra, Patch ve ben sırılsıklam hâlde düşük bütçeli bir motelin girişindeydik. Sicim gibi inen karla karışık yağmurun altında koşar adımlarla ilerlerken onunla tek kelime konuşmamıştım ve şimdi sadece ıslak değil, aynı zamanda tamamen... gergindim. Yağmur sağanak hâlinde yağıyordu ve yakın bir gelecekte cipe döneceğimize ihtimal vermiyordum. Bu durum ben, Patch ve moteli belirsiz bir süre için aynı denklemin içinde bırakıyordu.

Biz içeri girerken kapının üzerindeki zil şıngırdadı ve resepsiyon görevlisi, kucağındaki Cheetos kırıntılarını silkeleyerek hızla ayağa kalktı. Parmaklarındaki turuncu kalıntıları emerek temizlerken, "Nedir?" diye sordu. "Sadece bu gece, ikiniz?"

Birbirine çarpan dişlerimin arasından ricama bir anlam verebileceğini umarak, "Telefonunuzu kullanabilir m-m-miyiz?" dedim.

"Maalesef. Hatlar bozuk. Fırtına yüzünden olsa gerek."

"Hatlar b-bozuk da ne d-demek? Cep t-t-telefonunuz var mı?"

Resepsiyon görevlisi Patch'e baktı.

Patch, "Sigarasız bir odayı tercih eder," dedi.

Patch'e bakmak için hızla döndüm ve dudak hareketlerimle, "*Sen aklını mı kaçırdın?*" dedim.

Görevli klavyenin birkaç tuşuna bastı. "Bir bakalım elimizde ne kalmış... Bingo! Sigara içilmeyen bir kral dairesi."

"Tutuyoruz," dedi Patch. Yan gözle bana bakarken dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Gözlerimi kıstım.

Tam o anda tepedeki lambalar yanıp söndü ve lobi karanlığa gömüldü. Resepsiyon görevlisi sağı solu arayıp, bulduğu sanayi boyu bir feneri yakana kadar birkaç saniye karanlıkta bekledik.

"İzciydim," dedi. "Bir zamanlar. Her zaman hazırlıklı ol."

"O z-z-zaman... bir cep telefonunuz olmalı," dedim.

"Vardı. Ta ki faturayı ödeyemez hâle gelene kadar." Omuzlarını kaldırdı. "Ne diyebilirim ki, annem ucuzcudur."

Annesi mi? Kırk yaşında falan olmalıydı. Gerçi benim üzerime vazife değildi. Ben kendi annemin dönüp beni bulamayınca yapacakları konusunda çok daha endişeliydim.

Resepsiyon görevlisi, "Nasıl ödemek istersiniz?" diye sordu.

"Nakit," dedi Patch.

Görevli başını sallayarak kıkırdadı. "Buradaki en popüler

ödeme şekli." Öne doğru eğildi ve sır verir gibi sesini alçalttı. "Buraya dış aktivitelerinin izinin sürülmesini istemeyen çok insan gelir."

Beynimin mantıklı tarafı, geceyi Patch'le birlikte bir motelde geçirmeyi gerçekten istiyor olamayacağımı söylüyordu.

Kısık bir sesle, "Bu delilik," dedim.

"Ben deliyim." Gülümsemek üzereydi. "Sana. Fener için ne istersin?"

Adam bankonun altına uzandı. "Daha iyi bir şeyim var. Hayatta-kalma-boyu mumlar," diyerek önümüze iki mum bıraktı. Bir kibrit çakıp ilkini yaktı. "Şirketten. Ekstra ücrete tabi değil. Birini banyoya, diğerini uyuduğunuz yere koyun, farkı ayırt etmezsiniz. Hatta kibrit kutusunu da vereceğim. Başka işe yaramasa da güzel bir hatıra olur."

"Teşekkürler." Patch beni dirseğimden tutup koridora çevirdi.

106 numaralı odaya girince, kapıyı arkamızdan sürgüledi. Mumu komodinin üzerine bıraktı, ardından onunla yedek mumu tutuşturdu. Beyzbol şapkasını çıkarıp saçlarını ıslak bir köpek gibi iki yana salladı.

"Sıcak bir duşa ihtiyacın var," dedi. Birkaç adım geri çekildi ve başını banyodan içeri uzattı. "Sabun ve iki havlu var gibi görünüyor."

Çenemi diklenir gibi kaldırdım. "Beni burada k-k-kalmaya zorlayamazsın." Bu noktaya kadar gelmeyi, birincisi, sağanak yağmurun altında dikilmek istemediğim ve ikincisi, telefon bulmayı umduğum için kabul etmiştim.

"Bu, bir beyandan ziyade soruya benzedi," dedi Patch.

"O zaman ce-cevap ver."

Serseri gülümseyişi bir kez daha belirmişti. "Sen böyle görünürken cevaplara konsantre olmak çok zor."

Patch'in ıslanıp vücuduma yapışan siyah tişörtüne baktım. Yanından neredeyse sürtünerek geçip banyonun kapısını aramıza kapattım.

Suyu en sıcak konuma getirip Patch'in tişörtünden ve kıyafetlerimden kurtuldum. Duşun duvarına uzun, siyah bir saç teli yapışıp kalmıştı. Saçı tuvalet kâğıdının arasına sıkıştırıp klozete attım ve sifonu çektim. Ardından banyo perdesinin arkasına girdim ve tenimin sıcaklıkla parlamasını seyrettim.

Boyun ve omuz kaslarıma sabunla masaj yaparken kendime, Patch'le aynı odada uyumanın üstesinden gelebileceğimi tekrarlıyordum. Bu en akıllıca ya da en güvenli düzenleme sayılmazdı, ama hiçbir şeyin olmamasını bizzat garanti altına alacaktım. Ayrıca başka ne şansım vardı ki... değil mi?

Beynimin, kafasına estiği gibi hareket eden pervasız tarafı bana gülüyordu. Ne düşündüğünü biliyordum. Daha önceleri Patch'e gizemli bir güç tarafından çekildiğimi hissediyordum. Şimdiyse bambaşka bir şeyle çekiliyordum. İçinde oldukça ısı barındıran bir şeyle. Bu akşam bir bağ kurulması kaçınılmazdı. Birden ona kadar ölçek üzerinde, sekiz seviyesinde bir korku yaşıyordum. Ve dokuz seviyesinde heyecan.

Suyu kapatıp duştan çıktım ve vücudumu kuruladım. Sırılsıklam hâldeki kıyafetlerime şöyle bir bakmak bile, onları giymek istemediğime karar vermeme yetti. Belki bir yerlerde bozuk parayla çalışan bir kurutucu vardı... ve elektrikle çalışmayan. İçimi çektim ve yağmurdan en az hasar görmüş

parçaları –atletimi ve külotumu– giydim.

Kapının arasından fısıldadım. "Patch?"

"Tamam mısın?"

"Mumu söndür."

Kapının diğer tarafından, "Tamamdır," diye fısıldadı. Gülüşü o kadar yumuşaktı ki, onun da fısıldandığı bile düşünülebilirdi.

Banyo mumunu da söndürüp dışarı çıktım ve zifiri karanlıkla karşılaştım. Patch'in tam karşımda nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Üzerinde ne olduğunu –ya da olmadığını– düşünmek istemiyordum. Zihnimde canlanan görüntüyü dağıtmak için başımı salladım. "Kıyafetlerim su içinde. Giyecek hiçbir şeyim yok."

Teninin üzerinde bir cam sileceği gibi kayan ıslak kumaşın sesini duydum. "Şanslı ben." Tişörtü ayaklarımızın dibine düştü.

"Bu gerçekten çok tuhaf," dedim.

Gülümsediğini hissedebiliyordum. Yakın, çok yakın duruyordu.

"Duş almalısın," dedim. "Hemen."

"O kadar mı kötü kokuyorum?"

Aslında o kadar *iyi* kokuyordu. Duman kokusu gitmiş, nane kokusu güçlenmişti.

Patch banyoda gözden kayboldu. Mumu yakıp kapıyı aralık bıraktı. İnce bir ışık dilimi zemine ve karşıdaki duvara vuruyordu.

Sırtımı duvara yaslayıp kaydırarak yere oturdum ve ba-

şımı duvara dayadım. Dürüst olmam gerekirse, bu gece burada kalamazdım. Eve dönmeliydim. Burada Patch'le yalnız kalmak yanlıştı. Çöp toplayan kadının cesedini polise bildirmeliydim. Bildirmeli miydim gerçekten? Ortadan kaybolan bir ceset nasıl bildirilirdi? Delilik böyle bir şey olsa gerekti ve düşüncelerimin saptığı ürkütücü yön de tam olarak buydu.

Delilik fikrini fazla kurcalamak istemediğim için, orijinal savıma döndüm. Vee'nin Elliot'ın yanında tehlikede, benimse güvende olduğumu bilirken burada kalamazdım.

Bir anlık bir değerlendirmenin ardından bu düşünceyi farklı bir şekilde dile getirmem gerektiğine karar verdim. Güvende olmak göreceli bir kavramdı. Patch ortalıkta olduğu sürece emniyetteydim, ama bu, koruyucu meleğim gibi davranmasını bekleyebileceğim anlamına da gelmiyordu.

Koruyucu melek düşüncesini geri alabilmek için neler vermezdim. Bütün ikna gücümü bir araya toplayarak meleklerle –koruyucu, düşmüş ya da her neyse– ilgili her tür düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Kendime büyük olasılıkla aklımı kaçırmak üzere olduğumu söyledim. Tek bildiğim, o yaşlı kadının öldüğüne dair bir halüsinasyon görmüş olduğumdu. Ve Patch'in yara izlerine...

Su sesi kesildi ve bir dakika sonra Patch üzerinde sadece düşük belli ıslak kotuyla banyodan çıktı. Banyodaki mumu yanık, kapıyı açık bırakmıştı. Odaya yumuşacık bir ışık doluyordu.

Hızlı bir bakış, Patch'in haftanın pek çok saatini koşuya ve ağırlık çalışmaya ayırdığını anlamak için yeterliydi. Böyle bir vücut ter ve sıkı çalışma olmadan elde edilemezdi. Birden biraz utandığımı hissettim. Ve yumuşak olduğumu.

"Yatağın hangi tarafını almak istersin?" diye sordu.

"Ah..."

Tilki gülümsemesi. "Gergin misin?"

Bu şartlar altında takınılabilecek en özgüvenli tavırla, "Hayır," dedim. Şartlar derken, bariz bir şekilde yalan söylemekten bahsediyordum.

Gülümsemeye devam ederek, "Kötü bir yalancısın," dedi. "Gördüklerimin en kötüsü."

Ellerimi kalçalarıma koydum ve sessiz bir, *Pardon?* mesajı gönderdim.

"Gel buraya," diyerek beni ayağa kaldırdı. Daha önceki direnç gösterme sözümün eriyip gittiğini hissettim. Patch'e on saniye daha bu kadar yakın durursam, savunma gücümün tuzla buz olması kaçınılmazdı.

Arkasındaki duvarda bir ayna asılıydı ve omzunun üzerinden, sırtında siyah renkte parlayan ters V biçimindeki izi gördüm.

Bütün vücudum kasıldı. Gözlerimi kırpıştırıp yara izlerinin kaybolmasını bekledim, ama kalıcıydılar.

Hiç düşünmeden ellerimi göğsünden yukarı, sırtına kaydırdım. Parmağımın ucu sağdaki yara izine değdi.

Patch dokunuşumla gerildi. Parmağım yara izinin üzerinde titrerken, donakaldım. Hareket eden tek yerimin parmağımın ucu olmadığını, bütün vücudumun titrediğini algılamam birkaç saniyemi aldı.

Yumuşak, karanlık bir kanaldan aşağı çekildiğimi hissettim ve bir anda her şey simsiyah oldu.

23

Bo'nun Oyun Salonu'nun en alt katında sırtım duvara dayalı, yüzüm bilardo masalarına dönük hâlde duruyordum. Pencereler tahtalarla kapatılmıştı; gece mi, gündüz mü ayırt edemiyordum. Hoparlörlerden Stevie Nicks'in sesi –beyaz kanatlı güvercin ve on yedi yaşın kıyısında olmaktan bahseden şarkısı– yayılıyordu. Ansızın orada bitivermem kimseyi şaşırtmamış gibiydi.

Sonra üzerimde bir içlik ve külot dışında bir şey olmadığını hatırladım. Öyle kendini beğenmiş biri değilim, ama tamamen karşı cinsten oluşan bir kalabalığın karşısında sadece mahrem yerlerim örtülü hâlde duruyordum ve kimse benden tarafa bakmıyordu; öyle mi? Yolunda gitmeyen bir şey olmalıydı.

Kendimi çimdikledim. Görebildiğim kadarıyla, gayet canlıydım.

Puslu sigara dumanlarından kurtulmak için elimi şöyle bir sallayınca, salonun karşı tarafında duran Patch'i gördüm.

Bir poker masasına oturmuş, sandalyesini arkaya eğmişti. Elinde, göğsüne yakın tuttuğu iskambil kâğıtları vardı.

Kendimi örttüğümden emin olmak için kollarımı göğsümde kavuşturarak çıplak ayaklarla salonun içinde ilerledim. Kulağına, "Konuşabilir miyiz?" diye tısladım. Sesimde gergin bir tını vardı. Kendimi bir anda nasıl Bo'nun Oyun Salonu'nda bulduğumu bilemediğim için, bu hâlim anlaşılabilirdi. Bir an moteldeydim ve sonra buraya düşmüştüm.

Patch az bir marka kümesini masanın ortasındaki yığına itti.

"*Şimdi* gibi mesela?" dedim. "Biraz acil de..." Gözüm duvardaki takvime takılınca, cümlem havada kaldı. Sekiz ay gerideydi ve geçen yılın ağustos ayını gösteriyordu. Okuldaki ikinci seneme başlamamdan hemen öncesini. Patch'le tanışmamdan aylar öncesi. Kendi kendime bunun bir hata olduğunu, takvim yapraklarını yırtma görevini her kim üstlenmişse geri kaldığını söyledim. Ama diğer yandan, istemeden de olsa takvimin olması gerektiği yerde olabileceği ihtimalini de düşünüyordum. Ama ben olmam gereken yerde değildim.

Yandaki masadan bir sandalye çekip Patch'inkinin yanına yerleştirdim. "Elinde maça beşli, maça dokuzlu ve kupa as var..." Kimsenin aldırmadığını fark edince durdum. Hayır, aldırmamak değildi bu. Hiç kimse beni *göremiyordu*.

Merdivende gürültülü ayak sesleri duyuldu ve oyun salonuna ilk gidişimde beni dışarı atmakla tehdit eden kasiyer alt basamaklarda belirdi.

Patch'e, "Yukarıda seninle konuşmak isteyen biri var," dedi.

Patch, sessiz bir soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Kasiyer özür diler gibi, "Adını söylemiyor," dedi. "Birkaç defa sordum. Özel bir oyunda olduğunu söyledim, ama gitmiyor. İstersen dışarı atabilirim."

"Hayır. Aşağı gönder."

Patch oyununu tamamladı, markalarını topladı ve sandalyesinden kalktı. "Çıkıyorum." Merdivenlere en yakın bilardo masasına gitti ve ellerini ceplerine sokup masaya yaslandı.

Peşinden gittim. Gözünün önünde parmaklarımı şaklattım. Çizmelerini tekmeledim. Göğsüne bir yumruk indirdim. Ne irkildi, ne de kıpırdadı.

Merdivenlerde bu kez hafif ayak sesleri duyuldu; karanlık basamaklarda Bayan Greene belirince bir anlık karmaşa yaşadım. Sarı saçları beline kadar dümdüz iniyordu. Eskitilmiş bir kot pantolon ve pembe askılı bir bluz giymişti. Ayakları çıplaktı. Bu kılığıyla benim yaşıma çok daha yakın görünüyordu. Elindeki lolipopu emiyordu.

Patch'in yüzü her zaman maske gibiydi ve hiçbir zaman ne düşündüğünü kestiremezdim. Ama gözleri Bayan Greene'ye kilitlendiği anda şaşırdığını anladım. Hemen toparlandı ve gözlerine yansıyan şaşkınlık yerini temkine bıraktı. "Dabria?"

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Düşüncelerimi bir düzene sokmaya çalışıyordum, ama tek düşünebildiğim, eğer gerçekten sekiz ay geri gitmişsem Bayan Greene ve Patch'in birbirlerini nasıl tanıyabilecekleriydi. Bayan Greene henüz okulda çalışmıyordu. Hem Patch ona neden ilk adıyla hitap etmişti ki?

"Nasılsın?" Bayan Greene –Dabria– şekerini çöp kutusuna atarken mahcup bir gülümsemeyle sormuştu.

"Burada ne arıyorsun?" Patch'in gözlerini dikkatli bir bakış bürümüştü.

"Gizlice tüydüm." Bayan Greene'nin gülümsemesi çarpıktı. "Seni yeniden görmem gerekiyordu. Uzun süredir uğraşıyorum ama güvenlik... bilirsin işte. Gevşek oldukları söylenemez. Senin cinsin ve benim cinsim... Birbirimize karışmamamız gerek. Ama bunu sen de biliyorsun."

"Buraya gelmen kötü bir fikirdi."

Bayan Greene dudaklarını büzerek, "Aradan zaman geçtiğini biliyorum, ama biraz daha dost canlısı bir tepki bekliyordum doğrusu," dedi.

Patch cevap vermedi.

"Seni düşünmekten bir an vazgeçmedim." Dabria sesini alçak ve seksi bir tınıya indirdi ve Patch'e doğru bir adım attı. "Buraya inmek kolay değildi. Lucianna yokluğum konusunda bahaneler uyduruyor. Kendiminkini olduğu kadar onun geleceğini de riske atıyorum. En azından söyleyeceklerimi dinlemek istemez misin?"

"Konuş." Patch'in sesinde güvenden eser yoktu.

"Senden vazgeçmedim. Bunca zamandır..." Dabria birden sustu ve aniden beliren gözyaşlarından kurtulmak ister gibi gözlerini kırpıştırdı. Yeniden konuşmaya başladığında nispeten toparlanmış gibiydi, ama sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. "Kanatlarını nasıl geri kazanacağını biliyorum."

Patch'e gülümsedi, ama gülümsemesi karşılık alamadı.

"Kanatlarını geri alır almaz eve dönebilirsin," derken Dabria'nın sesi çok daha güven doluydu. "Her şey eskisi gibi olacak. Değişen bir şey yok. Gerçekten."

"Hile nerede?"

"Hile falan yok. Bir insanın hayatını kurtarman gerek. Seni buraya hapseden suçu düşünürsek, fazlasıyla makul."

"Hangi rütbede olacağım?"

Dabria'nın gözlerindeki bütün güven bir anda dağılmıştı. Patch'in ona, kaçındığı tek soruyu sormuş olduğunu tahmin ettim. "Sana az önce kanatlarını nasıl geri alabileceğini söyledim." Sesinde bir miktar küçümseme vardı. "Sanırım bir *teşekkürü* hak etmişimdir."

"Sorumu yanıtla." Ama Patch'in ciddi gülümsemesi cevabı zaten bildiğini anlatıyordu. Ya da çok iyi bir tahmini olduğunu. Dabria'nın cevabı her ne olursa olsun hoşuna gitmeyecekti.

"Pekâlâ. Koruyucu olacaksın, tamam mı?"

Patch başını arkaya atıp yumuşak bir kahkaha attı.

Dabria, "Koruyucu olmanın nesi kötü?" diye sordu. "Yeterince iyi değil mi?"

"Benim planlarımda daha iyisi var."

"Beni dinle, Patch. Daha iyisi diye bir şey *yok*. Kendini kandırıyorsun. Düşmüş hangi melek olsa, kanatlarını geri kazanıp koruyucu olma şansına gözü kapalı atlar. Neden sen yapamıyorsun?" Hayreti, öfkesi ve geri çevrilmenin hayal kırıklığı sesine yansımıştı.

Patch bilardo masasından doğruldu. "Seni yeniden görmek çok güzeldi, Dabria. İyi yolculuklar."

Dabria uyarıya gerek duymadan Patch'in tişörtüne yapıştı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Patch vücudunu ağır ağır ona doğru çevirdi. Duruşu sertliğini kaybetmeye başlamıştı sanki. Ellerini kaldırdı ve usulca Dabria'nın kollarından yukarı kaydırdı.

Kalbime saplanan kıskançlık ve karmaşadan kurtulmak ister gibi, güçlükle yutkundum. Bir tarafım arkamı dönüp ağlamak, bir tarafımsa üzerlerine yürüyüp haykırmak istiyordu. Gerçi hiçbir işe yarayacağı yoktu. Görünmezdim ne de olsa. Görünüşe bakılırsa Bayan Greene'nin... Dabria'nın... ya da her kimse işte, Patch'le duygusal bir geçmişi vardı. Acaba şimdi –gelecekte– hâlâ birlikte miydiler? Coldwater Lisesi'ndeki işe Patch'e yakın olmak için mi başvurmuştu? Beni korkutup, ondan uzak tutmak konusunda bu kadar kararlı olması bu yüzden miydi?

Dabria geri çekildi. "Gitmeliyim. Yeterince uzun kaldım zaten. Lucianna'ya elimi çabuk tutacağıma söz verdim." Başını Patch'in göğsüne yasladı. "Seni özlüyorum," diye fısıldadı. "Bir insan hayatı kurtar ve kanatların yine senin olacak. Bana dön," diye yalvardı. "Eve dön." Aniden uzaklaştı. "Gitmem gerek. Diğerlerinden hiçbiri buraya indiğimi bilmemeli. Seni seviyorum."

Dönüp uzaklaşırken, Dabria'nın yüzünde endişeden eser kalmamış, yerini kurnaz bir özgüven almıştı. Bu, kötü bir elle blöf yapmış bir insandan beklenecek bir ifadeydi.

Patch onu bileğinden yakaladı.

"Şimdi bana buraya gerçekten neden geldiğini söyle."

Patch'in sesine yansıyan karanlık ima karşısında ürperdim. Dışarıdan bakan biri için tamamen sakindi. Ama onu bir süredir tanıyan herkes, gerçeği anlardı. Dabria'ya çizgiyi aştığını ve geri gitmesinin –hem de derhâl– kendi yararına olacağını söyleyen gözlerle bakıyordu.

Patch, genç kadını bara doğru çekti. Onu bir bar sandalyesine oturtup kendisi de yanındakine yerleşti. Ben de Patch'in diğer yanındaki sandalyeye tünedim ve müziğin arasından konuşmalarını duyabilmek için onlara doğru eğildim.

"Buraya neden geldin de ne demek?" Dabria kekelemişti. "Söyledim ya..."

"Yalan söylüyorsun."

Dabria'nın ağzı açık kaldı. "İnanamıyorum... Gerçekten de..."

"Bana doğruyu söyle, Dabria. Derhâl."

Dabria cevap vermeden önce kısa bir tereddüt yaşadı. Patch'e delici bir bakış attı ve, "Pekâlâ," dedi. "Ne planladığını biliyorum."

Patch güldü. Bu, *Çok şey planlıyorum*, diyen türden bir gülüştü. *Hangisinden bahsediyoruz?*

"*Hanok'un Kitabı*'yla[17] ilgili dedikodular duyduğunu biliyorum. Aynı şeyi yapabileceğini düşündüğünü de. Ama yapamazsın."

Patch kollarını barın üzerine yerleştirdi. "Seni buraya beni farklı bir yol seçmeye ikna et diye gönderdiler, değil

17 Apokrif kutsal metinlerden sayılan ve Kitab-ı Mukaddes'te de (Eski ve Yeni Ahit) yer yer bahsedilen kitap. (yay. n.)

mi?" Gülümsemesi gözlerine yansımıştı. "Tehdit olarak görülüyorsam, dedikodular doğru demektir."

"Hayır değil. Adı üstünde, dedikodu."

"Bir kez olmuşsa, yine olabilir."

Dabria, "Hiç olmadı. Kovulmadan önce hiç *Hanok'un Kitabı*'nı okuma zahmetine girdin mi?" diye kafa tuttu. "Tam olarak ne dediğini kelimesi kelimesine biliyor musun?"

"Belki sendeki kopyayı bana ödünç verirsin."

"Bu kâfirlik! Senin onu okuman *yasak!*" diye haykırdı. "Kovulduğun zaman Cennet'teki bütün meleklere ihanet etmiş oldun."

"Neyin peşinde olduğumu kaçı biliyor?" diye sordu Patch. "Ne kadar büyük bir tehdidim?"

Dabria başını iki yana salladı. "Sana bunu söyleyemem. Zaten gereğinden fazla konuştum."

"Beni durdurmaya çalışacaklar mı?"

"İntikam melekleri, evet."

Patch genç kadına anlamlı gözlerle baktı. "Tabii senin beni vazgeçirdiğine inanmazlarsa..."

"Bana böyle bakma." Dabria sert görünmek için bütün cesaretini bir araya toplamaya çalışır gibiydi. "Seni korumak için yalan söylemeyeceğim. Yapmaya çalıştığın şey yanlış. Ve doğal değil."

"Dabria." Patch bu ismi yumuşak bir tehdit gibi söylemişti. Kolunu sıkıca tutup arkasına bükseydi de aynı etkiyi yaratırdı.

Genç kadın kararlı bir sükûnetle, "Sana yardım *edemem*,"

dedi. "Bu şekilde olmaz. Bunu aklından çıkar. Koruyucu melek ol. Bu fikre odaklan ve *Hanok'un Kitabı*'nı aklından çıkar."

Patch dirseklerini bara yasladı; düşünüyordu. Bir an sonra, "Onlara konuştuğumuzu ve koruyucu melek olmakla ilgilendiğimi söyle," dedi.

Dabria biraz hayretle, "İlgilenmek?" dedi.

"Evet, ilgilenmek," dedi Patch. "Onlara isim sorduğumu söyle. Bir hayat kurtaracaksam, sizin bölümün liste başında kimin olduğunu bilmem gerek. Bir ölüm meleği olarak bu bilginin senden gizli olmadığını biliyorum."

"Bu kutsal ve özel bir bilgi. Ve öngörülemez. Dünyadaki olaylar insanların tercihlerine göre bir andan diğerine değişebiliyor."

"Tek bir isim, Dabria."

"Önce bana *Hanok'un Kitabı*'nı unutacağına söz ver."

"Sözüme güvenir miydin?"

"Hayır," dedi Dabria. "Güvenmezdim."

Patch sakin bir tavırla güldü ve kürdanlıktan bir kürdan alıp merdivenlere yürüdü.

"Patch, bekle..." Dabria bar taburesinden atladı. "Patch, lütfen, bekle!"

Patch omzunun üzerinden arkaya baktı.

Dabria, "Nora Grey," dedi ve ellerini hızla ağzına kapattı.

Patch'in ifadesinde anlık bir kırılma oldu; yüzünde rahatsızlıkla karışık cılız bir hayret belirmişti. Duvardaki takvim doğruysa, bunun hiçbir anlam ifade etmemesi gerekirdi.

Henüz tanışmamıştık. Adım ona bir şey ifade etmemeliydi. "Nasıl ölecek?" diye sordu.

"Onu öldürmek isteyen biri var."

"Kim?"

Dabria ellerini kulaklarına örtüp başını salladı. "Burada çok fazla gürültü var. Bütün görüntüler birbirine karışıyor. Net olarak göremiyorum. Eve gitmem gerek. Huzur ve sükûnete ihtiyacım var."

Patch, Dabria'nın saçını kulağının arkasına itti ve ona ikna edici bir bakış attı. Dabria, dokunuşuyla ürperdi, sonra başını sallayıp gözlerini yumdu. "Göremiyorum... Hiçbir şey görmüyorum... Faydasız..."

Patch, "Nora Grey'i öldürmek isteyen kim?" diye bastırdı.

"Bekle. Onu görüyorum," dedi Dabria. Sesini endişe bürümüştü. "Arkasında bir gölge var. Bu *o*. Onu takip ediyor. Kız onu göremiyor, ama hemen *orada*. Onu neden göremiyor ki? Neden kaçmıyor? Yüzünü göremiyorum. Gölgede kalıyor."

Dabria gözlerini açıverdi. Nefesini tuttu.

"Kim?" dedi Patch bir kez daha.

Dabria ellerini ağzının üzerinde yumruk yaptı. Bakışlarını Patch'e çevirirken titriyordu.

"Sen," diye fısıldadı.

Parmağımı Patch'in yara izinden çektiğim anda bağlantı kayboldu. Kendime gelmem birkaç saniyemi aldığı için Patch'e

hazırlıksız yakalandım. Ne olduğunu anlayamadan kendimi yatakta buldum. Bileklerimi başımın üstünde tutup yatağa yapıştırdı.

"Bunu yapmaman gerekiyordu." Karanlık ve sakin yüzünde kontrollü bir öfke vardı. "Ne gördün?"

Dizimi kaldırdım ve kaburgalarına bir tekme indirdim. "Kalk üstümden!"

Kalçalarımın üzerine kayıp, bacaklarını iki yana açarak üzerime oturdu. Bacaklarımı etkisiz hâle getirmişti. Kollarım hâlâ başımın üstünde olduğu için, ağırlığı altında yüzümü buruşturmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Üs-tüm-den-kalk-yok-sa-çığ-lık-a-ta-rım."

"Zaten atıyorsun. Ve çığlığın burada yaprak bile kıpırdatmaz. Burası motelden çok bir genelev." Ölüm hissi veren sert bir gülümsemeyle, "Son şansın, Nora," dedi. "Ne gördün?"

Ağlamamak için direniyordum. Büyün vücudum adını koyamayacağım derecede yabancı bir duyguyla uğulduyordu. "Midemi bulandırıyorsun," dedim. "Kimsin sen? *Gerçekte* kimsin?"

Ağzı daha gaddar bir biçim aldı. "Gittikçe yaklaşıyoruz."

"Beni öldürmek istiyorsun!"

Suratı hiçbir şeyi ele vermiyordu, ama gözleri buz gibiydi.

"Bu akşam cip gerçekten de bozulmadı, değil mi?" dedim. "Bana yalan söyledin. Beni buraya öldürmek için getirdin. Dabria istediğinin bu olduğunu söyledi. Ne duruyorsun o zaman?" Nereye varmaya çalıştığım konusunda hiçbir fik-

rim yoktu. Gözlerimi ona diktim ve bir an bile kırpmadan, hayatıma girdiği o uğursuz günü hatırlarken ağlamamak için kendimi zor tutarak, ona sert sert baktım.

"Baştan çıkarıcı."

Altında kıpırdandım. Önce sağa, sonra sola dönmeye çalıştım. Sonunda boşa enerji harcadığımı anlayıp durdum. Patch gözlerini bana dikti. Daha önce hiç görmediğim kadar siyahtılar.

"Her iddiasına girerim, bundan hoşlanıyorsundur."

"Akıllıca bir iddia."

Nabzımı ayak parmaklarımda dahi hissedebiliyordum. "Yap gitsin," dedim meydan okuyan bir sesle.

"Seni öldüreyim, öyle mi?"

Başımı, evet der gibi salladım. "Ama önce nedenini bilmek istiyorum. Dışarıdaki milyarlarca insan arasında, neden ben?"

"Kötü genler."

"Bu kadar mı? Duyacağım tek açıklama bu mu yani?"

"Şimdilik."

"Bu da ne demek şimdi?" Sesim yeniden yükselmişti. "Hikâyenin tamamını sen nihayet kendini kaybedip beni öldürdüğün zaman mı alacağım?"

"Seni öldürmek için kendimi kaybetmem gerekmiyor. Beş dakika önce ölmeni isteseydim, beş dakika önce ölmüş olurdun."

Bu hiç de neşeli olmayan düşünce karşısında sadece yutkundum.

Başparmağını doğum lekemin üzerinde dolaştırdı. Dokunuşu insanı kandıracak kadar yumuşaktı ve bu, bütün bunlara katlanabilmemi çok daha zor hâle getiriyordu.

Hızlı hızlı nefes alıp vererek, "Ya Dabria?" diye sordum. "O da seninle aynı şey, değil mi? İkiniz de... meleksiniz." Sesim son kelimede titremişti.

Patch ağırlığını kalçalarımdan biraz olsun kaldırdı, ama elleri hâlâ bileklerimdeydi. "Eğer seni bırakırsam, beni dinleyecek misin?"

Beni bırakırsa, yıldırım hızıyla kapıya koşacaktım. "Kaçarsam ne yaparsın? Beni yine buraya sürüklersin, değil mi?"

"Evet, ama gereksiz yere olay çıkmış olur."

"Dabria kız arkadaşın mı?" Göğsümün acı veren inip kalkışlarını tek tek hissediyordum. Cevabını duymak istediğimden emin değildim. Gerçi bir önemi de yoktu. Artık Patch'in beni öldürmek istediğini bildiğim için, bunu önemsiyor olmam bile saçmaydı.

"Kız arkadaşımdı. Uzun zaman önce, ben karanlık tarafa geçmeden." Eğlenir gibi görünmeye çalışarak gülümsedi. "Bu da bir hataydı." Topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve mücadeleye girişip girişmeyeceğimi denemek ister gibi, beni yavaşça bıraktı. Hızlı hızlı nefes alıp vererek bir süre yattım. Sonra dirseklerimin üzerinde doğruldum. İçimden üçe kadar saydım ve var gücümle üzerine saldırdım.

Göğsünü ittim itmesine, ama geriye doğru hafifçe sallanmak dışında kıpırdamadı bile. Altından kalktım ve yumruklarımı savurmaya başladım. Göğsünü, ellerim sızlamaya başlayana dek yumrukladım.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Hayır!" Dirseğimi bacağının üst kısmına geçirdim. "Senin derdin ne? Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Ayağa kalktım, yatağın üzerinde dengemi yakaladım ve midesine var gücümle bir tekme indirdim.

"Bir dakikan daha var," dedi. "Öfkeni kus. Sonra söz bana geçecek."

Sözün ona geçmesiyle ne kastettiğini bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum. Yataktan fırladım ve kapıyı gözüme kestirip harekete geçtim. Patch beni havada yakaladı ve duvara yasladı. Bacaklarımız aynı hizadaydı ve ön kısımları birbirine dayanmıştı.

Ağlamamak için debelenerek, "Gerçeği bilmek istiyorum," dedim. "Okula beni öldürmeye mi geldin? En başından beri amacın bu muydu?"

Patch'in çenesinde bir kas seğirdi. "Evet."

Kaçma cüretini gösteren bir damla yaşı elimle sildim. "İçinden böbürleniyor musun? Konu bu, değil mi? Suratıma çarpabilmek için sana güven duymamı sağlamak." Mantıksız derecede hiddetlendiğimin farkındaydım. Korkmam ve deliye dönmem gerekirdi. Kaçmak için gücümün yettiği her şeyi yapmam. İşin sağduyudan en uzak kısmı, beni öldürmek istediğine inanmamakta direnmem ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o mantıksız güven zerresini boğamamamdı.

"Öfkelendiğini görüyorum,"dedi Patch.

"Öfkeden kuduruyorum!" diye bağırdım.

Alev alev yanan elleri boynumdan yukarı kaydı. Başpar-

maklarını boynuma bastırarak başımı arkaya itti. Dudaklarını dudaklarıma örttü ve ona haykırmak üzere olduğum hakareti –artık her neyse– susturdu. Elleri omuzlarıma indi, kollarımdan aşağı kaydı ve belimin üzerinde durdu. İçimde küçük panik ve zevk ürpertileri dolaşıyordu. Beni kendine çekmeye çalışınca dudağını ısırdım.

Dilinin ucunu dudağında gezdirdi. "Az önce beni ısırdın mı?"

"Senin için her şey bir şakadan ibaret, değil mi?"

Dilini bir kez daha dudağına bastırdı. "Her şey değil."

"Mesela?"

"Sen."

Gecenin bütün dengesi kaybolup gitmişti sanki. Patch kadar kayıtsız biriyle hesaplaşmaya girmek zordu. Hayır, *kayıtsız* doğru kelime değildi. Kusursuzca kontrollü. Vücudundaki son hücreye kadar.

Zihnimde bir ses duydum. *Rahatla. Bana güven.*

"Aman Tanrım!" dedim. "Yine aynı şeyi yapıyorsun, değil mi? Zihnimle oynuyorsun." *Google*'da düşmüş melekler hakkında araştırma yaparken karşıma çıkan makaleyi hatırladım. "Zihnime kelimelerden fazlasını da yerleştirebilirsin, değil mi? Oraya görüntüler, fazlasıyla gerçek görüntüler de sokabilirsin."

İnkâr etmedi.

Sonunda anlamıştım. "Baş Melek Treni," dedim. "O gece beni öldürmeye çalıştın, değil mi? Ama bir şeyler yolunda gitmedi. Ardından Vee'yi arayamamam için beni cep telefo-

numun şarjının bittiğine inandırdın. Yoksa beni eve dönüş yolunda mı öldürmeyi planlamıştın? Senin istediğin şeyleri görmemi nasıl sağladığını bilmek istiyorum!"

Yüzü özenli bir ifadesizlik içindeydi. "Kelime ve görüntüleri zihnine yerleştiriyorum, ama inanıp inanmamak sana kalmış. Bu bir bulmaca. Görüntüler gerçeğin üzerine biniyor ve hangisinin gerçek olduğunu senin ayırt etmen gerekiyor."

"Bu meleklere özgü özel bir güç mü?"

Başını salladı. "Düşmüş meleklere özgü bir güç. Başka hiçbir melek –bunu yapacak yeteneği olmasına rağmen– özel alanını istila etmez."

Çünkü diğer melekler iyiydiler. Ve Patch değildi.

Patch ellerini arkamdaki duvara, başımın iki yanına dayadı. "Sana yaklaşmam gerektiği için Koç'un aklına oturma düzenini değiştirme fikrini soktum. Sana Baş Melek Treni'nden düştüğünü düşündürdüm, çünkü seni öldürmek istiyordum, ama sonunu getiremedim. Az kalsın yapıyordum, ama durdum. Seni korkutmakla yetindim. Sonra cep telefonunun şarjının bittiğini sanmanı sağladım, çünkü seni eve ben bırakmak istiyordum. Evine girdiğim zaman, elime bir bıçak aldım. Seni o zaman öldürecektim." Sesi yumuşamıştı. "Ama sen fikrimi değiştirdin."

Derin bir nefes aldım. "Seni anlamıyorum. Sana babamın bir cinayete kurban gittiğini anlattığımda gerçekten üzülmüş gibiydin. Annemle tanıştığında ona çok nazik davrandın."

Patch, "Nazik," diye tekrarladı. "Bu ikimizin arasında kalsın."

Başım daha da hızlı dönüyordu. Nabzımı şakaklarımda

hissediyordum. Kalp atışlarımın deli gibi hızlandığı bu panik anını daha önce de yaşamıştım. Demir haplarıma ihtiyacım vardı. Ya gerçekten öyleydi ya da Patch öyle düşünmemi sağlıyordu.

Çenemi dikleştirdim ve gözlerimi kısarak, "Zihnimden uzak dur!" dedim. *"Hemen şimdi!"*

"Zihninde değilim, Nora."

Öne doğru eğilip ellerimi dizlerime yasladım ve derin derin nefes alıp verdim. "Evet, oradasın. Seni hissediyorum. Böyle mi yapacaksın yani? Beni boğacak mısın?"

Kulaklarımda yumuşak patlama sesleri yankılanıyordu, görüşüm bulanık bir siyaha bürünmüştü. Ciğerlerimi doldurmaya çalıştım, ama sanki hava diye bir şey kalmamıştı. Dünya sallanıyordu sanki ve Patch görüş açımdan yana kaymıştı. Dengemi sağlamak için elimi duvara yasladım. Derin nefesler almaya çalıştıkça, boğazımın sıkıştığını hissediyordum.

Patch bana yaklaşmaya yeltendi, ama elimi havaya kaldırdım. "Benden uzak dur!"

Omzunu duvara yasladı, dudakları endişeyle gerilmiş bir hâlde yüzüme baktı.

Kesik nefeslerimin arasında, "Benden-uzak-dur," diyebildim.

Ama uzaklaşmadı.

"Nefes-alamıyorum!" Bir elimle duvarı diğeriyle boğazımı tutuyordum.

Birden Patch beni kucakladı ve odanın diğer tarafındaki koltuğa taşıdı. "Başını dizlerinin arasına koy," diyerek eliyle kafamı eğdi.

Başımı aşağı eğmiş, hızlı hızlı nefes alıp veriyor, ciğerlerime hava girsin diye var gücümle savaşıyordum. Ve ağır ağır da olsa, bedenime oksijenin süzüldüğünü hissettim.

Patch bir iki dakika sonra, "Daha iyi misin?" dedi.

Başımı salladım.

"Demir hapların yanında mı?"

Başımı salladım.

"Başını aşağıda tut, uzun ve derin nefesler al."

Talimatlarına uydum ve göğsümün etrafındaki kıskacın gevşediğini hissettim. Alçak sesle, "Teşekkürler," dedim.

"Bana hâlâ güvenmiyor musun?"

"Sana güvenmemi istiyorsan sırtındaki izlere tekrar dokunmama izin verirsin."

Patch beni uzun uzun süzdü. "Bu hiç iyi bir fikir değil."

"Ama neden?"

"Gördüklerini kontrol edemem."

"Amaç da bu ya zaten."

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. Sesi alçak, ne hissettiğini çözmek imkânsızdı. "Bir şeyler sakladığımı biliyorsun." Cümlenin sonunda bir de soru vardı sanki.

Patch'in kapalı kapılar ve gizli sırlarla dolu bir hayat sürdürdüğünü biliyordum. Bu sırların yarısının bile benim etrafımda döndüğünü düşünecek kadar iddialı değildim. Patch benimle paylaştığının ötesinde çok farklı bir hayat yaşıyordu. Diğer hayatının nasıl olduğuna dair defalarca kafa yormuştum. Ve her defasında, ne kadar az şey bilirsem o kadar iyi olacağı hissine kapılmıştım.

Dudağım titriyordu. "Bana sana güvenmem için bir sebep söyle."

Patch yatağın köşesine oturdu. Yatak, ağırlığıyla gömüldü. Öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. İzleri oldukları gibi ortadaydı ve mum ışığı yüzeylerine ürkütücü gölgeler vuruyordu. Sırtındaki kaslar önce yükseldi, ardından gevşedi. "Devam et," dedi sakince. "İnsanların değiştiğini, ama geçmişin değişmediğini aklından çıkarma."

Birden bunu istediğimden o kadar emin olamadım. Patch beni farklı seviyelerde ürkütüyordu. Fakat derinlerde bir yerde, beni öldüreceğini düşünmüyordum. İstediği bu olsaydı, çoktan yapardı. Dehşet verici izlerine baktım. Patch'e güvenmek, yine geçmişine süzülmek ve orada ne bulacağım konusunda hiçbir fikre sahip olmamaktan daha kolay geliyordu.

Ama şimdi geri adım atarsam, Patch ondan korktuğumu anlardı. Kapalı kapılardan birini sadece benim için ve ben istediğim için açıyordu. Bu kadar ağır bir talepte bulunup sonra fikrimi değiştiremezdim.

"Orada sonsuza dek kapalı kalmayacağım, değil mi?" diye sordum.

Patch kısa bir gülüşle, "Hayır," dedi.

Cesaretimi toplayıp yatağa, yanına oturdum. Bu akşam ikinci kez, parmağımı sırtındaki yara izine sürttüm. Görüş açım köşelerden sokulup gittikçe yoğunlaşan buğulu bir grilikle kaplandı. Ve ışıklar söndü.

24

Sırtüstü uzanmıştım. Atletim altımdaki nemi çekiyor, çıplak kollarıma otların uçları sürtünüyordu. Gökyüzündeki ay, yana devrilmiş bir gülümseme gibi, incecik bir hilalden ibaretti. Uzaktan gelen fırtına sesleri dışında, her şey sessizdi.

Gözlerimin yetersiz ışığa çabucak alışmasını sağlamak için birkaç defa üst üste kırpıştırdım. Başımı yana çevirince gözlerimin önünde, otların arasına simetrik olarak yerleştirilmiş, ucu kavisli iki dal parçası belirdi. Kendimi ağır ağır yukarı kaldırdım. Gözlerimi kavisli dal parçalarının üzerinden bana bakan iki siyah küreden alamıyordu. Zihnim bu tanıdık görüntüye bir isim vermek için hızla işliyordu. Ve sonra dehşet verici bir anımsamayla, anladım. Bir insan iskeletinin yanında yatıyordum.

Demir bir çite denk gelene dek sırtüstü kaydım. Kendimi bu sersemlik anından sıyırıp hatırladığım son şeye döndüm; Patch'in yara izine dokunmuştum. Her neredeysem, onun anıları arasında bir yerde olmalıydım.

Aşağı yukarı tanıdığım, alçak perdeden şarkı söyleyen bir erkek sesi karanlığın içinden kulağıma kadar ulaştı. O tarafa dönünce pusun içinde domino taşları gibi sivrilen mezar taşı labirentini gördüm. Patch taşlardan birinin üzerine tünemişti. Gece hiç ılık olmamasına rağmen, üzerinde sadece kot ve lacivert bir tişört vardı.

Tanıdık ses, "Ölülerle ay ışığı keyfi, ha?" dedi. Bu, kaba, dolgun ve İrlanda aksanlı bir sesti. Patch'in karşısındaki bir mezar taşına yaslanmış, onu seyrediyordu. Başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Dur tahmin edeyim. Aklında ölüleri ele geçirmek var. Bilmem ki nasıl olur," dedi başını iki yana sallayarak. "Göz çukurlarında kurtçuklar dans ediyor. Ve diğer deliklerin, işleri biraz daha fazla ileri götürüyor olabilir."

"Seni yakınımda tutmamın sebebi de bu ya, Rixon. Her şeye iyi tarafından bakabiliyorsun."

"Heşvan bu akşam başlıyor," dedi Rixon. "Sen neden mezarlıkta vakit öldürüyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Düşünmek mi?"

"Beynimi akılcı bir karar almak için kullandığım bir süreç."

Rixon'ın dudakları aşağı doğru büküldü. "Senin için endişelenmeye başlıyorum. Haydi. Gitme zamanı. Chauncey Langeais ve Barnabas bekliyorlar. Ay gece yarısı dönecek. Şehirdeki bir hatunda gözüm olduğunu itiraf ediyorum." Kedi gibi mırladı. "Senin kızılları sevdiğini biliyorum, ama ben açık renk saçlıları tercih ederim. Ve bir bedene büründüğüm zaman, bana daha önce göz süzen bir sarışınla yarım kalan işimi bitirmek niyetindeyim."

Patch kıpırdamayınca, Rixon, "Kafayı mı yedin? Gitmemiz gerek. Chauncey'nin sadakat yemini. Hiçbir şey çağrıştırmıyor mu? Şuna ne dersin? Sen Cennet'ten kovulmuş bir meleksin. Hiçbir şey hissedemezsin. Tabii bu geceye kadar. Önümüzdeki iki hafta Chauncey'nin sana armağanı olacak. İsteyerek vermese de..." dedi. Son kısmı sinsi bir gülümsemeyle eklemişti.

Patch, Rixon'a yan gözle baktı. "*Hanok'un Kitabı* hakkında ne biliyorsun?"

"Düşmüş bir meleğin bilebileceği kadarını: Hiçbir şey..."

"*Hanok'un Kitabı*'nda bir hikâye olduğunu duydum. İnsana dönüşen düşmüş bir melek hakkında."

Rixon gülmekten iki büklüm oldu. "Sen kafayı mı yedin, ahbap?" Avuçlarının kenarlarını bitiştirip açık bir kitap gibi öne uzattı. "*Hanok'un Kitabı* bir uyku öncesi masalıdır. Ve görünüşe bakılırsa, sağlam bir masal. Adamı doğruca hayaller âlemine gönderen türden."

"İnsan bedeni istiyorum."

"İki hafta ve bir Nefil'in bedeniyle yetinsen iyi olur. Yarı insan olmak hiç yoktan iyidir. Chauncey yapılanı geri döndüremez. Bir yemin etti ve şimdi o yemine uymak zorunda. Geçen sene olduğu gibi. Ve bir önceki yıl..."

"İki hafta yeterli değil. Ben insan olmak istiyorum. Kalıcı olarak." Patch yine gülmesi için meydan okur gibi gözlerini Rixon'ınkine dikmişti.

Rixon ellerini saçlarının arasından geçirdi. "*Hanok'un Kitabı* bir masal. Biz düşmüş melekleriz, insan değil. Hiçbir

zaman insan olmadık ve olmayacağız da. Nokta. Şimdi vakit öldürmeyi bırak ve Portland'ın hangi tarafta kaldığını bulmama yardım et."

Patch mezar taşından yere atladı. "Ben insan olacağım."

"Tabii, dostum, mutlaka olursun."

"*Hanok'un Kitabı*, Nefil kölemi öldürmem gerektiğini söylüyor. Chauncey'yi öldürmek zorundayım."

"Hayır, değilsin." Rixon sabırsızlanmaya başlamıştı. "Bedenine el koymak zorundasın. O bedeni alıp kendi bedenin gibi kullanacaksın. Keyfini kaçıran kişi olmak istemiyorum ama, Chauncey'yi öldüremezsin. Nefilim ölemez. Hem şunu hiç düşündün mü? Onu öldürürsen bedenine el koyamazsın ki."

"Onu öldürürsem, insan olurum ve bedenine el koymama gerek kalmaz."

Rixon söylediklerinin Patch'in bir kulağından girip diğerinden çıkmasına canı sıkılmış gibi, gözlerinin ovuşturdu. "Nefilim'i öldürebilseydik, şimdiye kadar bir yolunu bulurduk. Bunu söylediğim için üzgünüm, ahbap, ama o sarışın hatunu yakında kollarımın arasına alamazsam, beynim pişecek. Ve tabii başka..."

"İki seçenek," dedi Patch.

"Ha?"

"Bir insanın hayatını kurtarıp koruyucu melek olmak ya da Nefil köleni öldürüp insana dönüşmek. Seçimini yap."

"Bu da yine *Hanok'un Kitabı* saçmalığı mı?"

"Dabria beni ziyaret etti."

Rixon'ın gözleri iri iri açılmıştı. Homurtuya benzer bir gülüşle, "Şu psikolojik sorunlarla boğuşan eski sevgilin mi? Burada ne arıyormuş? O da mı cennetten kovulmuş yoksa? Kanatlarını kaybetmiş mi?"

"Bana kanatlarımı geri kazanabilmek için bir insanın hayatını kurtarmam gerektiğini söylemeye gelmiş."

Rixon'ın gözleri daha da irileşti. "Ona güveniyorsan, sözünü dinle derim. Koruyucu melek olmakta hiçbir sorun yok. Günlerini ölümlüleri tehlikeden uzak tutmakla geçirmek. Görevlendirildiğin ölümlüye bağlı olarak, eğlenceli bile olabilir."

Patch, "Ama bir seçme şansın olsaydı?" diye sordu.

"Şey, benim cevabım çok önemli bir ayrıma göre değişir. Kör kütük sarhoş muyum? Yoksa aklımı tamamen kayıp mı ettim?" Patch gülmeyince, Rixon ciddi bir sesle devam etti. "Seçim diye bir şey yok. Nedenini de söyleyeyim mi? Ben *Hanok'un Kitabı*'na inanmıyorum. Yerinde olsam, koruyuculuğu hedeflerdim. Kendim de pazarlık etmeyi biraz düşünüyorum. Ölümün kıyısında bir insanoğlu tanımıyor olmam çok kötü tabii."

Kısa bir sessizliğin ardından Patch düşüncelerinden silkelendi. "Gece yarısından önce ne kadar para toplayabiliriz?"

"Kâğıt oyununda mı, boksta mı?"

"Kâğıt oyunu."

Rixon'ın gözleri parladı. "Bakalım elimizde ne var? Yakışıklı bir oğlan? Haydi gel, sana adam gibi bir patırtı çekeyim." Kolunu Patch'in boynuna dolayıp onu dirseğinin arasına hapsetti. Patch de boş durmadı ve beline sarılıp onu çimle-

rin üzerine yatırdı. Birbirlerine sırayla yumruklar indirmeye başladılar.

Sonunda Rixon teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ve, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "Kanlı bir dudağı hissedemiyor olmam, gecenin sonuna kadar kan içinde bir ağızla dolaşacağım anlamına gelmez." Göz kırptı. "Hatunlarla şansım azalır."

"Ya mor bir gözle?"

Rixon parmaklarını, kontrol etmek için gözlerine uzattı. "Bunu yapmadığını söyle!" diye haykırdı ve Patch'e bir yumruk savurdu.

Parmağımı Patch'in yara izinden çektim. Ensem ürperdi. Kalbim fazla hızlı çarpıyordu. Patch gözlerinde belirsizliğin gölgesiyle bana bakıyordu.

Şu anın, beynimim mantıklı tarafına güvenmek için doğru bir zaman olmadığını kabul etmek zorundaydım. Belki de bu, sınırların dışına çıkmam gereken anlardan biriydi. Kuralına göre oynamayı bırakıp imkânsızı kabul etme zamanı.

"O zaman sen kesinlikle bir insan değilsin," dedim. "Gerçekten düşmüş bir meleksin. Kötü bir adam."

Bu sözlerim Patch'i gülümsetti. "Kötü bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Başka insanların bedenlerini ele geçiriyorsun."

Bu sözlerimi başını sallayarak kabul etti.

"Benim bedenimi de ele geçirmek mi istiyorsun?"

"Bedenine pek çok şey yapmak istiyorum, ama ele geçirmek bunların arasında değil."

"Sahip olduğun bedenin nesi eksik?"

"Benim bedenim camdan farksız. Gerçek, ama dışa dönük, çevremdeki dünyayı yansıtan bir cam. Beni görüyor ve duyuyorsun. Aynı şekilde, ben de seni görüyor ve duyuyorum. Sen bana dokunduğun zaman, beni hissediyorsun. Ama benim için aynı şey geçerli değil. Seni hissedemiyorum. Her şeyi ince bir cam tabakasının arkasından tecrübe ediyorum. Ve bu tabakayı aşabilmemin tek yolu, bir insanın bedenini ele geçirmek."

"Ya da kısmen insan olan bir bedeni."

Patch'in ağzı gerildi. "Bana dokunduğun zaman Chauncey'yi gördün mü?"

"Rixon'la konuşmanı dinledim. Her sene, Heşvan ayında iki hafta boyunca, Chauncey'nin bedenine el koyuyormuşsun. Chauncey'nin de insan olmadığını söyledi. Nefil'miş." Kelime dudaklarımdan bir fısıltı gibi dökülmüştü.

"Chauncey düşmüş bir melekle insan melezi. Bir melek gibi ölümsüz, ama ölümlü duyularının tamamına sahip. Bir insanın hislerine sahip olmak isteyen düşmüş bir melek, bunu ancak bir Nefil'in bedeninde yapabilir."

"Madem hissetmiyorsun, beni neden öptün?"

Patch parmağını köprücük kemiğimde dolaştırdıktan sonra aşağı kaydırdı ve tam kalbimin üzerinde durdu. Tenimin üzerinden kalbimin attığını hissedebiliyordum. "Çünkü burada, kalbimde hissediyorum," dedi sakin bir sesle. "Duyguları hissetme yeteneğimi henüz kaybetmedim." Bana dikkatle baktı. "Şöyle söyleyeyim. Aramızda duygusal bağ açısından bir eksiklik yok."

Paniğe kapılma, diye düşündüm. Ama nefesim daha şimdiden hızlanmış ve kesikleşmişti. "Yani mutluluğu, hüznü ya da..."

"Arzuyu hissedebiliyorum." Belli belirsiz, hafif bir gülümseme.

Kendi kendime, *İlerlemeye devam et,* dedim. *Duygularına yetişme fırsatı verme. Onlarla daha sonra, cevaplarını aldıktan sonra ilgilenirsin.* "Neden kovuldun?"

Patch birkaç saniye boyunca gözlerime baktı. "Şehvet."

Güçlükle yutkundum. "Para şehveti mi?"

Patch çenesini sıvazladı. Ne düşündüğünü ele veren tek yeri dudakları olduğu için bunu sadece düşüncelerini saklamak istediği zaman yapıyordu. Gülümsememek için zor duruyordu. "Ve diğer türleri... kovulursam insan olurum sanmıştım. Havva'yı baştan çıkaran melekler dünyaya sürülmüşlerdi ve kanatlarını kaybedip insana döndüklerine dair söylentiler vardı. Cennet'ten ayrılışları hepimizin davet edildiği büyük bir seremoni olmadı. Özel bir şeydi. Kanatlarının koparılıp koparılmadığını ya da insanların bedenlerini ele geçirme açlığıyla yeryüzünde amaçsızca dolaşmak üzere lanetlenip lanetlenmediklerini bilmiyordum. O zamanlarda henüz kimse düşmüş melekleri duymamıştı. Bu yüzden kovulmam hâlinde kanatlarımı kaybedip insana dönüşmek bana mantıklı geldi. Aynı zamanda, insan soylu bir kız için deliriyordum. Bu riski almaya değer gibi geldi."

"Dabria, bir insanın hayatını kurtarman hâlinde kanatlarını geri kazanabileceğini söylemişti. Koruyucu melek olacağını. Bunu istemiyor musun?" Bu seçeneğe bu kadar karşı olması kafamı karıştırmıştı doğrusu.

"Hiç bana göre değil. Ben insan olmak istiyorum. Hiçbir şeyi istemediğim kadar."

"Ya Dabria? Madem ikiniz artık birlikte değilsiniz, o neden hâlâ burada? Onun normal bir melek olduğunu sanıyordum. O da mı insan olmak istiyor?"

Patch bir an donakaldı. Kol kasları gerilmişti. "Dabria hâlâ yeryüzünde mi?"

"Okulda çalışıyor. Okulun yeni psikoloğu, Bayan Greene. Onu birkaç kez gördüm." Midemde tuhaf bir yanma belirmişti. "Hafızandaki görüntülere şahit olduktan sonra bu işi sana yakın olmak için kabul ettiğini düşündüm."

"Bir araya geldiğinizde sana tam olarak ne dedi?"

"Senden uzak durmamı söyledi. Senin karanlık ve tehlikeli bir geçmişinin olduğunu ima etti." Duraksadım. "Bu işte bir iş var, değil mi?" Ensemden yukarı uğursuz bir ürpertinin tırmandığını hissetmiştim.

"Seni eve götürmem gerek. Sonra da liseye gidip dosyalarına bakacağım. Belki işe yarar bir şey bulurum. Ne planladığını bilirsem, daha iyi hissedebilirim." Patch yatak örtüsünü çekti ve kuru çarşaf yığınını bana uzatırken, "Buna sarın," dedi.

Zihnim bu yeni bilgi kırıntılarından bir anlam çıkarmak için son hızla çalışıyordu. Birden ağzım kurumuş, dilim damağıma yapışmıştı. "Sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor. Belki de benim aradan çıkmamı istiyordur."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. "Benim de aklımdan geçmedi değil," dedi Patch.

Son birkaç dakikadır beynimin içinde dikkatimi çekmek

için çırpınan buz gibi bir düşünce vardı. Ve şimdi artık sesini yükseltmiş, kar maskesinin arkasındaki yüzün Dabria olabileceğini avaz avaz haykırıyordu. Bunca zamandır, Neon'la çarptığım kişinin bir erkek olabileceğine inanmıştım. Tıpkı Vee'nin saldırganının erkek olduğunu sandığı gibi. Bu noktada Dabria'nın her ikimizi de kandırmış olabileceği ihtimalini es geçemezdim.

Patch banyoya yaptığı kısa bir ziyaretin ardından ıslak tişörtünü giymiş hâlde geri geldi. "Ben gidip cipi getireyim. Yirmi dakika içinde arka girişte olurum. O zamana kadar motelden ayrılma."

25

Patch çıkınca kapının zincirini taktım. Koltuğu odanın içinde sürükleyip kapı tokmağının altına yasladım. Pencere kilitlerinin yerinde olduğundan emin oldum. Kilitlerin Dabria'ya karşı işe yarayacağından emin değildim –peşimde olup olmadığını bile bilmiyordum– ama temkinli olmanın daha iyi olacağına karar vermiştim. Odanın içinde bir ileri bir geri gidip geldikten sonra komodinin üzerindeki telefonda şansımı denedim. Hat hâlâ kesikti.

Annem beni öldürecekti.

Arkasından gizli iş çevirip, ta Portland'a gitmiştim. Ve bütün bu, "Patch'le bir motele sığındık," olayını nasıl izah edebilirdim ki? Sene sonuna kadar cezalı kalmazsam şanslıydım. Hayır, asıl işinden istifa edip tam zamanlı bir iş bulana kadar geçici öğretmenlik için başvurmazsa şanslı sayılacaktım. Çiftlik evini satmak zorunda kalacaktık ve babamla aramdaki son bağı da kaybedecektim.

Yaklaşık on beş dakika sonra, kapının gözetleme deliğin-

den dışarı baktım. Siyahi bir karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Kapının önündeki barikatı kaldırdım ve tam açmaya hazırlanırken, arkamda bir ışık parladı. Kısmen Dabria'yı görmeyi bekleyerek, hızla döndüm. Oda hâlâ boştu, ama elektrik gelmişti.

Kapı, güçlü bir klik sesiyle açıldı. Koridora adım attım. Hole kadar uzanan kan kırmızısı halı, yer yer kelleşecek kadar yıpranmıştı ve ne olduğu belirsiz koyu renk lekelerle kirlenmişti. Duvarlar doğal bir renge boyanmıştı, ama işçilik özensizdi ve bazı yerler kabarmıştı.

Üstümde çıkışı işaret eden yeşil bir ışık yanıyordu. Koridor boyunca okları takip ederek ilerledim ve köşeyi döndüm. Cip arka kapının diğer tarafında durunca hızla dışarı fırladım ve kendimi yolcu koltuğuna zor attım.

Patch çiftlik evinin önüne yanaştığında, yanan tek bir ışık yoktu. Midemde suçluluk duygusundan kaynaklanan bir sıkışma hissettim. Acaba annem arabayla beni aramaya çıkmış olabilir miydi? Yağmur dinmiş ve sis, bir Noel süsü misali, evin dış cephesine ve çalıların üzerine inmişti. Araç yolundaki ağaçlar sonu gelmeyen kuzey rüzgârları yüzünden kalıcı olarak çarpılıp, şekilsizleşmişlerdi. Hava kararınca ışıksız bütün evler itici görünürdü, fakat pencere yerine dar aralıkları, üçgen biçiminde dik bir çatısı ve girintili bir verandası olan, yabani böğürtlenlerle sarılı çiftlik evi, perili bir evi andırıyordu.

Patch arabadan inerken, "Ben ortalığı kolaçan edeyim," dedi.

"Sence Dabria içeride midir?"

Başını salladı. "Ama yine de bakmaktan zarar gelmez."

Ben cipte bekledim. Birkaç dakika sonra Patch ön kapıdan dışarı çıktı. "Temiz," dedi. "Şimdi liseye gideceğim ve ofisini elden geçirir geçirmez hemen buraya döneceğim. Belki de arkasında faydalı bir iz bırakmıştır." Sesi buna pek inanır gibi değildi.

Emniyet kemerimi çözdüm ve bacaklarıma beni derhâl yukarı taşımaları talimatını verdim. Kapı tokmağını çevirirken, Patch'in araç yolundan geri geri çıktığını duydum. Verandanın tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Birden kendimi fazla yalnız hissettim.

Işıkları yakmadan birinci kattan başlayarak evin bütün odalarını tek tek dolaştım. Sonra üst kata çıktım. Patch evi kolaçan etmişti zaten, ama fazladan bir çift gözden zarar gelmezdi. Mobilyaların altında, duş perdesinin ardında ya da dolaplarda kimsenin saklanmadığından emin olunca, üzerime bir kot ve V yakalı, siyah bir kazak geçirdim. Annemin banyo dolabında sakladığı ilk yardım kutusuna acil durumlar için eklediği cep telefonunu buldum ve cep numarasını çevirdim.

Daha ilk çalışta açtı. "Alo? Nora? Sen misin? Neredesin? Meraktan aklımı kaçıracaktım."

Derin bir nefes aldım ve doğru kelimeleri telaffuz edip paçayı sıyırmak için dua ettim.

En samimi ve özür dileyen ses tonumla anlatmaya başladım. "Şöyle oldu..."

"Cascade Yolu sel altında kalmış; kapatmışlar. Geri dönüp Milliken Mills'te bir oda tutmak zorunda kaldım. Şu

anda da oradayım. Evi aramaya çalıştım, ama hatlar bozuk. Cebini denedim ama açmadın."

"Bekle. Sen bunca zamandır, Milliken Mills'te miydin?"

"Nerede olduğumu sanıyordun?"

İçimden rahat bir nefes aldım ve banyo küvetinin kenarına çökerken, "Bilmiyordum," dedim. "Ben de sana ulaşamadım."

Annem, "Hangi numaradan arıyorsun?" diye sordu. "Bu numarayı tanımıyorum."

"Acil durum telefonu."

"Seninki nerede?"

"Kaybettim."

"Ne? Nerede?"

Tek yolun bir ihmal yalanı söylemek olduğuna karar vermiştim. Onu endişelendirmek istemiyordum. Ve tabii bitmek bilmeyen bir süre boyunca ceza almak da. "Daha çok nereye koyduğumu bilmiyorum diyelim. Bir ara ortaya çıkar." Yaşlı kadının cesedinde bir yerde.

"Yollar açılır açılmaz seni arayacağım," dedi.

Sonra Vee'yi aradım. Beş çalıştan sonra, devreye telesekreter girdi.

"Neredesin?" dedim. "Beni HEMEN bu numaradan ara." Telefonu kapatıp cebime koydum ve kendimi Vee'nin iyi olduğuna ikna etmeye çalıştım. Ama bunun yalan olduğunu biliyordum. Bizi birbirimize bağlayan o görünmez ip, onun son birkaç saattir tehlikede olduğunu fısıldayıp duruyordu. Ve bu duygu her geçen saniye azalacağına artıyordu.

Mutfağa girince, demir haplarımı tezgâhın üzerinde buldum ve hemen kapağı kaldırıp kakaolu süt eşliğinde iki tanesini yuttum. Bir an olduğum yerde durup, demirin vücuduma etki etmesini bekledim. Bir süre sonra nefesim normal ritmine döndü. Elimde süt kutusuyla buzdolabına dönerken, onu mutfak ile çamaşır odası arasındaki eşikte gördüm.

Ayaklarımın dibinde soğuk ve ıslak bir madde birikmişti. Süt kutusunu düşürmüştüm. "Dabria?"

Başını yana eğerken, yüzünde hafif bir şaşkınlık vardı. "Adımı biliyor musun?" Duraksadı. "Ah, tabii, Patch..."

Aramızdaki mesafeyi açmak için geri geri evyeye kadar gittim. Dabria'nın okuldaki Bayan Greene hâliyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu akşam saçları düz değil, dağınık; dudakları açlığı yansıtırcasına parlaktı. Bakışları, gözlerinin içine oturmuş siyah lekeyle daha keskindi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Güldü. Sesi bir bardağın içinde tıngırdayan buz parçalarından farksızdı. "Patch'i istiyorum."

"Patch burada değil."

Başını eğdi. "Biliyorum. İçeri girmeden önce sokakta uzaklaşmasını bekledim. Ama Patch'i istediğimi söylerken kastettiğim bu değildi."

Bacaklarımda hızla pompalanan kan, baş döndürücü bir etkiyle kalbime geri dönüş yaptı. Dengemi korumak için tek elimi tezgâhın kenarına yerleştirdim. "Danışmanlık seansı sırasında benden bilgi almaya çalıştığını biliyorum."

"Hakkımda bildiğin tek şey bu mu?" Gözleri gözlerimde bir şeyler arar gibiydi.

Yatak odamın penceresinden birinin baktığından adım gibi emin olduğum o geceyi hatırladım. "Beni burada da gözetledin," dedim.

"Evine ilk kez geliyorum," dedi. Parmağını mutfağın ortasındaki tezgâhta dolaştırdı ve taburelerden birinin üzerine tünedi. "Güzel bir yer."

Sesimin cesur çıkması için dua ederek, "Dur da hafızanı tazeleyeyim," dedim. "Ben uyurken yatak odamın penceresinden içeri bakmıştın."

Dudaklarının uçları yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır, ama seni alışveriş sırasında takip ettim. Arkadaşına saldırdım ve aklına, ona Patch'in zarar verdiğini düşündürecek birkaç ipucu ektim. Çok da zorlanmadım doğrusu. Patch o kadar da zararsız biri değildir. Seni ondan korkutmak işime gelecekti."

"Böylece ondan uzak duracaktım."

"Ama durmadın. Hâlâ da yolumuzda bir engelsin."

"Hangi yolunuzda?"

"Yapma, Nora. Kim olduğumu biliyorsan, bu işin nasıl yürüdüğünü de biliyor olman gerekir. Kanatlarını geri kazansın istiyorum. O yeryüzüne ait değil. Bana ait. Bir hata yaptı ve ben bu durumu düzelteceğim." Sesinde en ufak bir taviz belirtisi yoktu. Tabureden kalktı ve tezgâhın etrafını dolaşıp bana yaklaştı.

Aramızdaki mesafeyi koruyarak tezgâh boyunca geri geri uzaklaştım. Dikkatini dağıtacak bir yöntem bulmak için zihnimi kurcalıyordum. Ya da kaçmak için. On altı senedir bu evde yaşıyordum. Kat planını iyi bilirdim. Bütün gizli girintileri ve en iyi saklanma noktalarını. Beynime bir plan uydur-

ma emri verdim. Fazla düşünmeden yaratılacak, zekice bir plan. Sırtım duvara yaslandı.

"Sen ortalıkta olduğun sürece, Patch bana dönmeyecek," dedi Dabria.

"Bence bana olan hislerini abartıyorsun." İlişkimizi hafife almak iyi bir fikir gibi gelmişti. Dabria'nın sahiplenme duygusu onu harekete geçiren ana güdü gibi görünüyordu.

Yüzünde inanmadığını gösteren bir gülümseme parladı. "Sana karşı o tür duyguları olduğunu mu sanıyorsun yoksa? Bunca zamandır, onun..." Bir kahkaha attı. "Burada seni sevdiği için kalmıyor. Seni öldürmek istiyor."

Başımı salladım. "Hayır, beni öldürmeyecek."

Dabria'nın gülümsemesi sertleşmişti. "Eğer inandığın buysa, sen de istediğini elde etmek için baştan çıkardığı diğer kızlar gibisin demektir." Hırçın bir tavırla, "Bu konuda çok yeteneklidir," diye ekledi. "Senin adını da beni baştan çıkararak söyletmişti zaten. Patch'in tek bir yumuşak dokunuşu yeterli oldu. Sihrine kapılıverdim ve ölümünün yaklaştığını söyledim."

Neden bahsettiğini biliyordum. Bahsettiği âna, Patch'in hafızasında bizzat tanık olmuştum.

"Ve şimdi, aynı şeyi sana yapıyor," dedi. "İhanet can yakıyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır..."

"Seni kurban olarak kullanmayı planlıyor. Şu işareti görüyor musun?" Eliyle bileğimi işaret etti. "Bu senin, bir Nefil'in soyundan gelme bir dişi olduğunu gösterir. Ve bahsettiğim, sıradan bir Nefil değil. Patch'in kölesi Chauncey Langeais."

Bileğimdeki ize baktım ve kalbimi durduracak bir an için, ona inandım. Ama ona güvenmemem gerektiğini akıl edebilecek durumdaydım.

"*Hanok'un Kitabı* adında kutsal bir kitap var," dedi. "O kitapta düşmüş bir melek, Nefil kölesinin soyundan gelen bir dişiyi kurban ediyor. Patch'in seni öldürmek istediğini düşünmüyor musun? En çok istediği şey nedir? Seni kurban ettiği zaman insan olabilecek. İstediği her şeyi elde edecek. Ve benimle eve dönmeyecek."

Tezgâhın üzerindeki ahşap bloktan bir bıçak çekti. "İşte bu yüzden, senden kurtulmam gerekiyor. Öyle ya da böyle, içimdeki kötü his haksız değilmiş. Ölüm seni bulmak üzere."

"Patch geri dönecek," dedim. Midem bulanıyordu. "Bu konuyu onunla konuşmak istemez misin?"

"Elimi çabuk tutacağım," diye devam etti. "Ben bir ölüm meleğiyim. Ruhları sonraki hayata taşırım. İşim biter bitmez, ruhunu perdenin diğer tarafına geçireceğim. Korkmana hiç gerek yok."

Çığlık atmak istiyordum, ama sesim boğazımda tıkanıp kalmıştı. Mutfak masasını aramıza alarak, "Madem meleksin, kanatların nerede?" diye sordum.

"Artık soru yok." Sesi sabırsızlaşmış ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya başlamıştı.

Zaman kazanmak için, "Cennet'ten ayrılalı ne kadar oldu?" diye sordum. "Birkaç aydır burada, aşağıdasın, değil mi? Sence diğer melekler yokluğunu fark etmemişler midir?"

"Bir adım daha atma," diye çıkışarak bıçağı havaya kaldırdı. Keskin kısmı ışıkta parlamıştı.

"Patch için gereksiz zahmete giriyorsun," dedim. Sesim panikten istediğim kadar arınmış değildi. "Seni amacına uyduğu zamanlarda kullandığı için ondan nefret etmemene şaşırdım. Ve kanatlarını geri almasını istemene. Sana yaptığı şeyden sonra buraya sürülmesine hiç sevinmedin mi?"

"Beni beş para etmez insan soylu bir kız için terk etti!" Gözleri ateş saçıyordu.

"O seni bırakmadı. Gerçekten. Kovuldu..."

"İnsan olmak istediği için kovuldu. Oysa bana sahipti. *Ben* vardım!" Küçümseyici bir kahkaha attı, ama bu, acısını ya da öfkesini gizlemeye yetmemişti. "Önce incindim ve öfkelendim. Ve onu unutmak için ne gerekiyorsa yaptım. Sonra onun insan olmaya ciddi ciddi yeltendiğini fark edince Baş Melekler beni buraya onun fikrini değiştirmem için gönderdiler. Kendime ona yeniden âşık olmayacağıma dair *söz* verdim, ama neye yaradı?"

Yumuşak bir sesle, "Dabria..." dedim.

"Kızın *toprak tozundan* yaratılmış olmasına bile aldırmadı. Siz –hepiniz– bencil ve derbedersiniz! Bedenleriniz vahşi ve disiplinden uzak. Bir an sevincin zirvesindesiniz, bir sonraki an umutsuzluğun kıyısında. Acınası bir durum. Hiçbir melek buna heves edemez." Kolunu vahşi bir hareketle, bir yay gibi suratına örttü ve gözyaşlarını sildi. "Hâlime bir bak! Kendimi güçlükle kontrol ediyorum. Çok uzun zamandır aşağıdayım ve insan pisliğine fazlasıyla bulandım."

Arkamı dönüp mutfaktan dışarı koştum ve koşarken bir sandalyeyi devirip Dabria'nın yolunun üzerine bıraktım. Koridor boyunca koşarken kendimi tuzağa düşürdüğümü

biliyordum. Evin iki çıkışı vardı; ön kapı –ki Dabria oturma odasından kestirmeden geçerek, oraya benden önce ulaşabilirdi– ve yemek odasından dışarı açılan arka kapı –ki Dabria o kapıya giden yolun üzerindeydi– .

Arkadan sertçe itildim ve yere kapaklandım. Koridor boyunca kaydım ve sonunda karnımın üzerinde durdum. Hızla döndüm. Dabria bir metre kadar üstümde, havada asılı duruyordu; teni ve saçları kör edici bir beyazlıkla parlıyordu. Elindeki bıçağın sivri ucunu bana çevirmişti.

Düşünmedim. Tüm gücümle yukarı doğru bir tekme savurdum. Diğer bacağımın üzerinde yükselerek yay gibi geridim ve daha aşağıda duran kolunu hedef aldım. Bıçak elinden uçtu. Ayaklarımı altıma alırken, Dabria girişteki küçük bir sehpanın üzerinde duran lambaya işaret etti ve parmağının keskin bir hareketiyle, lambayı üzerime doğru savurdu. Yuvarlanarak kaçtım. Lamba yere çarpıp tuzla buz olurken, cam kırıklarının altıma kaydıklarını hissettim.

"Kıpırda!" Dabria'nın emriyle, girişteki tahta sıra kaydı ve ön kapının iç tarafında barikat oluşturarak çıkışımı tamamen kapattı.

İleri doğru fırladım ve korkulukları hız kazanmak için kullanarak basamakları ikişer ikişer tırmanmaya başladım. Dabria'nın arkamdan güldüğünü duydum. Hemen sonra, korkuluk yerinden çıktı ve gürültüyle aşağıdaki hole indi. Korunmasız kenardan aşağı düşmemek için ağırlığımı arkaya verdim. Dengemi son anda yakalayarak son basamakları da hızla kat ettim. Üst kata çıkınca, kendimi annemin odasına attım ve Fransız tarzı kapıları çarparak kapattım.

Şöminenin yan tarafında kalan pencerelere koştum ve dışarı, iki kat aşağıdaki zemine baktım. Tam aşağıda, bir kaya yatağının üzerinde üç çalılık vardı. Sonbahardan bu yana bütün yaprakları dökülmüştü. Atlayacak olsam hayatta kalabilir miydim, bilmiyordum.

"Açıl!" Dabria kapının dışından haykırmıştı. Kilit açılmak için zorlanırken ahşapta boydan boya bir çatlak oluştu. Zamanım gittikçe daralıyordu.

Şömineye koşup içine daldım. Tam ayaklarımı yukarı çekip, baca deliğinin iki yanına yaslamıştım ki kapı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Dabria'nın hızla pencereye yürüdüğünü duydum.

Narin ve insanın içini donduran sesiyle, "Nora!" diye seslendi. "Yakında olduğunu biliyorum. Seni hissediyorum. Kaçamaz ve saklanamazsın. Seni bulmak için gerekirse bu evin bütün odalarını tek tek yakarım. Ve sonra arkadaki araziyi de baştan başa tutuşturururum. Seni canlı bırakmaya hiç niyetim yok."

Şöminenin dışında parlak sarı bir ışık, önce bir cızırtı, ardından tutuşan bir ateşin sesi eşliğinde hayata geçti. Alevler, altımdaki oyuğa dans eden gölgelerle vuruyordu. Ateşin yakıtını –büyük ihtimalle mobilya ya da ahşap parkeleri– yiyip bitiren çatırtısını duyabiliyordum.

Baca deliğinin içinde kısılıp kalmıştım. Kalbim deli gibi çarpıyor, bedenimden ter fışkırıyordu. Birkaç soluk aldım ve kasılan gergin bacaklarımdaki yanmayla baş edebilmek için nefesimi yavaşça bıraktım. Patch okula gideceğini söylemişti. Dönmesi daha ne kadar sürerdi acaba?

Dabria'nın hâlâ odada olup olmadığını bilmeyerek ve hemen gitmemem hâlinde yangının beni esir etmesinden korkarak önce bir bacağımı, sonra da diğerini oyuğa indirdim ve şömineden çıktım. Dabria ortalıkta görünmüyordu, ama alevler duvarları yalıyor; duman odadaki bütün havayı yutuyordu.

Dabria'nın kapılardan birinden kaçmamı bekleyeceğini düşündüğümden aşağıya inme cesaretini gösteremeyerek koridorda hızla ilerledim. Yatak odama girince pencereyi açtım. Dışarıdaki ağaç tırmanılacak kadar yakın ve sağlamdı. Belki evin arkasındaki siste Dabria'yı kaybedebilirdim. En yakın komşular bir mil uzaktaydılar ve hızlı koşabilirsem yedi dakikada orada olabilirdim. Tam bacağımı pencereden dışarı atmaya hazırlanırken, koridorda bir gıcırtı duyuldu.

Ses çıkarmamaya özen göstererek kendimi dolabın içine kapattım ve 911'i tuşladım.

Operatöre, "Evimde beni öldürmeye çalışan biri var," diye fısıldadım. Tam adresi vermiştim ki, odamın kapısı açıldı. Hiç kıpırdamadan bekledim.

Dolap kapağının aralıklarından, karanlık bir siluetin odanın içine girişini izledim. Işık yok denecek kadar az, görüş açım biçimsiz olduğu için ayırt etmemi sağlayabilecek tek bir detay göremiyordum. Penceredeki storları aralayıp dışarı baktı. Çekmecelerimdeki çorap ve çamaşırları kurcaladı. Çalışma masamın üzerinde duran gümüş tarağı alıp inceledi ve tekrar yerine bıraktı. Karaltı, yönünü dolaba çevirince başımın belada olduğunu anladım.

Elimi yerde kaydırarak işime yarayabilecek herhangi bir

şey aramaya başladım. Dirseğim üst üste yığılmış ayakkabı kutularına çarpıp devrilmelerine neden oldu. İçimden bir küfür savurdum. Ayak sesleri yaklaştı.

Kapaklar açılınca elimdeki ayakkabıyı fırlattım. Sonra bir tane daha kaptım ve onu da attım.

Patch alçak perdeden bir küfür savurdu ve elimdeki üçüncü ayakkabıyı alıp arkasına attı. Beni dolabın dışına çekip ayağa kaldırdı. Henüz ben karşımdakinin Dabria değil, Patch olduğunu görmenin rahatlama duygusunu sindirememişken, beni kendine doğru çekti ve kollarını vücuduma doladı.

Kulağıma, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Gözlerimde yaşlarla, "Dabria burada," dedim. Dizlerim titriyordu ve beni ayakta tutan tek şey, Patch'in kollarıydı. "Evi yakıyor."

Patch avucuma bir anahtarlık bırakıp parmaklarımı kapattı. "Cipimi sokağa park ettim. Bin, kapılarını kilitle ve Delphic'e gidip beni bekle." Çenemi tutup yüzümü ona çevirdi. Dudaklarıma, bütün vücuduma bir sıcaklık yayılmasına neden olan küçük bir öpücük kondurdu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

"Dabria'nın icabına bakacağım."

"Nasıl?"

Bana, *Detayları gerçekten bilmek istiyor musun?* diye soran bir bakış attı.

Uzaktan siren sesleri duyuldu.

Patch pencereden dışarı baktı. "Polisi mi çağırdın?"

"Seni Dabria sandım."

Kapıya yürümüştü bile. "Ben Dabria'nın peşine düşeceğim. Sen ciple Delphic'e git ve beni orada bekle."

"Ya yangın?"

"Polis icabına bakar."

Anahtarları daha sıkı kavradım. Beynimin karar verme bölümü darmadağın olmuş, bambaşka yönlere koşuyordu. Evden çıkmak, Dabria'dan uzaklaşmak ve daha sonra Patch'le buluşmak istiyordum, ama kafamdan bir türlü atamadığım tek bir düşünce vardı: Dabria, Patch'in insana dönüşmek için beni kurban etmesi gerektiğini söylemişti.

Bunu öylesine ya da beni huzursuz etmek için söylememişti. Ya da beni Patch'e karşı sertleştirmek için. Kelimeler ağzından büyük bir ciddiyet ve soğuklukla dökülmüştü. Patch'in bana, kendisinden önce ulaşmasına mani olmak için beni öldürmeye çalışacak kadar ciddiydi.

Cipi, Patch'in söylediği gibi sokakta park hâlinde budum. Anahtarı kontağa yerleştirdim ve Hawthorne'dan aşağı ilerlemeye başladım. Vee'nin cebini aramanın sonuç vermeyeceğini düşünerek ev numarasını çevirdim.

Sıra dışı hiçbir şey olmamış gibi görünmeye çalışarak, "Merhaba, Bayan Sky," dedim. "Vee orada mı acaba?"

"Merhaba, Nora! Vee birkaç saat önce çıktı. Portland'daki bir partiye gideceğinden bahsetti. Birliktesinizdir sanıyordum."

"Şey, ayrıldık," diye yalan söyledim. "Partiden sonra nereye gideceği konusunda bir şey söyledi mi?"

"Sinemaya gitmeyi planlıyordu. Cep telefonunu açmıyor; sanırım sinemada kapatmış olmalı. Her şey yolunda mı?"

Onu korkutmak istemiyordum, ama her şeyin yolunda olduğunu da söyleyemezdim. Bu bana hiç doğru gelmiyordu. Vee'den son haber aldığımda, Elliot'ın yanındaydı. Ve şimdi cep telefonunu açmıyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Ben arabayla dolaşıp onu arayacağım. Sinemadan başlarım. Siz de parkı arar mısınız?"

26

Bahar tatilinin başlamasından önceki son pazar akşamıydı ve sinema tıklım tıklım doluydu. Gişede bilet sırasına girerken, izlenip izlenmediğimden emin olmak için sürekli etrafıma bakınıyordum. Şimdiye kadar endişe yaratacak bir durum yoktu ve çevremdeki kalabalık saklanmak için biçilmiş kaftandı. Kendime, Patch'in Dabria'nın icabına bakacağını ve kaygı duymam için bir neden olmadığını söylüyordum, ama yine de dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

İçin için, Dabria'nın en büyük endişe kaynağım olmadığını biliyordum. Patch eninde sonunda Delphic'te olmadığımı anlayacaktı. Geçmiş tecrübelerime dayanarak, ondan uzun vadede saklanabilmek gibi bir yanılsamaya kapılmıyordum. Beni nasılsa bulacaktı. Ve sonra, onunla içimi kemiren sorunun cevabı için yüzleşmek zorunda kalacaktım. Aslında beni asıl korkutan soru değil, cevabıydı. Çünkü zihnimin gerisinde, Dabria'nın Patch'in bir insan bedenine bürünmesi için

ihtiyaç duyduğu şey konusunda doğru söylediğine dair bir şüphenin gölgesi vardı.

Sıra bana gelmişti. Dokuz otuz seansları başlamak üzereydi.

Düşünmeden, "*Kurban* için bir bilet," dedim. Ve daha telaffuz ederken, ismi ürkütücü derecede ironik buldum. Üzerinde daha fazla düşünmeyi reddettim, elimi cebime attım ve yetmesi için dua ederek, bir miktar bozuk ve kâğıt parayı gişe camının altından uzattım.

Gişedeki kız, ortalığa saçılan bozuk paralara bakarak, "Tanrım," dedi. Onu okuldan tanıyordum. Dördüncü sınıftaydı ve adının Kaylie ya da Kylie gibi bir şey olduğundan neredeyse emindim. "Çok teşekkürler," dedi. "Sırada bekleyen bu kadar insan yokmuş gibi."

Arkamda toplu bir söylenme baş gösterdi.

Alaycı görünmeye çalışarak, "Domuzcuk bankamı temizledim de," dedim.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi? Hepsi burada mı?" diye sordu ve iç geçirerek paraları, çeyreklik, onluk ve birlik olarak ayırmaya başladı.

"Tabii."

"Her neyse. Bunlarla uğraşacak kadar çok para kazanmıyorum. Bozuklukları çekmeceye itti ve camın altından biletimi kaydırdı. "Kredi kartı denen bir şey var."

Biletimi alırken, "Bu akşam Vee Sky'ı görmüş olabilir misin?" diye sordum.

"Bee kim?"

"Vee Sky. İkinci sınıf öğrencisi. Elliot Saunders'la birlikteydi."

Kaylie ya da Kylie'nin gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. "Sakin bir geceye mi benziyor? Burada öylece oturup önümden geçen her yüzü ezberleyecek zamanım varmış gibi mi görünüyor?"

"Unut gitsin," diye söylenerek içeri açılan kapılara yürüdüm.

Coldwater sinemasının bir büfenin iki yanında yer alan kapıların arkasında iki salonu vardı. Biletçi biletimi yırtar yırtmaz, iki numaralı salona, karanlığa daldım. Film başlamıştı.

Salon, boş bırakılmış birkaç koltuk dışında neredeyse doluydu. Koridor boyunca Vee'ye bakınarak ilerledim. Sonuna gelince döndüm ve salonun ön kısmı boyunca ilerledim. Karanlıkta yüzleri ayırt etmek güçtü, ama Vee'nin orada olmadığından emindim.

Salondan çıktım ve diğerine girdim. Burası diğeri kadar kalabalık değildi. Bu salonu da dolaştım, ama Vee'yi yine göremedim. Arka taraftaki bir koltuğa yerleşip kafamı toplamaya çalıştım.

Bu akşam, istemeyerek adım attığım ve çıkışı bir türlü bulamadığım karanlık bir masala dönüşmüştü. Düşmüş meleklerin, insan melezlerin ve kurban verme cinayetlerinin birbirine karıştığı bir masala. Başparmağımı doğum lekemin üzerinde dolaştırdım. Özellikle de bir Nefil'in soyundan gelmiş olmam olasılığını düşünmek istemiyordum.

Acil durum telefonunu çıkardım ve cevapsız çağrılara baktım. Hiçbir şey yoktu.

Tam telefonu cebime koyarken, yanı başımda bir patlamış mısır kutusu belirdi.

Bir ses omzumun üzerinden, "Aç mısın?" diye sordu. Ses sakindi, ama çok mutlu olduğu söylenemezdi. Ben soluklarımın sakinliğini korumaya çalışırken Patch, "Ayağa kalk ve salondan çık," dedi. "Ben hemen arkanda olacağım."

Kıpırdamadım.

"Dışarı çık," dedi bir kez daha. "Konuşmamız gerek."

"Kendine bir insan bedeni edinebilmek için beni nasıl kurban edeceğin konusunda mı?" diye sordum. Sesim durumu alaya alır gibiydi, ama içim kurşun kadar ağırdı.

"Bunun doğru olduğunu düşünseydin bu dediğin şirin olabilirdi..."

"Tabii ki doğru olduğunu düşünüyorum!" Sayılırdı. Fakat aynı düşünce zihnime süzülüp duruyordu. Patch beni öldürmeyi gerçekten istiyorsa, neden çoktan öldürmemişti?

Yanımdaki adam, "Şşşt," dedi.

Patch, "Dışarı, yoksa ben seni kucaklayıp çıkaracağım," dedi.

Hızla arkama döndüm. "Efendim?"

Yanımdaki adam bir kez daha tısladı. "*Şşşt!*"

Adama Patch'i işaret ederek, "Suç onda," dedim.

Adam boynunu çevirip arkaya baktı ve sonra yeniden bana dönüp, "Dinle," dedi. "Ya sessiz olursun ya da güvenliği çağırırım."

"Tamam, git güvenliği çağır ve onu götürmelerini söyle," dedim bir kez daha Patch'i işaret ederek. "Onlara beni öldürmek istediğini söyle."

Bu kez tıslayan, adamın kız arkadaşı oldu. Erkek arkadaşının üzerinden bana doğru eğildi ve, "Seni *ben* öldürmek istiyorum," dedi.

Adam, "Seni kim öldürmek istiyor?" diye sordu. Bir kez daha omzunun üzerinden arkaya baktı, ama yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

Kız arkadaşı, "Orada kimse *yok*," dedi.

Patch'e, "Onlara seni göremediklerini düşündürüyorsun, değil mi?" derken, hem gücüne hayranlık duyuyor hem de bu şekilde kullanmasına sinir oluyordum.

Patch gülümsedi, ama bu dişlerini göstermeyen türden bir gülümsemeydi.

Kız arkadaş ellerini havaya kaldırarak, "Ah, Tanrım!" dedi. Gözlerini öfkeyle devirdi ve erkek arkadaşına, "Bir şeyler yapsana," diye çıkıştı.

Adam döndü ve bana, "Susman gerek," dedi. Ekranı işaret etti. "Filmi seyret. Al, kolam senin olsun."

Hızla koridora döndüm. Patch'in arkamdan harekete geçtiğini ve dokunmasa da, rahatsız edecek kadar yakınımda olduğunu hissettim. Salondan çıkana kadar da öyle kaldı.

Kapının diğer tarafına geçince, Patch koluma girdi ve beni sinemanın fuayesinden geçirip kadınlar tuvalete soktu.

"Kızlar tuvaletiyle sorunun ne?" diye sordum.

Kapıyı kilitleyip sırtını yasladı. Bakışları her yerimde dolaşıyordu ve o bakışlarda beni öldürme arzusunun bütün işaretleri gizliydi.

Sırtımı tezgâha yaslamış, ellerimle sıkı sıkı tutunmuş-

tum. "Delphic'e gitmediğim için kızgınsın." Omzumu hafifçe kaldırdım. "Neden Delphic, Patch? Pazar akşamı. Delphic birazdan kapanacak. Karanlık ve az sonra ıssız kalmaya mahkûm bir eğlence parkına gitmemi istemenin özel bir nedeni var mıydı?"

Siyah gözlerini beyzbol şapkasının altından rahatça görebileceğim kadar yakınıma gelip durdu.

"Dabria kendine bir insan vücudu bulmak için beni kurban etmen gerektiğini söyledi," dedim.

Patch kısa bir an sessiz kaldı. "Ve sen bunu yapacağımı düşünüyorsun, öyle mi?"

Yutkundum. "Demek ki doğruymuş."

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. "Bunun maksatlı bir kurban etme olması gerek. Seni öylece öldürmem işe yaramaz."

"Bana bunu bir tek sen mi yapabilirsin?"

"Hayır, ama büyük olasılıkla sonucu bilen ve buna yeltenebilecek tek kişi benim. Okula gelme nedenim buydu. Sana yaklaşmam gerekiyordu. Sana ihtiyacım vardı. Hayatına girmem de bu yüzdendi."

"Dabria bir kıza âşık olduğunu söyledi." Hissettiğim akıl dışı kıskançlık kasılmaları yüzünden kendimden nefret ediyordum. Bunun benimle bir ilgisi olmaması gerekiyordu. Bu bir tür sorgulamaydı ne de olsa. "Ne oldu?"

Patch'in, düşüncelerine dair bir ipucu vermesini umutsuzca diliyordum, ama bakışları sakin, duyguları başarıyla gizlenmişti. "Yaşlandı ve öldü."

"Senin için çok zor olmuştur," deyiverdim.

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. Sesi o kadar alçaktı ki, elimde olmadan ürperdim. "Her şeyi dürüstçe anlatmamı istiyorsun, ben de anlatacağım. Kim olduğumu ve ne yaptığımı. En ince detayına kadar. Her şeyi ortaya dökeceğim, ama bunu talep etmen gerekecek. İstemen. Eskiden kim olduğumu ya da şimdi ne olduğumu görebilirsin. İyi biri değilim." Bana bütün ışığı emen, ama geri yansıtmayan delici gözleriyle bakıyordu. "Ama eskiden daha kötüydüm."

Midemin burkulmasını yok sayarak, "Anlat," dedim.

"Onu ilk gördüğümde, henüz bir melektim. Sadece anlık bir şeydi, ama sahip olma şehvetiyle dolmuştum. Bu beni deli etti. Hakkında ona yaklaşmak için her şeyi yapacak olmam dışında hiçbir şey bilmiyordum. Onu bir süre izledim. Sonrasında, aklıma yeryüzüne inip bir insan bedenini ele geçirirsem, Cennet'ten kovulur ve insan olabilirim gibi bir düşünce girdi. Sorun, Heşvan'dan habersiz olmamdı. Bir ağustos gecesinde dünyaya indim ve bedeni ele geçiremedim. Dönüş yolunda bir gurup intikam meleği beni durdurdu ve kanatlarımı kopardılar. Ve beni göğe fırlattılar. Daha o anda bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. İnsanlara baktığım zaman, tek hissedebildiğim onların bedenlerinde olmak için duyduğum kıvrandırıcı arzuydu. Bütün güçlerim elimden alınmıştı; zayıf, hastalıklı bir şeye dönüşmüştüm. İnsan değildim. Düşmüş bir melektim. Ve her şeyden öylece vazgeçtiğimi fark ettim. Bunca zamandır kendimden bu yüzden nefret ediyorum. Bir hiç uğruna pes ettiğimi düşündüğüm için." Gözleri gözlerime öylesine sabitlenmişti ki kendimi tamamen

şeffaflaşmışım gibi hissettim. "Ama kovulmasaydım, seninle karşılaşamazdım."

Çelişkili duygularım göğsümün içinde öyle bir ağırlığa neden olmuştu ki, beni nefessiz bırakacaklarını sandım. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak üsteledim. "Dabria doğum lekemin Chauncey'yle akraba olduğuma işaret ettiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Buna cevap vermemi istiyor musun?"

Ne istediğimi bilmiyordum. Bütün dünyam bir şakaya dönmüştü sanki ve espriyi en son ben anlayacaktım. Ben o sıradan kız, Nora Grey değildim. İnsan bile olmayan birinin soyundan geliyordum. Ve kalbim, yine insan olmayan bir başkası için paramparça oluyordu. Karanlık bir melek için. "Ailemin hangi tarafı?" diye sordum.

"Baban."

"Chauncey şimdi nerede?" Akraba olmamıza rağmen, çok uzakta olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Çok, çok uzakta. Aramızdaki bağın gerçek gelmeyeceği kadar uzakta.

Patch'in çizmelerinin burnu tenis ayakkabılarıma değiyordu. "Seni öldürmeyeceğim, Nora. Benim için önemli olan insanları öldürmem. Ve sen listenin en başındasın."

Kalbim yerinden oynadı. Ellerimi, parmaklarımın içine gömülemeyeceği kadar sert olan karnına yerleştirdim. Aramıza gereksiz bir koruma yerleştirmeye çalışıyordum. Elektrik verilmiş yüksek bir dikenli tel bile, onun karşısında güvende hissetmeme yetmezdi.

Hafifçe geri çekilirken, "Özel alanımı işgal ediyorsun," dedim.

Patch belli belirsiz bir gülümsemeyle, "İşgal etmek mi? SAT sınavında değiliz, Nora," dedi.

Birkaç tel saçımı kulağımın arkasına ittim ve lavaboya sürtünerek yana doğru bir adım attım. "Üstüme geliyorsun. Nefes almak için mesafeye ihtiyacım var." İhtiyaç duyduğum şey, aramıza bir sınır belirlemekti. İradem toparlamaktı. Patch'in varlığında bana güvenilemeyeceğini bir kez daha ispatladığım için kafese kapatılmam gerekiyordu. Çoktan kapıya koşmuş olmam gerekirdi. Ama koşmamıştım. Kendimi, cevap almaya ihtiyaç duyduğum için kaldığıma inandırmaya çalışıyordum, ama bu, işin sadece bir yönüydü. Düşünmek istemediğimse, diğer kısımdı. Duygusal kısım. Direnmemin anlamsız olduğu kısım.

"Benden sakladığın başka bir şey var mı?" Bilmek istiyordum.

"Senden sakladığım çok şey var."

İçimde bir şeyler kırıldı. "Mesela?"

"Seninle birlikte burada kilitli olmamın bana hissettirdikleri gibi." Patch tek elini arkamdaki aynaya uzatırken, ağırlığını üzerime vermişti. "Bana ne yaptığın konusunda en ufak bir fikrin yok."

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Bu iyi bir fikir değil. Doğru da değil."

"Doğrunun sayısız biçimi var," diye mırıldandı. "Görünüşte hâlâ güvenli bölgedeyiz." Beynimin kendini korumayı başaran kısmının, *Canını seviyorsan kaç!* diye haykırdığından adım gibi emindim. Ne yazık ki kulaklarım uğulduyordu ve tam duyamıyordum. Görünüşe bakılırsa, gerektiği gibi düşünemiyordum da.

"Kesinlikle doğru. Genellikle doğru." Patch devam etti. "Çoğunlukla doğru. Belki doğru."

"Belki şu anda değil." Ciğerlerime hava doldurdum. Göz ucuyla duvardaki yangın alarmını görebiliyordum. Üç, bilemediniz dört metre uzağımdaydı. Hızlı davranabilirsem, Patch beni durduramadan odayı geçip yangın alarmını devreye sokabilirdim. Güvenlik koşarak gelirdi. Güvende olurdum. Ve istediğim buydu, değil mi?

Patch başını ağır ağır sallayarak, "Hiç iyi bir fikir değil," dedi.

Yine de son hızla yangın alarmına koştum. Parmaklarım levyenin üzerinde kapandı ve kolu hızla çektim. Fakat yerinden bile kıpırdamıyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bir türlü kıpırdatamıyordum. Ve sonra, beynimin içinde Patch'in artık tanıdık gelen varlığını hissettim. Bunun bir akıl oyunu olduğunu biliyordum.

Onunla yüzleşmek için hızla döndüm. "Zihnimden hemen çık!" Fırtına gibi geri döndüm ve göğsünü ittim. Patch bir adım geri çekilip dengesini sağladı.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bütün gece için..." Yanlış olduğunu bilmeme rağmen, onun için çıldırmamı sağladığı için. O, yanlışın en kötü türüydü. O kadar yanlıştı ki, doğru geliyordu ve bu, kontrolü tamamen kaybettiğimi hissetmeme neden oluyordu.

Beni omuzlarımdan sıkıca tutup duvara yapıştırmasaydı çenesine bir yumruk indirme arzusuna kapılabilirdim. Aramızda havadan oluşan incecik bir sınır dışında hemen hemen hiç boşluk kalmamıştı ve Patch onu da kapatmayı bildi.

"Dürüst olalım, Nora. Bana fena kapıldın." Bakışları derindi. "Ve ben de sana fena kapıldım." Üzerime eğildi ve dudaklarıyla dudaklarımı örttü. Vücudunun çoğu vücudumu örttü aslında. Vücutlarımızın pek çok stratejik noktasında birbirimize değiyorduk ve geri çekilmek için bütün irademi devreye sokmak zorunda kaldım.

"Soracaklarım henüz bitmedi. Dabria'ya ne oldu?"

"İcabına bakıldı."

"Bu tam olarak ne demek?"

"Seni öldürme girişiminden sonra, kanatlarını koruyamayacaktı. Cennet'e geri adım atmaya kalktığı anda, intikam melekleri kanatlarını koparacaklardı. Bu eninde sonunda olacaktı. Ben sadece süreci biraz hızlandırdım."

"Yani... kanatlarını sen mi kopardın?"

"Zaten kötü durumdaydılar. Tüyleri kırılmış ve incelmişti. Yeryüzünde biraz daha kalması, onu gören diğer düşmüş meleklere kovulduğu işaretini verecekti. Bunu ben yapmasam bir başkası mutlaka yapacaktı."

Hamlelerinden birini daha savuşturdum. "Bir daha hayatıma istemediğim bir şekilde girebilecek mi?"

"Söylemesi güç."

Patch şimşek hızıyla kazağımın ucuna yapıştı ve beni kendine çekti. Parmaklarının boğumları göbeğime değiyordu. İçimde aynı anda sıcak ve soğuğun harekete geçtiğini hissettim. "Onu alt edebilirsin, Melek," dedi. "İkinizi de hareket hâlindeyken gördüm, paramı sana yatırırım. Bunun için bana ihtiyacın yok."

"Ya *ne* için var?"

Güldü. Bu öyle haşin bir gülüş değildi; içinde arzu barındırıyordu. Bakışları sertliğini kaybetmiş ve tamamen bana odaklanmıştı. Gülümsemesi bir tilkininkini andırıyordu, ama daha yumuşaktı. Göbeğimin hemen arkasında bir şeyler kıpırdandı ve aşağı doğru kıvrıldı.

"Kapı kilitli," dedi. "Ve bitmemiş bir işimiz var."

Bedenim, beynimin mantıklı kısmını tamamen bir kenara itmiş gibiydi. Hatta ele geçirmiş. Ellerimi Patch'in göğsünden yukarı kaydırdım ve kollarımı boynuna sardım. Beni kalçalarımdan tutup kaldırdı; bacaklarımı beline doladım. Kalbim deli gibi çarpıyordu, ama bu hiç umurumda değildi. Ağzımı ağzına bastırdım ve dudaklarının içime çektiğim zevkini çıkarır, üzerimdeki ellerinin dokunuşunu duyar, tenimden taşacakmışım gibi hissederken...

Cep telefonum çalmaya başladı. Patch'ten nefes nefese uzaklaşırken, cep telefonum ikinci kez çalıyordu.

"Telesekreter," dedi Patch.

Bilincimin derinliklerinde, telefona cevap vermemin önemli olduğunu biliyordum. Nedenini hatırlayamıyordum; Patch'le öpüşmek, endişelerimden geriye kalan bütün kırıntıları buharlaştırmıştı. Kendimi kollarından sıyırdım ve onunla on saniyelik bir öpüşmenin beni ne hâle soktuğunu anlamasın diye yana döndüm. İçimde sevinç çığlıkları atıyordum.

"Alo?" Yayılan ruj kalıntılarımı elimin tersiyle silmemek için kendimi zor tutuyordum.

Vee, "Bebek!" dedi. Hat çok kötüydü ve sesi zaman zaman araya giren hışırtılarla kesiliyordu. "Neredesin?"

"Asıl sen neredesin? Hâlâ Elliot ve Jules'la mı birliktesin?" Daha iyi duyabilmek için boştaki elimi diğer kulağımın üzerine kapattım.

"Okuldayım," dedi. Yaramaz bir sesle, "Gizlice içeri girdik," dedi. "Saklambaç oynamak istiyoruz, ama iki takıma ayrılacak sayıda değiliz. Bu yüzden... gelip bizimle oynamak isteyebilecek birini tanıyor musun acaba?"

Arka planda bir homurtu duyuldu.

"Elliot diyor ki, partneri olmak için gelmezsen... bir dakika. Ne?" Vee bu soruyu arka plana sormuştu.

Elliot'ın sesi araya girdi. "Nora? Haydi bizimle oynamaya gel. Yoksa, ortak alanda üzerinde Vee'nin adını taşıyan bir ağaç olacak."

İçim buz kesti.

Boğuk bir sesle, "Alo?" dedim. "Elliot? Vee? Orada mısınız?"

Ama hat çoktan kesilmişti.

27

Patch, "Kimdi?" diye sordu.

Bütün vücudum alarma geçmişti. Cevap vermem birkaç saniyemi aldı. "Vee, Elliot ve Jules'la birlikte gizlice okula girmiş. Onlarla buluşmamı istiyorlar. Sanırım gitmezsem, Elliot, Vee'ye zarar verecek." Başımı kaldırıp Patch'e baktım. "Sanırım gidersem de verecek."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak, "Elliot?" dedi.

"Geçen hafta kütüphanede, eski okulu Kinghorn Hazırlık Okulu'nda bir cinayet davasında sorgulandığına dair bir makale buldum. Ben okurken bilgisayar laboratuvarına girdi ve beni gördü. O akşamdan beri, ondan kötü hisler alıyorum. Gerçekten kötü bir his. Hatta makaleyi almak için gizlice odama kadar girdiğini bile düşünüyorum."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Öldürülen kız, Elliot'ın kız arkadaşıymış. Bir ağaca asılı

bulunmuş. Az önce telefonda, 'Buraya gelmezsen ortak alanda, üstünde Vee'nin adı yazılı bir ağaç olacak,' dedi."

"Elliot'ı gördüm. Kibirli ve saldırgan bir tip, ama bana katil gibi gelmedi." Patch elini kotumun ön cebine soktu ve cipin anahtarını aldı. "Ben bir gidip bakayım. Fazla sürmez."

"Bence polisi aramalıyız."

Başını salladı. "Vee'nin mülke izinsiz girmekten ıslahevine gitmesine neden olursun. Bir şey daha. Jules. Kim bu çocuk?"

"Elliot'ın arkadaşı. Seni gördüğümüz akşam o da oyun salonundaydı."

Patch'in kaşları iyice çatılmıştı. "Biri daha olsaydı, hatırlardım."

Kapıyı açtı ve ben de peşinden çıktım. Siyah bir pantolon ve kahverengi bir işçi gömleği giymiş bir çocuk, lobideki patlamış mısır kalıntılarını süpürüyordu. Patch'in bayanlar tuvaletinden çıktığını görünce, dönüp bir bakış daha attı. Onu okuldan tanıyordum. Brandt Christensen. İngilizce dersinde birlikteydik. Geçen dönem bir ödevine yardım etmiştim.

Patch'e, "Elliot, seni değil, beni bekliyor," dedim. "Gitmezsem, Vee'ye ne olacağını kim bilebilir? Bu riski almak istemiyorum."

"Gelmene izin verirsem, talimatlarımı dinleyecek ve dikkatle uyacak mısın?"

"Evet."

"Atlamanı söylersem?"

"Atlayacağım."

"Arabada kalmanı söylersem?"

"Arabada kalacağım." Büyük ölçüde doğruydu.

Sinemanın park alanına çıkınca, Patch cipin uzaktan kumandasını arabaya doğru uzatıp düğmeye bastı. Farlar yanıp söndü. Birden durdu ve bir küfür savurdu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Lastikler."

Bakışlarımı lastiklere indirince, sürücü tarafındaki iki lastiğin de patlamış olduğunu gördüm. "Buna inanamıyorum!" dedim. "İki çivinin birden mi üzerinden geçmişim?"

Patch ön lastiğin yanında diz çöktü ve elini çevresinde gezdirdi. "Tornavida. Bu kasıtlı bir saldırı."

Bir an bunun yeni bir zihin oyunu olduğunu düşündüm. Belki de Patch'in beni okulda istememek için nedenleri vardı. Ne de olsa, Vee'yle ilgili duyguları sır değildi. Ama eksik bir şey vardı. Patch'i zihnimin içinde hissedemiyordum. Düşüncelerimi değiştiriyorsa bile, bunu başarmanın başka bir yolunu bulmuş olmalıydı, çünkü bana göre, gördüklerim gerçekti.

"Bunu kim yapar ki?"

Ayağa kalktı. "Liste bir hayli uzun."

"Yani bana çok düşmanının olduğunu mu söylüyorsun?"

"Canını sıktığım birkaç kişi var. Pek çok insan kazanamayacağı iddialara giriyor. Sonra da arabalarını ya da daha fazlasını aldığım için beni suçluyorlar."

Patch hemen yandaki iki kişilik spor arabaya yürüdü, sü-

rücü kapısını açtı ve direksiyonun arkasına yerleşti. Sonra da direksiyonun altına uzandı.

"Ne yapıyorsun?" Açık kapının önünde duruyordum. Ne yaptığını çok iyi bildiğim için, boşuna nefes tüketmiştim.

"Yedek anahtarı arıyorum." Patch'in eli yeniden ortaya çıktığında iki mavi teli tutuyordu. Becerikli hareketlerle tellerin ucunu sıyırdı ve birbirlerine tutturdu. Motor çalışmıştı. Bana baktı. "Emniyet kemeri."

"Araba çalmaya yokum."

Omuz silkti. "Şu anda bizim arabaya ihtiyacımız var; onların yok."

"Buna *çalmak* denir. Yanlış bir şey."

Patch hiç de rahatsız görünmüyordu. Hatta sürücü koltuğunda biraz fazla rahattı. *Bunu ilk yapışı değil,* diye düşündüm.

Gülümseyerek, "Araba hırsızlığının ilk kuralı," dedi. "Suç mahallinde gereğinden fazla kalmayacaksın."

Parmağımı havaya kaldırıp, "Bir dakika dur," dedim.

Koşarak sinema salonuna döndüm. İçeri girerken cam kapıda arkamdaki park yerinin yansımasını gördüm. Patch arabadan iniyordu.

Uzun saplı bir süpürgeyle patlamış mısırları toplamaya devam eden çocuğa, "Merhaba, Brandt," dedim.

Kafasını kaldırdı, ama dikkati hemen arkama çevrilmişti. Sinemanın kapılarının açıldığını duydum ve Patch'in arkamdan yaklaştığını hissettim. Gelişi, güneşi örten bir buluttan farksızdı. Manzarayı inceden inceye karartıyor ve fırtınanın yaklaştığını haber veriyordu.

Brandt, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Dudağımı ısırıp sempatik bir görüntü takınmaya çalışarak, "Arabayla sorunum var," dedim. "Seni tuhaf bir duruma düşürdüğümü biliyorum, ama geçen dönem şu Shakespeare ödevine yardım ettiğim için..."

"Arabamı ödünç almak istiyorsun."

"Aslında... evet."

"Tam bir külüstür.... Jeep Commander'la boy ölçüşemez." Patch'e özür diler gibi bakıyordu.

"Çalışıyor mu?" diye sordum.

"Çalışmaktan kastın tekerleklerin dönmesiyse, evet, çalışıyor. Ama ödünç vermiyorum."

Patch cüzdanını açtı ve bana üç taze yüzlük banknot gibi görünen bir para uzattı. Şaşkınlığımı bastırdım, çünkü yapılacak en iyi şey, oyununa uymak olacaktı.

Gözleri iri iri açılan Brandt parayı cebine sokarken, "Fikrimi değiştirdim," dedi. Sonra elini diğer cebine attı ve Patch'e bir çift anahtar uzattı.

Patch anahtarları alırken, "Marka ve renk ne?" diye sordu.

"Söylemesi güç. Kısmen Volkswagen, kısmen Chevette. Eskiden maviydi. Paslanıp turuncuya dönmeden önce. İade etmeden önce depoyu doldurursun, değil mi?" Brandt parmaklarını arkasında çaprazlamış, şansına dua eder gibiydi.

Patch bir yirmilik daha çıkardı. "Her ihtimale karşılık, unutursak diye..." dedi ve parayı Brandt'in gömlek cebine tıktı.

Dışarı çıkınca Patch'e, "Onu anahtarları vermeye ikna edebilirdim," dedim. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Bu arada, madem bu kadar yüklüsün, neden Borderline'da komilik yapıyorsun?"

"Yüklü değilim. Bu parayı birkaç akşam önce bilardoda kazandım." Brandt'in anahtarını kilide soktu ve yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı. "Banka resmen kapandı."

Patch karanlık ve sessiz sokaklarda ilerledi. Okula varmamız çok sürmedi. Brandt'in arabasını binanın doğu tarafında durdurup motoru kapattı. Kampüs ağaçlık bir alandaydı ve çarpık dallardan kalın bir sis dışında bir şey görünmüyordu. Arkasındaysa Coldwater Lisesi yükseliyordu.

Binanın orijinal kısmı on dokuzuncu yüzyılın sonlarında inşa edilmişti ve gün batımının ardından daha çok bir katedrale benzerdi. Gri ve uğursuz. Çok karanlık. Fazla ıssız.

Okulun siyah pencere boşluklarına bakarak, "İçimde çok kötü bir his var," dedim.

"Arabada kal ve gözden uzak dur," dedi Patch anahtarları bana uzatırken. "Binadan çıkan olursa, hemen topukla." İndi. Siyah, bisiklet yaka bir tişört, kot ve çizme giymişti. Siyah saçları ve esmer teniyle, onu bulunduğumuz ortamdan ayırt etmek güçtü. Sokağı geçti; geceye tamamen karışması sadece birkaç saniye sürdü.

28

Beş dakika gelip geçti. On dakika, yirmiye uzadı. Tüylerimi diken diken eden izlenme duygusuna aldırmamak için mücadele vermeye başladım. Okulun çevresini kuşatan karanlığa bütün dikkatimle bakıyordum.

Patch'in işi neden bu kadar uzun sürmüştü? Her saniye biraz daha huzursuzlanarak kafamın içinde birkaç teoriyi gözden geçirdim. Ya Patch, Vee'yi bulamamışsa? Patch, Elliot'ı bulunca ne olurdu? Elliot'ın Patch'i gücüyle alt edebileceğine inanmıyordum, ama her zaman bir risk vardı. Ya Elliot'ın şaşırtıcı bir yanı varsa?

Cep telefonum cebimde çalmaya başlayınca, korkudan sıçradım.

Açtığım anda Elliot, "Seni görüyorum," dedi. "Arabada oturuyorsun."

"Neredesin?"

"Seni ikinci kattaki bir pencereden seyrediyorum. İçeride oynuyoruz."

"Ben oynamak istemiyorum."

Telefonu kapattı.

Kalbim boğazıma kadar tırmanmış hâlde, arabadan indim. Başımı kaldırıp okulun karanlık pencerelerine baktım. Elliot'ın Patch'in içeride olduğunu bildiğini sanmıyordum. Sesi öfkeli ya da rahatsız değil, sabırsızdı. Tek umudum, Patch'in bir planı olması ve bana ya da Vee'ye kötü bir şey olmasına izin vermemesiydi. Ay bulutların arkasında kalmıştı. Bir korku gölgesi altında, doğu kapısına doğru yürüdüm.

Karanlığa adım attım. Kapının üst yarısını kaplayan pencereden içeri süzülen sokak lambası ışığında bir şeyler algılayabilmem birkaç saniyemi aldı. Yer karoları balmumunu andıran bir parlaklık yansıtıyordu. Koridorun bir tarafına sıralanmış dolaplar robot askerleri andırıyordu. Koridorlar huzurlu ve sakin bir his yerine, üstü örtülü bir tehdidi yayar gibiydiler.

Dışarıdaki lambalar holün ilk birkaç adımlık kısmını aydınlatıyordu, ama sonrasında hiçbir şey göremiyordum. Kapının iç tarafında elektrik düğmelerinin olduğu bir panel vardı; hepsine bastım. Hiçbir şey olmadı.

Dışarıda elektrik olduğuna göre, içerideki enerjinin elle kapatılmış olması gerekiyordu. Bunun da Elliot'ın planının bir parçası olduğunu düşündüm. Ne onu ne de Vee'yi görebiliyordum. Ayrıca Patch de ortalarda yoktu. Okuldaki her odayı tek tek dolaşmam ve Patch'i bulana dek bir tür eleme oyunu oynamam gerekecekti. Birlikte Vee'yi bulurduk.

Duvarı kendime rehber edinerek usul usul ilerledim. Haftanın her günü bu koridordan sayısız kez geçiyordum, ama

karanlıkta bana çok daha yabancı geliyordu. Ve daha uzun. Çok daha uzun.

Koridorların ilk kesişme noktasında, zihnimde çevremi değerlendirdim. Sola dönmem beni bando ve orkestra odalarına ve yemekhaneye götürecekti. Sağa dönersem idare binalarına ve çift kanatlı merdivene çıkacaktım. Düz devam etmem hâlinde okulun derinlerine, sınıfların sıralandığı tarafa gidecektim.

Ayağım bir şeye takıldı ve tepki verme fırsatı bulamadan yere kapaklandım. Ay bulutların arasından yüzünü gösterince, yukarıdaki camdan içeri puslu, gri bir ışık süzüldü ve o ışıkta beni yere düşüren bedeni görebildim. Sırtüstü yere uzanmış Jules'un donuk bakışları boşluğa dikilmişti. Uzun sarı saçları dağılmış, yüzüne inmişti. Elleri iki yanına açılmıştı.

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve hızlı hızlı nefes alarak elimi ağzıma örttüm. Bacaklarım adrenalinden titriyordu. Elimi yavaşça Jules'un göğsüne yerleştirdim. Nefes almıyordu. Ölmüştü.

Ayağa fırladım; çığlığımı güçlükle tutmuştum. Patch'e seslenmek istiyordum, ama o zaman Elliot yerimi öğrenirdi. Tabii zaten bilmiyorsa. Dehşet içinde birkaç metre ötemde durmuş, çarpık oyunu önümde kat kat açılırken beni izliyor olabileceğini düşündüm.

Yukarıdan süzülen ışık solarken, koridorda deli gibi etrafıma bakındım. İleride sonsuz gibi görünen bir koridor uzanıyordu. Kütüphane sol tarafımda, birkaç basamak uzağımdaydı. Sağda sınıflar başlıyordu. Anlık bir kararla kütüphaneyi

seçtim ve Jules'un cesedinden uzaklaşmak için karanlığa daldım. Burnumdan bir şey damlıyordu; sessizce ağladığımı o zaman fark ettim. Jules neden ölmüştü? Onu kim öldürmüştü? Jules ölmüşse, Vee de ölmüş olabilir miydi?

Kütüphane kapıları kilitli değildi; el yordamıyla kolu bularak içeri girdim. Kitap raflarının ilerisinde, kütüphanenin diğer köşesinde üç küçük çalışma odası vardı. Bu odalar ses geçirmezdi. Elliot, Vee'yi izole etmek için bundan daha ideal bir yer bulamazdı.

Tam o tarafa doğru yönelecekken, erkeksi bir inleme kütüphaneyi aşarak bana kadar ulaştı. Olduğum yerde durdum.

Koridordaki ışıklar yanmış, kütüphanedeki karanlığı aydınlatmıştı. Elliot'ın bedeni bir iki metre uzağımda, yerde yatıyordu. Ağzı aralık, teni kül rengiydi. Gözlerini benden tarafa çevirdi ve kolunu bana uzattı.

Ağzımdan, kulakları sağır edecek bir çığlık koptu. Olduğum yerde hızla döndüm ve önüme çıkan sandalyeleri itip devirerek kütüphanenin kapısına kadar koştum. Kendi kendime, *Koş!* diye emrettim. *Kendine bir çıkış bul!*

Sendeleyerek kapıdan çıkmamla koridordaki ışıkların sönmesi ve her şeyin bir kez daha karanlığa gömülmesi bir oldu.

"Patch!" diye haykırmaya çalıştım. Ama sanki sesim kesilmişti, adını ancak fısıldayabilmiştim.

Jules ölmüştü. Elliot can çekişiyordu. Onları kim öldürmüştü? Geriye kim kalmıştı. Olup bitenlere bir anlam vermeye çalıştım, ama mantığım beni çoktan terk etmişti.

Sırtıma yediğim bir darbe dengemi kaybettirdi. İkinci bir darbeyle yana doğru savruldum. Başım bir dolaba çarptı ve sersemledim.

Görüşüm ince bir ışık çizgisiyle aydınlandı ve bir kar maskesi ardına gizlenmiş bir çift karanlık göze odaklandım. Işık, maskenin üzerine sabitlenmiş bir baretten geliyordu.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve kaçmaya yeltendim. Kollarından birini uzatıp kaçmama engel oldu. Diğer kolunu da kaldırdı ve beni dolap ile kendi arasına hapsetti.

"Yoksa öldüğümü mü sandın?" Böbürlenen, buz gibi gülümsemesini sesinde duyar gibiydim. "Seninle son bir oyun oynama şansını asla kaçıramazdım. Beni hoş gör. Kötü adam kim sanıyordun? Elliot mı? Yoksa aklından bunu en iyi arkadaşının yapmış olabileceği mi geçti? Gittikçe ısınıyorum, değil mi? Korkunun en ilginç yanı budur işte. İçimizdeki en kötüyü açığa çıkarır."

"Sensin." Sesim titremişti.

Jules başındaki bareti ve kar maskesini çıkardı. "Ta kendisi."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sorarken sesim yine titriyordu. "Seni gördüm. Nefes almıyordun. Ölmüştün."

"Beni abartıyorsun, Nora. Her şey senin sayendeydi. Zihnin bu kadar zayıf olmasaydı, hiçbir şey yapamazdım. Kendini kötü hissetmene mi neden oluyorum? İstila ettiğim onca zihin arasında, seninkinin en kolaylar listesinin başında geldiğini öğrenmek moralini mi bozuyor? Ve en eğlenceliler."

Dudaklarımı yaladım. Ağzımda yapış yapış ve kurunun bir kombinasyonu olan tuhaf bir tat vardı. Nefesimde korkunun kokusunu alabiliyordum. "Vee nerede?"

Yanağıma bir tokat indirdi. "Konuyu değiştirme. Korkunu kontrol etmeyi gerçekten öğrenmelisin. Korku mantığı gölgede bırakır ve benim gibilere her tür imkânın kapısını açar."

Bu, Jules'un hiç görmediğim bir yönüydü. Her zaman o kadar sessiz ve asık suratlı durmuş, çevresindeki herkese karşı o kadar ilgisiz görünmüştü ki. Hep geri planda kalmış, çok az ilgi ve çok az şüphe çekmişti. *Akıllıca*, diye düşündüm.

Kolumu kavradı ve beni peşinden sürükledi.

Tırnaklarımı koluna geçirip hızla döndüm, ama yumruğunu mideme indirdi. İki büklüm hâlde arkaya doğru sendelerken, soluyamadığım hava için kıvranıyordum. Omzum bir dolaba dayalı hâlde, aşağı doğru kaydım ve nihayet yere yığıldım. Sonunda boğazımdan cılız da olsa bir hava geçmişti; öksürmeye başladım.

Jules tırnaklarımın kolunun alt kısmında bıraktığı izlere dokundu. "Bunu ödeyeceksin."

"Beni neden buraya getirdin? Ne istiyorsun?" Sesimdeki paniğe mani olamıyordum.

Beni kolumdan tutup kaldırdı ve koridor boyunca sürüklemeye başladı. Ayağıyla bir kapıyı itti ve beni içeri savurdu. Yere düştüm, avuçlarım sert zemine çarptı. Kapı arkamdan çarpıldı. İçerideki tek ışık, Jules'un elinde tuttuğu baretten geliyordu.

Havada tebeşir tozu ve bayat kimyasalların tanıdık kokusu vardı. Duvarda insan vücudu ile hücrelerinin kesitlerini gösteren posterler asılıydı. Odanın ön tarafında, bir ucunda lavabonun durduğu, üzeri siyah mermerle kaplı bir tezgâh uzanıyordu. Tezgâhın karşısında, arka arkaya sıralanmış gra-

nit laboratuvar masaları duruyordu. Koç McConaughy'nin biyoloji sınıfının içindeydik.

Gözüme bir metal parıltısı takıldı. Yerde, çöp kutusunun yanına sıkışmış bir bisturi duruyordu. Koçun ve hademenin gözünden kaçmış olmalıydı. Jules beni ayağa kaldırırken, bisturiyi kot pantolonumun beline sıkıştırdım.

"Elektriği kesmek zorunda kaldım," diyerek bareti en yakındaki masanın üzerine bıraktı. "Saklambaç aydınlıkta oynanmaz."

İki sandalye çekti ve karşılıklı yerleştirdi. "Otur." Pek nazik bir davet sayılmazdı.

Gözlerim uzak duvarı kaplayan pencerelere kaydı. Jules beni yakalayamadan içlerinden birini açıp dışarı kaçabilir miydim acaba? Zihnimde dans eden, kendimi korumaya yönelik binlerce düşünce arasında korkmuş görünmemem gerektiği ön plana çıkıyordu. Babamın ölümünün ardından annemle birlikte katıldığımız bir savunma sanatları kursunda aklıma yer eden bir tavsiyeyi hatırlamıştım. *Göz teması kur... özgüvenli görün... sağduyunu kullan...* Söylemesi kolaydı.

Jules omuzlarımdan bastırdı ve beni sandalyeye oturmaya zorladı. Metalin soğuğu kot pantolonumu geçip bana kadar ulaştı.

"Cep telefonunu bana ver," diye emrederek elini uzattı.

"Arabada bıraktım."

Boğuk bir gülüşle, "Benimle oyun oynamayı gerçekten istiyor musun?" diye sordu. "En yakın arkadaşın bu binanın içinde bir yerde kilitli. Benimle oyun oynarsan, kendini dışlanmış hisseder. Telafi etmek için onunla oynayacağım fazladan bir oyun bulmam gerekir."

Cep telefonumu çıkarıp ona uzattım.

İnsanüstü bir kuvvetle, telefonu ortadan ikiye büktü. "Şimdi artık sadece ikimiz kaldık." Karşımdaki sandalyeye çöktü ve bacaklarını rahat bir tavırla öne uzattı. Tek kolunu sandalyesinin arkasına sarkıttı. "Haydi, biraz konuşalım, Nora."

Sandalyeden var gücümle fırladım. Daha dört adım atmayı başaramamıştım ki, Jules kolunu belime doladı ve beni sandalyeye geri itti.

"Eskiden atlarım vardı," dedi. "Çok uzun zaman önce, Fransa'da bir ahır dolusu güzel atım vardı. Favorilerim İspanyol atlarıydı. Vahşi olarak yakalanır bana getirilirlerdi. Birkaç hafta içinde evcilleştirirdim. Ama her zaman terbiyeyi reddeden bir tane çıkardı. Terbiyeyi reddeden atlara ne yaptığımı biliyor musun?"

Cevap vermek yerine ürperdim.

"İşbirliği yaparsan korkacak hiçbir şeyin kalmaz," dedi.

Ona bir an bile inanmamıştım. Gözlerindeki parıltı samimi değildi.

"Kütüphanede Elliot'ı gördüm." Sesimdeki bocalama beni şaşırtmıştı. Elliot'ı ne seviyor ne de ona güveniyordum. Ama ağır ağır ve acı içinde ölmeyi hak etmiyordu. "Ona zarar verdin mi?"

Bir sırrı paylaşmaya hazırlanır gibi öne doğru eğildi. "Bir suç işleyeceksen, arkanda asla kanıt bırakma. Elliot her şeyin ayrılmaz bir parçasıydı. Çok şey biliyor."

"Burada olma nedenim bu mu? Kjirsten Halverson'la ilgili o makaleyi bulmam mı?"

Jules gülümsedi. "Elliot senin Kjirsten konusunu bildiğini söyleme gafletine düştü."

"Onu Elliot mı öldürdü... sen mi?" Bunu o anda gelen bir ilhamla sormuştum.

"Elliot'ın sadakatini sınamam gerekiyordu. En önemli şeyini elinden aldım. Elliot, Kinghorn'da burslu okuyordu ve bunu unutmasına kimse izin vermiyordu. Bana kadar. Ben onun destekçisiydim. Sonunda ben ve Kjirsten arasında bir seçim yapmak zorunda kaldı. Daha açıkçası, para ve aşk arasında... Görünüşe bakılırsa, prensler arasında fakir olmanın hiçbir keyfi yok. Onu parayla satın aldım ve işte o zaman, seninle uğraşırken ona güvenebileceğimden emin oldum."

"Neden ben?"

"Hâlâ anlamadın, değil mi?" Işık, yüzündeki gaddarlığın altını çiziyor ve gözlerinin eriyip gümüşe döndüğü yanılsamasına neden oluyordu. "Seninle oynuyordum. Seni bir ipin ucunda sallandırıyordum. Gerçekten zarar vermek istediğim kişiye zarar vermek imkânsız olduğu için, seni maşa olarak kullanıyordum. O kişinin kim olduğunu biliyor musun?"

Vücudumdaki bütün düğümler çözülmüştü sanki. Gözlerim odağını kaybetti. Jules'un yüzü empresyonist bir tabloya dönüşmüştü; kenarları bulanık, detaydan yoksun. Beynimdeki bütün kan çekilirken, sandalyeden kaydığımı hissettim. Buna benzer duyguları demir almaya ihtiyaç duyduğumu anlayacak kadar çok yaşamıştım.

Yanağıma bir tokat daha indirdi. "Odaklan. Kimden bahsediyorum?"

"Bilmiyorum." Sesimin bir fısıltıdan yüksek çıkmasına gücüm yetmiyordu.

"Neden incitilemeyebileceğini biliyor musun? Çünkü bir insan bedenine sahip değil. Fiziksel duygulardan mahrum. Onu bir yere kilitleyip işkence edecek olsam hiçbir işe yaramaz. Hissedemez çünkü. Bir nebze acı bile duyamaz. Herhâlde artık bir tahminin vardır. Bu insanla çok zaman geçiriyorsun. Bu sessizlik neden, Nora? Çıkaramadın mı yoksa?"

Sırtımdan aşağı bir damla ter süzüldü.

"Her sene, İbrani ayı olan Heşvan'ın başında bedenimin kontrolünü ele geçiriyor. Tam iki hafta boyunca. Bu kadar uzun süre kontrolsüz kalıyorum. Özgürlük yok, seçenek yok. O iki hafta boyunca bedenimi ödünç verip her şey bittikten sonra gelme lüksüm yok. Sonra kendimi artık bittiğine ikna edebilecek oluyorum. Ama hayır. Hâlâ oradayım, *kendi bedenim içinde*, bunun her anını yaşayan bir tutsak..." Sesi iğneleyiciydi. "Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun? Ha, *biliyor musun*?" diye bağırdı.

Konuşmanın tehlikeli olacağını bildiğim için, çenemi kapalı tuttum. Jules güldü; dişlerinin arasından bir tıslama koyuverdi. Bu, bugüne dek duyduğum her şeyden daha uğursuz bir sesti.

"Heşvan ayında vücudumun hâkimiyetini ele geçirmesine izin verecek bir yemin ettim. On altı yaşındaydım." Omuz silkti ama bu sert bir hareket değildi. "Bana işkenceyle yemin ettirdi. Sonra da bana insan olmadığımı söyledi. Buna inanabiliyor musun? İnsan değilmişim. Annemin, bir insan soylunun, düşmüş bir melekle yattığını anlattı." Dudaklarında meşum bir gülümseme vardı ve alnından ter fışkırıyordu. "Babamın birkaç özelliğini aldığımdan bahsetmiş miydim?

Ben de onun gibi herkesi kandırıyorum. Yalanlar görmeni sağlıyorum. Sesler duymanı."

Aynen böyle. Beni duyabiliyor musun, Nora? Korkuyor musun?

Alnıma vurdu. "O kafanın içinde neler oluyor, Nora. Rahatsız edici bir sessizlik içindesin."

Jules, Chauncey'ydi. Bir Nefil. Doğum lekemi ve Dabria'nın söylediklerini hatırlamıştım. Jules'la aynı kanı paylaşıyorduk. Damarlarımda bir canavarın kanı dolaşıyordu. Gözlerimi yumdum. Bir damla yaş kayıp gitti.

"İlk karşılaştığımız akşamı hatırlıyor musun? Kullandığın arabanın önüne atlamıştım. Karanlık ve sisliydi. Zaten gergin olduğun için seni kandırmak hiç de zor olmadı. Seni korkutmaktan büyük keyif aldım. Ve o ilk gece bunun zevkine vardım."

"Sen olsaydın anlardım," diye fısıldadım. "Senin boyunda çok az insan var."

"Dinlemiyorsun. Seni istediğim şeyi gördüğüne inandırabilirim. Boyum kadar belirleyici bir detayı es geçer miyim sanıyorsun? Görmeni istediğim şeyi gördün. Siyah bir kar maskesinin ardına saklanmış alelade bir adam."

Orada öylece otururken, korkumda ince bir çatlağın belirdiğini hissettim. Demek deli değildim. Hepsinin arkasında Jules vardı. Deli olan oydu. Babası düşmüş bir melek olduğu ve bu gücü miras aldığı için zihin oyunları yaratabiliyordu. "Yatak odamı gerçekten altüst etmedin," dedim. "Sadece öyle olduğunu düşünmemi sağladın. Polis geldiğinde toplu olması bu yüzdendi."

Jules ağır ağır alkışladı. "En iyi kısmını bilmek ister misin? Beni bloke edip dışarıda bırakabilirdin. İznin olmadan zihnine elimi dahi süremezdim. Sana ulaştım ve sen direnmedin bile. Zayıftın. Kolaydın."

Hepsi mantıklı geliyordu. Ama anlık bir rahatlama hissetmek yerine, ne kadar kolay etkilenebildiğimi fark ettim. Tamamen soyulup açılabilmiştim. Jules'u beni zihin oyunlarına çekmekten alıkoyabilecek hiçbir şey yoktu. Ben onu bloke etmeyi öğrenemediğim müddetçe.

"Kendini benim yerime koy," dedi Jules. "Bedeninin her yıl tecavüze uğradığını. İntikamdan başka hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği kadar sert bir nefret düşün. İntikam hedefini gözünün önünden ayırmamak için ne çok enerji ve kaynak tükettiğini, kaderin sana sadece ödeşmek için değil, olayları lehine çevirecek bir fırsat sunacağı anını sabırsızlıkla beklediğini." Gözleri gözlerime dikti. "Sen bu fırsatsın. Seni incitirsem, Patch'i de incitmiş olurum."

"Patch'in gözündeki değerimi abartıyorsun," derken saç diplerimden buz gibi ter fışkırıyordu.

"Patch'i yüzyıllardır yakından takip ediyorum. Geçen yaz, sen farkında değildin, ama evine ilk ziyaretini yaptı. Birkaç defa alışverişte peşine takıldı. Zaman zaman, seni bulmak için normal yolundan çıktığı oldu. Kendimi seni bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu sormaktan alamadım. Ve bunu öğrenmek için çaba harcadım. Seni bir süredir izliyordum."

Şimdi anlıyordum. Koruyucu bir hayalet gibi peşimde hissettiğim şey, hiçbir zaman babamın varlığı olmamıştı. Aynı soğuk ve dünya dışı varlığı şimdi de hissediyordum. Tek fark, yüzlerce kat güçlü olmasıydı.

"Patch'in dikkatini çekip geri adım atmak istemiyordum," diye devam etti. "İşte o zaman Elliot devreye girdi ve çoktan tahmin ettiğim şeyi bana bildirmekte çok gecikmedi. Patch sana âşık olmuştu."

Her şey yerine oturuyordu. Jules, Delphic'te tuvalete gittiği o akşam gerçekten hasta değildi. Ve Borderline'a gittiğimiz o akşam da. Bunca zamandır sadece Patch'e görünmemeye çalışıyordu. Eğer Patch onu görseydi, her şey bitecekti. Jules'un –Chauncey'nin– bir şeylerin peşinde olduğunu anlayacaktı. Elliot, Jules'un gözü ve kulağıydı, onu edindiği bilgilerle besliyordu.

"Planım seni kamp gezisinde öldürmekti, ama Elliot seni gelmeye ikna etmekte başarısız oldu," dedi Jules. "Bugün erken saatlerde seni Kör Joe'nun Lokantası'ndan itibaren takip ettim ve seni vurdum. Senin paltonu giymiş bir evsiz kadını öldürdüğümü fark ettiğimde duyduğum şaşkınlığı düşün. Ama her şey yolunda gitti." Ses tonu rahatlamıştı. "İşte buradayız."

Oturduğum yerde kıpırdandım ve bisturi kotumun içine doğru ilerledi. Dikkat etmezsem ulaşamayacağım bir noktaya kayabilirdi. Eğer Jules kalkmam için beni zorlarsa pantolonumun paçasından aşağı, yere kadar kayabilirdi. Ve bu mesele de böylece son bulurdu.

"Ne düşündüğünü tahmin etmeme izin ver," dedi Jules, ayağa kalıp odanın içinde gezinmeye başlayarak. "Patch'le hiç tanışmamış olmayı dilemeye başlıyorsun. Sana hiç âşık olmamış olmamasını diliyorsun. Devam et. Seni soktuğu hâle gül. Kendi kötü tercihine gül."

Jules'un Patch'in aşkından bahsettiğini duymak, beni akıl dışı bir umutla doldurmuştu.

Bisturiyi pantolonumun içinden çıkardım ve yerimden fırladım. "Sakın yaklaşma! Seni bıçaklarım. Yemin ederim, bunu yaparım."

Jules gırtlağından bir ses çıkardı ve kollarını tezgâhın üzerinden odaya doğru uzattı. Cam deney tüpleri tahtaya çarpıp tuzla buz olurken kâğıtlar havada uçuşmaya başladı. Jules bana doğru yürüdü. Panik içinde, bisturiyi havaya kaldırıp olabildiğince sert sapladım. Avucuna denk geldi ve derisini kesti.

Jules tıslayarak geri çekildi.

Hiç duraksamadan bisturiyi bacağının üst kısmına sapladım.

Jules bacağından çıkan metale bakakalmıştı. İki elini kullanarak bisturiyi dışarı çekerken, yüzü acıyla büküldü. Ellerini açtı ve bisturi tıngırdayarak yere düştü.

Bana doğru tereddütlü bir adım attı.

Bir çığlık atıp kenara çekildim, ama kalçam masalardan birinin kenarına denk gelince, dengemi kaybedip yere düştüm. Bisturi birkaç adım ötemdeydi.

Jules beni midemin üzerine yatırıp üzerime oturdu. Yüzümü, burnum yere yapışacak ve çığlıklarım boğulacak şekilde bastırıyordu.

"Cesurca bir girişim," diye homurdandı. "Ama beni öldüremez. Ben bir Nefil'im. Ölümsüzüm."

Bisturiye uzandım, hayati son birkaç santimi aşabilmek

için ayak parmaklarımı var gücümle ittim. Parmaklarım metalin üzerine kapandı. Çok yaklaşmıştım, ama birden Jules beni geriye doğru sürüklemeye başladı.

Topuğumu yukarı kaldırıp bacaklarının arasına var gücümle vurdum. İnledi ve tek tarafa doğru topallamaya başladı. Ayağa fırladım, ama Jules kapıya doğru yuvarlanıp aramıza çökmüştü.

Saçları gözlerine giriyor, yüzünden ter damlıyordu. Ağzı, acı içinde yana doğru bükülmüştü.

Bedenimdeki bütün kaslar aksiyona geçmeye hazır hâlde gerilmişti.

Çok çaba ister gibi görünen alaycı bir gülümsemeyle, "Kaçma girişiminde bol şans," dedi. "Ne demek istediğimi göreceksin." Ardından yere devrildi.

29

Vee'nin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Aklıma gelen tek fikir Jules gibi düşünmekti. Onun yerinde olsam, Vee'yi nerede saklardım?

Kaçması ve bulunması güç bir yer olsun ister, diye akıl yürüttüm.

Kafamda binanın planını canlandırdım ve üst kata odaklandım. Vee üçüncü katta –küçük bir çatı katından başka bir şey olmayan dördüncü katı saymazsak, okulun en üst katında– olabilirdi. Çatıya sadece üçüncü katta bulunan daracık bir merdivenden ulaşılabiliyordu. En üstte bungalov tarzı iki oda vardı. İspanyolca sınıfı ve *eZine* laboratuvarı.

Vee, *eZine* laboratuvarındaydı. O anda anlamıştım.

Karanlıkta olabildiğince hızlı ilerleyerek iki kat merdiveni el yordamıyla tırmandım. Biraz deneme yanılmanın ardından *eZine* laboratuvarına çıkan dar merdiveni buldum. Tepeye gelince kapıyı ittim.

Usulca, "Vee?" diye seslendim.

Kısık bir inilti çıkardı.

Sandalyeleri devirip Jules'a nerede olduğum konusunda ipucu vermemek için büyük bir çaba harcayarak sıraların arasında ilerlerken, "Benim," dedim. "Yaralı mısın? Buradan hemen çıkmamız gerek." Onu odanın ön tarafında, dizlerini göğsüne çekmiş hâlde, iki büklüm buldum.

"Jules başıma vurdu," dedi. Sesini yükseltti. "Sanırım bayılmışım. Şimdiyse göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum."

"Dinle beni. Jules elektriği kesti. Storlar inik. Sadece karanlık. Elimi tut. Hemen aşağı inmemiz gerek."

"Sanırım bir yerime zarar verdi. Başım zonkluyor. Sanırım gerçekten kör oldum."

"Kör falan değilsin," diye fısıldayarak onu sarstım. "Ben de göremiyorum. Aşağıya el yordamıyla inmemiz gerekecek. Spor salonunun oradaki çıkıştan çıkmalıyız."

"Bütün kapıları zincirlemiş."

Aramızda anlık bir sessizlik oldu. Jules'un kaçış girişimim için bol şans dilediğini hatırladım. Şimdi nedenini biliyordum. Kalbimden yayılan buz gibi bir his, bütün bedenime yayıldı. "Benim girdiğim kapı hariç," dedim sonunda. "Doğu kapısı kilitli değil."

"Zincirsiz tek giriş orası olsa gerek. Diğerlerini zincirlerken yanındaydım. Böylece saklambaç oynarken kimsenin dışarı çıkmaya yeltenmeyeceğini söyledi. Okulun dış çevresinin oyun dışı olduğunu."

"Kilitsiz tek kapı doğu tarafındakiyse orayı bloke etmek

isteyecektir. Ona gitmemizi bekleyecektir. Ama gitmeyeceğiz. Pencerelerin birinden çıkacağız." Kafamda bir plan oluşturmaya çalıştım. "Binanın diğer ucundan. Yani bu taraftan. Cep telefonun yanında mı?"

"Jules aldı."

"Dışarı çıkınca ayrılmamız gerekecek. Jules peşimize düşerse, takip etmek için birimizi seçmek zorunda kalacak. Diğeri yardım getirecek." Kimi seçeceğini şimdiden biliyordum. Vee'nin Jules için beni bu akşam buraya çekmekten başka bir faydası yoktu. "Olabildiğince hızlı koş ve bir telefon bul. Polisi ara. Elliot'ın kütüphanede olduğunu söyle."

Vee sesi titreyerek, "Yaşıyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Birbirimize sarılıp bir süre öylece durduk. Tişörtünü kaldırıp gözlerini kuruladığını fark ettim. "Hepsi benim hatam."

"Hepsi Jules'un hatası."

"Korkuyorum."

İyimser görünme çabasıyla, "İyi olacağız," dedim. "Jules'u bir bisturiyle bacağından yaraladım. Ağır bir kan kaybı var. Belki bizi takip etmekten vazgeçip tıbbi yardım almaya gider."

Vee'nin dudaklarının arasından bir hıçkırık kaçtı. İkimiz de yalan söylediğimi biliyorduk. Jules'un intikam arzusu yarasından daha ağır basacaktı. Çünkü her şeyden ağır basıyordu.

Vee'yle birlikte duvarlara sıkıca tutunarak, giriş katına ulaşana kadar merdivenleri usul usul indik.

Kulağına, "Bu taraftan," diye fısıldadım ve okulun batı ucuna doğru koşar adımlarla ilerlerken elini sıkıca tuttum.

Henüz fazla yol alamamıştık ki gırtlaktan gelen ve kahkaha sayılamayacak bir ses önümüzde uzanan karanlık tünelinden bize doğru yankılandı.

"Vay, vay, vay. Bakın burada kimler varmış?" dedi Jules. Ortada sese iliştirilmiş bir yüz yoktu.

Elini sıkarak Vee'ye, "Koş," dedim. "İstediği benim. Polis çağır! Koş!"

Vee elimi bırakıp koşmaya başladı. Ayak sesleri moral bozucu bir hızla uzaklaştı. Kısa bir an için, Patch'in hâlâ binada olup olmadığını merak ettim, ama bu merakım geldiği hızla gitti. Çünkü bir kez daha Jules'la baş başaydım.

"Polisin tepki vermesi en az yirmi dakika sürer," dedi Jules. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. "Benim yirmi dakikaya ihtiyacım yok."

Dönüp koşmaya başladım. Jules da koşmaya başladı.

Ellerimle duvarları yoklayarak ilk yol ağzında köşeyi döndüm ve son hızla dik koridordan aşağı koşmaya başladım. Bana rehberlik etmeleri için duvarlara güvenmekten başka seçeneğim olmadığı için, ellerimin dolapların keskin köşelerine, kapı pervazlarına çarparak canımın acımasına aldırmıyordum. Bir sağ daha yaptım ve tüm gücümle spor salonunun çift kanatlı kapısına koştum.

Beynimde zonklayan tek düşünce, spor salonundaki dolabıma zamanında ulaşmam hâlinde kendimi içine kilitleyebilecek olmamdı. Kızlar soyunma odasındaki dolaplar duvar-

dan duvara, yerden tavana uzanıyordu ve devasa boyutlardaydı. Jules'un bütün dolapları tek tek açıp kapatması zaman alacaktı. Şansım yaver giderse, polis o beni bulamadan gelmiş olurdu.

Kendimi spor salonuna attım ve bitişikteki soyunma odasına koştum. Kapının koluna bastırdığım anda, korkudan iliklerime kadar buz kestim. Kapı kilitliydi. Kolu bir kez daha zorladım ama açılmaya niyeti yoktu. Hızla döndüm ve deli gibi başka bir çıkış aradım. Ama ne yazık ki spor salonunda kısılıp kalmıştım. Sırtımı kapıya yasladım ve bayılmaktan kurtulmak için gözlerimi sımsıkı yumup kendi soluğumu dinledim.

Gözlerimi yeniden açtığımda, Jules tavandaki camlardan içeri süzülen puslu ay ışığına adım atmak üzereydi. Tişörtünü bacağının üst kısmına bağlamıştı. Pantolonunun kumaşında gözle görülür büyüklükte bir kan lekesi belirmişti. Üzerinde sadece bir fanila ile pantolon kalmıştı. Pantolonunun beline bir silah sıkıştırmıştı.

"Lütfen, bırak beni gideyim," diye fısıldadım.

"Vee bana senin hakkında çok ilginç bir şey söyledi. Yüksekten korkuyormuşsun." Bakışlarını spor salonunun üstündeki kirişlere kaldırdı. Yüzünde bir gülümseme parlıyordu.

Durgun havada ter ve ahşap cilası kokusu vardı. Bahar tatili nedeniyle ısıtma sistemi kapatılmıştı ve içerisi buz gibiydi. Ay, bulutların arasından yüzünü gösterirken, gölgeler cilalı zeminde bir ileri bir geri uzanıp gidiyordu. Jules'un sırtı tribünlere dönüktü. Patch'in, arkasından yaklaşmakta olduğunu gördüm.

Tepki gösterip Patch'i ele vermemem gerektiğini kendime hatırlatarak Jules'a, "Marcie Millar'a sen mi saldırdın?" diye sordum.

"Elliot aranızda bir düşmanlık olduğunu söylemişti. Bir başkasının benim kızıma işkence etme hazzını duyması fikrinden hiç hoşlanmadım."

"Ya yatak odamın penceresi? Uyurken beni gözetledin mi?"

"Şahsi bir mesele değildi."

Jules gerilmişti. Aniden öne doğru atıldı, bileğime yapıştı ve beni hızla önüne çekti. Korktuğum şeyin enseme bastırılan silahın namlusu olduğunu hissettim. Jules, Patch'e, "Şapkanı çıkar!" diye emretti. "Onu öldürürken yüzünün alacağı şekli görmek istiyorum. Onu kurtarmaktan acizsin. Sana yemin ederken benim olduğum kadar aciz."

Patch birkaç adım yaklaştı. Rahat hareket eder gibiydi, ama temkinli olduğunu hissetmiştim. Silah enseme iyice dayanınca, yüzümü buruşturdum.

"Bir adım daha atarsan, bu son nefesi olur," dedi Jules.

Patch ne kadar zamanda aşabileceğini ölçmek ister gibi aramızdaki mesafeye baktı. Ne yaptığını Jules da görmüştü.

"Aklından bile geçirme," dedi.

"Onu vurmayacaksın, Chauncey."

"Öyle mi?" Jules tetiği çekti. Silahtan bir klik sesi geldi. Çığlık atmak için ağzımı açtım, ama ağzımdan sadece titrek bir hıçkırık çıktı.

Jules, "Revolver," diye açıkladı. "Diğer beş yuva dolu."

Patch, zihnime, *Sürekli böbürlendiğin boks hamlelerini kullanmaya hazır mısın?* diye fısıldadı.

Nabzım bütün vücudumda atıyor, bacaklarım beni güçlükle ayakta tutuyordu. "Ne... Ne?" diye kekeledim.

Ve herhangi bir ön uyarı olmadan, bedenimde bir güç akını hissettim. Bu yabancı güç vücuduma bir anda beni tamamen kaplayacak şekilde yayılmıştı. Bütün gücüm ve özgürlüğümü bedenimi ele geçiren Patch'e kaybederken, kendimi tamamen onun insafına kalmış gibi hissediyordum.

Daha bu kontrol kaybının beni ne kadar korkuttuğunu idrâk edemeden, elimde müthiş bir çarpma acısı hissettim. Patch, Jules'u yumruklamak için benim elimi kullanmıştı. Silah elinden kurtulup savrulmuş ve spor salonunun zeminine, ulaşamayacağı bir yere düşmüştü.

Patch, ellerime Jules'u arkaya, tribüne doğru itme emri verdi. Jules sendeledi ve diğer tarafa düştü.

Sonrasında hatırladığım ilk şey ellerimin Jules'un boynuna kapanması ve başını gürültülü bir sesle tribüne çarpması oldu. Gözleri önce fal taşı gibi açıldı, ardından yerinden çıkacak gibi oldu. Konuşmaya çalışıyor, dudaklarını anlaşılmaz biçimde oynatıyordu, ama Patch onu bırakmama izin vermiyordu.

Patch zihnime, *İçinde daha fazla kalamam,* dedi. *Heşvan'da değiliz ve buna iznim yok. Ben içinden çıkar çıkmaz, koşmaya başla. Anlıyor musun? Tüm gücünle koş! Chauncey kafanın içine süzülemeyecek kadar zayıf ve şaşkın olacak. Koş ve sakın durma!*

İçimden yüksek perdeden bir uğultu geçti ve bedenimin, Patch'inkinden soyunduğunu hissettim.

Jules'un boynundaki damarlar fırlamış, başı yana düşmüştü. *Haydi ama...* Patch'in onu zorladığını duyuyordum, *Bayıl artık... bayıl...*

Ama artık çok geçti. Patch içimden çıkıp gitmişti. Gidişi o kadar ani oldu ki, sersemlediğimi hissettim.

Ellerim yeniden kontrolüme geçmişti ve içgüdüsel olarak Jules'un gırtlağından çözülüverdiler. Jules hırıltılar çıkararak nefes almaya çalışıyor ve bana gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Patch bir metre kadar ötede, yerde ve hareketsizdi.

Patch'in söylediklerini hatırladım ve spor salonunun içinde son hızla koşmaya başladım. Koridora çıkma umuduyla kendimi kapıya attım, ama duvara çarpmış gibi oldum. Kapının kilitli olmadığını bilmenin rahatlığıyla yatay bir çubuk hâlinde uzanan kola bastım. Daha beş dakika önce aynı kapıdan içeri girmiştim. Var gücümle kapıya abandım, ama açılmadı.

Hızla döndüm. Adrenalin yüzünden dizlerim tir tir titriyordu. Jules'a, "Zihnimden defol!" diye haykırdım.

Kendini tribünlerin en alt basamağına çekmiş olan Jules, gırtlağını ovalıyordu. "Hayır."

Kapıyı bir kez daha yokladım. Ayağımı kaldırıp bir tekme savurdum. Avuçlarımı kapının cam kısmına vurdum. "İmdat! Beni duyan kimse yok mu? *İmdat!*"

Omzumun üzerinden arkaya bakınca, Jules'u bana doğru topallarken buldum. Yaralı bacağı her adımında bükülüyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp odaklanmaya çalıştım. Kapı, sesini bulup zihnimden dışarı ittiğim anda açılacaktı. Zihnimin

her köşesini taradım, ama onu bulamıyordum. Derinlerde bir yerde, benden saklanıyordu. Gözlerimi açtım. Jules çok daha yakındı. Çıkmanın başka bir yolunu bulmam gerekecekti.

Tribünlerin üzerinde bulunan duvara, spor salonunun tavanındaki kiriş ızgarasına kadar uzanan demir bir merdiven monteydi. Karşı duvarda, kirişlerin diğer ucunda, benim durduğum yerin neredeyse tam üstünde bir havalandırma boşluğu vardı. Oraya ulaşmayı başarabilirsem, tırmanabilir ve aşağı inmenin başka bir yolunu bulabilirdim.

Jules'un yanından geçip tribünlerden yıkarı doğru can havliyle koştum. Ayakkabılarım ahşap zemine çarpıyor, çıkardıkları sesler boş salonda yankılanırken Jules'un peşime düşüp düşmediğini anlamam imkânsızlaşıyordu. Merdivenin en alt basamağına çıktım ve kendimi yukarı çektim. Bir basamak, bir basamak daha. Göz ucuyla aşağıda kalan su çeşmesini gördüm. Demek ki yükseğe çıkmıştım. Çok yükseğe...

Kendime, *Sakın aşağı bakma,* diye emrettim. *Yukarıya konsantre ol.* Çekingen hareketlerle bir basamak daha tırmandım. Duvara iyi monte edilmemiş olan merdiven zangırdadı.

Jules'un kahkahası kulaklarıma ulaşırken konsantrasyonumu kaybettim. Zihnimde düşme görüntüleri yanıp sönüyordu. Mantığım bu görüntüleri zihnime Jules'un yerleştirdiğini biliyordu. Sonra beynim sarsıldı ve hangi taraf yukarı, hangi taraf aşağı kestiremez oldum. Hangi düşüncelerin bana, hangilerinin Jules'a ait olduğunu çözemiyordum.

Korkum o kadar yoğundu ki görüşüm bulanıklaşmıştı. Merdivenin neresinde durduğumu bile bilmiyordum. Ayaklarım ortada mıydı? Kaymaya yakın mıydım? Merdivenin ba-

samağına iki elimle sımsıkı yapışıp alnımı ellerimin boğumlarına yasladım. Kendime, *Nefes al*, dedim. *Nefes al.*

Ve sonra o sesi duydum.

Metal'in ağır ve tedirgin edici gıcırtısı. Baş dönmemi bastırmak için gözlerimi sımsıkı yumdum.

Merdivenin üst kısmını duvara tutturan metal köşebentler yerlerinden sökülmüştü. Metalik inleme sesi, yüksek perdeden bir gıcırtıya dönüştü ve diğer köşebentler de duvardan ayrıldı. Yaşananları boğazıma hapsolmuş bir çığlık eşliğinde seyrederken, merdivenin üst kısmı tamamen havalandı. Kollarım ve bacaklarımı merdivene sımsıkı sardım ve kendimi sırtüstü düşüşe hazırladım. Merdiven havada bir ileri bir geri sallanarak, yer çekimine sabırla direniyordu.

Her şey müthiş bir hızla olup bitti. Kirişler ve tavan camları sersemletici bir bulanıklıkla kaybolup gittiler. Hızla aşağı doğru uçtum. Ta ki merdiven aniden durana dek. Yerden dokuz on metre yukarıda, duvara dik biçimde, aşağı yukarı sarsılmaya başladı. Darbenin etkisiyle bacaklarım çözüldü. Artık merdivenle tek bağlantım ellerimdi.

Bacaklarım havada çırpınırken, "İmdat!" diye haykırdım.

Merdiven sallandı ve bir iki metre daha eğildi. Ayakkabılarımdan biri ayağımdan kaydı, önce parmağıma takılıp kaldıysa da bir iki saniye sonra düştü. Spor salonunun zeminine çarpmasıysa biraz fazla uzun sürdü.

Kollarımdaki acı şiddetlenirken dilimi ısırıyordum. Kollarım adeta yerlerinden sökülüyordu.

Ve sonra, korku ve paniğimin ortasında Patch'in sesini duydum. *Onu bloke et. Tırmanmaya devam. Merdiven sağlam.*

"Yapamam," diye hıçkırdım. "Düşeceğim!"

Onu bloke et. Gözlerini kapat. Benim sesimi dinle.

Güçlükle yutkundum ve gözlerimi zorla da olsa kapattım. Patch'in sesine sıkı sıkı tutundum ve altımda sağlam bir alanın biçimlendiğini hissettim. Ayaklarım artık havada asılı değildi. Merdiven basamaklarından birini ayaklarımın altında hissediyordum. Büyük bir kararlılıkla Patch'in sesine odaklanarak dünyanın eski şeklini almasını bekledim. Patch haklıydı. Merdivenin üstündeydim. Dikti ve duvara sıkıca bağlıydı. Kararlılığımın bir miktarını geri kazanmıştım; yeniden tırmanmaya koyuldum.

En üst basamağa ulaşınca büyük bir dikkatle kendimi en yakındaki kirişe çektim. Kollarımı etrafına doladım ve sol bacağımı kirişin üzerine attım. Yüzüm duvara, sırtım havalandırma bacasına dönüktü, ama şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Büyük bir dikkatle, dizlerimin üzerinde kalktım. Bütün dikkatimi kullanarak spor salonunun tavanında geri geri gitmeye başladım.

Ama çok geçti.

Jules hızla tırmanmıştı ve şimdi aramızda birkaç metreden az bir mesafe vardı. Kirişe çıktı. Tutuna tutuna kendini bana doğru çekiyordu. Gözüme bileğinin iç tarafındaki koyu renk kesik takılmıştı. Damarlarıyla doksan derecelik bir açıyla kesişiyordu ve neredeyse siyahtı. Başka biri olsa bunu bir yara izi sanırdı. Fakat benim için anlamı çok daha büyüktü.

Aile bağımız ortadaydı. Aynı kanı taşıyorduk ve bu, kendini birbirinin eşi olan doğum lekelerimizle belli ediyordu.

İkimiz de kirişin üzerinde at biner gibi oturuyorduk. Yüzlerimiz birbirine dönüktü ve aramızdaki mesafe en çok üç metreydi.

"Son sözün var mı?" dedi.

Başımı döndüreceğini bilmeme rağmen aşağı baktım. Patch çok uzakta, spor salonunun zemininde yatıyordu. Hâlâ ölü gibiydi. İşte o anda, zamanda geri gitmek ve onunla yaşadığım her anı sil baştan yaşamak istedim. Bir gizli gülümseme daha. Paylaşılan fazladan bir kahkaha... Elektrik yüklü bir öpücük daha... Onu bulmak, aradığımdan habersiz olduğum birini bulmak gibiydi. Hayatıma çok geç girmişti ve fazla erken gidiyordu. Benim için her şeyden vazgeçeceğini söyleyişini hatırladım. Vazgeçmişti bile. Yaşayabilmem için kendine ait bir insan bedeninden vazgeçmişti.

Yanlışlıkla sallandım ve dengemi sağlamak için içgüdüsel olarak öne eğildim.

Jules'un kahkahası soğuk bir fısıltıdan farksızdı. "Benim için seni vurmamla, aşağı düşüp ölmen arasında hiçbir fark yok."

"Bence var," dedim. Sesim cılız, ama güven doluydu. "Sen ve ben aynı kandanız." Büyük bir dikkatle elimi kaldırdım ve ona doğum lekemi gösterdim. "Ben senin soyundan geliyorum. Kanımı kurban edersem, Patch insan olur ve sen ölürsün. *Hanok'un Kitabı*'nda böyle yazıyor."

Jules'un gözlerinde ışıktan eser yoktu. Gözlerini bana

dikmişti; ağzımdan çıkan her kelimeyi adeta yutuyordu. Yüzündeki ifadeden söylediklerimi tarttığını anlamıştım. Yüzü kızardı. Bana inanmıştı. "Sen..." diye mırıldandı.

Delice bir hızla bana doğru kayarken elini silahını çekmek üzere beline uzattı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Tereddüt etmek için zamanım yoktu; kendimi kirişten aşağı bıraktım.

30

Kapı açılıp kapandı. Yaklaşan ayak seslerini duymayı bekledim, ama etraftaki tek ses bir saatten çıkan tik taklardı. Sessizliğin ortasında ritmik, düzenli bir vuruş.

Ses gittikçe azalmaya, uzaklaşmaya başladı. Tamamen sustuğunu duyar mıyım diye merak ettim. Ve birden, sonrasında ne geleceğinden emin olmayarak o andan korktum.

Çok daha titreşimli bir ses, saati gölgede bıraktı. Bu, güven verici, ruhani bir ses, havadaki melodik bir danstı, *Kanatlar,* diye düşündüm. *Beni almaya gelen kanatlar.*

Nefesimi tuttum. Bekledim, bekledim, bekledim. Ve sonra saat ters yönde ilerlemeye başladı. Vuruşu, yavaşlamak yerine, her an biraz daha belirgin bir hâl alıyordu. İçimde gittikçe daha derini kavrayan sarmal bir sıvı biçimlendi. Kendi içimde, karanlık ve sıcak bir yere doğru kayıyordum.

Gözlerimi üstümdeki eğimli tavanın tanıdık meşe paneline açtım. Yatak odam. Güçlü bir güven duygusu her yanımı sardı. Öncesinde nerede olduğumu hatırlıyordum. Jules'la birlikte, spor salonunda.

Tenimden bir ürperti geçti.

Sesim kullanılmamaktan çatlamış olarak, "Patch?" dedim. Doğrulup oturmaya kalkıştım ve boğuk bir çığlık attım. Vücudumda yanlış olan bir şeyler vardı. Her bir kasım, kemiğim, hücrem sızlıyordu. Kendimi tek parça, devasa bir çürük gibi hissediyordum.

Kapının yanında bir hareketlenme oldu. Patch pervaza yaslanmıştı. Dudakları sımsıkı kapalı ve her zamanki muzip çarpıklığından yoksundu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir derinlik vardı. Koruma arzusuyla keskinleşmiş gibiydiler.

"Spor salonundaki sıkı bir kavgaydı," dedi. "Ama bana sorarsan, bir iki boks dersi daha alman faydalı olabilir."

Her şey kocaman bir dalga hâlinde geri dönmüştü. İçime gözyaşları yuvarlanıyordu sanki. "Ne oldu? Jules nerede? Buraya nasıl geldim?" Sesim panikten titriyordu. "Kendimi kirişten aşağı atmıştım."

"Oldukça cesaret gerektiren bir hareketti." Patch'in sesi boğuklaşmıştı. Yatak odama girdi. Kapıyı arkasından kapattı. Bunun, onun bütün kötülükleri dışarıda bırakma yolu olduğunu biliyordum. Yaşananlarla arama bir duvar örmeye çalışıyordu.

Yaklaştı ve yatağımın kenarına oturdu. "Başka ne hatırlıyorsun?"

Geriye doğu giderek anılarımı bir araya toplamaya çalıştım. Kendimi kirişten atmamdan çok az bir süre sonra, çırpılan kanatların seslerini duymuştum. Hiç şüphe etmeden, öldüğümü anlamıştım. Bir meleğin ruhumu alıp götürmeye geldiğinden emindim.

"Öldüm, değil mi?" dedim usulca. Korku içindeydim. "Ben bir hayalet miyim?"

"Atladığın zaman kendini kurban etmen, Jules'un ölmesine neden oldu. Teknik olarak sen geri geldiğinde onun da dönmesi gerekirdi. Ama bir ruhu olmadığı için vücudunu yeniden canlandıracak hiçbir şeyi yoktu."

"Geri mi geldim?" Kendimi yersiz bir umutla doldurmadığımı umuyordum.

"Fedakârlığını kabul etmedim, geri çevirdim."

Ağzımda küçük bir, *Ah*'ın oluştuğunu hissettim, ama ses dudaklarımdan öteye geçemedi. "Benim için bir insan vücuduna sahip olma şansını teptiğini mi söylüyorsun?"

Bandajlı elimi kaldırdı. Gazlı bez katlarının altındaki boğumlarım Jules'a attığım yumrukların etkisiyle sızlamaya devam ediyordu. Patch hiç acele etmeden, tek tek bütün parmaklarımı öptü. Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmamıştı. "Sen olmazsan, bir bedene sahip olmanın ne anlamı kalır ki?"

Ağır gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlamışlardı. Patch beni kendine çekti ve yüzümü göğsüne bastırdı. Panik ağır ağır kaybolurken her şeyin bittiğini hissettim. Her şey yoluna girecekti.

Birden hızla geri çekildim. Patch fedakârlığımı geri çevirmişse, o zaman...

"Hayatımı kurtardın," dedim. "Arkanı dön..."

Patch muzip bir gülümsemeyle isteğimi yerine getirdi. Tişörtünü omuzlarına kadar sıyırdım. Sırtı pürüzsüz, kasları belirgindi. İzler kaybolmuştu.

"Kanatlarımı göremezsin," dedi. "Ruhani bir maddeden yapılmalar."

"Artık bir koruyucu meleksin." Hâlâ, durumun esasını idrâk edemeyecek kadar büyük bir şaşkınlık içindeydim. Ama aynı zamanda hayret, hayranlık ve merak içindeydim. Ve tabii mutluluk...

"*Senin* koruyucu meleğinim..."

"Yani kendime ait bir koruyucu meleğim mi oldu? İş tanımın tam olarak nedir?"

"Bedenini korumak..." Gülümsemesi daha da belirginleşmişti. "İşimi çok ciddiye alırım, ki bu, ilgili özneyi şahsi düzeyde tanımam gerektiği anlamına geliyor."

Midemde kelebekler uçuşuyordu. "Bu artık hissedebildiğin anlamına da geliyor mu?"

Patch beni sessizce süzdü. "Hayır, ama artık kara listede olmadığım anlamına geliyor."

Aşağıda, garaj kapısının kayarak açıldığını duydum.

"Annem!" diye iç geçirdim. Başucumdaki saati buldum. Sabahın ikisiydi. "Köprüyü açmış olmalılar. Şu koruyucu meleklik olayı nasıl işliyor? Seni görebilecek tek insan ben miyim? Yani başka herkes için görünmez misin?"

Patch bana ciddi olmadığımı umuyormuş gibi bakıyordu.

Tiz bir sesle, "Görünmez değil misin yani?" diye haykırdım. "Buradan hemen gitmen gerek. Patch'i yataktan itmek için bir hamle yaptım, ama kaburgalarımdaki yanma hissiyle durdum. "Seni burada bulursa beni öldürür! Ağaca tırmanabilir misin? Lütfen bana ağaca tırmanabildiğini söyle!"

Patch sırıttı. "Uçabilirim."

Ah, tamam. Pekâlâ.

"Polis ve itfaiye buradaydı," dedi Patch. "Ebeveyn yatak odasının baştan aşağı yenilenmesi gerekecek, ama yangının yayılmasına mani oldular. Polis geri gelecek. Birkaç soru sormaları gerekiyor. Tahminim, sana 911'i aradığın telefondan ulaşmaya çalıştıkları yönünde."

"Telefonu Jules aldı."

Başını salladı. "Tahmin ettim. Polise ne söylediğin umurumda değil, ama beni konunun dışında bırakırsan çok sevinirim." Yatak odamın penceresini açtı. "Son bir şey daha. Vee polise zamanında ulaşmış. İlkyardım ekibi Elliot'ı kurtardı. Şimdi hastanede, ama iyi olacak."

Aşağıda, merdivenlerin dibinde giriş kapısının kapandığını duydum. Annem içeri girmişti.

"Nora?" diye seslendi. Çantasını ve anahtarlarını girişteki sehpaya attı. Topuklu ayakkabıları koşar adımlarla parkelere vuruyordu. "Nora! Ön kapıda polis bandı var! Neler oluyor?"

Pencereye baktım. Patch gitmişti. Ama pencerenin hemen dışında siyah renkte, tek bir kuş tüyü duruyordu. Bir önceki gece yağan yağmurdan kalma nemle oraya tutunmuş olmalıydı. Ya da melek sihriyle.

Annem alt katta koridorun lambasını yakınca yatak odamın kapısının altından cılız bir ışık süzüldü. Nefesimi tuttum ve içimden ikiye kadar saydım. Belki bir iki saniyem daha olabilirdi, ama...

Annemin çığlık attı. "Nora! Korkuluğa *ne oldu*?"

Neyse ki yatak odasını henüz görmemişti.

Gökyüzü, kusursuz ve berrak bir maviydi. Güneş ufukta yeni yeni yükseliyordu. Günlerden pazartesiydi. Son yirmi dört saatin dehşetinin geride kaldığı yepyeni bir gün. Beş saatlik bir uyku çekmiştim. Önce ölümün içine çekilip sonra da geri tükürülmenin kaçınılmaz sonucu olarak bütün bedenimde duyduğum ağrı dışında kendimi tazelenmiş hissediyordum. Bu güzel ânı polisin bir önceki gecenin olayları hakkında ifademi almaya gelmesinin an meselesi olduğunu düşünerek gölgelemek istemiyordum. Onlara ne anlatacağım konusunda henüz bir karara varabilmiş değildim.

Geceliğimle banyoya yürüdüm –Patch beni eve getirdiğinde giyinik olduğumu varsayarak üzerimi nasıl değiştirdiğimi ve geceliğimin içine nasıl girdiğimi düşünmemeye çalışarak– ve sabah rutinimi yerine getirdim. Yüzüme soğuk su çarptım, dişlerimi fırçaladım ve isyankâr saçlarımı bir saç bandıyla ehlileştirdim. Yatak odama dönünce temiz bir tişört ve kot pantolon giydim.

Vee'yi aradım.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyi. Ya sen?"

"İyi."

Sessizlik.

"Tamam," dedi Vee. "Korkudan hâlâ ödüm bokuma karışıyor. Ya sen?"

"Al benden de o kadar."

"Patch gece yarısı beni aradı. Jules'un seni bir hayli hırpaladığını ama iyi olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi? Patch seni mi aradı?"

"Cipten aradı. Senin arka koltukta uyuduğunu ve seni eve götürdüğünü söyledi. Okulun oradan geçerken bir çığlık duymuş ve seni spor salonunda bulmuş. Ama acıdan baygın hâldeymişsin. Ardından başını kaldırıp baktığında Jules'u kirişlerden atlarken görmüş. Jules'un sana yaşattığı onca korkudan sonra olanların etkisiyle daha fazla dayanamadığını düşünüyor."

Nefesimi tuttuğumu ancak bırakınca fark ettim. Görünüşe bakılırsa, Patch birkaç detayla oynamıştı.

Vee devam etti. "Bunu yutmadığımı biliyorsun. Jules'u Patch'in öldürdüğünü düşünüyorum."

Vee'nin yerinde olsam, büyük olasılıkla ben de aynı şeyi düşünürdüm. "Polis ne düşünüyor?"

"TV'yi aç. Şu anda canlı yayın var. Kanal Beş. Jules'un okula gizlice girdiğini ve atladığını söylüyorlar. Olayı bir ergen intiharı olarak anlatıyorlar. Bilgi verebilecek olanların ekranın altındaki acil servis hatlarını aramaları isteniyor."

"Polisi aradığın zaman ne dedin?"

"Korkmuştum. Bir hiç uğruna başımı belaya sokmak istemedim. Bu yüzden ankesörlü telefondan aradım."

Sonunda, "Pekâlâ," dedim. "Polis bunu bir intihar olarak görüyorsa, sanırım öyle olmuştur. Ne de olsa modern çağ Amerika'sındayız. Adli tıbbın nimetlerine sahibiz."

"Benden bir şey saklıyorsun," dedi Vee. "Ben gittikten sonra, gerçekten ne oldu?"

Olay bu noktada karışıyordu. Vee benim en iyi arkadaşımdı ve SIR YOK parolasıyla yaşardık. Ama bazı şeyleri açıklamak imkânsızdı. Ve listenin başında Patch'in önce-kovulup-sonra-koruyucuya-dönüşmüş bir melek olması geliyordu. Hemen altında da benim bir kirişten atlayıp ölmem, ama bugün hâlâ hayatta olmam vardı.

"Jules'un beni spor salonunda köşeye sıkıştırdığını anımsıyorum," dedim. "Bana yaşatacağı bütün korku ve acıyı anlatmasını. Sonrasında her şey bulanıklaştı."

"Özür dilemek için çok mu geç?" Vee bütün arkadaşlığımız boyunca olmadığı kadar samimi görünüyordu. "Jules ve Elliot konusunda haklıymışsın."

"Özrün kabul edildi."

"Alışveriş merkezine gitmeliyiz. Yeni ayakkabılar almak için dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyorum. Hem de bir yığın ayakkabı. İhtiyacımız olan tek şey, eski moda bir ayakkabı alışverişi terapisi."

Kapı zili çalınca saate baktım. "Polise dün gece olanlar için ifade vermem gerek. Seni sonra ararım."

"Dün gece mi?" Vee'nin sesi panik doluydu. "Senin okulda olduğunu biliyorlar mı? Onlara adımı vermedin, değil mi?"

"Aslında dün akşam daha erken saatlerde başka bir şey oldu." Dabria adında bir şey. "Seni ararım." Yalanlarla örü-

lü yeni bir izahata girmek zorunda kalmadan, telefonu kapattım.

Koridor boyunca topallayarak ilerledim. Merdivenin en üst basamağına ulaştığım anda, annemin içeri kimleri buyur ettiğini görüp durdum.

Dedektif Basso ve Dedektif Holstijic.

Onları oturma odasına yönlendirdi. Dedektif Holstijic kanepeye yerleşirken, Dedektif Basso ayakta kaldı. Sırtı bana dönüktü, ama ben inerken basamaklardan biri gıcırdayınca, dönüp baktı.

Sert polis sesiyle, "Nora Grey," dedi. "İşte yine karşı karşıyayız."

Annem gözlerini kırpıştırdı. "Daha önce tanıştınız mı?"

"Kızınızın heyecan verici bir hayatı var. Haftada bir size uğruyoruz."

Annem bana soru soran bir bakış attı. Ne olduğundan haberim yokmuş gibi, *Polislerin mizah anlayışı işte,* dercesine omuz silktim.

Dedektif Holstijic, "Nora, neden oturup bize neler olduğunu anlatmıyorsun?" diye sordu.

Kanepenin karşısındaki rahat koltuklardan birine çöktüm. "Dün gece saat dokuzdan biraz önce mutfakta bir bardak çikolatalı süt içerken okul psikoloğu Bayan Greene geldi."

"Öylece eve mi girdi yani?" Soru, Dedektif Bosso'dan gelmişti.

"Bende istediği bir şey olduğunu söyledi. İşte o zaman üst kata, yatak odasına koşup kendimi içeri kilitledim."

"Bir dakika," dedi Dedektif Basso. "İstediği neymiş?"

"Söylemedi. Ama gerçekten psikolog olmadığını anlattı. Bu görevi öğrencileri gözetlemek için kullanıyormuş." Bakışlarım üçünün üzerinde tek tek dolaştı. "Delinin teki, değil mi?"

Dedektifler birbirlerine baktı.

"İsmini araştırıp neler bulabileceğime bir bakarım," dedi Dedektif Holstijic ayağa kalkarken.

Dedektif Basso, "Şunu doğru anladığımdan emin olayım," dedi. "Seni ona ait olan bir şeyi çalmakla suçladı, ama ne olduğunu hiç söylemedi, öyle mi?"

Bir zor soru daha. "İsterik durumdaydı. Söylediklerinin ancak yarısını anlayabiliyordum. Koşup büyük yatak odasına saklandım ve kapıyı içeriden kilitledim. Ama o kapıyı kırdı. Baca deliğinin içine saklandım, ama beni bulmak için tek tek bütün odaları yakacağını söyledi. Ve sonra da yangını başlattı. Oracıkta, odanın orta yerinde."

Annem, "Yangını nasıl başlattı?" diye sordu.

"Görmedim, baca deliğinin içindeydim."

"Bu delilik," dedi Dedektif Basso başını sallayarak. "Hiç böyle bir şey görmedim."

Annem dedektiflere, "Geri gelir mi?" diye sorarken, arkama geçmiş ve ellerini koruyucu bir tavırla omuzlarıma yerleştirmişti. "Nora güvende mi?"

"Eve bir güvenlik sistemi kurdurmayı düşünebilirsiniz." Dedektif Basso cüzdanından çıkardığı bir kartı anneme uzattı. "Bu adamlara kefilim. Onlara sizi benim gönderdiğimi söyleyin, indirim yaparlar."

Dedektiflerin evden ayrılmasından birkaç saat sonra kapı bir kez daha çaldı.

Annemle koridorda burun buruna geldik. "Alarm sistemini kuracak şirket olsa gerek," dedi. "Bugün birini göndereceklerini söylemişlerdi. Bayan Greene bulunup kilit altına alınana dek burada korumasız uyuma fikrine dayanamam. Okul kadının referanslarını kontrol etme zahmetine bile girmemiş mi?" Kapıyı açtı. Verandadaki Patch'ti. Soluk renkli bir kot ve beyaz bir tişört giymişti. Elinde bir alet kutusu vardı.

"İyi günler, Bayan Grey."

"Patch..." Annemin ses tonundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Şaşkınlık ve huzursuzluk birbirine geçmişti sanki. "Nora'yı görmeye mi geldin?"

Patch gülümsedi. "Buraya evinize yeni bir alarm sistemi kurmaya geldim."

Annem, "Farklı bir işin var sanıyordum," dedi. "Borderline'da komilik yapmıyor muydun?"

"Artık yeni bir işim var." Patch gözlerini bana dikmişti. İçimde çok farklı yerlerin ısındığını hissettim. Aslında ateşlenmeye tehlikeli sayılacak kadar yaklaşmıştım. "Dışarı çıkalım mı?"

Peşinden motosikletine kadar yürüdüm.

"Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var," dedim.

"Konuşmak mı?" Başını sallarken, gözleri arzu yüklüydü. Düşüncelerime, *Öp beni,* diye fısıldadı.

Bu bir soru değil, emirdi. İtiraz etmediğimi görünce sırıttı ve dudaklarını dudaklarıma eğdi. İlk dokunuş, adı üstünde

sadece bir dokunuştu. Baştan çıkarıcı, oyuncu bir yumuşaklık... Dudaklarımı yaladım. Patch'in sırıtışı iyice genişledi.

"Daha?" diye sordu.

Ellerimi saçlarının arasına geçirip onu kendime çekerken, "Daha," dedim.

TEŞEKKÜRLER

Caleb Warnock ve *Derinlikteki Yazarlar*'daki yazar arkadaşlarıma çok teşekkürler. Bu yolculuğa birlikte çıkmak için daha gerçek dostlar isteyemezdim. Pes etmeme asla izin vermeyen ve dürüst davranan (istemediğim zamanlarda bile) Laura Andersen, Ginger Churchill ve Patty Esden'e bir selam gönderiyorum. Paketin kurdelesini bağlayan Eric James Stone'a da özellikle teşekkürler...

Katie Jeppson, Ali Eisenach, Kylie Wright, Megan ve John Walsh, Lindsey Leavitt ve Riley ve Jace Fitzpatrick; sizlere bebek bakımından, cerrahi işlemler hakkındaki bilgiye, ortak beyin fırtınalarından, hak edilmemiş sabra kadar, her şey için teşekkür borçluyum.

Sağduyulu editörüm Emily Meehan ve Simon&Schuster BFYR'deki, moralimi yükselten ve bütün bunların olması için sahne arkasında emek veren pek çok arkadaşımla çalışmak katıksız bir keyif oldu: Justin Chanda, Anne Zafian, Courtney Bongiolatti, Dorothy Gribbin, Chava Wolin, Lucy Ruth Cummins, Lucille Rettino, Elke Villa, Chrissy Noh, Julia Maguire ve Anna McKean. Teşekkürler!

Hayatıma en doğru anda giren Catherine Drayton'a özellikle minettarım. Bu noktaya gelebilmeme yardım ettiğin için teşekkürler. Kitabımın satıldığını öğrendiğim telefon görüşmesini asla unutmayacağım...

Beklentilerimi aşan kapak için James Porto'ya teşekkürler. Kopya editörüm Valeria Shea'ya da kocaman bir teşekkür borçluyum.

En çok da anneme teşekkür ederim. Her şey için. XOXO.

HUSH HUSH SERİSİNİN
İKİNCİ KİTABINDA
BULUŞMAK ÜZERE...